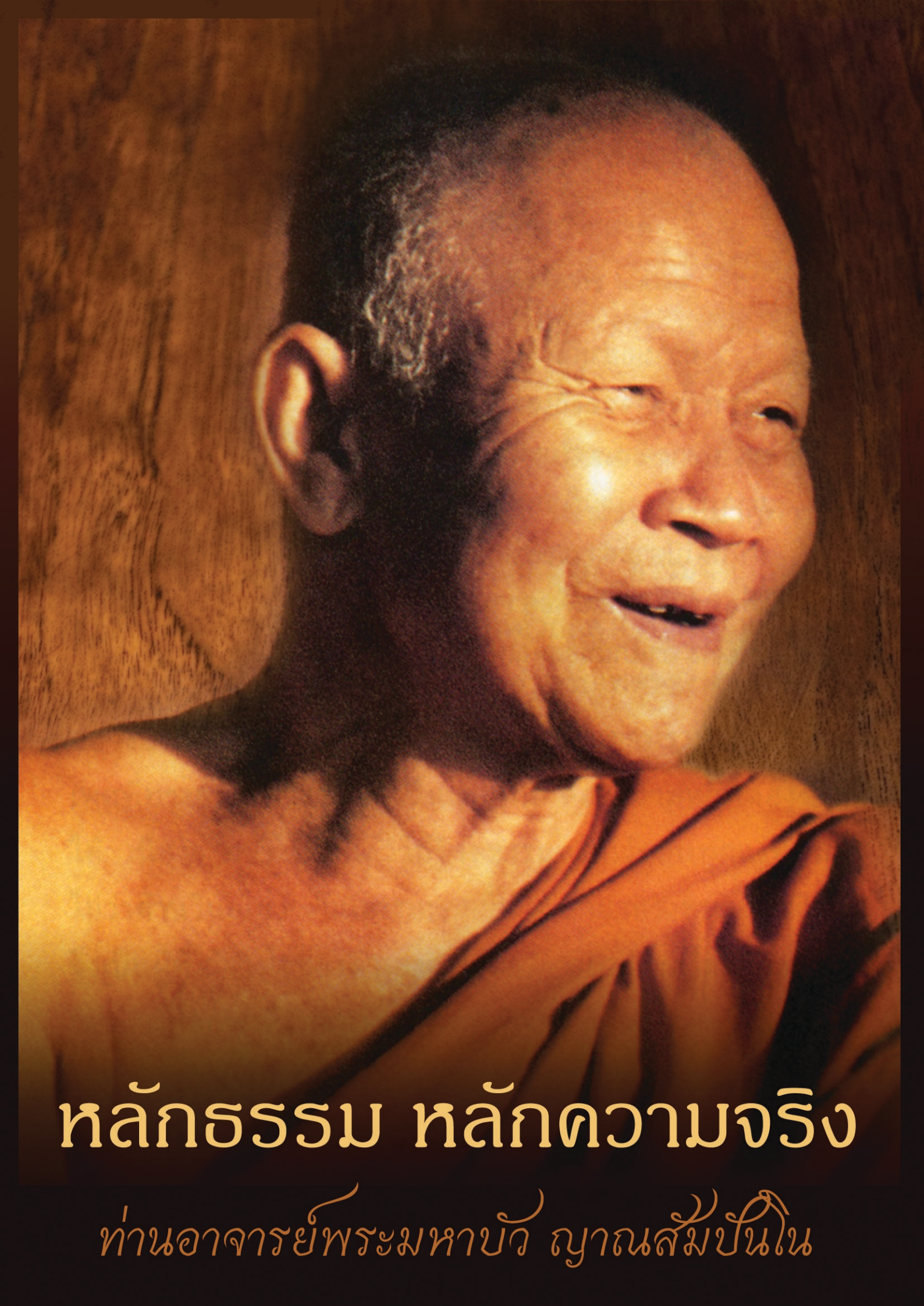

หลักธรรม หลักความจริง

ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน

หลักธรรม หลักความจริง

โดย ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน

วัดป่าบ้านตาด

สารบัญ

๑. รับแขก
๒. ขอรัก-คำที่มีคุณค่า
๓. มรสุมของกิเลส
๔. นี่เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้
๕. ปัญญาทางโลก-ปัญญาทางธรรม
๖. คติตัวอย่าง
๗. พลังจิต
๘. กามคุณ
๙. ชีวิตใหม่
๑๐. เชื่อพระพุทธเจ้าเถิด
๑๑. วัวเหว
๑๒. ป่าเขาสถานที่บำเพ็ญชั้นเอก
๑๓. อย่างมองข้ามใจ
๑๔. ใส่บาตร
๑๕. นาข้าวนาเกลือ
๑๖. โรคพระ-โรคชาวบ้าน
๑๗. เรื่องในการสิ้นชีวิตของคุณสุวิทย์ หวังหลี ๑
๑๘. เรื่องในการสิ้นชีวิตของคุณสุวิทย์ หวังหลี ๒
๑๙. เณรรลิกชาติ
๒๐. เทวดามีจริง
๒๑. สร้างหอวิมานให้จิต

๒๒. ศาสนาหมด

๒๓. ขลังภายนอก

๒๔. สิ่งก่อสร้าง-เลื้อหวงซาก

๒๕. แดนสวรรค์แดนนรก

๒๖. หนีกรรม

๒๗. หลักธรรม-หลักความจริง

๒๘. ผ้าเหลือง-ความฝังใจของสัตว์

๒๙. ธรรมปราบโรคระบาด

๓๐. จงกลัวบาป

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๖

รับแขก

กฐินหมดแล้วเมื่อวานนี้ ที่นี้ผ้าป่ามีไปเรื่อยนะ เมื่อวานก็ทั้งวันเราแทบตาย แล้วตอนเย็น ๆ พวกพังโคนมาจากที่ไหน ๆ อีก มาจากอเมริกา ยกขบวนกันมานี้เราก็มั่นต้อนรับแหละ เสือโคร่งเสือดาวอยู่ตามป่าตามเขา มันไม่ได้มาทำลายเรานะ มนุษย์นี่ตัวทำลาย กี่วันแล้ว เราชี้ให้เห็นเมื่อวานนี้ พุดเท่านั้นแหละพอ มองเห็นกันแล้วหรือ เดินจากมานี้ ไม่รับวันนี้จะตายแล้ว มนุษย์นี่เป็นอันตรายมากกว่างูเลย พอว่าก็เดินจากหนีเลย เอ้า จะตายจริง ๆ นี่ ทั้งวัน เขามีเจตนาดี ๆ อยากพบอยากเห็นอยากฟังโอวาท เราจะตายเขาไม่คิดนี้ เราคิดนะซี

เพราะฉะนั้นถึงมาตอบกัน เอาคำตอบที่คิดแล้วมาตอบที่นี้ ว่าเสือดาวเสือโคร่งเต็มป่าเต็มเขาไม่เห็นมาทำลาย แต่มนุษย์นี่ทำลายเราก็บอกกัน เราจะตายเพราะมนุษย์นี่แหละเราว่าพอเราว่าอย่างนั้น ดูแล้วยัง เอ้า ดู มาจากเมืองไหนประเทศไหนก็ดูเถอะ พอว่ายังงั้นเราก็ดูจากไปเลย มันไม่ไหวมันจะตายจริง ๆ ก็ทั้งวัน ๆ ใครจะไปสู้ได้ ไม่ใช่พระอิฐพระปูน มันเลยกลายเป็นความเห็นแก่ตัวไป เต็มว่าท่านไม่ต้อนรับยังงั้นยังงี้ไป มันมีแต่เจตนาอกุศลซีทับหัวมันอีกแหละ

เราเคยรับคนมาสักเท่าไร ทั่วประเทศไทย เมืองนอก มาว่าอะไรในประเทศไทย ควรรับขนาดไหน ๆ ใครจะไปรู้ดียิ่งกว่าเรารู้เรา มันสมควรขนาดไหน เมื่อมันเพียบเต็มที่แล้วมันจะไปได้หรือ มันก็ต้องหยุดพักเครื่องนะซีจะว่าไง มาตลอดทั้งวัน เรานั่งตลอดคนเดียว แล้วไม่ใช่วันหนึ่งวันเดียวด้วย นั่งมาตั้งเมื่อไรมันตายได้มนุษย์เรา ชีวิตหดสั้นเข้ามาเรื่อย ๆ เขามีแต่ว่าดีใจ ๆ เอาแค่ความดีใจมาอวดได้หรือ ก็เราทำประโยชน์ทั่วโลกนี้ ความดีใจของบุคคลแต่ละราย ๆ มีคุณค่ามากกว่าเราทำประโยชน์ให้โลกหรือ ก็ต้องคิดเทียบอย่างนั้นซี

มันสู้ไม่ไหวก็ต้องพัก เขาว่าไม่ต้อนรับ ไปกี่ครั้งก็หนีไม่ได้พบท่านว่าอย่างนั้น ถ้าเราตอบก็ว่า เขาก็ไม่ได้พบเจ้าคือกันแล้ว ก็เว้าจ้งจ้งจะเป็นหยิ่งแมนบ่ จะมาเว้าแต่เจ้าบ่พบข้อย ข้อยก็ได้พบเจ้าคือกันตัว มันก็เท่ากันแล้ว ยากอีหยังตอบคน มันสุดวิสัย ก็เคยรับอยู่แล้วอย่างเดี๋ยวนี้นะยังงั้นเห็นไหมนี้ เต็มศาลานี้ ตั้งแต่มาจนถึงหน้าแล้วตลอดอย่างนี้ ต่อไปก็มีอีก ๆ เรื่อย ๆ ไปกุฎก็ไม่ได้ว่างนะ งานของเราเฉพาะตัวเรามีอีก เฉพาะตัวเราก็เพื่อโลกนั้นแหละจะเพื่ออะไร

วันนี้รายการมา ๕ รายการ จ่ายไปเกือบ ๒ ล้าน ก็อย่างงั้นแล้ว ช่วยโลกทำประโยชน์ให้

โลกว่าไ้ เวลาไหนก็มีแต่จะให้หลวงตาบับรับแขกทั้งวัน ๆ เดี่ยวเราจะเอาพระพุทธรูปไปตั้งก็
กอยุ่่น ใครขี่เกียจอย่าเข้ามาวัดนี้จะว่าน ถ้าไม่ขี่เกียจ เอ้า กราบทั้งวัน ก็บอกอย่างนี้จะว่าไ้
ต่อไปจะเอาพระพุทธรูปมาตั้งก็ตรงหน้าวัด เขียนประกาศไว้ "ใครขี่เกียจอย่ามาวัดนี้" บอก
อย่างนั้น ถ้ามา เอ้า กราบทั้งวัน เขียนไว้ข้างท้ายอีกเข้าใจไหม ถ้ามา เอ้า กราบทั้งวันว่านเลย
มันก็ขี่เกียจละซี จะไปให้กราบทั้งวัน มากี่ขี่เกียจก็ไล่ส่งเลย

มากี่หาว่าเราไม่ต้อนรับ เราจะตายต้อนรับได้ยังงี้...ก็คน เราพูดอย่างนี้ทำให้ระลึกถึง
พวกบ้านม่วง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ยกขบวนกันมา มาจากไหนก็ไม่ทราบ วันนั้น
เรารับแขกทั้งวันเราจะตาย จนไม่มีลมจะพูดแล้ว กำลังจะมีด พระก็มาบอกว่าคณะญาติโยมมา
จากนั้น ๆ เราก็ก็นั่งดู จากโน้นจากนั้นก็ไกลก็ทน เอ้า ให้เข้ามา แน่นเอี้ยตฤฎิเรา เราขี่เกียจลงมา
ศาลา แน่นหมดเลย ประมาณสัก ๓๐ กว่า มาเราก็ก็นั่งทำท่าละที่นี้ มันทำได้ทุกอย่าง พลิกสั่นก็
ได้คมก็ได้ อย่างนี้ก็ได้ ๆ จะว่าไ้ ตีลงอย่างนี้ก็ได้มีดเล่มเดียว

พอมาเราก็ก็นั่งทำซิงซัง ใจเราอดหัวเราะไม่ได้นะแต่ทำทำซิงซัง แม่นหมู่เจ้ามาอีหยังกะ
ด้อกะเตี้ยแท้เตี้ยนี้วะ...ซู่ มาชมบารมีหลวงพ่อบารมีแม่อีหยัง คนกำลังจะตายฮู้จักบ่ ซู่
แล้ว....เอ้า กราบ ไป..ลง พอเท่านั้นละ หลั่งลงไปลิด ๆ ชมบารมีแม่ หลวงพ่อยู่แถวนั้น
อำเภอานร ๆ แถวนั้น เอาไปฆ่าหมดมือนันจะหมดบ่ มันมีหลวงพ่อดงค์เดียนี่บ่ จิงว่ามาชม
บารมี บารมีแม่อีหยังคนกำลังจะตาย จังชั้นแล้วบัตจะเฮ็ด เฮ็ดจังชั้นแล้ว โกรธก็โกรธ เคียดก็
เคียดก็ตาม ทำท่าคึกคักขึ้นโลด ของทำได้แม่นบ่ ตั้งแต่เขาเล่นลิเกละครเขายังทำได้ใช้ไหม ถึง
บพหัว..หัว ถึงบพให้..ให้ บ่าทั้งนั้นละพวกนี้ จังชั้นแล้วก็เฮ็ดได้

ระยะนี้มานี้เราเพียบเต็มที หนักมากมาเป็นประจำ ๆ เมื่อวานเป็นวันสุดท้ายจนรับไม่
ได้ว่านนั้นเถอะ หมดกำลัง ลูกเดินจะไม่ได้ ขาก็คัดอะไรก็กัดไปหมด ก้นก็จะแตกจะว่าไ้ โถ นัง
ทั้งวัน ๆ แขกไม่ใช่คณะหนึ่งคณะเดียว มาทั้งแผ่นดินนี้ คณะนั้นเข้าคณะนี้ออกก้อย่างนั้น
แล้วรับคนเดียว ๆ ฟังซิ รับคนเดียวตลอดและไม่ใช่วันหนึ่งวันเดียวด้วย สักก็วัน มันตายได้
มนุษย์เรา

ไปก็ไปบ่น ใครไม่ได้พบกับบ่น ไปหาท่านไม่รู้ก็ครั้งท่านไม่ต้อนรับ ขณะข้อยขึ้นปั้งเท่อ
เร่อยู่ในเฮือนหมู่เจ้า ไล่จั่งใดข้อยบ่ลงพวกเจ้าชีว่าจั่งใด จังชั้น เด เข้าใจไหม นี่จะให้มาต้อนรับ
หมดมือนี่ ว่าจังชั้นแล้ว นังก็ก้อยู่หั้น ให้มันแตกหนีหมดบ้านหมดเมือง ครันได้เฮ็ด ๆ อีหลี
ดี แม่นบ่ละ หลงทิศไปหั้นแล้ว คนสืตายยังให้ต้อนรับจักแนวใด หาความพอดิบมี มา..มานับ
แบบมนุษย์มาหาคนมาหาเฮา โห มันนับแบบไม่ได้ตัว จักแบบไหนต่อแบบไหน

วันนั้นตีพระละแห่กันมา ยิงพระแห่กันมาเฮาบ่ต้อนรับตัว เฮาเปื้อนหน้าพระ แห่หา

สมบัติอิหยัง พระพุทธเจ้าไปไหนไม่เห็นใครตามแห่พระพุทธเจ้า พระสาวกอรหัตตอรหันต์ไปไล่
 บ่เห็นใผตามแห่เพิ่น เพิ่นสำเร็จออกมาบ่ได้สำเร็จออกมาด้วยการตามแห่เต้ นี่แห่กันไปแห่กัน
 มา ส่วนมากเฮาบ่ลงรับดอกครันพระแห่มาหลาย ๆ บ่อยากมารับดอก เฮาเบื่อ ๆ ชู้หน้า ออยาก
 ชู้หน้า เรียนมาด้วยกันนี่นะไม่ใช่ไม่เรียน แห่มาเป็นเจ้าหน้าเจ้าตา มันสมบัติอะไร เขาจะมาเขา
 ก็มาของเขาซิ เราจะไปก็ไปของเราซิ แห่กันไปหาอะไร

วันนี้ไม่พูดมากแล้วเหนื่อยพอแสงแล้ว เจ็บกันซิจะตาย เจ็บเอดตั้งแต่มือไปทอดกฐิน
 มาจนปานนี้ เมื่อเช้าวันนี้จนจะลุกไม่ได้เลย แข็งทื่อไปหมดทั้งตัว เมื่อวานทั้งวันก็รับแขกอีก
 อย่างนั้นซิมันจะไม่ตายได้ยังงี้ เมื่อเช้านี้ก็ลุกจะไม่ขึ้น เอดหนักมาก นั่งไหนก็ต้องได้ค้ำเอาไว
 ไม่ค้ำไม่ยันเอาไวไม่ได้

ไม่มีธุระอะไรละวันนี้ จะให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๗
 ขอภัย-คำที่มีคุณค่า

ความดีไปไหนกว้างนะ ความชั่วไปไหนคับแคบ ๆ ตีบตัน ความชั่วคนชั่วไปไหนคับแคบตีบตัน ความดีคนดีไปไหนกว้างขวางยื้มแอ้มแจ่มใส ที่โลกได้รับความทุกข์มากเข้าโดยลำดับก็เพราะโลกฝืนธรรม ฝืนมากเข้าความทุกข์มากเข้า ฝืนมากความทุกข์มากเข้า เพราะเหมือนเราก้าวออกจากทางที่ถูกไปก้าวหนึ่งก็เริ่มผิดหนึ่งก้าวแล้ว ไปก้าวที่สองที่สามก็เริ่มผิดไปสองสามก้าว สุดท้ายไกลลืมนองไม่เห็นจุดหมายปลายทางเลย นี่ความทุกข์ที่ใกล้ชิดติดพันเข้ามาเพราะเราห่างเหินศีลธรรม ถ้าศีลธรรมใกล้ชิดติดตัวเราความสุขก็ติดกับตัวของเรา ความทุกข์เป็นสิ่งที่เกิดจากความชั่ว ถ้าใครทำแล้วก็ใกล้ชิดติดพันกับคนนั้น

โลกที่ได้รับความเดือดร้อนมากเข้าทุกวัน ๆ เพราะโลกฝืนธรรม เช่น ศีลธรรมท่านสอนว่าไม่ให้ฆ่าไม่ให้ทำลาย โลกก็ฆ่าโลกก็ทำลาย เพราะฉะนั้นโลกจึงเดือดร้อนตามศีลธรรมท่านไม่ให้ลักให้ลัก โลกก็ทั้งลักทั้งลักทั้งปล้นทั้งจี้ ได้แบบไหนเอาแบบนั้น เพราะฉะนั้นถึงได้ร้อน ก่อความเดือดร้อนแก่กัน ทั้งผู้ที่ก่อด้วย ทั้งผู้ได้รับความกระทบกระเทือนจากการก่อความชั่วของคนนั้นด้วย ก็เดือดร้อนไปตาม ๆ กัน กาเมสุมิฉฉาจาร ศีลธรรมท่านห้ามเด็ดขาดไม่มีข้อยกเว้น นอกจากสามีภรรยาของเจ้าของเท่านั้น นอกนั้นงดเว้นเด็ดขาดหมด แต่เราก็ทำลายกันแหก ๆ เพราะฉะนั้นโลกจึงได้รับความเดือดร้อน ดูซิฟังซิอันไหนที่ข้ามศีลข้ามธรรมไปเป็นความเสียหายเดือดร้อนทั้งนั้น

ที่กล่าวมาเพียง ๓ ข้อนี้ก็เห็นชัดเจนแล้ว เดือดร้อนวันวาย....โลก ศีลข้อที่สามดังที่กล่าวแล้วนี้เหมือนกัน ไม่มีผิวใครเมียใคร สวมได้สวมใส่ยุ่งไปหมด ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครลงใจให้แหละ โลกไม่ยอมรับ ศีลธรรมยังไม่ยอมรับอย่างเด็ดขาดเลย แต่ความชั่วมันก็ฝืนมันก็ทำของมัน เพราะฉะนั้นความเดือดร้อนจึงมีทั่วหน้ากัน มุสา ก็เหมือนกัน เชื้อกันไม่ได้อยู่กันได้อย่างไรมนุษย์เรา พูดต้องเชื่อถือกันได้ถึงจะอยู่ร่วมกันได้ พูดมีแต่ความโกหกตลึงตลึงหลอกลวงแล้วโลกนี้อยู่กันไม่ได้เลยนะ ไว้วางใจกันไม่ได้ นี่ฟังซิการฝืนศีลธรรมก็คือความตลึงตลึงหลอกลวงตมตม ก่อความเดือดร้อนให้แก่ตัวเองและผู้อื่น ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็พอใจทำในสิ่งนั้นแต่ความทุกข์ไม่พอใจรับ เพราะฉะนั้นถึงได้ทุกข์มากเป็นสองชั้น ความทุกข์แล้วยังไม่แล้ว ความไม่พอใจรับทุกข์ก็เป็นทุกข์อีกประเภทหนึ่ง ก็เป็นสองชั้น ๆ นี่พิจารณาซิเพียงกล่าวเพียงสามสี่ข้อนี้ ข้อ ๕ ท่านก็ห้าม

สุรายาเมาเป็นของมีนเมา กินแล้วทำความเสียหายแก่ตัวไม่มีขึ้นดีเลย แต่โลกก็ฝืนโลก ก็ทำ เพราะฉะนั้นโลกถึงได้รับความเดือดร้อนฉิบหายเพราะสิ่งเหล่านี้

อันใดที่ขัดต่อศีลต่อธรรมแล้ว เป็นอันว่าขัดต่อความสุขความเจริญหาไม่เจอ จะเจอแต่ความทุกข์ความทรมานโดยถ่ายเดียว คนนั้นก็ก่อคนนี้ก็ก่อ ก่อความชั่วช้า ลามกต่าง ๆ มากน้อยตามส่วน โลกจึงต้องเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า เพราะความทุกข์ความผิดนี้กระจายกันไป ความทุกข์ก็ต้องกระจายกันไป มนุษย์เราเป็นสัตว์หมู่ สัตว์พวก กระจายกันไปหมดทั่วดินแดน อย่างว่าสุรา นี่ กินเหล้าเพียงคนเดียวเท่านั้น แหละก่อความเสียหายให้คนได้มากมาย เช่นอย่างคนขับรถกินเหล้าเมาสุราเสียอย่าง เดียว รถคว่ำลงคันหนึ่งคนมีเท่าไรในนั้นเรียบวูธ ฉิบหายขนาดไหน สมบัติเงินทอง ข้าวของเรียบไปตาม ๆ กัน ญาติมิตรเพื่อนฝูงของคนที่ยเสียหายหรือคนตายในรถนั้นก็ บอบช้ำจนสลบไสลไปตาม ๆ กันจำนวนมาก นี่เพียงคำว่าสุราคำเดียวเท่านั้นมันกิน ความอย่างกว้างขวาง เรื่องความเสียหายไม่มีประมาณ

การฝืนศีลฝืนธรรมของพระพุทธเจ้า จึงเท่ากับตัดและปฏิเสธความสุขไม่ให้มีใน ตัวเองนั้นแล ถึงเราไม่ปฏิเสธก็ตาม กิริยาแห่งการทำให้เป็นความปฏิเสธความสุขความ สงบเย็นใจอยู่แล้ว ศีลธรรมจึงเป็นของจำเป็นมาก ถ้าเราฝืนเท่าไรก็เป็นไปอย่างนั้น ถึงจะนิยมชมชอบกันก็ตามซึ่งความชั่วช้าลามก จะนิยมอะไรก็ตาม มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับ ความนิยมของคน แต่เวลาความทุกข์เกิดขึ้นมานั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความนิยมไม่นิยม มันเป็นความทุกข์จริง ๆ เป็นพื้นเป็นไฟจริง ๆ เพราะฉะนั้นศีลธรรมท่านถึงห้าม

ไม่มีใครที่จะเฉลียวฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ที่เป็นองค์ศาสดาสอน โลกมานาน ได้รู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว จึงคัดจึงเลือกนำสิ่งที่ดีมาสอนสัตว์โลกให้ บำเพ็ญ และบอกสิ่งที่ชั่วช้าลามกไม่ให้ทำกัน แต่โลกก็ต่อต้านหาญทำอยู่ตลอด เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงเหยียบย่ำทำลายไปอยู่ทุกแห่งทุกหนตำบลหมู่บ้าน ไม่เลือก ว่าในบ้านในเมือง บ้านนอกชอกนาในป่าในเขาเต็มไปหมด เพราะความทุกข์นี้เกิดขึ้น จากการทำชั่ว ความชั่วทำได้ทุกแห่ง ไม่นิยมว่าในบ้านในเมือง นอกบ้านนอกเมืองใน ป่าในภูเขาทำได้ คนอยู่ที่ไหนสัตว์อยู่ที่ไหนทำได้ทั้งนั้น ความทุกข์ก็เกิดได้ด้วยกัน จึงให้พากันระมัดระวัง ให้ถือศีลธรรมพระพุทธเจ้าเป็นที่ตั้ง เป็นหลักเกณฑ์แห่งการ ดำเนินชีวิตการประพฤติตัวทุกอย่าง

ถ้าไม่เอาศีลเอาธรรมเป็นแบบแล้วจะไม่มีขอบเขต ความทุกข์จะทุกข์ไปเรื่อย ๆ ทุกข์เพียงขนาดนี้เราก็กินกันมาแทบเป็นแทบตาย ทั้งบ่นทั้งทน แล้วยังจะทุกข์ไปข้าง หน้าอีกมากน้อยเพียงไร เราจะเอาความบ่นความทนมาจากไหน มันก็ต้องฉิบหายไป ได้ด้วยกันคนเราเมื่อมากต่อมาก เหมือนไฟนี้จี้ไม่หยุดจี้ไม่ถอย จี้ไปจี้มามันก็ตาย จี้

ที่แรกก็ร้อนไม่มาก ที่สองซ้ำเข้าไป ที่สามซ้ำเข้าไป สุดท้ายไหม้หมดทั้งตัว นี่ความทุกข์ก็เหมือนกัน จีทางโน้นจีทางนี้ สุดท้ายก็ฉิบหายไปได้ทั้งคนนั้นแหละ จึงพากันระมัดระวัง ศีลธรรมเป็นของจำเป็นมาก โลกเราเป็นโลกแห่งชาวพุทธ โลกมนุษย์เราในเมืองไทยเป็นชาวพุทธเสียอย่างน้อย ๘๐% เต็ม แต่อย่าให้มีแต่คำว่าชาวพุทธในฝีปากลมปากเท่านั้น ให้มีในความประพฤติอัธยาศัยใจคอ จิตใจเป็นสำคัญที่จะยอมรับพุทธและยอมปฏิบัติตามพุทธ แล้วความสุขความเจริญจะเป็นสมบัติของเราด้วยกันทุกคนนั้นแหละ

ความอยากนี่มันอัดอั้นตันใจที่สุดนะ กินข้าวอิ่มแล้วอย่างนี้มันก็ไม่อั้นนะความอยาก เราอย่าเข้าใจว่ากินข้าวอิ่มแล้วเราสบาย สบายสำหรับร่างกายที่หิวข้าว เราจับประทานอิ่มแล้วก็สบาย แต่จิตใจมันหิวมันโหยมันติดมันดั้นอยู่ตลอดเวลา อันนั้นละพาโลกให้ทุกข์มากทุกวันนี้ ไม่ใช่เพราะการอยู่การกินการหลับการนอนพาให้ทุกข์มากนะเรื่องหัวใจที่มันติดมันดั้นด้วยความหิวความโหยความทะเยอทะยาน อันนี้ไม่มีเวลาสงบเงียบลงได้ ไม่ว่าหญิงว่าชายว่าผู้ใหญ่เด็กเป็นไปด้วยกันหมด ต้องเอาศีลเอาธรรมเข้าไปประจับเป็นน้ำดับไฟ หิวก็ไม่ให้มันทำ

การต่อสู้ความผิดนี้สมควรต่อสู้ ไม่ให้ผิด ไม่ให้ทำ ถ้าทำลงไปแล้วยังจะเป็นความเสียหายมากกว่าความอยากทำและทำตามมันเสียอีก มันมีความทุกข์มากยิ่งขึ้น ทานจึงห้ามไม่ให้ทำ ปราชญ์ทั้งหลายเคยห้ามมาแล้ว ปราชญ์ทั้งหลายเคยต่อสู้มาแล้ว เรื่องความชั่วท่านไม่ทำ ควรเด็ดท่านเด็ด เฉียบขาดก็เฉียบขาดถึงเวลาจะติดมันไม่งั้นมันจะเอาเราให้ล่มจมจริง ๆ เราก็ต้องยกทัพใส่มันเลยแก้ความชั่ว ความชั่วอันไหนมันเด็ด ๆ เผ็ด ๆ ร้อน ๆ ความดีสู้กันเข้าไปให้เด็ด ๆ เผ็ด ๆ ร้อน ๆ เมื่อชนะความชั่วแล้วเราก็ออยู่สงบสบาย ถ้าความชั่วชนะเราแล้วเป็นทุกข์มากนะ อยู่ด้วยความทรมานอยู่ด้วยความแพ้ ไม่ว่าอะไรแม้แต่เล่นกีฬาเขาแพ้กัน เขายังเป็นทุกข์ร้องไห้ ร้องไห้ยกพวกจะฆ่ากันก็มี ทั้ง ๆ ที่ว่ากีฬาเป็นการเล่นนั้นแหละ สนุกสนานมันกลายเป็นความโศกเศร้าขึ้นมา เรื่องใจเป็นอย่างนั้นนะ

ใจเป็นเรื่องสำคัญมากจึงพากันระมัดระวัง ให้ฝืนในสิ่งที่ชั่ว แต่อย่าฝืนในสิ่งที่ดี ให้พยายามอบรมตน สิ่งเหล่านี้ปราชญ์ทั้งหลายท่านพาดำเนินมาแล้ว ท่านดำเนินมาก่อนพวกเรา เห็นผลประจักษ์เป็นที่พอพระทัยแล้ว จึงได้คัดเลือกสิ่งที่พอเหมาะพอดีมาให้พวกเรา ก็ยังจะรับมาปฏิบัติไม่ได้แล้วมันก็เกินไปละมนุษย์เรา หากคุณค่าไม่ได้ให้พากันปฏิบัติศีลธรรมนะ ศีลธรรมมีอยู่ความดีมีอยู่ แต่เราแหวกแนวไปทำแต่ความชั่ว โกงเอาแต่ความทุกข์ขึ้นมาเผาเจ้าของนี่มันโง่เกินไปมนุษย์เรา ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่ดีมีอยู่ไม่ยอมรับ แต่สิ่งที่ชั่วยอมรับ ๆ พอใจรับ แล้วความทุกข์ไม่พอใจรับมันก็ขัดกัน ๆ

อยู่อย่างนี้ละ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตัวเองตั้งแต่บัดนี้ ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชายเด็กผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็ให้เป็นแบบพิมพ์ที่ดีของเด็ก ทุกคน ๆ ให้เป็นแบบพิมพ์ของตัวเองแล้วก็ไปแบบพิมพ์ของคนอื่นได้ แล้วโลกนี้จะเจริญรุ่งเรือง

เวลาวางให้ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังฆโม ระลึกถึงศีลถึงธรรม เวลาการทำงานก็ให้ระลึกไม่ขัดกัน ระลึกได้ทั้งวันยิ่งดี บางคนเขาก็มาถามเวลาเข้าห้องน้ำระลึกพุทโธได้มั๊ย ทำไมจะไม่ได้ ชี้แตกปูดออกมามันเป็นกองทุกข์ ก็ ทุกข์ อริยสัจจ์ ของปฏิกูล โลโครกติดกันมีความหมายอย่างไร พิจารณาเข้าไปให้เป็นกองอสุภะอสุภัง กองทุกข์ อนิจจัง อนตตา ในห้องน้ำห้องส้วมเป็นอะไรไป เข้าได้หมดธรรมดาไม่ได้ขัดข้องใคร เข้าได้ทั้งนั้น ไปอยู่ไหนก็ระลึกได้เรื่องธรรมไม่ขัดข้อง ให้เอาไประลึก นี่ก็สอนให้ไปปฏิบัติตัวเอง อยู่ในบ้านในเรื่องเหมือนกัน

ความเมตตาสงสารความให้อภัยกันนี้สำคัญมากนะ การให้อภัยกันอย่าถือถือ สากันอย่างง่ายดาย อย่าหาช่องทางหาเรื่องความผิดใส่คนอื่นเพื่อความสุขแก่ตนเอง ไม่สมควรอย่างยิ่ง นี่ข้อหนึ่ง แล้วการขอโทษกัน คำขอโทษนี้เป็นคำที่มีคุณค่ามากที่สุด ไม่ใช่เป็นคำเล็กน้อย ผิดพลาดประการใดก็รับขอโทษกันให้อภัยกัน ผู้ให้อภัยก็ไม่ใจจืดใจจาง ยอมรับผู้ขอขมาโทษ อันนี้โลกอยู่ด้วยกันเป็นผาสูก การขอโทษกันนี้เป็นคำที่เป็นมหายาคถาอย่างยิ่ง เป็นคำที่มีคุณค่าอันสูงสุดทีเดียวให้นำออกปฏิบัติทุกคน อย่าถือเนื้อถือตัว อย่าเย่อหยิ่งจองหอง เจ้าของผิดแล้วไม่ยอมรับว่าผิด แล้วพองตัวขึ้นไปอีกสองชั้นสามชั้น สุดท้ายก็มาฆ่าตัวตายนั่นแหละ ฆ่าตัวเราเอง ขำคิกนั่นแหละมาฆ่าเราเพราะไม่ลง เขาก็หัวใจเราก็หัวใจ ต่างคนต่างดินดีใส่กันผิงนี้ก็เสร็จเลย เมื่อขออภัยซึ่งกันและกัน ขอโทษซึ่งกันและกันแล้วเป็นน้ำดับไฟ ไฟจะแสดงเปลวขึ้นมา น้ำสากลงไปดับดับปุบเลย

นี่ละการขอโทษกัน ไม่ว่าใครจะฆ่ากันยังฆ่าไม่ลง เมื่อขอขมาขอโทษกันยอมรับแล้ว ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เรื่องนี้จึงขอให้นำไปปฏิบัติทุกคน ๆ ให้เห็นโทษของตัวที่ผิด อย่าทะนงอย่าเย่อหยิ่ง ให้อภัยกัน เพราะมนุษย์อยู่ด้วยกัน เขาก็คนเหมือนกันเราก็คือคนเหมือนกัน ต่างคนต่างมีผิดพลาดด้วยกันนั่นแหละ แล้วต่างคนต่างขออภัยซึ่งกันและกัน ต่างขอโทษกันแล้ว ต่างคนก็ให้อภัย อยู่กันได้เป็นผาสูก โลกเราอยู่ด้วยกันได้ เพราะเหตุนี้แหละ ไม่ใช่อยู่ได้เพราะว่าข้านี้ชาตินั้นชั้นนี้ วรรณะนั้นวรรณะนี้ อันนั้นเอามาอวดกันเพื่อการกีดกันการกีดกัน จากนั้นก็แตกร้างสามัคคี ความเป็นกลุ่มเป็นก้อนของมนุษย์ก็แตกจากกันแล้วหาสาระไม่ได้เลยการแตกจากกัน หม้อน้ำแตกเป็นยังงี้ นี่ยิ่งคนแตกจากกันเพราะความแตกสามัคคีนี้ด้วยแล้วยิ่งไปใหญ่

เพราะฉะนั้นจึงอย่านำสิ่งเหล่านั้นเข้ามาขัดขวางมาอวดซึ่งกันและกัน ให้นำศีลนํ้าธรรมเข้ามา แม้เด็กก็มีคุณค่ามากถ้ามีศีลธรรมเข้าไปตั้งที่ว่าขอโทษเป็นต้น เมื่อขอโทษแล้วจิตใจจะยุบยอบทันทีผู้ที่ได้รับขมาโทษ ใจใครจะเป็นใจปรตใจฝึถึงไม่ลงไม่มี ต้องลง ลงอยู่ภายในจิตใจนั้นแหละ ควรจะลงได้มากได้น้อยลงแน่ ๆ การขออภัยนี้เป็นคำที่มีคุณค่า จอมปราชญ์ทั้งหลายทำกันมาแล้วดำเนินมาแล้ว จึงได้มาสอนพวกเรา

ผู้ให้อภัยก็เหมือนกัน อย่าไปถือถือสากันอย่างง่ายตาย ให้อภัยกัน มนุษย์เราอยู่ร่วมกัน ไปไหนก็ไปหามนุษย์นั้นแหละ ออกจากบ้านนี้ไปบ้านนั้นก็ไปหามนุษย์ ไปไหนก็ไปหามนุษย์ เราไม่ได้ไปหาปรตหาผีพอจะไปหาเที่ยวกัดเที่ยวฉีกกัน เราไปหามนุษย์ มนุษย์ต้องต่างคนต่างมีศีลธรรมแล้วเข้ากันได้สนิทหมด ไม่ว่าจะเป็นชาติชั้นวรรณะใด บ้านนอกในเมือง ภาคใดภูมิภาคก็ตามเข้ากันได้หมด มนุษย์หัวใจมีความรู้สึกลักษณะเดียวกัน ขอแต่นํ้าธรรมพระพุทธเจ้าไปใช้เถอะ เชื่อมเข้าถึงกันได้หมด สนิทสนมกันหมดประหนึ่งว่าลูกพ่อเดียวแม่เดียว มีหน้าซ้าลูกพ่อเดียวแม่เดียวยังทะเลาะกัน คนที่มีศีลธรรมนี้ไม่ทะเลาะกันง่าย ๆ ให้นำศีลธรรมไปปฏิบัติ

วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านี้แหละ พอสมควรแก่เวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทั้งหลายในปีใหม่ ตลอดถึงปีหน้าแล้วเลยอีกด้วย ต่อไปนี้ให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

มรสุมของกิเลส

เมื่อวานขึ้นเขาก็กลาไปเพชรบูรณ์ เราเพิ่งกลับมาเมื่อวานนี้ เหนื่อย มาแขกก็มาอีกแล้ว มารออยู่แล้ว ตั้งแต่เราไปแขกก็เต็มอยู่ตลอด ที่โน้นคนก็มากเหมือนกัน เทศน์ก็ไม่สะดวก หรอกมันเหนื่อย ทั้งความจดจำหลงลืม เทศน์หลงหน้าหลงหลัง เพราะฉะนั้นจึงหยุด เดียวนี้ไม่เอานะ ไม่เทศน์เดี๋ยวนี้ หยุดหมดเลย ที่ไหนก็ไม่เทศน์ ในงานต่าง ๆ เมื่อก่อนไปนี้ ๒ วันเขาก็มานิมนต์ให้ไปเทศน์ที่โรงพยาบาลอำเภอท่าบ่อเราก็ไม่รับ ที่ไหนเหมือนกัน ทางศาลากลางเหล่านี้ ทหาร ตำรวจ พวกศาล นิมนต์ไปเทศน์ แต่ก่อนไปเทศน์ให้อยู่ นะ แต่ ๒ ปีมานี้หยุดแล้ว ขอผ่านเลยไม่เอา แต่ก่อนไปเทศน์ให้อยู่ เทศน์ศาลก็เทศน์ ศาลากลางก็เทศน์ ตำรวจก็เทศน์ ทหารก็เทศน์ เดียวนี้ของหมดเลย

เทศน์มันไม่ได้เทศน์แบบเดียวกันนี้จะว่าไง ไปหาทหารก็เทศน์แบบทหารละซี ไปหาตำรวจก็เทศน์แบบตำรวจ ไปหาหมอเทศน์แบบหมอ เทศน์ศาลากลางเหมือนกันก็ไปอีกแบบหนึ่ง คนละแบบ ๆ ไม่เทศน์แบบเดียวกัน มันเทศน์ยากลำบากขนาดไหน ผู้ฟังนั่งฟังอยู่เฉย ๆ ผู้เทศน์จนจะตายยังไม่รู้อีก เพราะฉะนั้นถึงมานิมนต์เรื่อย สบาย..นั่งฟัง อยากหลับก็หลับไปเรื่อย ผู้ฟังก็ง่วงไปเรื่อย มันแสนสบายผู้ฟัง ผู้เทศน์จะตาย เพราะฉะนั้นถึงไม่รับละซี มันเอารัดเอาเปรียบกันมากไป มาครอก ๆ แครก ๆ อยู่ตามเก้าอี้เก้าอี้เหล่านี้ คนหนึ่งเทศน์จะตาย คนหนึ่งยังหลับครอก ๆ สบาย

เทศน์หมอยิ่งซับซ้อนดีเทศน์หมอ เขาคงหัดตัวเข้า เทศน์ดีเอา บอกหมอให้รู้หน้าที่ของหมอนะ...ขึ้น มารยาทไปก่อนยานะ ไปก่อนหมอนะ มารยาทกิริยาที่แสดงต่อคนใช้นั้นเป็นโอสถอันดับแรกนะ ถ้าเขามาละหน้าบึ้งใส่เขา ถ้าเขาไม่มารักษาหมอก็ความหมายอะไร นั่นซิ บัดจะเอาเห็นไหมละ ก็อย่างนั้นซิ ใส่ปุ๊วะเข้าไปอย่างนั้นแล้ว ถูกไหมที่ว่านี้ ถ้าเขามาละหน้าบึ้งใส่เขา ถ้าเขาไม่มารักษาหมอก็ความหมายอะไร ไม่รู้จักคนไข้เขามีคุณค่าต่อหมอมากมายหรือนั้น หมอเป็นหมอมีคุณค่าอยู่เวลานี้ มีสาระอยู่เวลานี้ก็เพราะคนใช้นั่นเอง เนอะเข้าไปนั้นนะ

อย่างนั้นแล้วเทศน์หมอก็ไปแบบนั้นจะไปแบบอื่นได้ยังไง ก็ต้องเข้าตรงนั้นซิ มารยาทเป็นที่หนึ่งนะ จากนั้นเราก็บอกเป็นหมอพ่อค้า อธิบายหมดนะ เวลานี้กำลังแปรสภาพเป็นหมอ พ่อค้าไปแล้ว ขาดความเมตตา ขาดหลักกฎเกณฑ์ของหมอไปหมดแล้วนะเวลานี้ สอนหมดละเหล่านี้ให้รู้ มันกลายเป็นพ่อค้าไปหมดแล้วหมอ ไม่ว่าจะเป็นอยู่โรงพยาบาลอยู่ไหนเหมือนกันหมดเลย ก็ว่าอย่างนั้นแล้ว ก็เป็นความจริงนี้ เดียวนี้มันแปรเพราะเห็นแก่เงิน

นั่นละจึงว่าเทศน์ลำบากนะ เทศน์ที่หนึ่งก็เป็นแบบหนึ่ง เทศน์กับเด็กก็อีกแหละ เทศน์กับเด็กก็ ก.ไก่ ก.กา ก็ต้องเทศน์แบบ ก.ไก่ ก.กา ไม่เอา ข.ไข่ ข.ขวด เด็กไม่เข้าใจ ก็ต้องเอา ก.ไก่ ก.กาชี่ เทศน์เด็กประถม มัธยม เทศน์พวกนักศึกษาไปอีกแบบเรื่อย ๆ ๆ ทหาร ตำรวจ ผู้พิพากษา อัยการ ไปอีกคนละแบบ ๆ จะเทศน์แบบเดียวได้ยังไง หน้าทีของคนนั้นเป็นยังไงที่จะต้องปฏิบัติให้เหมาะสมยังไง ก็ต้องเข้าตรงนั้นชี่ มาเทศน์สอนพระนี่ก็ สมมุติว่าเขามาสอน หลวงตาบ๊ว ก็อย่าดูเขานักชี่ ก็จะต้องเทศน์ว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม ก็อย่าดูเขานักชี่ เทศน์ธรรมดาดี ๆ ไม่ได้หรือ มันจะดีได้ยังไง เพราะมันเหมือนลิงนี่เข้าใจไหม ผู้ใดมาหาเหมือนลิงนี้จะให้ตีได้ยังไง การโต้ตอบกับลิงก็ต้องเอาแบบลิงนะชี่ มันก็ไปอย่างนั้นอีก

ไปเทศน์ที่นั่นก็เทศน์ลำบากมาก ไปก็ไม่ได้พักทั้งวัน...เหนื่อย แล้วความจำเทศน์ไปก็หลง อ้าว ไปถึงไหนแล้วละ ว่าอย่างนี้แล้วอยู่บนธรรมาสน์นั้น ลืมแล้ว ไม่ทราบเทศน์เรื่องอะไรมา เอ้า ตั้งใหม่ ๆ อย่างงั้นนะเดี๋ยวนี้ ความจำไม่เป็นท่า มันไม่เอาไหนแล้วความจำ การเทศน์ไม่เอาความจำไปเทศน์จะเอาอะไรไปเทศน์ ชันธ ๕ เป็นเครื่องมือของธรรม เป็นทั้งเครื่องมือของกิเลสด้วย เป็นทั้งเครื่องมือของธรรมด้วย เวลากิเลสเป็นเจ้าของมันก็เอาเป็นเครื่องมือสนุกเพลิดเพลิน ทีนี้มาเป็นเครื่องมือของธรรม ธรรมก็นำมาใช้ชี่ ก็ใช้ชันธอันเดียวกันนี้ เป็นแต่เพียงว่าธรรมท่านไม่ยึดเท่านั้นเอง กิเลสมันยึดเป็นของมัน

ชันธ ๕ ทั้งหมดเป็นของกิเลสทั้งหมด กิเลสยึดแต่ธรรมท่านไม่ยึด ใช้เป็นเครื่องมือเฉย ๆ ต่างกันเท่านั้นเอง แต่ต้องเอาชันธ ๕ เทศน์ มันชำรุดตรงไหนก็ไม่สะดวกตรงนั้นแหละ อย่างเช่นความจำนี้ เทศน์ไป ๆ มันหลงลืมไปแล้วจะเอาอะไรมาเทศน์ต่อกันไป เมื่อเงื่อนต้นหลงลืมไปแล้วจะต่อไปหาเงื่อนปลายยังได้ จำไม่ได้ก็ตั้งใหม่ มันก็เป็นแบบใหม่ไปอีก หยุดมา ๒ ปีแล้วไม่เอา เทศน์ที่ไหน ๆ เขานิมนต์ไปที่ไหนไม่เอาแล้ว เทศน์ลำบาก....เหนื่อย ทั้งความจดจำก็ยังเลวลงทุกวัน ๆ

ทุกวันนี้ยังวิตรกวิจารณ์มากนะ เป็นห่วงเป็นใยบรรดาเพื่อนฝูงนี้เป็นอันดับหนึ่ง พระเถรซึ่งเป็นผู้นำชี่ อันนี้แหละไปไหนถึงจี่เรื่อย แต่ก่อนไปวัดนั้นวัดนี้ ไปก็มีความหมายอย่างนี้แหละ ไปวัดไหน ๆ ควรจะว่ายังไง แนะนำตักเตือนสั่งสอนดูว่ากล่าวยังไงก็ไปตามทัศนียภาพที่ปรากฏอยู่ในสายตาเราเนี่ย หู ตา จมูก ลิ้น กายนี่ยไปด้วยกัน อะไรเข้ามาสัมผัสสัมผัสเป็นธรรมไม่เป็นธรรม ผิดถูกชั่วดีประการใดมันจะมาผ่านตรงนี้ ๆ ทีนี้ก็นำเรื่องราวออกแสดงละชี่ อันนี้นาน ๆ จะไปที่หนึ่ง ไม่ค่อยได้ไปละหมุ่นนี้เหนื่อย ไม่จำเป็นจริง ๆ ไม่ไป แต่ก่อนไป เมื่อมันไปไม่ได้ทำงานไม่ได้มันเป็นห่วงมากนะ แต่ก่อนทำงานได้ไม่ค่อยเป็นห่วงเท่าไรนัก

เวลานี้ทำงานไม่ได้แล้ว เรื่องราวมรสุมมันยิ่งขึ้นหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ ธรรมะนี้อ่อนเปี้ยก วังหัวซุกหัวซุนเข้าหาที่หลบที่ซ่อน ไม่นั้นถูกกิเลสทำลายแหลกหมดนะ ธรรมะเวลานี้กำลังเป็นอย่างนี้แล้วจะไม่ให้เป็นห่วงยังไง ตามีหุมีเห็นอยู่ตลอดเวลา ไปไหนมาไหนเหมือนจับ

โยนขึ้นใส่กระสอบ กระสอบจริงแต่ภายในมันไม่ได้เป็นกระสอบ พุดให้เต็มยศเสียวันนี้..ยศ หลวงตาว่า มันไม่ได้นอนนี้ภายใน สัมผัสพับปั๊บแล้ว สัมผัสทางตา หู จมูก ล้น กาย นี่มันจะวิ่งรับกันพับ ๆ ๆ ปล่อยไว้ ๆ ไว้เข้าล้นชัก ๆ ถึงกาลเวลาที่ควรจะพุดหนักเบาเล็กน้อย ดึงออกมาจากล้นชักพับ ๆ ๆ

ที่นี้เรื่องมรสุมของกิเลสตลาดนี้มันพิลึกพิลั่นนะ โอ้โฮ ทานไม่ไหว มันไม่ทานกันละซี ถ้าทานกันก็พอไหวบ้าง อันนี้ที่ไหนมีแต่ปล่อยเนื้อปล่อยตัว ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม มันพอ ๆ กันเวลานี้ พุดให้เต็มยศเลยจะว่าไง ไหญ่เท่าไรยิ่งปล่อยตัวมากยิ่งขึ้น เหลิงมากเทียว สัมเนื้อสัมผัสตัว ไม่ทราบจะเอาอะไรไปปกครองบ้านเมือง เอานิสัยโกโรโกโสเหอปกครองบ้านเมืองมันถึงจะได้ดี มันเคยดีแล้วเหออย่างนั้น แม้แต่เด็กตาสีตาสาเขาก็รู้ว่ามันไม่ดี แล้วผู้ใหญ่ทำไมถึงทำได้ลงคอ นี่ชิมันน่าคิด ไม่ใช่เป็นห่วงจะทำไ้ บ้านเมืองเป็นของเล่นไปได้ เป็นหนูตะเภาไป เป็นเครื่องทดลองของพวกนี้ไปจะทำไ้ มันเป็นจริง ๆ นี่ไม่ใช่พุดธรรมดาณะ มันทนไม่ไหวก็พุดออกมาบ้างซี หนูมีตามีแสดงกันออกมาเรื่องใด ๆ โอ้ย มีแต่เรื่องทำลาย ๆ เรื่องส่งเสริมไม่ค่อยมี

เรื่องความเห็นแก่ตัวนี้สำคัญมาก ความโลภมาก ความเห็นแก่ตัวมาก จากเห็นแก่ตัวก็เห็นแก่เพื่อนของตัว พวกเพื่อนของตัว กว้านออกมา ๆ เรื่อยซี แล้วที่นี้บ้านเมืองใหญ่ ๆ ก็เท่าหนูเท่านั้นเอง ไหญ่โตขนาดไหนก็เท่าหนู สู้เพื่อนของเราไม่ได้ สู้เราไม่ได้ นั่นมันก็โยงมาตรงนี้ละซี อันนี้มันใหญ่กว่าแล้ว แล้วบ้านเมืองก็เลยเป็นของเล็กของน้อย เป็นเครื่องทดลองไปเสียแล้ว เป็นหนูตะเภาไป นี่ชิมันน่าทุเรศ โห ปกครองกันยังไ้บ้านเมืองจึงเป็นอย่างนี้

เวลาที่มีการมึงงานมันน่าอายขนาดไหนถ้าธรรมดาเราแล้ว เอาแก้วเหล้าไปโชว์ ให้เขาถ่ายภาพหนังสือพิมพ์ ถือแก้วเหล้าโชว์ ผู้ใหญ่ขนาดไหนถือแก้วเหล้ามาโชว์ มันน้ำบ่ารู้ไหม เด็กเขายังรู้เขายังไม่เอาแก้วเหล้ามาโชว์ ผู้ใหญ่ขนาดนั้นเอาแก้วเหล้ามาโชว์หาอะไร ถ้าไม่ขายความเลวทรามของตัวที่สุดเลย นี่หรือจะปกครองบ้านเมือง คือแก้วเหล้านี้เหออยากถามว่าฉันนะเขาตำหนิกันทั้งโลกทั้งสงสารว่าเป็นของไม่ดีทำไมจึงเอามาโชว์ พิจารณาซิ

หลวงตามันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถึงถูกเทศน์ละซี ถ้าสมมุติว่ามีผู้มาเทศน์สอนเราจะเทศน์ว่ายังไ้ ก็อย่าดูเขามากนัก เขาจะว่าอย่างนั้น จะไม่ดูยังไ้แก้วเหล้ามันไม่ปล่อย ครั้นเวลาตอบ จะไม่ดูยังไ้แก้วเหล้ามันติดมือตลอดเวลา นี่เวลาเกิดมาพ่อแม่ไม่เห็นเอาเหล้ากรอกปากวะ หาแต่ของดิบ ๆ ดี ๆ ทั้งนั้น เวลาโตขึ้นมาแล้วทำไมหาน้ำบ่ามารอก มันดูหมิ่นคุณพ่อคุณแม่ถึงตายยังไม่รู้อีกเหอ

นี่เฒ่าแก่มาเทศน์ไม่ได้แล้วยังเป็นห่วงมาก เพราะเรื่องราวมันขึ้น แหม ถ้าว่าเป็นนักมวยแล้วเรียกว่าไม่ถึงยกเลยถูกนี้่อกจากกิเลส ขนาดนั้น ความรุนแรงของกิเลสกับการต้านทานนั้น ยังไม่ถึงยกเลยหงายทันที นี่อก ดีไม่ดีได้หามลงเปลไม่ได้สติตั้งเลย นี่กิเลสเอาขนาดนั้น

เวลานี้กำลัง แต่นี้ใครดูหรือไม่ดูก็ไม่รู้ แต่น้ำมันอดดูไม่ได้มันซี ไปไหนนี้ไปด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างไปด้วยหมดพร้อม เครื่องรับเครื่องฟังไปพร้อมหมดเลย

มันหากเป็นธรรมชาติของมันเอง เหมือนกับพูดให้มันเต็มยศเลย เหมือนเรตารี่จะว่าไง ว่ามันเลยก็ได้จะเป็นไรไป นอกจากจะพูดหรือไม่พูด ที่ไหนก็ไหนก็ไปเสีย ที่บอดก็บอดไปเสีย ที่เคลิ้มก็เคลิ้มไป ที่หลับก็หลับไปเสีย เหมือนเขาเป็นบ้าเราก็บ้าไปกับเขาเสียอย่างนั้น ไม่สนใจเรื่องของเขา เรื่องของเรารู้กันอยู่แล้วนี่ แต่เวลาจะนำมาพูดก็เอาสิ่งเหล่านั้นแหละมาพูดสิ่งที่ผ่านไปผ่านมาอยู่นั้น สิ่งที่เคย ๆ นั้นแหละเวลาจะเอามาพูด ถ้าจะเป็นสารประโยชน์ก็นำมาพูด ถ้าไม่เป็นประโยชน์พูดทำไม พูดไปก็ไม่เกิดประโยชน์อยู่แล้วจะพูดไปหาอะไร หูหนวกตาบอดไปเสียดีกว่า

พุทธศาสนาของเราเป็นเครื่องเล่น เหมือนกับเป็นเครื่องประดับร้านไปอย่างนั้นแหละ เดี่ยวนี้กลายเป็นเครื่องประดับร้านไปแล้ว เป็นของประดับบ้านประดับเมือง เหมือนกับเครื่องลายครามไปอย่างนั้น ใครเรียนมามาก ๆ ก็ว่าตัวรู้หลักนักปราชญ์ไปเสีย ประสาคความจำเอามาอวด ถ้าพูดกันตามหลักความจริง ความจำกับความจริงมันต่างกัน จำมาเฉย ๆ ใครก็จำได้ เด็กเรียนก็จำได้ ผู้ใหญ่เรียนจำได้ ผู้หญิงผู้ชายเรียนจำได้ทั้งนั้น ไม่ว่าวิชาทางโลกทางธรรมใครเรียนจำได้ด้วยกันทั้งนั้นแหละ แต่ไม่นำมาปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์ทั้งสองทาง โลกก็เหมือนกัน เรียนมาสักเท่าไรก็เรียนมา ถ้าไม่นำมาทำประโยชน์เป็นภาคปฏิบัติ ธรรมะก็เหมือนกัน อย่างนั้น ผลประโยชน์เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ

ท่านถึงว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียนซึมทิศทางเดินให้รู้ให้เข้าใจแบบแปลนแผนผังให้เข้าใจแล้วสร้าง ถ้าเป็นบ้านเป็นเรือนก็สร้างตามแบบแปลนแผนผังนั้นสำเร็จรูปขึ้นมาเป็นปฏิเวธ นั้นเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมเหล่านี้ได้แยกจากกันเมื่อไรแล้ว ศาสนาเลยเป็นคนละอย่างไปเลยแหละ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้าไม่มีปฏิบัติ ปริยัติก็ไปแบบหนึ่งเสีย ไม่มีความหมายอะไร เต็มตู้เต็มหีบคัมภีร์ไบเบิลเต็มพุงมันก็ได้เรื่อง ไม่เกิดประโยชน์ ถ้านำมาปฏิบัติ เอา ได้

ตั้งแต่พระเจ้าทำด้ามมีดนี้ ไปเห็นท่านทำด้ามมีดอยู่ เขียนแปลนด้ามมีด มีดน้อย ๆ ท่านทำแปลนเขียนแปลน อะไรละนี่ แปลนด้ามมีด ไม่เขียนแปลนทำเอาเลยไม่ได้หรือ บอกทำแปลนแล้วไม่ต้องคิด ทำตามแปลนนี้เลย ถ้าไม่มีแปลนต้องคิดต้องอ่าน บางทีผิดพลาดไป ท่านว่า แบบถ้าทำแปลนแล้วนี่ เวลาเรามาทำมันไม่ได้คิดยากลำบากอะไร แต่เวลาข่าวในบาตรไม่เห็นทำแปลนเราว่าจี้ มัวแต่ทำแปลนกว่าจะเสร็จก็เหลือแต่บาตรเปล่า ๆ โอ้ย ข่าวลงในบาตรแล้วไม่จำเป็นต้องทำแปลน มันเป็นแปลนในนั้นเสร็จแล้ว นั้นกลัวตายเราก็อ้าง

นี่พูดถึงเรื่องแปลน แม้แต่ด้ามมีดก็ยังมีแปลน ที่นี้คนจะทำตัวให้เป็นคนดี ไม่มีแบบแปลนแผนผังจะก้าวเดินได้หรือ นี่ศาสนามีแต่แปลนเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ เป็นตำรับตำรา

เป็นแปลนอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นำออกมาปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติแล้วใครจะไปตีเท่ามนุษย์วะ มนุษย์นี้ฉลาดยิ่งกว่าสัตว์ทั้งหลาย ศาสนาจึงสอนลงแดนมนุษย์ แต่นี้ไม่นำมาปฏิบัติก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นแปลนบ้านแปลนเรือนอยู่เฉย ๆ เป็นเครื่องประดับร้านไปอย่างนั้น เรียนมาโก้ ๆ จำมาโก้ ๆ ได้พัฒนาโก้ ๆ จะว่าไง ไม่มีภาคปฏิบัติมันก็อย่างนั้นแล้ว มีภาคปฏิบัติมันหากเป็นในตัวเอง ๆ อะไรสำเร็จรูปขึ้นมาในนี้ ๆ เป็นหลักธรรมชาติ นี่เรียกว่าความจริง

ธรรมท่านสอนว่าอย่างไร เราปฏิบัติมันก็เห็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่เป็นของตัวแล้ว ทั้งเป็นของจริงด้วยทั้งเป็นของตัวด้วย เรียนมาเป็นความจำไม่ใช่ของตัว เรียนมาจากแบบจากแผนจากตำรับตำรา มันก็เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้าอยู่นั้นแหละ ต่อเมื่อมาปฏิบัติแล้วปรากฏในตัวเองเมื่อไร นั่นละเป็นของตัวเองด้วย เป็น สนฺทิฎฐิโก หรือเป็นภาคความจริงด้วย มันก็รู้อยู่นี้เห็นอยู่นี้ เช่น สมาธิในตำรา ท่านชี้เข้ามาที่นี้ ให้ทำอย่างนั้น จิตเกิดมีความสงบ เราเรียนก็ได้จนปากฉีกก็ไม่สงบถ้าไม่ทำไม่ปฏิบัติ

พอมาปฏิบัติจิตมันสงบ อ้อ สมาธิเป็นอย่างนี้เอง นั่นเห็นแล้ว ที่ท่านแสดงไว้ในแบบแปลนตำรับตำราว่าสมาธิคือความสงบ หรือสมาธิคือความตั้งมั่น อ้อ มาตั้งมั่นอยู่ตรงนี้เอง บทเวลาตั้งมั่นมาตั้งมั่นอยู่ที่ใจ อ้อ ๆ แล้ว นั่นแหละความจริงขึ้น อ้อเลยนะ อ้อ เป็นอย่างนี้หายสงสัยเรื่องสมาธิเป็นยังงี้ในตำราที่เราเรียนมาแต่ก่อน พอมาปฏิบัติมาเจอเข้า อ้อ เป็นอย่างนี้เอง สมาธิก็ดี ปัญญาก็ดี ตลอดวิมุตติหลุดพ้น อ้อ เป็นอย่างนี้เอง ขึ้นในนี้หมด ๆ พระพุทธเจ้าถอดออกจากนี้ไปสอนเรา แล้วปราชญ์รุ่นหลังมานี้ท่านก็จดจารึกไว้ในคัมภีร์ไบเบิล ความจริงออกจากพระทัยพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ธรรมทั้งหมดออกจากพระทัยออกจากใจนี้ไปกางไว้ในตำรับตำรา เพราะฉะนั้นเวลาสอนจึงสอนเข้ามาที่นี้ สอนเข้ามาที่ต้นตอนี้ รู้รู้ที่นี้เห็นที่นี้ ละก็ละกันที่นี้ ผูกมัดตรึงกันเป็นทุกข์ก็เป็นทุกข์ที่นี้ แก้กแก้กันที่นี้ แก้กกันที่นี้แล้วมันโหล่งไปหมดเลย

ถ้าไม่แก้ที่นี้จะไปแก้ที่ไหน มันคันตรงนั้นมาเกาตรงนี้ก็ถลอกปอกเปิกเฉย ๆ เอ้า มันคันตรงนี้ไปเกาตรงนั้นก็ถลอกปอกเปิกเฉย ๆ คันตรงไหนเกาตรงนั้นซิ ก็เลสมันอยู่ตรงไหนมันถึงคัน มันถึงเดือดร้อนมากนักมนุษย์เราเวลานี้ สิ่งอะไร ๆ สมบูรณ์พูนผลเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่น่าจะมีความเดือดร้อนวุ่นวาย แต่ทำไมมนุษย์เจอหน้าไหนมีแต่บ่นทุกข์หากันรายไหนที่ทรงความสุขไว้ให้เป็นที่น่าแจกจ่าย พอที่จะแจกจ่ายเพื่อนฝูงไม่เห็นมี มีแต่กองทุกข์มาระบายแต่กองทุกข์ใส่กัน

ทั้ง ๆ ที่ต่างคนต่างหาความสุข สิ่งที่เราหา มันก็เต็มบ้านเต็มเมืองไม่เห็นอดอยากอะไร มันอดอยากอยู่ที่หัวใจ หัวใจมันหิวมันโหย มันไม่มีธรรมเป็นเครื่องติ่ม ถ้ามีธรรมเป็นเครื่องติ่มเท่านั้นใจก็เริ่มอิ่มเข้ามา อิ่มตัวเข้ามา ปล่อยอารมณ์เหล่านั้นเข้ามา ใจอิ่มตัว ๆ เพราะใจไม่ได้เอานั่นเป็นอาหารนี่ เอาธรรมต่างหากเป็นอาหาร แล้วเอากิเลสยัดเข้าไปอย่างนี้มันก็เป็น

ไฟขึ้นมาเท่านั้น เตียนนี้กิเลสเท่านั้นเป็นไฟ ไม่ใช่กิเลสเป็นอาหาร เป็นพื้นเป็นไฟเผาเข้ามา ให้ติดให้ติดกันทั่วโลกดินแดน

พอแก่เข้ามา ๆ ถึงจุดนี้แล้วด้วยอำนาจของธรรมแล้วก็เปิดโล่งออก ๆ จิตได้เต็มธรรมแล้วที่นี้ เบา ๆ ปล่อยละที่นี้ ปล่อยข้างนอกแล้วเข้ามาข้างใน ๆ ปล่อยเข้ามาเรื่อย ๆ ฟาดเสียจนปล่อยหมดแล้ว อะไรจะมีความสุขยิ่งกว่าใจหมดเครื่องผูกพันล่ะ นี่ตรงนี้ต่างหากนี่ สุขอยู่ตรงนี้ต่างหากนี่นะ ไปหาติดกันอะไรทั่วโลกสงสารโน้น เขาก็ติด เราก็ดิ้น ครั้นเวลาเอามาแข่งกันมีแต่ความทุกข์ เพียงเท่านั้นก็ไม่รู้อยู่หรือว่าผลของมันเป็นความทุกข์ ไม่ใช่เป็นความสุข พอที่จะนำมาแข่งกันต่อไปอีกล่ะ ไม่เช็ดไม่หลาบมนุษย์เรา

เพราะฉะนั้นสิ่งที่สุดท้ายคือมนุษย์เราจะเป็นอะไรไป แต่เรายังภูมิใจนะว่ามนุษย์เรานี่ฉลาด ฉลาดแต่ชื่อ เหมือนกับนายฉลาดอยู่ในเรือนจำ ชื่อแกชื้อว่ายังงิ ชื้อฉลาด แล้วฉลาดทำไมมาติดคุกติดตะราง เขาหาว่า ไม่ได้ว่ามันทำผิดนะ แล้วความจริงเป็นยังงิ ไปทำของเขาจริง ๆ แหละ หากันให้ถูกจุดบ้างซิ ไปหาเถาแต่ที่ไม่คัน ไปที่ไหน ๆ พวกเรานี่นะ ไปที่ไหนหมาขี้เรื้อนวิ่งเข้าป่าหมดเลย สู้ไม่ได้ สู้เราไม่ได้ คือหมาขี้เรื้อนเขาจะเถาเฉพาะที่คัน ไอ้เราคันไม่คันเถาตะเลย หมาสู้เราไม่ได้มันก็วิ่งเข้าป่าหาที่หลบที่ซ่อน ไม่งั้นพวกนี้เอาตาย พวกเถาไม่มีที่หมายหมาเขาก็กลัว สู้ไม่ได้ ถึงที่สุดหมาขี้เรื้อนยังวิ่งเข้าป่า ถ้าลงขนาดหมาขี้เรื้อนวิ่งเข้าป่า แสดงว่าเรานี่เก่งมาก กองปราบว้างนั้นเถอะ พวกนี้พวกกองปราบ หมาราบไปเลย นี่หมาเรา ๑๑ ตัวอยู่ในวัดอย่าไปยุ่งมันนะเดี๋ยวกำแพงแตก หมาเรามี ๑๑ ตัว

เราอยากเห็นพวกประชาชนศรัทธาทั้งหลายสนใจในอรรถในธรรม ให้เห็นความสุข ความสงบเย็นใจเกิดขึ้นภายในตัวเอง เพราะศาสนาพระพุทธเจ้าพร้อมที่จะให้ผลอย่างเด่นชัดภายในผู้ปฏิบัติไม่สงสัย แต่สำคัญที่ไม่นำมาปฏิบัติเลย โอ้ย ท่องบ่นสังวรียายปากแฉะแต่ไม่สนใจปฏิบัติก็ไม่ได้เรื่องอะไร ความทุกข์เต็มบ้านเต็มเมืองจนจะล้นแล้วจะว่าไง ถ้ามนุษย์มีมากกว่านี้ล้นนะ ความทุกข์นี้ล้นโลก แต่นี่มนุษย์ยังไม่ล้น โลก ความทุกข์จึงเต็มโลกพอดี ไม่สนใจปฏิบัติกัน

ถ้าจะว่าปฏิบัติ เพียงหยาบ ๆ ก็ยังดี ในครอบครัวเหี้ยเรือนหนึ่ง ๆ ต่างคนต่างมีศีล มีธรรม ปฏิบัติต่อกันให้ถูกต้องในครอบครัวนั้นจะสงบร่มเย็น ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งซึ่งกันและกัน ถือหลักเกณฑ์ความถูกต้องเป็นศูนย์กลาง ให้ต่างคนต่างก้าวเข้าไปสู่ความถูกต้องในหลักแห่งการปกครองครอบครัว สามียังงิ ทำหน้าที่ถูกต้องตามหลักของสามียุคใหม่ ภรรยาเป็นยังงิ ปฏิบัติหน้าที่ถูกต้องตามหลักของภรรยาใหม่ เพียง ๒ ข้อเท่านั้น เย็นกระทั่งเด็กจะว่าไง

แต่นี่มันไม่มีซี โกรโโกโส มีเท่าไรไม่พอเป็นบ้ากัน พวกบ้ากรมร้านตัณหา เพราะฉะนั้นโลกมันถึงร้อน ตัวนี้ตัวรุนแรงมากนะ อยากรู้อันมันรุนแรงขนาด ไหน เอาภาคปฏิบัติเข้า

จับกันซี ไม่มีตัวใดที่จะรบกวนแสนยาก ทุกข์แสนทุกข์ทรมานที่สุด หนักมากที่สุดยิ่งกว่าตัวนี้ ตัวนี้รุนแรง ออกจากหน้าจากหลังมีตัวนี้ทั้งนั้น ข้างหลังดันเข้าไป ข้างหน้าออกแนวรบก็ตัวนี้ ตัวนี้รุนแรงมาก เพราะฉะนั้นสัตว์โลกถึงป่วนปั่นไปหมดทั้งโลกทั้งสงสาร เพราะต่างคนต่างสนใจอันนี้

ในเวลานี้กำลังสนใจหาไฟฟ้าเข้ามาเผาบ้านเผาเมือง เราอดไม่ได้ก็เทศน์เสียบ้าง บางทีนะ เอาเจ็บ ๆ เหมือนกัน ให้กิเลสเจ็บต่างหากนะ กิเลสถ้าหากอยู่บนต้นไม้ภูเขา เราจะไปฟาดภูเขาให้แหลก แต่น้ำมันอยู่กับคน คนก็ต้องเจ็บบ้างนะซี มันถูกคนใช้ไหมล่ะ เทศน์ กิเลสคนไม่จับแยกออกมา เทศน์ก็เข้าไปนั่นซี เจ็บ บ้างนะบางที เอาเสียเจ็บ ๆ นะกิเลสมันก็ยังไม่สะทกสะท้าน ขนาดนั้นนะจะว่าไง ธรรมไม่พอกับกิเลสพอให้สะดุ้งตัวบ้าง ธรรมอ่อน เปียกมากเชียว กิเลสถึงได้สนุกเฟ้นฟ่าน

เอาเท่านั้นละ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

นี่เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้

เราอยากเห็นอะไรไม่อยากเห็นมากกว่าการอยากเห็นหัวหน้า หัวหน้านี้เป็นสำคัญ หัวหน้าเด็ก หัวหน้าผู้ใหญ่ หัวหน้าครอบครัว หัวหน้านักเรียน คือครูอาจารย์ หัวหน้างานแผนกต่าง ๆ จนกระทั่งถึงขั้นระดับชาติ หัวหน้าเป็นคนดีหันหน้าเข้าสู่ศีลสุธรรม เป็นที่ตายใจของประชาชนทั่วประเทศไทยได้ ถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าแทรกแล้ว เป็นโจรเป็นมารทำลายชาติบ้านเมืองได้อย่างหน้าด้านนั่นเอง อาศัยตำแหน่งหน้าที่ออกฉกหน้า ข้างหลังกินเรื่อยแบบร้อยล้านพันคม โจรมารทั้งหลายสู้ไม่ได้ นี่นาทุเรศเอามากนะ บ้านเมืองจะอยู่ไปได้อย่างไร ก็เมื่อมีแต่เปรตแต่ผีกินบ้านกินเมืองอยู่รอบด้านเช่นนี้

กินทุกแห่งทุกหนนะ แผนกไหนงานใด มีกิน ๆ ๆ ตลอด บนโต๊ะใต้โต๊ะกินหมด ซอกแซกซิกแซกกินหมด โห พิลึกจริง ๆ นะ น่าสลดสังเวชนะ หน้าด้านด้วย พวกนี้พวกหน้าด้านด้วย บ้านเมืองจะมีอะไรเหลือ ถ้าว่าทำไปตามหน้าที่การงานก็หลีกเลียง ผักชีโรยหน้า เพราะมีเงินเดือนเป็นพื้นฐานไว้สำหรับเลี้ยงชีพอยู่ที่นี่ จะทำไมทำมาน้อยเพียงไรก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร เพราะเงินเดือนเป็นพื้น ประชาชนราษฎรเอาหัวใจเอาชีวิตจิตใจเข้าเป็นพื้นให้เหยียบย่ำไปเหยียบย่ำมาอยู่อย่างสบาย เพราะฉะนั้นใครจึงอยากเป็นแต่ข้าราชการเพราะมันง่ายมันสบายมาก เหยียบหัวประชาชนถือเป็นธรรมดาแหละ

การทำงานที่เอกชนทำงานของเขานี้หมุนตัวเป็นเกลียวเทียนนะ แต่วงราชการนี้เอื่อยอ่ายเนือยนายอืดอาด เพราะมีเงินเดือนชีวิตจิตใจของประชาชนเป็นพื้นฐาน กินอยู่ในนั้นซื้รดอยู่ในนั้นเสร็จ ดีไม่ดีไปติดต่องาน ๕ หนยังไม่สำเร็จประโยชน์กลับมา หาเรื่องอย่างนั้นหาเรื่องอย่างนี้ ต้องได้ใต้โต๊ะใต้เก้าอี้เสียก่อนตามธรรมเนียมราชการยุคดาวเทียมมันเป็นอย่างนั้น มันกินกันอย่างนั้นนะ นาทุเรศจริง ๆ นี่นะ ว่าเราไม่รู้หรือ ลูกศิษย์เราเต็มกระทรวง กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์ไม่มีเลย คนไหนชำนาญทางไหน คนไหนรู้เรื่องทางไหน ๆ มาเข้าลั่นชกนี้หมดเลย เพราะฉะนั้นมันถึงรู้ได้ละซิ ไม่รู้ได้ยังไง

คนดีนั้นแหละเขามาพูด คนชั่วมันไม่มาพูดแหละ วิธีกินวิธีโกงอย่างนั้นอย่างนี้แบบไหน ๆ จาระโนออกมา ๓ วันไม่จบ วิธีกินวิธีโกง ไม่ใช่วิธีที่จะรักษาชาติบ้านเมืองนะ วิธีกินบ้านกินเมืองที่พูดเวลานี้ โห มันนาทุเรศจริง ๆ ตามหน่วยงานอยู่ตรงไหน ๆ มีประชาชนราษฎรเข้าไป

เกี่ยวข้องนี้ เลียงตรงนั้นหลักตรงนี้ หาอุบายอยู่นั้นแหละถ้าไม่ได้กินแล้วไม่ทำให้ ดูซินะ เงินเดือนก็ให้กิน มันยังไม่พอเนี่ย พวกพุงหลวงพุงยิ่งกว่าภูเขา นี่เราจึงเบื่อเอาจริง ๆ นะ เอือมระอาโว ไม่ทราบว่าเป็นยังไงทำไมจึงสกปรกเอามากมายขนาดนี้ แล้วยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วยซ้ำ มองหาวิเวกของพุทธไม่มีเลยนะ มีแต่ยักษ์แต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง

ไปที่ไหนมีแต่กิน ทำไมไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ผักชีโรยหน้า ทำสะเปะสะปะ แม้แต่มาทำงานในวัดแฝงกับพระก็ยังรู้ว่านิสัยสันดานนี้เป็นมาอย่างนี้ นั่นบอกแล้ว ทำพอให้แล้ว ๆ มือ ผ่าน ๆ ไปเท่านั้นแหละ ไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันพอที่จะให้เห็นเป็นหลักเป็นเกณฑ์ของชาติบ้านเมือง จากบุคคลผู้ทำหน้าที่แทนชาติบ้านเมือง มันเป็นอย่างนั้น นี่ถึงว่าเมืองไทยใครก็อยากเป็นแต่นาย ๆ คน มันสบายแสนสบายได้เหยียบหัวประชาชน เหมือนประชาชนเป็นหมาตัวหนึ่ง ๆ นี่เป็นเครื่องทดลองของขลังเขาแหละ

ใครว่าอะไรก็ว่าซิ เราไม่ได้หาเรื่องอุทรินี้ เอาความจริงมาพูดนี้ละ คนเราไม่อยู่ด้วยความจริงบ้าง ไม่ยอมรับความจริงกันบ้าง มันจะมีอะไรเหลือในโลกอันนี้ มีแต่ของจอมปลอมเต็มบ้านเต็มเมืองมันเหลือได้ยังไง ไม่เหลือ ฉิบหายหมด หน้าที่การงานนี้เหลว ๆ ไหล ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ ทำไปอย่างนั้นแหละ แบบผักชีโรยหน้า ๆ ไม่ได้มีจริงมีจังอะไร เรื่องมันจริงมันจังมันอยู่จากหลังต่างหากนี่ อันนั้นจริงจังมาก พอบีบบีบ พอมัดมัดเอาเลย ไม่ได้เท่านั้นไม่ว่าไม่ทำ เวลาที่ไม่มีพอ เรื่องนั้นเรื่องนี้หาอยู่นั้นแหละ พวกปอบเป็นอย่างนั้น ปอบกินตับประชาชน เขาว่าข้าราชการ ๆ ว่าเป็นเจ้าเป็นนายเรานะภูมิใจ บทเวลาสะแตกตับประชาชนเขารู้กันทั้งแผ่นดิน เขาไม่ว่าอะไรเขาทนเอา ปลอ่ยให้สะแตกไปอย่างนั้น

การพูดอย่างนี้เราไม่ได้พูดทุกรายนะ พูดเฉพาะรายมันเป็นอย่างที่ว่า มันมีอย่างนี้จะให้ว่ายังไง เหล่านี้แหละที่มันทำลาย พวกคนดีเขาไม่ได้ทำลายจะไปว่าให้เขาทำไมคนดี เราก็เป็นคนดีของดีอยู่แล้ว ไปว่าให้เขาทำไมคนดี ก็ว่าคนที่มันเลวที่มันกดถ่วงชาติบ้านเมือง ทำลายชาติบ้านเมืองนั้นซิ มีมากเท่าไรยิ่งเหลวยิ่งเหลือไปหมด โห น่าทุเรศจริง ๆ นะ มันไม่ได้หน้าได้หลังอะไรทำอะไรคนจำพวกกาฝากนี้ มีแต่กัดแต่แทะบ้านเมืองตลอด

ทำตามหลักวิชานั้นหลักวิชานี้ ครั้นเวลาไปทำไมไม่เห็นทำตามหลักวิชา ตาสีตาสามองดูก็รู้งานนั้น ๆ ตาสีตาสาไม่มีหลักวิชามองดูมันขวางตากี่รู้ อันไหนผิดอันไหนถูก แต่นักวิชาการทำไมไม่รู้ มันทำพอให้แล้วมือไปนั้น เรื่องวิชามันรู้แต่มันไม่ทำตามนั้นซิ พวกประชาชนเขาจะตาย ดิ้นอยู่ทั่วประเทศเซตแดน ปากกัดตีนถีบถึงขนาดนั้นก็ยังไม่ว่าพออยู่พอกิน ติดหนี้ติดสินพะรุงพะรัง ผู้สนุกยิ่งสนุกกินแบบไหนต่อแบบไหนแสนปลิ้นปล้อนหลอกลวง คดโกงริดไถสารพัด กินได้ทั้งนั้น ร้อยล้านพันคมคือพวกนี้แหละ อาศัยอำนาจหน้าที่อยู่จากหน้า สะแตกอยู่จากหลังกินบ้านกินเมืองอยู่จากหลังนี้ซิที่มันน่าทุเรศมาก

นี่เราก็ไม่เคยพูดอย่างนี้ วันนี้เรื่องสัมผัสที่ควรจะต้องพูดก็พูดบ้าง เราในฐานะที่ทำประโยชน์ให้ชาติบ้านเมืองคนหนึ่งแทบเป็นแทบตายเหมือนกัน เราอยากเห็นหัวหน้า ๆ ที่ทรงบรรพตธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ผู้น้อย ๆ บ้าง นี่มันไม่เห็น ใหญ่เท่าไรยิ่งเหลว ๆ นะซี แล้วจะยึดที่ไหนเกาะที่ไหนมีแต่พัง เกาะใหญ่เท่าไรยิ่งพังใหญ่ แล้วจะทำยังงัยบ้านเมืองเมื่อเป็นอย่างนั้น

ถ้าเดินไปในวัดก็ไปเที่ยวดูถ่อ เดินอืดอาด ๆ โห เจ้ายศ เดินเข้าไปในวัดเป็นเหมือนกับว่าไปมองดู ไปตรวจตราพาชีพระเหล่านี้เป็นยังงัยนูนนะ กิริยามารยาทเป็นยังงัย เราเป็นผู้ตรวจการแผ่นดิน ตรวจการพุทธจักร ไม่รู้ตัวเลยว่าพระดูละดับอยู่นะ ดับเขามีหรือไม่มี มีแต่ดับพระนั้นหรือ พระก็ดูดับคนได้เหมือนกันนี่วะ ทำไมพระจะดูดับคนไม่ได้ พระดูดับคนยังดูได้ง่ายยิ่งกว่าคนดูดับพระ เอ้า พูดให้ถึงเหตุถึงผลอย่างนี้ นอกจากท่านจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นแหละ มานี้ โอ้ย สลดสังเวช

ก้าวเข้ามาในวัดนี้ ทำท่าทำทางฝั่งผาย พวกเจ้าใหญ่นายโตมาพวกเจ้าอำนาจวาสนา ดูหัวใจมันเหมือนกับไฟเผาแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆนูน มันไม่ได้ดุนะ มันดุนุ่นมันอ้าปากดูด้วยว่าตัวฉลาดนะ อ้าปากดู คนฉลาดจะอ้าปากดูอะไร จับปากดูซิ พูดแล้วมันทุเรศนะ พระดูโยมท่านมีหุมีตาเหมือนกันทำไมดูไม่ได้ดูมรรวาสญาติโยม ดูไปได้รอบด้านนี่ว่าไง ตามีหุมีทำไมดูไม่ได้ตาเขามีเขาดูตาเรามีทำไมดูไม่ได้วะ

มาวัดมาวานี้ แหม เราไม่อยากให้เข้าวัดคนแบบนี้ว่จั้นเลย มันหนักศาสนาหนักวัดหนักวา ถ้าขึ้นให้มีแบบนี้มาก ๆ แล้วพระเณรแตกวัดหนีหมด มันจะเป็นเจ้าอำนาจวาสนาเป็นนายพระละชิ หนักเข้า ๆ ก็เป็นนายพระ ใครจะมาไม่มาจะเป็นอะไรบิณฑบาตมาकिनวันหนึ่ง ๆ ได้ข้าวมาทัพพีสองทัพพีพอแล้ว ไม่อยากให้มาทำสกปรกวัดวา พวกนี้พวกสกปรก พวกเจ้ายศเจ้าศักดิ์ กยศของกิเลส มันวิเศษวิโสอะไรศของกิเลส ถ้ายศของธรรมแล้วไม่ยกไม่เหยียบไม่มีเรื่องอะไร ถ้าอานุภาพของกิเลสนี้แสดงจรดเมฆโน้น ถ้าเป็นธรรมนะเอาเข้าในผ้าชีริ้วห่อไว้ก็แสดงรัศมีออกมาจนได้แหละ ถ้าเป็นชีเอาผ้าห่อทองคำมาห่อไว้มันก็แสดงกลิ่นออกมาจนได้แหละ

โห มันทุเรศจริง ๆ นะ ตั้งยศตั้งศักดิ์ให้แทนที่จะเป็นเครื่องประดับบ้านประดับเมืองให้เป็นทีเคารพบูชากราบไหว้ เป็นที่ตายใจของผู้น้อย กลับเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมาร เป็นผู้ทำลายชาติบ้านเมืองแหลกเหลวไปหมด เพราะอำนาจแห่งยศถาบรรดาศักดิ์นี้มันทำลาย นั่นซีตั้งให้รู้เนื้อรู้ตัวกลับเป็นบ่วงไปอีก ๒ ชั้น ๓ ชั้น นี่ซิมันทุเรศนะ

ผู้น้อยก็ไม่ทราบจะเดินตามใคร ผู้ใหญ่ไม่เป็นท่าแล้วเด็ก ๆ จะเดินตามใคร เริ่มตั้งแต่

ในครอบครัวไป พ่อแม่ก็โกโรโกโสไปแบบหนึ่ง ต่างคนต่างเป็น ๆ ต่างครอบครัวต่างเป็น แล้ว
 เด็กเกาะใคร เกาะก็เกาะแต่เรื่องโกโรโกโสนี่ซิ ไปโรงเรียนหรือก็มีแต่เด็กแบบเดียวกันในโรง
 เรียน ครูก็ครูแบบเดียวกันในโรงเรียน เอาหลักเอาเกณฑ์มายึดให้เป็นชื่อเป็นแปะของบ้านของ
 เมืองไม่ได้ พิจารณาซิถ้าเราหาเรื่อง เอ้า เข้าไปในวงราชการงานเมือง ก็เป็นแบบนั้น ๆ ทั่ว
 ประเทศไทย ไหนแบบบ้านแบบเมืองที่จะให้เป็นจรัญถาวรแน่นอนหนามันคงอยู่ตรงไหน เมื่อมัน
 มีแต่อย่างนี้แล้ว ไม่มี มีแต่ฉิบหายนั้นแหละ

วันนี้พูดเท่านั้นแหละ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม

เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ปัญญาทางโลก-ปัญญาทางธรรม

หมาตัวนี้มันสอนเราถึงชีวิตนะ เราเลยรักมัน ตามเอารองเท้าจนได้นะตามเรื่อย เอารองเท้าไว้มันก็ตามไปเอา เอาไว้ที่นั่นมันก็เอา แสดงว่าปัญญานี้สู้หมาไม่ได้ ขยับขึ้นไว้ที่สูงถึงสี่ห้าครั้งนะ จนกระทั่งเอาขึ้นไว้บนกุฏิแล้วปิดประตูมันถึงหยุด อย่างนั้นถึงเรียกว่าปัญญาหมาดีจริง คงหมายความว่าอย่างนั้นนะ โห หมาก็สอนคนเก่งเหมือนกันนะ สอนเราเสียด้วย เราเลยเรียกมันว่าอาจารย์ใหญ่ เดี่ยวนี้เรียกอาจารย์ใหญ่แล้ว เรียกหมาเรียกอาจารย์ใหญ่

คือเราเอารองเท้าไว้ มันเคยเอาไปกินนะ เราเอารองเท้าไว้ตรงนี้มันก็เอาไปเสียบ ที่หลังเอาไว้ตรงนี้มันก็ตามขึ้นไปเอา เอาไว้ที่ ๓ เอาไว้ติดกับพื้นกุฏิ มันก็ตามขึ้นไปเอา เอาไว้ที่ ๔ เอาขึ้นบนพื้นกุฏิเลยแต่ไม่ได้ปิดประตูมันก็ตามไปเอา มันสอนตลอดนะ แสดงว่าปัญญานี้สู้ฉันไม่ได้ไปสอนคนทำไมคงว่างั้น คือคนโง่ ๆ แบบหลวงตาบ้วนีสอนคนหาอะไรสู้ปัญญาหมาไม่ได้ ๔ หมันเอาไปกิน พอครั้งที่ ๕ นี่ก็เอาขึ้นไว้บนพื้นนะแล้วปิดประตู ที่นี้ไม่เอา

นี่แสดงว่าปัญญานี้ใช้ได้ ให้เอาปัญญานี้ออกใช้สอนโลกนะ คงว่างั้นนะ เราเลยเรียกมัน อาจารย์ใหญ่หมาตัวนี้นะ มันสอนถึงขั้นปริญาเทียบนะ มันติดตามเอาไม่ลืมนะ ๔ - ๕ พัก เอาไปไว้ที่ไหนมันก็เอาไป ๆ มาตรการนี้หมดรองเท้าไป ๔ คู่ ๕ คู่ มันเอาไปที่ละข้างเท่านั้นแหละ เอาไปข้างเดียวมันก็ใส่ไม่ได้ละซิ ที่นี้พอขึ้นพอลงนี้ปิดประตูแจเลยเทียบเดี๋ยวนี้ มันสอนให้ระมัดระวัง

นั่นฟังเอาซิ ความดีได้จากทุกอย่างนั่นแหละถ้าเราคิดให้ดีนะ ถ้าคิดไม่ดีแล้ว หมาตัวนี้มาเอารองเท้าเข้าไป โล่ตีหมาแล้วเป็นบ้าอีก ๒ ชั้น ๓ ชั้น เราเลยเรียกมันอาจารย์ใหญ่ มันสอนเราถึง ๕ พักเทียบ มองเห็นมันแล้วอดยิ้มไม่ได้นะ มองเห็นหมาแล้วยิ้มละ โห สอนขนาดนี้นะ นั่นท่านเรียกว่าปัญญา ปัญญาทางธรรมเป็นอย่างนั้น ปัญญาทางธรรมไม่เป็นภัยนะ ปัญญาทางโลกนี้เป็น ล่อแหลมต่อภัย เพราะปัญญาทางโลกเป็นกิเลสนำออกใช้ ปัญญาทางด้านธรรมะนี้ธรรมะนำออกใช้จะเป็นประโยชน์ทั้งนั้น ๆ เลย เห็นสัตว์ตายก็เป็นประโยชน์

อย่างพระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวช ก่อนจะทรงผนวชเสด็จออกทอดพระเนตรพระราชอุทยาน ไปเจอคนเกิดเด็กเกิด ทรงทอดพระเนตรแล้วเสด็จกลับ ได้คิดแล้ว เสด็จไปครั้งที่

๒ ทอดพระเนตรคนแก่ นี่คนนี้เป็นอะไร คนแก่เป็นอย่างนี้ อ้อ เด็กเกิดใหม่ ๆ เป็นอย่างนั้น แล้วเวลาแก่มาเป็นอย่างนี้ ทอดพระเนตรแล้วเสด็จกลับ ดูอีกที่ ๓ นี่ คนเจ็บดิ้นรนกระวนกระวาย ทอดพระเนตรก็ได้คติอีก เสด็จกลับ ครั้งที่ ๔ ไปดูคนตายอีก อ้อ วันนั้นเกิดวันนี้มาตาย เนาะฟังซิท่านคิดนะ วันนั้นพบเด็กเกิดใหม่ ๆ เป็นอย่างนั้น ๆ ที่นี้มาพบคนตายเฒ่าแก่ มาโดยลำดับแล้วมาตาย ท่านก็ทรงย้อนพระทัยมาถึงท่านเอง เสด็จกลับ ครั้งที่ ๕ เสด็จไปพบสมณะ ก็คงเป็นพวกฤาษีดาบสผู้บำเพ็ญธรรม นี่เป็นเพศอะไร เพศสมณะ อ้อ สมณะนี้สงบ ท่านคงนั่งสงบ อ้อ เพศสมณะเป็นอย่างนี้ ๕ คน

นั่นละปัญญา เราพูดถึงเรื่องปัญญา ไปเห็นเด็กก็ได้ปัญญา เด็กเกิดใหม่ ๆ ก็ได้ปัญญา เห็นคนแก่ก็ได้ปัญญา เห็นคนเจ็บกระเสือกกระสนกระวนกระวายก็ได้ปัญญา เห็นคนตายก็ได้ปัญญา เห็นเพศสมณะก็ได้ปัญญา จนกระทั่งปัญญาทะลุเป็นพระพุทธรเจ้าขึ้นมา เพราะปัญญาทางธรรมเป็นอย่างนั้น นั่นละจำเอนะ ไปเห็นอะไรก็คอยแต่จะเป็นบาปเป็นกรรมไปกับความเห็นความได้ยินไม่ดี เห็นก็ให้เกิดประโยชน์ ได้ยินก็ให้เกิดประโยชน์ถึงถูก จึงเรียกว่าปัญญาหาความดีใส่ตัว ต้องหาอย่างนั้น

คนพาลเอาแต่ปัญญาฆ่าตัวเองสังหารตัวเองนะ ไปเจออะไรก็มีแต่ภัย ๆ แทนที่จะเป็นภัยต่อเขาตามที่ตนตั้งใจไว้ เช่น จะไปฆ่าเขานั้นก็คือฆ่าเรา จะไปทำลายเขาก็คือทำลายเรา เพราะเรื่องของกรรมพระพุทธรเจ้าสอนไว้นี้ประสานปั๊บทันที พวกเราไม่เห็น จะมีพระพุทธรเจ้าพระอรหันต์ท่านเท่านั้นเห็นเรื่องความไหวของกรรมที่จะแสดงออก ประสานกันปั๊บปั๊บ คือจะไปฆ่าเขาก็เท่ากับฆ่าเรา เนาะ เข้าแล้วสวนแล้ว เราไปทำความดีก็ทำตามทำชั่วก็ตาม พอขยับที่จะทำความชั่วนี้อันนี้ขยับจะประสานกันแล้ว พอทำความชั่วปั๊บประสานปั๊บแล้ว เข้าแล้ว ความชั่วเข้าเจ้าของ ทำความดีเหมือนกัน พอเคลื่อนปั๊บออกทำความดีปั๊บความดีเข้าแล้ว ๆ

อันนี้โลกไม่เห็น พระญาณของพระพุทธรเจ้าทรงหยั่งทราบหมด นำสิ่งที่หยั่งทราบแล้วนี้มาสอนโลก โลกไม่เห็นโลกไม่รู้พระพุทธรเจ้าเห็นพระพุทธรเจ้ารู้ เพราะฉะนั้นจึงควรเป็นศาสดาของโลกละซี ถ้าเป็นสติปัญญาพุทธาธรรมดียวอย่างพวกเรานี้จะไปสอนโลกได้อย่างไร โลกเขามีทุกคนสมบูรณ์บริบูรณ์ ตาเขาก็มี หูเขาก็มี จมูกมี ลิ้นมี กายมี ใจมี ปัญญาเขามี แต่สิ่งเหล่านี้ไม่เหมือนพระพุทธรเจ้า คิดดูซิไปทอดพระเนตรเด็กเกิดใหม่พวกเราจะว่าอย่างไร ไปเห็นเด็กเกิดใหม่ ก็จะมีคามตื่นเต้นดีใจไปกับเด็ก ทั้ง ๆ ที่เด็กคลอดออกมานั้นรอตตายนะ สลบสลอออกมาจากช่องแคบ แล้วก็ดีใจพวกเรา พระพุทธรเจ้าไม่ทรงเป็นอย่างนั้น นั่นปัญญาของธรรมต่างกันอย่างนั้น นี่พระญาณที่หยั่งทราบกรรมของสัตว์

เพราะฉะนั้นศาสนาจึงสอนเรื่องกรรมลงเป็นอันดับหนึ่งเลย สัตว์เคลื่อนไหวไปมาตลอดเวลานี้คือการทำกรรมของสัตว์แล้ว จะรู้ก็ตามไม่รู้ก็ตาม ความเคลื่อนไหวของสัตว์ทางดีทางชั่ว

เป็นความเคลื่อนไหวที่จะเป็นไปทางบาปทางบุญแล้ว ที่นี้พอมีสติตั้งขึ้นมาก็ให้กำกับความเคลื่อนไหวของใจเรา มันจะเคลื่อนไหวไปทางไหน เคลื่อนไหวทางวาจา เคลื่อนไหวทางกาย ความประพฤติ ติดตามมันเรื่อยแล้วก็เอาประโยชน์จากนี้ รักษาเจ้าของได้ด้วยความเคลื่อนไหวของเจ้าของเองนั่นแล

ถ้าไม่มีสติปัญญาแล้วความเคลื่อนไหวเหล่านี้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นโมฆะ อย่างไปฆ่าเขาก็จะดีใจว่าเราได้ฆ่าเขาสมใจ แต่ความจริงความชั่วประสาณเข้าแล้วนั้น เข้าไปถึงตัวแล้ว ๆ ใจนี้เป็นผู้เก็บเอาไว้หมดเลย นั่นท่านจึงเรียกว่ากรรม วิบากกรรมออกจากรู้นี้แหละที่นี้ ออกทำลายเจ้าของ ความชั่วทำลงไปแล้วประสาณเข้ามาแล้ว ออกจากรู้นั้นก็ระเบิดในเจ้าของนั่นแหละ มันเหมือนลูกกระเบิดนั่น ประสาณปั๊บเข้าไปเป็นระเบิดเวลาก็มี ไม่มีเวลาก็มี ช้าก็มีเร็วก็มี อยู่ในนั่นหมด ที่นี้ความดีก็เหมือนกัน เวลาก็มีไม่มีเวลาก็มี เวลาสั้นเวลายาวมีผลของกรรมดีพอทำลงไปปั๊บเข้าแล้ว ๆ บรรจุไว้ในนี้แล้ว ท่านจึงสอนให้ทำกรรมดี

ให้ระมัดระวังความคิดความอ่านของตัวเอง นั่นแหละมันจะเป็นภัยและเป็นคุณแก่ตัวเอง คือความคิดความอ่านของตัวเอง ท่านสอนให้พิจารณาอย่างนี้ นี่จึงเรียกว่าชาวพุทธ ไม่ใช่เอะอะอยากทำอะไรก็ทำ ตามความชอบใจ ๆ ความชอบใจมันกลายเป็นความเสียใจเข้ามาแล้ว ในตัวของมันเอง ชอบใจในทางที่ชั่วมันก็เป็นความเสียใจเวลาผลมันแสดงขึ้นมา เราทำอย่างไรเราอยู่ดี ๆ ทำไมเป็นอย่างนั้น ๆ คราวก่อนมันไม่อยู่ดีนี่นะ

เช่น วันนี้อยู่ดี เมื่อวานนี้อยู่ไม่ดี มันก็เป็นกรรมมาจากเมื่อวานนี้ต่างหากมาแสดงในวันนี้ เช่นอย่างผลไม้ เวลาเราปลูกไม่เห็นมันมีผลนี่นะ พอเราบำรุงลำต้นขึ้นมาแล้วมันก็มีผลออกมา ทำไมผลไม่เห็นเกิดพร้อมกับการปลูกเราไม่เห็นว่ เรารู้ตามเรื่องของมัน มันเจริญเติบโตขึ้นมามันก็แสดงออกมา ผลนี้เหมือนกันมันเหมือนผลไม้แหละ ผลกรรม ผลบาปผลบุญนี้ อันออกเร็วก็มีอันออกช้าก็มี เรื่อย ๆ ไปก็มี จึงให้พากันระมัดระวัง

เรื่องกรรมนี้สำคัญมากทีเดียว พระญาณของพระพุทธเจ้าเท่านั้นยังทราบกรรมประสาณกัน เวลาเคลื่อนไหวออกทางชั่วกับความเคลื่อนไหวของผลเข้ามาสู่ใจเจ้าของ จะประสาณกันปั๊บ ๆ ตรงนี้ละเอียดมากที่สุด สัตว์โลกไม่มีรายใดรู้ได้เลย นอกจากพระพุทธเจ้ากับพระอรหันต์ท่านเท่านั้น ท่านรู้ได้ ปิดไม่อยู่ เพราะธรรมเหนือกิเลส การทำกรรมนี้ก็เป็นที่ประเภหนึ่ง ทั้งธรรมทั้งบาปทั้งบุญอยู่ในนั้น ทราบหมด ๆ พระพุทธเจ้า ท่านจึงสอนพวกเรา ชี ท่านไม่ได้สอนสุมสุมสุมห่านี้ สอนจริงสอนจัง สอนถึงพระทัย พระเมตตาเต็มส่วน

เวลาจะปรินิพพานก็ทรงสดสังเวชถึงพวกสัตว์ทั้งหลาย ขนได้เพียงเท่านั้นขนสัตว์ แล้วทรงสงสารมากกว่านั้นอีกก็ทอดบันไดเอาไว้ เช่น ประทานธรรมะไว้ถึง ๕,๐๐๐ ปีนั้น นั่นแหละ

คือพาดบันไดเอาไว้ เอ้า ขึ้นนะ ๆ เราตาคดไปก่อนแล้ว ให้ขึ้นตามนี้จะถึงตาคด ขนาดนั้น
ละความเมตตาของพระพุทธเจ้า ให้พากันจำให้ถึงใจนะ

ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะที่ถึงพระทัยถึงใจ เวลาสอนสัตว์โลกสอนให้ถึงพระทัยที่
เดียว ไม่ได้สอนแบบสุมสี่สุมห้า ท่านสอนจริง ๆ ด้วยพระเมตตา ธรรมะทุกส่วนออกมาจาก
พระเมตตาล้วน ๆ เพราะพระองค์ทรงตะเกียกตะกายมาแทบล้มแทบตาย มองดูสัตว์เลื้อย
คลานอยู่ทั่วดินแดน เจ้าของไม่รู้ว่าสัตว์เหล่านี้เป็นกรรมมาอย่างไรต่ออย่างไร พระองค์รู้หมดนะซึ่งถึง
ได้สอนด้วยพระเมตตา วิธีการแก้ไขตัดแปลงสิ่งเหล่านี้ ถอดถอนสิ่งเหล่านี้พระองค์ก็ทรงทราบ
หมด สอนไว้เรียบร้อยอย่าพากันประมาทนะ

ใจเป็นของสำคัญมากนะใจนะ ให้ถือเป็นอันดับหนึ่ง ใจต้องเป็นหลักเสมอ เป็นประการ
ใดก็ตาม ทุกข์ดีมีจนก็ตามอย่าลืมใจนี้เป็นอันดับหนึ่ง สิ่งเหล่านี้อาศัยช่วงเวลา สังขารร่าง
กายของเราแล้วโลกนี้มีป่าช้า ยิ่งก็ต้องตายไม่วันหนึ่งก็วันหนึ่งต้องตาย แล้วใจไม่ตายใจ
จะต้องพึ่งความหวังนี้ตลอด ยังมีชีวิตอยู่ก็หวัง ตายไปแล้วก็หวัง แล้วพึ่งอะไร เราหวังสิ่งที่สม
หวังมีไหม ถ้าสร้างคุณงามความดีเอาไว้ไม่ต้องบอก อันนั้นแหละเข้ามาสนองความสมหวังเรา
ให้จำนี้ไว้ให้ดี

ใจนี้เป็นหลักสำคัญมากที่สุด สัตว์โลกเกิดแก่เจ็บตายมากก็กับที่กลัวก็เพราะใจนี้เองไม่
ตาย ท่องเที่ยวท่านว่าสัมภเวสี ท่องเที่ยวหาที่เกิดที่ตายตลอดเวลา หาที่เกิดกับหาที่ตายก็อัน
เดียวกันแหละ

อยู่ให้หมิ่นที่พึ่ง ใจให้หมิ่นที่พึ่งเสมอ ไปไหนอย่าลืมพุทโธ ธัมโม สังฆโม อยู่ภายในใจ และอย่า
ลืมระลึกถึงบาปถึงบุญ ความเคลื่อนไหวของเรานี้มันเสาะแสวงหาบาปหาบุญนะ ความเคลื่อนไหว
ของกายวาจาใจนี้ เสาะแสวงหาสิ่งเหล่านี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีเจตนา หลักธรรมชาติของธรรมไม่
ลำเอียง ไปทางชั่วก็ชั่ว ไปทางดีก็ดี อย่างเราเผลอไปนี้เหยียบไฟก็มี เหยียบหนามก็มี เผลอไม่
ได้ ต้องระวังเสมอถ้าอยากปลอดภัยในตัวของเราเอง

อยากให้ใจปลอดภัยก็ต้องระมัดระวังรักษากันนะ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัว เห็นเป็น
ความรื่นเริงบันเทิง มีแต่กิเลสหลอกเรานั้นแหละความรื่นเริงบันเทิงพาไปในทางที่ชั่วเราไม่รู้
แต่เวลาโกยผลเข้ามาเผาเรานั้นซิ ไม่มีใครร้อนยิ่งกว่ามนุษย์

เอาละเทศน์เท่านี้เหนื่อยแล้ว

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

คติตัวอย่าง

เราตั้งหน้าตั้งตาที่จะทำประโยชน์ให้โลกได้รับความสุขความสงบเย็นใจ สมบัติภายนอกนั้นพอวิ่งพอลาได้เมืองไทยเรานี้ไม่อดตาย ใครอยู่ที่ไหนไม่อดตายแหละ พอวิ่งเต้นชวนขายหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ไม่ถึงกับต้องวิ่งเต้นผ่นกระโดดไปเมืองนอกเมืองนา ให้เขาเอาเข้าคุกเข้าตารางเรือนจำ เป็นหญิงโสเภณีเต็มไปหมดเวลานี้ เมืองไทยเรานี้เพื่อทั้งหญิงทั้งชายแล้วนะ เพ้อมาก ไปติดคุกติดตาราง เมืองไทยเราไม่มีคุกติดเธอถึงต้องไปติดคุกติดตารางเมืองนอกโน้น ดูแล้วสลดสังเวชมากนะ เพ้อจริง ๆ เวลานี้ จนหาค่าหาราคาไม่ได้ ขายเนื้อขายตัวเหมือนกับขายเนื้อขายปลาไปยังงั้นแหละ เสียไปหมดเลย

นี่ละความไม่มีศีลธรรม ให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้ เสียศีลธรรมนี้เสียมากนะ เสียที่ใจมนุษย์เรา หน้าที่การงานเสียไปตาม ๆ กันหมด ถ้าลงหัวใจได้เสียแล้วเสียไปหมด เพราะฉะนั้นธรรมะจึงควรให้เข้าสู่จิตใจ ธรรมะเข้าสู่ใจเพื่อบำรุงจิตใจให้ชุ่มเย็น มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ การปฏิบัติตัวนี้เป็นสำคัญมาก และการที่จะปฏิบัติตัวได้ถูกต้องแม่นยำ ต้องอาศัยการศึกษาเล่าเรียน มีเจตนาที่จะตั้งเนื้อตั้งตัวให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ด้วย ไม่ลักแต่ว่าเรียนมาแล้วเรียนทิ้งเปล่า ๆ

เรียนนั้นเรียนมากคนเราเรียนทุกคน พอตกคลอดอกมากก็จับหนังสือยึดใส่มือแล้ว จับยังไม่เป็นก็จับยึดใส่มือแล้วให้เรียนหนังสือ แต่เรียนไม่ตั้งอกตั้งใจเรียน เรียนมาเท่าไรก็เป็นเครื่องมือของความชั่วช้าลามกไปเสียทั้งสิ้น ๆ ๆ เวลานี้เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มีธรรมแล้วยังใจโลกนี้จะพินาศฉิบหายจริง ๆ ขอให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้ คำนี้อย่าได้ลืม ฝังให้ลึกด้วย มีธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องจรรโลงเอาไว้ ถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียวนี้จมเลย ๆ

เพียงความรู้ทางโลกที่เราเรียนมามากน้อยนั้น มันไม่ได้มีประมาณแหละ ความรู้นี้มันเป็นเครื่องส่งเสริมกิเลสตัณหาให้เอาไปใช้ได้อย่างคล่องตัว ๆ ผู้ที่ลุ่มจมก็คือเรา ๆ ผู้เรียนมานั้นแหละ เจ้าของไปเรียนมาด้วย ยื่นเครื่องมือให้ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเอาไปใช้ด้วย เข้ามาบีบบีบใส่ไฟเจ้าของเองผู้เรียนมา สุดท้ายก็จมไป ๆ มีมากต่อมากเวลานี้ นี่เพราะไม่มีธรรมภายในจิตใจ ขอให้พี่น้องลูกหลานจำเอาไว้ว่าธรรมนี้เป็นของสำคัญ

ธรรมคือความเที่ยงตรง คือหลักคือเกณฑ์ ศูนย์กลางแห่งความถูกต้องแม่นยำอยู่ที่ธรรม เข้าจุดศูนย์กลางแล้วไม่ผิด ท่านจึงเรียกมัชฌิมาปฏิปทา ทุกอย่างมีความพอดีนั้นแหละเป็นหลักเกณฑ์ ถ้าขาดความพอดีเสียอย่างเดียวเท่านั้นหาสาระไม่ได้ คนสูงเกินไปไม่น่าดู ต่ำเกินไปไม่น่าดู ขาวเกินไปไม่น่าดู ดำเกินไปไม่น่าดู อาหารเผ็ดเกินไปไม่น่ารับประทาน เค็มเกินไปไม่น่ารับประทาน ฟังแต่ว่าเกินไป ๆ นี่เผ็ดเกินไป เค็มเกินไป หวานเกินไป เปรี้ยวเกินไป อะไรที่เกินไป ๆ นั่นคือเกินความพอดีไปแล้ว ความพอดีได้แก่มัชฌิมา

มัชฌิมานั้นแหละคือธรรมศูนย์กลางที่ยังโลกให้มีความสงบร่มเย็น ถ้าไม่มีธรรมศูนย์กลางเป็นจุดยุติกันแล้ว โลกนี้จะหาประมาณไม่ได้ วังเต้นแผ่นกระโดด ใครก็หาแต่ความสุขความเจริญ เลยสุดท้ายได้แต่ความผิดหวัง ๆ มาสู่ตัวเอง เวลาระบายออกสู่กันฟังเป็นยังงี้ มีแต่ความเป็นพื้นเป็นไฟภายในจิตใจ แล้วทำไมต่างคนต่างเกิดมาแล้วเสาะแสวงหาความสุขความสมหวัง ทำไมจึงมีแต่ความผิดหวัง ก็เพราะเราไม่มีหลักเกณฑ์นั่นเอง

การเสาะแสวงหาด้วยความทะเยอทะยาน ส่วนมากมักจะพลาด ๆ ทั้งนั้นแหละ ไม่ค่อยถูกต้อง นี่ให้อาธรรมไปอ่าน อ่านพินิจพิจารณา ธรรมเป็นแบบเป็นฉบับเครื่องดำเนินชีวิต ความประพฤติหน้าที่การงานของเราอยู่ในธรรมนั้นหมด ให้ดูประพฤติตัวยังงี้จึงเป็นคนดี ธรรมจะบอกไว้ การเลี้ยงชีพเจ้าของเป็นยังงี้ธรรมจะบอกไว้ การประพฤติตัวยังงี้ การแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นยังงี้ ธรรมท่านจะบอกไว้หมด ๆ ความพอเหมาะพอดีเรียกว่ามัชฌิมา ๆ ความพอดีพองามท่านจะบอกไว้หมด

พวกเรามันพวกเตลิดเปิดเปิงหาความพอดีไม่ได้ อะไรก็เกินไป ๆ เสียทุกอย่างเลยใช้ไม่ได้ มีแต่คนเกินไป บ้านเกินไปเมืองเกินไป ประเทศชาติทุกสิ่งทุกอย่างเลยกายเป็นเรื่องเกินไปเสียหมด ไม่มีความพอดีตกค้างอยู่ในประเทศไทยเราเลย เป็นยังงี้เสียมากไหมเมืองไทยเรา มีแต่ความเกินไป ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง ดูเด็กก็เลวเกินไปเลวเกินไป ดูผู้ใหญ่ก็เลวเกินไปเลวเกินไป ใหญ่เท่าไรยิ่งเลวมากเลวมาก มีแต่ความเกินไป ๆ แล้วบ้านเมืองเรานี้อยู่กับความเกินไปอย่างนี้เป็นยังงี้น่าดูไหม ไม่อยู่ในความพอดี

นี่พวกเราทั้งหลายที่กำลังศึกษาเล่าเรียน วิทยาลัยพยาบาล พยาบาลแปลว่ายังงี้ หลวงตาบ๊วนี้เรียนน้อยแค่ป.๓ ไม่ทราบพยาบาลแปลว่ายังงี้ก็ไมรู้แหละ ไปแปลเอานะพวกนี้พวกเรียนพยาบาล อย่าให้แปลเถอะเดี่ยวจะเป็นเอาอ้อยไปขายสวนไป เราเรียนพยาบาลนี้เรียนเพื่ออะไร เพื่อรักษาผู้รักษาคนรักษาตัวของเราด้วย เพื่อประสานความร้าวรานแห่งธาตุแห่งชั้นจิตใจมนุษย์ที่มาเกี่ยวข้องกับเรา ประสานกันด้วยน้ำใจด้วยหยูกด้วยยา ด้วยมารยาทอันดีงาม

ประสานกันด้วยน้ำใจนี้คือด้วยกิจกรรมารยาทอันดีงาม ประสานคนไข้ ประสานญาติของคนไข้ พวกเหล่านี้พวกหมดที่พึงวิ่งเข้ามาหาหมอหาพยาบาล เราต้องเรียนที่พึงไว้ เรียนความร่มเย็นไว้ เรียนอัธยาศัยใจคอไว้ เรียนกิจกรรมารยาทเอาไว้ทุกอย่าง เพื่อต้อนรับให้ท่านเหล่านั้นมีความสมหวัง พอก้าวเข้ามาเป็นยังงัหนู เป็นยังงัคุณพ่อคุณแม่ เจ็บตรงไหนปวดตรงไหน ทั้งถามเจ็บปวดทั้งลูบทั้งคลำเป็นยังงัตรงไหน ๆ ไหนมาดูอย่างนั้นอย่างนี้ เป่าฟู่เป่าฟู่คนไข้หายแล้วยังไม่ทันได้ไ้ยาเลย

นี่ละเข้าใจหมาความสมหวังรักษาคนไข้ ต้องมีกิจกรรมารยาท มีจิตวิทยาพร้อม พอมาเป็นยังงัพอเป็นคุณพ่อกี้ว่าคุณพ่อ พอเป็นคุณแม่กี้ว่าคุณแม่ เราทั้งถามทั้งลูบทั้งคลำ ทั้งหาหยุกหาหา เอาอะไรก้ตามไปเอาน้ำเฉย ๆ มาลูบกี้หาย เพราะมันดีภายในแล้ว ต่อจากนั้นก็ยาใส่ลงไป มารยาทเป็นอันดับหนึ่ง คนไข้เข้ามาหาหมอนี้ คือพวกนี้พวกหมดที่พึง เราต้องเรียนที่พึงไว้เต็มทีเต็มฐานสำหรับบรรจุ สำหรับต้อนรับท่านเหล่านั้นซึ่งมาหวังพึ่งเรา เราไม่ได้หวังอะไรกับท่านเหล่านั้นแหละในเวลานั้น มีแต่คอยปลอบใจเอาใจ ใส่หยุกยาเท่านั้น

ท่านเหล่านั้นมาหวังกับเราทุกอย่าง ความเจ็บปวดรวดร้าวก้หวังจะหายจากเรา ความเจ็บแสบภายในจิตใจก้หวังจะหายจากเรา เราเป็นผู้อนุโลมปฎิโลมมีความเมตตาอ่อนโยนนิ่มนวล นี่เป็นเครื่องเยียวรักษาคคนไข้ให้หายไป ญาติของคนไข้ก้หายไปตาม ๆ กัน หายไปแล้วยังระลึกถึงบุญคุณหมอดคนนั้นดี พยาบาลนี้ดี เขาไม่ได้ว่าหมอดคนนั้นเหมือนบ้า หมอดคนนี้เหมือนหมา พยาบาลคนนั้นเหมือนยักษ์เหมือนผีดังที่มักมีอยู่เสมอ ต้องต่างคนต่างนิ่มต่างนวลใส่กันมันถึงดี

เฉพาะอย่างยิ่งคนไข้เข้ามาหาหมอดต้องมาหวังพึ่งทั้งนั้น เราจะเตรียมวิชาเป็นที่พึงไว้ยังงับ้าง กิจกรรมียังงัแสดงออกมาด้วยความนิ่มนวลอ่อนหวาน ยามียังงัควรจะรักษาก้รักษากันไปตามหน้าที่ หรือตามความจำเป็นของยาและโรคนั้น ๆ ที่จะควรรักษากัน กิจกรรมารยาทนี้ให้อ่อนโยนเสมอ ต้องเรียนอันนี้หนักกว่าหลักวิชา

มารยาทนี้เสีย ส่วนมากไม่ว่าหมอไม่ว่าพยาบาล คนไข้เขาจะเพ่งเล็งหมอเพ่งเล็งพยาบาลมากกว่าพยาบาลจะเพ่งเล็งคนไข้และญาติของคนไข้ละ เพราะฉะนั้นผิดน้อยก้เป็นผิดมาก เราจึงต้องระมัดระวังข้อนี้ เรียนวิชากิจกรรมารยาทที่จะประพฤติดต่อคนไข้ให้เรียนพร้อมทั้งหลักเกณฑ์ ความดีงาม ความเที่ยงตรงของเราให้เป็นไปด้วยกับหลักวิชา หลักวิชากับกิจกรรมารยาทที่จะปฏิบัติต่อกันนี้ต้องเรียนไปพร้อม ๆ กัน มีแต่วิชาเฉย ๆ กิจกรรมารยาทอันดีงามไม่มีคนก้ไม่ติด

คนไข้ที่มาหาเราก็มียุคกับเรา เราก็มียุคกับคนไข้ เราอย่าเข้าใจว่าหมอมียุค พยาบาลมียุคต่อคนไข้อย่างเดียว เป็นเจ้าบุญเจ้าคุณแต่ตัวอย่างเดียวอย่างนั้นใช้ไม่ได้ คนไข้เขาก็มียุค เขามาแต่ละคน ๆ นี่พระเจ้าแผ่นดินแห่หน้าแห่หลังมา เคยเห็นไหมพระเจ้าแผ่นดินแห่หน้าแห่หลังมา ดูทีไรในกระเป๋านั่นนะ ธนบัตรใบหนึ่ง ๆ พระเจ้าแผ่นดินเสด็จตามมาสักกี่องค์ ๆ ใบละพันก็พันองค์ ใบละห้าร้อยก็ห้าร้อยองค์ ใบละร้อยก็ร้อยองค์ นั่นจะเป็นเครื่องสนองตอบแทนซึ่งกันและกัน ถ้าหากว่าไม่มีคนไข้เลย หมอก็ไม่มีความหมาย พยาบาลไม่มีความหมาย เรียนมาแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร หางานทำก็ไม่มี ก็เหมือนกับโลกที่เรียนมาแล้วเตะขี้ฝุ่นอยู่นั่น ไม่มีงานทำ นี่งานทำของหมอของพยาบาลคือคนไข้ เพราะฉะนั้นจึงต้องปฏิบัติหน้าที่การงานของตนให้ดี ให้เหมาะสมกับงานของตน งานของตนคือการปฏิบัติต่อคนไข้ อันนี้เป็นสำคัญมากนะ

เวลาคนไข้มาหาเรา ชีวิตจิตใจทุกอย่างมอบกับเราหมด พวกนี้ไม่ได้หวังพึ่งอะไรเขาจะเรื่องที่จะพึ่งอันอื่นอันใดเขานะ เขาจนตรอกจนมุมวิ้งมาหาเรา เราก็ต้องมีหน้าที่ปฏิบัติตาม ถึงจะเจ็บจะปวดจะแสบจะร้อนอยากจะโมโหสักเท่าใดก็อย่าเอามาโมโหเวลานั้น เข้าใจไหม เขามาพึ่งเรา สมมุติว่าเราวิ่งไปพึ่งคนอื่น เขาแสดงความโมโหใส่เรา เราเป็นยังงี้บ้าง จิตใจเราจะเป็นยังงี้ หัวใจก็กำเริบ โรคก็กำเริบ ทุกอย่างกำเริบไปหมด ในเนื้อในตัวกำเริบไปหมด ไปถึงบ้านแล้วยังกำเริบอยู่ในบ้านอีก ไปที่ไหนกำเริบ นินทาเกลียดชังไปหมดเลยแต่ของไม่ดีทั้งนั้นแหละ ที่เอาออกกระจายต่อกันไม่ใช่ของดี มันเป็นอย่างนั้นแหละ นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราไปหาเขา แล้วเป็นยังงี้เราไปหวังพึ่งเขา เขาแสดงอาการปฏิกิริยายังงี้ต่อเราดีหรือไม่ดี นี่เป็นสิ่งที่ต้องพึงเล็งกันมนุษย์เรา ในระหว่างผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกัน

คนไข้มาหาหมอส่วนมากจะพึงเล็งหมอมากกว่าหมอจะพึงเล็งคนไข้นะ ว่าหมอนี้ดีหรือไม่ดี กิริยามารยาทเป็นยังงี้ มีความนึ่มนวลอ่อนหวาน มีความเอาใจใส่อย่างไรหรือไม่ หรือปล่อยให้คนไข้ตาย ตกเตียงลงไปตาย เหล่านี้เป็นเรื่องของคนไข้ที่เขาจะคิดทั้งนั้นแหละ ที่นี้เราเป็นหมอเราเตรียมรักษาเตียงให้ดีนะ เวลาคนไข้เข้ามาก็จับโยนใส่เตียงตูมลงไปเลย แล้วแต่จะตายจะเป็นอะไรนะ ภูรักษาคนมาเกือบเป็นเกือบตายแล้ว อย่าไปว่าอย่างนั้น เข้าใจไหม ถ้าว่าอย่างนั้นถ้าหลวงตาบ๊วเป็นคนไข้ หลวงตาบ๊วจะคว้าเอาเสาเตียงฟาดมันลงทิศไปเลย หมอคนไหนพยาบาลคนไหนเอามันตกลงจากโรงพยาบาลเลย เราเพียงตกเตียงเอาหมอให้ตกโรงพยาบาลโน่น มันต้องอย่างนั้นซึ่มกันถึงขั้นกัน ไม่งั้นไม่ทันกัน

ให้ลูกหลานทั้งหลายจำไว้ เตรียมยาภายนอกภายใน ยาตามหลักวิชาที่เราเรียนมานี้ อันหนึ่ง ยาคือกิริยามารยาท ความนึ่มนวลอ่อนหวาน ความประพฤตินี้จะเป็นน้ำใจต่อคนไข้

นี่ เป็นยาสำคัญประเภทหนึ่ง อันนี้จะเข้าถึงตัวก่อน คือเข้าถึงตัวคนไข้ก่อนยาแหละ พอไปถึง เป็นยังงัยคุณป้า เป็นยังงัยคุณอา เป็นยังงัยน้องหนูอย่างนั้นอย่างนี้เรื่อย ทั้งลูบทั้งคลำ เป็นยังงัย เจ็บตรงไหนปวดตรงไหนบิ๊บเรื่อยไป ๆ นี่เรียกว่ามารยาท ต้องปฏิบัติอย่างนั้น เรียกว่า มารยาทดี คนไข้ติด

คนไข้ถ้างได้เห็นคุณของหมอเห็นจริง ๆ นะไม่ใช่ธรรมดาเห็นอย่างลึกซึ้งฝากเป็น ฝากตายจริง ๆ เหมือนหนึ่งเป็นสรวง เหมือนหนึ่งเป็นพ่อเป็นแม่ของตัวเองนั่นแหละ นั่น ละคนไข้เวลาไปหาหมอ เพราะฉะนั้นจึงต้องหวังพึ่งพิงกับหมออย่างยิ่ง หมอก็คือให้ความพึ่ง พึ่งให้ความอบอุ่นแก่คนไข้เต็มกำลังความสามารถของตัวเอง ส่วนที่มันสุดวิสัยแล้วไม่ว่าทำอย่างไร เราสุดวิสัยด้วยกัน อันนี้เห็นใจกัน แต่อยู่ในวิสัยที่จะทำได้นี้อย่าแฉลบออกไปข้างนอกซึ่งไม่เป็นของจำเป็น ให้ปฏิบัติต่อกัน

ทุกวันนี้คนยิ่งมากเรื่องยิ่งมาก คนไข้ก็ยิ่งมาก หมอจำเป็นต้องเรียนมากเรียนทุกสิ่งทุกอย่าง ให้รู้รอบขอบชิดกับคนไข้ แล้วก็ปฏิบัติต่อกันด้วยความสะดวกสบาย ถึงหลงตาบัวเอง ไม่ได้เป็นหมอก็ตาม แต่เกี่ยวกับคนไข้เกี่ยวกับพยาบาลนี้เวลานี้ประมาณ ๖๐ โรงพยาบาลแล้ว นะ ช่วยหมอช่วยพยาบาล คือช่วยโรงพยาบาลนั่นเอง ไปไหน ๆ แต่ละโรง ๆ นี่เป็นล้าน ๆ แสน ๆ นี่รู้สึกจะเริ่มมีน้อยแล้วเดี๋ยวนี้ มีแต่ล้าน ๆ ขึ้นไป

ไปนี้ไม่ใช่ไปให้เครื่องมือแพทย์เท่านั้นนะ ยังไปดูหม้ออีกดูพยาบาลอีก กิริยามารยาท ของหมอเป็นยังงัย เวลาเกี่ยวข้องกับคนไข้ดูอาการปฏิกิริยาของเขาเป็นยังงัย ๆ ดูไปหมด ไม่ใช่ แต่ว่าใครจำเป็นอะไร ๆ แล้วเอามาให้ ๆ อย่างนั้นไม่ได้เราไม่ทำอย่างนั้น ให้ทั้งสิ่งของด้วย ดู ทั้งน้ำใจดูทั้งกิริยามารยาทความประพฤติดีงามของหมอและพยาบาลด้วยเป็นยังงัย จะพอพยุ่ง เครื่องมือของเราไปได้ไหมเพื่อประโยชน์แก่คนไข้ได้จริงหรือไม่ หรือเสียเงินเปล่า ๆ ไม่เกิด ประโยชน์อะไรต้องดูอีก แล้วเครื่องมือเหล่านี้จะเป็นยังงัย

หมอเหล่านี้เป็นหมอพ่อค้า พยาบาลพ่อค้า หรือเป็นหมอเป็นพยาบาลเพื่อรักษาคนไข้ เพื่อเอาหัวใจคนเอาชีวิตจิตใจคนจริงจังหรือเป็นยังงัยบ้าง ดูไปหมด ไปทุกแห่งทุกหนไปดูอย่าง นั้นนะที่เราไปโน้นไปนี้ วันนี้เปิดเสียให้ชัดเจน เราไม่เคยพูดและคำอย่างนี้ทั้ง ๆ ที่ไปปฏิบัติ หน้าที่อย่างนี้แหละอยู่ ไปเรื่อย ๆ ไปโรงพยาบาลไหนไปดู ดูทั้งหมอดูทั้งพยาบาล หมอเป็นยัง งัย พยาบาลเป็นยังงัย เกี่ยวข้องกับคนไข้เป็นยังงัย แล้วก็ดูสภาพของโรงพยาบาล ดูสภาพของ เครื่องมือ

ถ้าตรงไหนที่มีความจำเป็นมากทุ่มให้เลยเหี้ยว เอ้า ขาดอะไร ๆ บอกมา ๆ บอกเท่าไร

ให้เท่านั้น ๆ ให้เลยเป็นล้าน ๆ นั้งครูเดียวเอาไปสองล้านสามล้านก็มี น้อย่างนั้นละถ้าถึงใจเราจริงเรา ถ้าไม่ถึงใจสตางค์หนึ่งก็ไม่ให้ ต้องไปดูทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้นการที่ไปเที่ยวไปดูโรงพยาบาลต่าง ๆ นี่ ไปดูหลายด้านหลายทาง ฉะนั้นขอให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติหน้าที่ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ อย่างดีงามต่อคนไข้ เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตัวท่านเองและคนไข้ไม่มีประมาณที่มาหวังพึ่ง เป็นสิริมงคลโดยทั่วกัน

หลวงตามีช่วยตลอดเวลาที่ต้องพักบ้าง ที่ไหนก็ต้องมีข้อกำชับเอาไว้ ว่าการให้นี้เราให้เป็นกรณีพิเศษไม่ได้ให้ตะไปเหมือนอย่างที่เคยให้ เพราะเหตุใด เพราะเครื่องร้อน เราพักเครื่องเวลานี้ ถ้าเราจะบอกว่าเงินหมดนี้มันเสียเกียรติเราไม่บอก เราบอกว่าพักเครื่องเพราะเครื่องร้อน ความจริงเงินหมด พักไปเรื่อย เครื่องติดไปเรื่อยเงินหมดไปเรื่อย แต่ไม่บอกเงินหมดมันเสียเกียรติ หลวงตาบ๊วมันมีเกียรติ โลกเขามีทำไมหลวงตาบ๊วจะไม่มี เรียนจบแค่ ป.๓ ก็มีเกียรติของ ป.๓

ไปดูที่ไหน ๆ เราดูจริง ๆ ช่วยจริง ๆ เวลานี้เฉพาะโรงพยาบาลไม่เกี่ยวกับโรงร่ำโรงเรียนสถานที่อื่น เพียงโรงพยาบาลนี้ก็ปาเข้าไป ๒๐๐ ล้านแล้วเวลานี้ แล้วยังจะมากกว่านี้อีก ถ้าเรายังไม่ตายแล้วเราจะช่วยตลอดไป ไม่ว่าโรงพยาบาลไหน ๆ ช่วยทั้งนั้น โรงร่ำโรงเรียนก็ปลูกให้เป็นหลัง ๆ ขาดอุปกรณ์อะไร ๆ บ้างให้ ๆ ๆ ไม่ว่าแต่โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ต่าง ๆ เราก็กู้ให้ เช่นอย่างบ้านข้าวสารนี้เราก็กู้ช่วยสถานสงเคราะห์

ที่อื่นเราก็กู้ช่วยไม่ช่วยแต่ที่แห่งเดียว แล้วคนทุกชั้นคนจนมีความจำเป็นยังงี้บ้างที่ควรจะช่วยเป็นรายบุคคล ๆ นั้นเราช่วยมาตลอด อันนี้กว้างขวางมาก ไปหลายจังหวัด ภาคไหนก็ไปหมด บางทีส่งแต่เงินไปให้ก็มี บางทีเจ้าของไปดูเอง ปลูกบ้านให้ก็มี ซื้อที่ให้ก็มี ทั้งซื้อที่ทั้งปลูกบ้านให้ก็มี นี่เรียกว่าช่วยรายบุคคลที่จำเป็นช่วยทั่วไป แต่นี้เราไม่ค่อยพูดไม่ค่อยประกาศระบุชื่ออะไรแหละ ให้แล้วเงียบไปเลย ๆ เพื่อรักษาเกียรติเขา สิ่งที่เราควรจะพูดเราก็กู้พูดได้เช่น รายที่ออกทางหนังสือพิมพ์แล้ว เป็นการเปิดเผยแล้วเวลาเราช่วยเราก็กู้พูดบ้าง ถ้าเป็นเรื่องไม่มีหนังสือพิมพ์ เป็นเรื่องมาพูดขอความช่วยเหลือกันโดยเฉพาะ ๆ นี่เราก็กู้ให้เป็นเรื่องเฉพาะ ๆ ไปเลยแล้วเหมือนไม่ให้ ให้แล้วผ่านไป ๆ เรื่อย ๆ อันนี้ช่วยตลอด

เงินวัดนี้เงินเพื่อโลก เราไม่ได้เก็บสำหรับวัดนี้ ใครจะมาสร้างอะไรให้เราไม่เอา นี่ดูศิลาของหลวงตาบ๊วนี้ ขยายทุกวัน สร้างทุกวัน ขยายทุกวัน นี่วันนี้พอลูกหลานกลับไปหมดแล้วเราก็กู้ขยายศาลาเรา เวลานี้คนแน่นมันขยายไม่ได้ นี่ขยายทุกวันไม่ให้ปลูกใหม่ นี่เขามาบุก ๔ หนแล้วศาลาหลังนี้ ๔ หนจำไม่ลืม เขาจะมาขอรื้อใหม่ ขยายใหม่ทำใหม่หมด ๒ ชั้น เราไม่เอา กุฎีเราก็กู้ ๘ หนเขาจะไปรื้อทำใหม่ ถ้าไม่ให้รื้อทำใหม่จะทำหลังอื่นให้อีก ให้ใหญ่กว่านี้

อีกให้มันสมเกียรติ นี่แหละสมเกียรติหลวงตาบวแล้วเราก็บอกอย่างนั้น เกียรติอื่นไม่สมเราก็คงไม่ให้ แต่เงินมีเท่าไรเราช่วยโลก เพราะโลกที่จำเป็นมีอยู่มาก เราไม่ได้จำเป็น

เมื่อเช้านี้รับบาตรได้ ๔๐ บาตร เราแย่งแล้วเราทิ้งบาตรเมื่อเช้านี้ให้พระท่านรับแทนเรา ได้บอกลูกหลานว่าหลวงตาจะให้บาตรผ่านมานี้แทนนะ เราบิณฑบาตไม่ได้แล้ววิ่งเวียน ได้ ๔๑ บาตรเมื่อเช้านี้ ต้องปล่อยบาตรมันวิ่งเวียน นั้นจะเอามากินให้ตายเหอ คำพูดก็หมายความว่าอย่างนั้น ได้ถึง ๔๑ บาตรจะเอามากินให้ตายเหอ จะมามีความจำเป็นอะไรกับวัดนี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความจำเป็น มีเท่าไรทุ่ม ๆ ข้างนอกทั้งหมดไม่ว่าใกล้ไกล

จากนั้นก็ที่ดิน ที่ดินเวลานี้ก็ ๑๐ กว่าล้านแล้วที่ซื้อ เนื้อที่ดูเหมือนได้ ๗ พันกว่าไร่แล้วหลายแห่ง ทางด้านเพชรบูรณ์ก็มี ที่เราซื้อไว้นี้ซื้อไว้เพื่อชาติบ้านเมืองนะ เราไม่ได้ซื้อโดยลำพังเราเองนะ มันเป็นต้นน้ำลำธาร เช่น ต้นน้ำจังหวัดเลยนี่ที่ผ่านมาจากอำเภอวังสะพุงนี้แหละ น้ำหมดได้ ๒ แล้งนี้แล้ว ต้นน้ำมันอยู่ตรงนั้นเราเลยซื้อครอบไว้หมดเลย เวลานี้ก็มีโครงการพระราชดำริประสานงานเข้ามาในเรา เราบอกเอาเลยให้เลย เพราะเราซื้อนี้ซื้อไว้เพื่อชาติ หลวงตาบวไม่มีอำนาจวาสนาอะไรมากนัก วาสนาของพระอำนาจของพระไปเรื่องของพระ ไม่ใช่เป็นเรื่องแบบโลก ที่นี้เมื่อทหารมาขอประสานงานเกี่ยวข้องด้วย ทหารเป็นผู้มีอำนาจเป็นผู้รักษาได้เราก็กยกให้ทหารเป็นผู้รักษาแทนเราไปเลย รู้สึกสะดวกดีทุกอย่าง

เหล่านี้เราซื้อไว้เพื่อชาติบ้านเมือง เอา ๆ เลย อยากจะปลูกป่าก็เอาช่วยกันปลูก รักษาตรงไหน ๆ ที่มันจะมีความแน่นหนามั่นคงต่อชาติแล้วเอาเลย เราก็มอบให้ทางทหารเลยเวลานี้เราเบาใจมากแล้วเป็นแต่เพียงว่าซื้อให้ ๆ ให้ทางทหารเป็นผู้ดูแล ใครมาเกี่ยวข้องอะไรให้เกี่ยวข้องกันกับทหารไม่มายุ่งกับเรา นี่เราก็คง ทำอย่างนี้แหละ ทำเพื่อโลกเพื่อสงสาร เพราะฉะนั้นขอให้ลูกหลานทั้งหลายถือเป็นคนดีตัวอย่าง การพูดนี้ไม่ได้พูดเพื่อโอ้อวด พูดให้เป็นคติตัวอย่างแก่ชาติบ้านเมืองของเรา

มนุษย์อยู่ด้วยกันอาศัยกัน พึ่งกันตลอดเวลา ไปที่ไหนก็ตามมนุษย์ต้องพึ่งมนุษย์เป็นสำคัญ ๆ นอกจากนั้นแล้วยังพึ่งสัตว์อีก ในบ้านก็พึ่งหมา พึ่งให้มันเห่าคนให้ เจ้าของนอนหลับ พึ่งวัวพึ่งควายพึ่งสัตว์พาหนะพึ่งทุกอย่าง มนุษย์เราไปไหนยุ่ง จอมยุ่งคือมนุษย์เรา ที่นี้อยู่ด้วยกันก็ต้องยุ่ง ต้องพึ่งกัน ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงเห็นใจกันและช่วยเหลือกัน ใครมีมากมีน้อยให้ช่วยเหลือกัน ไม่จม การช่วยเหลือกันนี้ไม่มีความลุ่มจมแหละเราอย่ากลัวว่าลุ่มจม ความเก็บไว้ความตระหนี่ถี่เหนียวนั้นแหละคือความลุ่มจม คนอื่นก็หมดหวัง ๆ อาศัยไม่ได้ เจ้าของเองก็หมดหวัง กินไม่ได้เพราะเจ้าของตระหนี่ เจ้าของเองก็ไม่ยอมกิน สุดท้ายมันเลยจะตายคนคนนั้น

อย่าให้มันมีความตระหนี่ถี่เหนียว เอาเหตุผลเข้าไปจับ มีมากมีน้อยช่วยเหลือกันตามกำลังความสามารถที่จะช่วยเหลือกันได้ นี่เชื่อว่ามนุษย์เห็นโทษแห่งความอยู่คนเดียว และเห็นคุณค่าแห่งความอยู่หลายคนด้วยกัน มนุษย์อยู่ที่ไหนเป็นสัตว์พวก สัตว์พวกอยู่ที่ไหนก็ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน อันนี้ดี เราไม่ต้องพูดแหละว่าให้สามัคคีกันอย่างนั้นอย่างนี้ ให้มีความสามัคคีกันอย่าแตกร้างกัน ความประพฤติการปฏิบัติ การเฉลี่ยเพื่อแผ่ การเห็นแก่เหตุแก่ผล แก่รรถแก่ธรรมให้อภัยซึ่งกันและกัน นี่แหละคือความสามัคคีต่อมนุษย์ ไม่ต้องบอกก็สามัคคีกันได้คนเรา ถ้ามีความเสียสละต่อกัน มีการให้อภัยกันแล้ว ถ้าสิ่งเหล่านี้ไม่มีหาไม่แล้ว เอาเถอะจะสอนกันให้สามัคคีเท่าไรก็เท่ากับสอนให้มันแตกแยกกันตลอดเวลา นั่นแล

มนุษย์แตกแยกไม่เหมือนอะไรแตกแยกนะ หม้อแตกลูกนี้ไปหาลูกนั้นมายังได้ มนุษย์แตกแยกนี้ไม่ได้นะ ถ้างั้นแตกแยกแตกหมดบ้านหมดเมืองหมดประเทศชาติแล้วแหลกเหลวไปหมด ไม่มีอะไรที่จะมีโทษมากกว่ามนุษย์แตกสามัคคีกันแตกแยกกัน เพราะฉะนั้นเราจึงต้องรักษาความสามัคคีกันไว้ด้วยความเมตตาสงสาร ให้อภัยซึ่งกันและกัน มีความเฉลี่ยเพื่อแผ่ซึ่งกันและกัน นี่พี่ได้สองน้องได้หนึ่ง แล้วเจือจางกันไปตามเกิดตามมี อันนี้เป็นความสามัคคี เมื่อมีความสามัคคีแล้วก็มี ความแน่นหนามั่นคงเรื่อย ๆ ไป ขอให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้

วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้แหละ ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาลูกหลานทั้งหลายโดยทั่วกัน เทอญ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

พลังจิต

เราไม่ได้คิดว่า จะได้ถูกเสกสรรปั้นยอให้เป็นครูเป็นอาจารย์สอนคนดังที่เป็นอยู่เวลานี้ นะ เพราะเราเป็นคนนิสัยวาสนาอาภัพ คับแคบตีตันในทางเดินของตน ไม่ค่อยกว้างขวาง แหละ ไปตีบ ๆ ตัน ๆ คับแคบ เวลาเรียนหนังสือก็ตั้งหน้าเรียนจริง ๆ ไม่สนใจสายแสงจนพระเพื่อนฝูงเขาว่าเป็นพระผู้หฤญ เขาว่าอย่างนั้น เขาถือว่าผู้หฤญไม่เที่ยว เที่ยวเฉพาะผู้ชาย พวกผู้ชายพวกเตร็ดเตร่เร่ร้อน พวกบ้า เพราะฉะนั้นเขาถึงให้นามเราว่าเป็นพระผู้หฤญ เพื่อนฝูงพาไปเที่ยวที่ไหนไม่ไป วันหยุดโรงเรียน เช่นวันพระหยุดโรงเรียน อยากไปดูที่นั่นที่นี้บ้างอะไร ไม่เคยไปกับใครแหละ สุดท้ายก็เลยได้นามว่าเป็นพระผู้หฤญ พระผู้หฤญไปไหนไม่ไปกับเขาว่า นั้นนั่นละคือตั้งหน้าเรียนจริง ๆ

พอสอบได้ตามความมุ่งหมายแล้วก็ออกเลย ตั้งใจอีกแบบหนึ่ง เวลาเรียนหนังสือก็ตั้งใจเรียนจริง ๆ พอหยุดจากเรียนหนังสือขึ้นเวทีฟัดกับกิเลส ขึ้นจริง ๆ ด้วย ไม่มีกรรมการแยก แหละจะยัดเยียดเวลาตายไป ใครเก่งก็ให้อยู่บนเวที ใครไม่เก่งก็ให้ตกเวทีไปเลยไม่ต้องเอา กรรมการมาแยก เอากันอย่างหนักขนาดนั้น ตั้งแต่วันออกปฏิบัติไม่ได้ล้มหลวมตามองดูอะไร มองดูแต่หัวใจที่เป็นที่เกิดของข้าศึกอยู่ตรงนี้เท่านั้น

ไม่ได้คิดได้อ่านนะว่าจะมีคนมาเสกสรรปั้นยอให้เป็นครูเป็นอาจารย์ เอากันอย่างนั้น ตลอดไม่มีเวลาว่างจริง ๆ โอ้ย จิงว่าหนักมากนะการฆ่ากิเลส ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ในโลกนี้ไม่มีงานใดหนักยิ่งกว่างานฆ่ากิเลส เพราะจะฆ่าให้สิ้นซากนี้ไม่ให้มีเหลือ มันฆ่าเราถ้าเราสู้มันไม่ได้ ก็ให้เราสิ้นซากไปเลย ถ้าเราสู้มันได้ก็ให้มันสิ้นซากไปจากหัวใจเลย เอากันอย่างนั้นแหละฟัดกัน ไปจิงไปแต่องค์เดียว ๆ นี่พูดให้เป็นคติแก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย หากในตอนใดที่พอจะเป็นคติได้

พูดถึงเรื่องการปฏิบัติตัวเอง รักษาตัวเองเพื่อความดีงาม ความสงบสุขร่มเย็น ที่ว่าของดี ๆ ตลอดถึงของดีเลิศมีอยู่กับคนทุกคน แต่ไม่มีเครื่องมือเสาะแสวงหาที่ไม่เจอ เหมือนปลาเต็มหนองเต็มบึง ไม่มีเครื่องมือจับ เอามือเปล่า ๆ ไปจับมันก็จับไม่ได้ มันต้องมีเครื่องมือ อันนี้ของดีจนกระทั่งของดีเลิศมีก็จริง แต่ไม่มีเครื่องมือจับก็จับไม่ได้เหมือนกัน เครื่องมือคือ

ธรรม ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องมือแต่ละชนิด ๆ

นั่นก็พีดกันละที่นี้กับกิเลส จึงได้ว่าหนักมากจริง ๆ ไม่หนักธรรมดานะ ไม่ได้ลืมหืมตานั่งอยู่ก็ดูอยู่อันนี้ นอนเว้นแต่หลับดูอยู่ตรงนี้ไม่ดูตรงไหนนะ ตามีเหมือนไม่มีไม่ใช่ หูมีเหมือนไม่มี เป็นหูหนวกตาบอดไป ให้หูดีตาดีถ้าจะดินะ ให้ดีอยู่ตรงนี้ จ่อเข้ามาตรงนี้ สติปัญญาจ่ออยู่ตรงนี้ ความเพียรจ่ออยู่ที่หัวใจ ไปที่ไหนไปองค์เดียว ๆ ทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสจริง ๆ นะ จึงว่าลืมหืมไม่ได้เลยในชีวิตของเราเนี่ย เราลืมหืมไม่ได้เลย หนักจริง ๆ

งานการขรवासหย้าเรือน เราก็เคยเป็นขรवासมาถึง ๒๑ ปี จะเต็ม ๒๑ ปี แล้วออกบวช ก็รู้งานหนักก็รู้ว่าหนัก ก็เคยทำมาเหมือนโลกเขา แต่ไม่เคยได้เสียสละชีวิตนะ งานทางโลกมันหนักขนาดไหนก็หนักไป ลำบากก็ลำบาก ทำไม่เสร็จวันนี้ทิ้งไว้ วันหลังมาทำใหม่ต่อ ไม่ปรากฏว่าได้สละชีวิตกับมัน งานนี้ไม่เสร็จกูตายเท่านั้นไม่เคยมี ไม่ปรากฏในงานใดว่าเราได้ไปมอบชีวิตให้กับมันนะ แต่งานฆ่ากิเลสนี้มอบตายเป็นพื้นไว้เลย พอถึงวาระแล้วก็เอาละ เหมือนนักมวยนี่ เป็นนักมวยเพื่อต่อเป็นพื้นไปเลย พอขึ้นเวที เอาละเป็นระยะอีกแล้วนั้น เป็นพัก ๆ นี่ก็ถึงวาระที่จะเอากันอย่างหนัก อย่างไม่มีเป็นมีตาย ไม่มีกรรมการแยกก็ขัดกันหนักเสียจริง ๆ นะ

เกิดมาอยู่กับพ่อกับแม่เราก็ไม่เคย อดนอนอย่างนี้เราก็ไม่เคยอด อดอาหารเราก็ไม่เคยอด แต่เวลาไปบวชได้ทำหมดทุกอย่าง นอนนี้ตื่นพับ ๆ ได้ตามเวลาเป้ง ๆ เลย ดัดเจ้าของขนาดนั้นจนชิน พอรู้สึกตัวนี้ติดฝังเลยทันทีนะ ถ้ามีคนนอนอยู่ข้าง ๆ จะตื่น สมมุติว่าองค์นั้นยังไม่ตื่นเรานอนอยู่ทางนี้ เวลาเราตื่นนอนมันจะติดฝังทันทีเลย องค์กรอยู่ข้าง ๆ คงจะตื่นนอนเพราะมันชิน ฝึกหัดไว้อย่างนั้นเป็นประจำ

จนพรรษา ๑๘ ถึงได้เปลี่ยนใหม่ เปลี่ยนการนอนให้พอรู้สึกได้ ทิศเหนือ ทิศตะวันตก ตะวันออก หัวนอนปลายเท้าแล้วก็ค่อยตื่น มันก็ยังไม่ได้นะ พอรู้สึกนี้มันติดเสียก่อนแล้ว ๆ ฝึกอยู่ปีกว่า ฝึกให้นอนพอรู้สึกแล้วค่อยตื่นธรรมดานะ ธรรมดา อันนี้ในลักษณะนี้ก็ดี ในลักษณะของนักรบถูกต้อง ยกให้ แต่ในระยะนี้ควรจะเป็นอย่างนี้ ที่นี้มาแก้ไขใหม่ให้เป็นอย่างนี้ รู้ทุกทิศทุกทางแล้วค่อยลุก ถึงขนาดนั้นมันยังติดฝัง ๆ ปีกว่า

พอฝึกได้แล้ว ๆ เอาจนกระทั่งตื่นแล้วไม่อยากจะลุก ชี้เกียจ เอาอีกแล้วที่นี้ไปอีกแบบหนึ่งแล้ว ไม่พอตื่นะ เวลาแรกตั้งแต่เริ่มบวชเลยนะ ตื่นแบบนี้ฝึกหัด ฝึกหัดนี้ฝึกหัดแบบพอรู้สึกตัวนี้มันจะติดฝัง ๆ ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่แบบเดียวกัน เรียนหนังสือกับออกไปใช้ในภาคปฏิบัติแบบเดียวกันไม่เปลี่ยนแปลงเลย พอรู้สึกตัวนี้จะติดฝัง ๆ เลยไม่นอนซ้ำ ตื่นแล้วไม่ซ้ำ

อีก เป็นความเคยชิน

เรียนหนังสือก็รู้ว่าพนักงานสมองทื่อ ใคร ๆ ก็เรียนเหมือนกันก็คงจะทราบเหมือนกัน เอาจริงเอาจริงจนกระทั่งสมองทื่อไม่ทำงาน ก็ไม่หนัก ถ้าไม่ได้มีภาคปฏิบัติเข้ามาเกี่ยวข้องก็เรียกว่าหนักนะ ที่นี้พอมีภาคปฏิบัติเข้ามานี้ ภาคนี้ภาคสละตาย ภาคไม่มีเวล่ำเวลา ภาคต่อสู้ตลอดไม่มีการให้น้ำกัน หนักมาก

เป็นพรवासกินทุกวัน กินข้าวไม่เคยเว้น กินทุกวัน นอนทุกวันสบาย ถึงเวลานอน นอนถึงเวลากิน กิน แต่เวลาออกภาคปฏิบัติแล้วไม่เป็นอย่างนั้น ถึงเวลากินไม่ได้กิน ถึงเวลานอนไม่ได้นอน ไม่ให้นอนไม่ให้กิน ก็วันถ้าไม่ให้กินแล้วเป็นอย่างนั้นนะ มันขาดสะบั้นไปเลย ถ้าว่าอย่า ๆ เท่านั้นหยุดเลย ไม่กล้าฝืนเราได้เลยเพราะเราเคยดัดมันขนาดนั้นแล้ว ว่าหยุดมันก็หยุดทันที มันจะหิวขนาดไหนก็ไม่เลยตาย หรืออย่างมากถึงแค่ตาย ถ้าเรายังไม่ให้กินเป็นฝืนไม่ได้ นี่เรียกว่าฝึกตัวเอง ให้พากันจำเอานะฝึกอย่างนั้นละ

ใจเป็นของฝึกได้ ถ้าฝึกไม่ได้คนเราตีไม่ได้ ชั่วไม่ได้ ชั่วมันก็มีฝึกเหมือนกันนะ นิสัยสันดานมีอย่างหนึ่งและได้รับการฝึกฝนอบรมในทางชั่วอีกมันก็ยิ่งไปใหญ่ นี่ทางดีก็เหมือนกัน หากมีนิสัยดีอยู่พอฝึกให้ดีขึ้นไปอีกก็ยิ่งเพิ่ม ถึงเวลากินไม่ได้กิน ถึงเวลานอนไม่ได้นอน ไม่ให้นอน ฝืนกันอยู่ตลอด มีแต่การฝืน ๆ อย่างที่ว่าเทศน์ให้ฟังนี้ การทำความดีมีแต่ฝืนความชั่วทั้งนั้น ๆ ไม่ฝืนไม่ได้ความชั่วมันหนามันแน่น อะอะมันกัดกันไว้แล้ว ๆ เราไม่รู้เรื่องของมันชั่วว่ามันกัดกันเรา

โน่นให้เหนื้อมันขึ้นไปแล้วก็รู้ ถ้ายังไม่เหนือกันยังไม่รู้ ให้ทางด้านธรรมะเหนือกว่า ๆ เข้าไปแล้วจะรู้ฝ่ายต่ำเข้าไปเรื่อย ๆ อันไหนที่เรายังไม่รู้ยอมให้มันข้ามหัวไปก่อน แต่จะข้ามหัวมันให้ได้ แล้วสุดท้ายก็ข้ามหัวมันไปจนได้ ฝึกไปเรื่อย ๆ แล้วก็มารู้หมดกลมาของกิเลสที่มันหลอกลวงสัตว์โลกให้จมอยู่ในวัฏสงสาร ให้หันหน้าเข้าหาไฟเผาไฟ หันหน้าเข้าสู่ความเกิดแก่เจ็บตาย ซึ่งเป็นไปด้วยกองทุกข์เต็มไปทุกภพทุกชาตินี้ ให้ต่างคนต่างหันหน้าเข้าสู่จุดเดียวกัน ๆ

กิเลสมันกล่อมให้หันหน้าเข้าสู่จุดเดียวกัน ให้เป็นผู้อาจหาญในความเกิดแก่เจ็บตาย อาจหาญในการท่องเที่ยวในวัฏสงสาร อาจหาญในความทุกข์ความทรมานทั้งหลาย ที่เป็นไปกับด้วยความเกิดแก่เจ็บตายนี้โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ๆ มันกล่อมไปได้สนิท เรียนให้เหนืออันนี้มันก็เห็น ถ้าไม่เหนืออันนี้ไม่เห็นที่ว่ามันกล่อมสัตว์โลก นั้นละพระพุทธเจ้าจึงท้อพระทัย น้ำพระเนตรไหล ๆ คือสงสารสัตว์โลกน้ำตาาร่วง

เพราะสัตว์โลกไม่รู้จริง ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เหมือนเขาจุณสัตว์เข้าไปโรงฆ่าสัตว์นั้นนะ จุณไปกัดหญ้าไป หยอกเล่นคึกคะนองกันไปยังไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทั้ง ๆ ที่ถูกจุณไปจนจะถึงที่ฆ่าอยู่แล้วมันก็ยังไม่รู้ตัว ยังคึกยังคะนองยังกัดหญ้าอะไร เล่นหยอกกันไปตามประสาสัตว์ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทั้ง ๆ ที่เขาจะจุณไปฆ่า นั้นละมันกล่อมขนาดนั้นละ จนกระทั่งถึงที่แล้ว อ้าว สายเสียแล้วหมดทางแก้ตาย

นี่ก็เหมือนกันมันจุณไปตลอดถึงวันตาย จวนตัวคนเราพอจะรู้เรื่องบ้างแต่มันกลับเป็นสายไปเสียแล้ว อะไรก็ก๊ง ๆ จ๊ง ๆ แข็งขาอ้วยวะหูด้าฟาง เดินไปมาไม่สะดวก สองขาสามขาไปแล้ว ไม่ทำด้วยขีสามขา ต่อมาก็สี่ขาคลานกันไปชิมันไปไม่ไหว นี่พอถึงขั้นนี้แล้วแก้ไปเรียกว่าสายไปเสียแล้ว มองดูย้อนหลัง คิดแต่ความหลังที่นั่นนะ ความหลังเราเคยเป็นอย่างนั้น ๆ คิดถึงความหลังแล้วกลืนน้ำลาย คิดไปแล้วก็กลืนน้ำลาย ๆ คือมันหมดหวัง มีแต่น้ำลาย น้ำลายเปล่า ๆ กลืนไปเฉย ๆ ที่นี้ข้างหน้าก็ไม่มีทางไปแล้ว เราก็จะตายวันใดก็ไม่รู้

ทุกสิ่งทุกอย่างถ้ามีธรรมะเข้าแทรกบ้างก็ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเคยอาศัยมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ ผ่านมานานแสนนานได้เท่านี้ปีเท่านี้ปี เราได้อะไรติดเนื้อติดตัวเราไปบ้าง คิดไม่เห็นไม่มี ที่นี้ไปข้างหน้าเราจะเอาอะไรเป็นสมบัติภายในจิตใจ เพื่อพยุงเราให้ได้เบาบางในความทุกข์ก็ไม่มี ถ้าผู้มีธรรมะได้คิดบ้างนะตอนนี้ ถ้าผู้ไม่มีธรรมะจนตรอกก็จนไปเลย ตายก็ตายไปเลย ทุกข์ไปเลยตลอดไม่มีฝั่งมีฝายแหละ ไม่มีเซตมิแดน ไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ ไป นี่อำนาจของกิเลสมันกล่อมสัตว์โลก พุดแล้วสลดสังเวชนะ เราไม่ได้พุดเล่น ๆ นี่นะ เราพุดด้วยการปฏิบัติมาจริง ๆ นี่นะ เวลาโง่ก็ยอมรับว่าโง่ ถ้าสมมุติว่ามันฉลาดบ้างจะไม่ยอมรับว่าฉลาดยังงี้ แต่เนี่ยเรามันเสียตายมันไม่ฉลาดหลงตาบวนี้ เพราะฉะนั้นถึงสอนให้ลูกศิษย์ลูกหาฉลาดไม่ได้ เพราะหลงตามันโง่นั้นซิ นี่ละเวลาฝึกกัน

เวลามันหนาแน่นกิเลสนี้เก่งมากนะ ไม่ทันเลยไม่รู้เลยว่ามันเป็นกิเลสนะ มันเป็นข้าศึกต่อเราตลอดเวลา มัดเรา มัดแข่งมัดขามัดหุมัดตาให้เป็นไปตามทางของมันทั้งนั้น ๆ ทางอื่นไม่เอา ทางด้านธรรมะนี่มันดีทีเดียว นี่สมมุติว่าเราจับไม้อยู่ในมือนี้หลุดมือไปเลย มันดีแรงอำนาจของกิเลสมันรุนแรง แต่ที่นี้เวลาเราฝึกเข้าไป ๆ หลายครั้งหลายหน ตบต่อยหลายหน เหมือนกับนักมวยเขาที่แรกก็ต่อยกระสอบเสียก่อน เตะกระสอบ เตะนั้นต่อยนี้ไปเสียก่อน ล้มลุกคลุกคลาน ครั้นต่อไปก็ค่อยชำนาญเข้า ๆ ต่อมาก็กลายเป็นแชมป์ไม่รู้ตัว

นี่ก็เหมือนกันเราฝึกอบรมตัวเองยากลำบากเราก็อ่อนแอ เพราะเราทนเพื่อความดีสำหรับเรา ไม่ได้ทุกข์ยากลำบากเหมือนกิเลสทรามานเรานี้แหละ นี่เราทุกข์ยากลำบากด้วยการสู้กับกิเลสต่างหาก เราจะเอาความดีใส่ตัวของเรา มันจะทุกข์ยากขนาดไหนก็ไม่เสียผลเสียประโยชน์

ไปไหน ได้ผลได้ประโยชน์ทั้งนั้น ผืน ผืนไปผืนมาต่อไปจิตก็ค่อยคล่องตัวไป ๆ เรื่อย ๆ ถ้าพูดถึงด้านจิตตภาวนาจิตไม่เคยสงบก็สงบเย็น จิตไม่เคยฉลาดก็ฉลาดขึ้นมาในใจนั้นแหละ ฉลาดขึ้นมาเรื่อย ๆ

พอฉลาดขึ้นมาตรงไหนมันก็รู้แง่ของกิเลสที่หลอกลวงตนเองตรงนั้น ๆ เข้าไปเรื่อย เห็นโทษของมันเรื่อย ก็ยังพิตเจ้าของเข้าไปเรื่อย ๆ ต่อไปอีกจ้ำขึ้น ๆ มองเห็นละอูบายใจของกิเลสมันเคยหลอกลวงสัตว์โลกมีเราเป็นสำคัญ มันก็ทันกัน ๆ เอาให้มันเสียเสียหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ กิเลสตัวไหนจะมาหลอก ที่นี้โลกที่ว่าเป็นกองทุกข์ ๆ อันใดพาให้ทุกข์ มันมองหาอะไรก็ไม่เห็น ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ภูเขาทั้งลูก ดินฟ้าอากาศ เขาก็เป็นสภาพของเขาอยู่ เขาไม่เห็นว่าเขามาเป็นข้าศึกต่อเราเหมือนกับกิเลสเป็นข้าศึกต่อเรามาตลอดเวลานั้นเอาตรงนี้

พอตัวนี้มันมันเสียลงไปแล้วอันไหนมากวน ที่นี้มีไหม ไม่มีเลย นั้นละท่านว่าบรมสุข เพราะไม่มีพวกบรมทุกข์มาก่อกวน กิเลสก่อกวนเรื่องให้เป็นมหันตทุกข์ ได้รับความทุกข์มาก เพราะกิเลส พอฆ่ากิเลสให้มันเสียลงไปแล้วหมด นั้นละพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกท่าน ท่านสิ้นทุกข์คือสิ้นกิเลสสาเหตุให้เกิดทุกข์ ลื่นไปจากหัวใจแล้วแสนสบาย ๆ นี่พระพุทธเจ้าสลับ ๓ หน ทรงฝึกทรมานพระองค์ยากหรือไม่ยาก ลำบากไหมพึงช้

เราเพียงล้างมือเปิบเฉย ๆ ก็ยังลำบาก ชี้เกียจ เอามือล้างลงไปในถ้ำในจานในชามก็จะร้องห่มร้องไห้ชี้เกียจ มือล้างลงไปในบาตรก็ชี้เกียจ อย่าไปกุสลาให้พระแบบนั้น ดายทั้งให้แมลงวันไป กุสลา ธมฺมา ให้ แมลงวันไม่อดละ เราฝึกเราให้อย่างนั้นช้ ถ้าไม่ดีให้แมลงวันมันไปกุสลาเอา อย่าให้ธรรมท่านไปกุสลาเลย เพราะยังมีชีวิตอยู่มันก็ไม่สนใจในธรรม ชี้เกียจทางด้านธรรมะ ชี้เกียจทำความดี ครั้นเวลาตายแล้วจะให้พระไปกุสลามาคิดหาอะไร ก็ต้องให้แมลงวันช้มา กุสลา ธมฺมา มันตายแล้วมันไปไหนนาไอนี้ ให้อย่างนั้นช้ นี่วิธีฝึกเจ้าของ

นี่ก็พูดถึงเรื่องที่ได้ออกปฏิบัติมา สิ่งไม่เคยทำได้ทำนะ ในชีวิตนี้เรียกว่าทำสิ่งไม่เคยทำนี้มากต่อมาก อย่างที่ว่ามานี้อยู่เป็นฆราวาสไม่เคยทำ แต่ไปบวชแล้วได้ทำไปหมด เอาจนจะเป็นจะตายหายใจแหลม ๆ บางทีเดินไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา ไม่ถึงหมู่บ้านนะมันก้าวไม่ออกเพราะไม่ได้ฉันจ้งหันเสียตั้งหลาย ๆ วันมานานแสนนาน หกวันเจ็ดวันฉันเสียวันหนึ่งแล้วหายเจียบ หกวันเจ็ดวันฉันเสียวันหนึ่งหายเจียบ หายเจียบไปเป็นเดือน ๆ เมื่อนานเข้า ๆ มันก็อ่อนลง ๆ เดินจงกรมไม่ได้ก็ตลบนะซาก้าวไม่ออก บางทีก็ลงนั่ง บางทีก็ยืน มันเดินไม่ได้นานแหละมันเหนื่อยเพลีย

แต่สำคัญที่จิตไม่ได้เป็นไปตามกันนะ ร่างกายอ่อนเพลียเท่าไรจิตนี้ยังดีขึ้น ๆ เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า สว่างจ้าอยู่ภายในหัวอกนี้ มองดูอะไรมันจ้า ๆ นี่ละอันตัวพาดังพาดูให้อุดอาหาร เพราะอุดอาหารเท่าไรยิ่งภาวนาดี ยิ่งเด็ดยิ่งเดี่ยว ยิ่งสว่างกระจ่างแจ้ง เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็นข้าวเป็นของสำคัญยิ่งกว่าธรรม เห็นข้าวเห็นอาหารการกินยิ่งกว่าธรรมแล้วไปไม่รอด ถึงวาระที่จะตัดกันต้องตัด ถึงวาระที่จะปล่อยสิ่งเหล่านี้ต้องปล่อย เอาให้หนักมือ ๆ เดินไป ๆ นี่โชชัดโซเซ

เป็นฆราวาสไม่เคยทำ แต่เวลามาเป็นพระแล้วได้ทำเอาอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ทำจนกระทั่งท้องเสีย ท้องนี้ถ่ายหมดไม่มีอะไร ทางแพทย์เขามันไม่มีอะไรย่อยมันก็มาย่อยเจ้าของเองใส่เลยเสีย เราไม่ได้สนใจกับไส้กับพุง สนใจแต่ธรรม มันจะเป็นอะไรก็เป็น สุดท้ายฉันจึงหันแล้ววันนี้พอดอนบายท้องร้องโก้งกั๊ก ๆ พอตกกลางคืนมาเวลาเสื่อออกหากินมันมักจะไปถ่ายตอนนั้น ตอนเวลาเสื่อหาญนั้นนะ เวลาเสื่อกลัวมันไม่ถ่ายนะ พอตกค้ำมาแล้วโก้งกั๊ก ๆ เอาละนะถ่าย กลางคืนบุกไปในป่าไปถ่าย ทำส้วมเล็ก ๆ ไว้ ส้วมก็ส้วมอยู่บนก้อนหินนั้น ถ่ายใส่ก้อนหินเลย เวลาเสื่อหาญก็ไปละ นั่งอยู่ไม่ทราบเสื่อจะโดดมาตะปบหัวเมื่อไรก็ไม่รู้ ก็มันอยู่ในป่าเสื่อนี้

ทรมานใหม่พิจารณาซิ ทุกข์แสนทุกข์ทรมาน ในโลกนี้เหมือนว่าเราเป็นผ้าขี้ริ้วอันเดียว ไม่มีคุณค่าอะไรเลย โลกเขาอยู่ด้วยความผาสุกความรื่นเริงบันเทิง แต่เราอยู่ด้วยความทุกข์ความทรมาน แต่หัวใจไม่เป็นนะ นี่เราพูดถึงเรื่องความทุกข์ความทรมานภายในร่างกายซึ่งเป็นเครื่องสนับสนุน จะให้ใจดีต้องตัดทางร่างกายลง มันมีกำลังมากมันคิดมันคะนองมันคิดมากยุ่งมาก ถ้ากินข้าวเข้าไปมาก ๆ แล้วมันมีกำลัง ธาตุชั้นธมีกำลังมันดีด ๆ ธาตุชั้นธดีดก็คือกิเลสดีด แล้วธรรมะก็อ่อนลง ๆ เมื่อตัดทางนี้ลงไปธรรมะก็ก้าวออก ๆ นั่นมันเห็นกันอยู่ชัด ๆ อย่างนั้น จึงกล้าทำดีทุกคนเมื่อทำลงไปเห็นผลเห็นประโยชน์แล้วทำไมจะไม่ทำ

นี่การอดอาหารเพื่อการภาวนาเป็นเครื่องสนับสนุนได้เป็นอย่างดี สำหรับนิสัยที่ชอบหรือที่ถูกในทางนี้ แต่เราไม่ได้หมายถึงว่าเป็นทุกคนนะ เช่นบางรายอดนอนดี บางรายอดอาหารดี ฝอนอาหารดี อย่างนี้ก็ให้ปฏิบัติไปตามนั้น ถ้าทางไหนดีตามนิสัยของใครท่านมักจะหนักทางนั้นละมาก เช่นอดนอนดีท่านมักจะอดนอนเรื่อย ๆ เพราะได้ประโยชน์ ถ้าฝอนอาหารดี อดอาหารดี ท่านมักจะฝอนจะอดเรื่อย ๆ เพราะมันก้าวเร็ว ๆ เร็ยลัดเข้าไปเรื่อย ๆ เร็ยลัดเข้าไป ๆ ก็ถึงจุดหมายได้ง่ายซี

ที่นี้ความทุกข์มันทุกข์ ทุกข์แสนสาหัสจนก้าวขาไม่ออก แต่แทนที่มันจะเป็นไปด้วยกันกับใจ ใจกลับเป็นคนละโลกนะ ใจนี้สว่างกระจ่างแจ้ง สว่างผาเผย มองดูแล้วกระหึ่มยั้มย่อง

อัครจริยใจตัวเอง ฟังซิ ทั้ง ๆ ที่ธาตุก้าวม้ออกชาก้าวม้ออกนะ ทางใจเป็นอย่างนั้น นั่นละที่ทำให้ท่านฝัน ทุกข์แสนสาหัส ไปอยู่ในป่าในเขาเสือจะเอาไปกินเมื่อไรก็ไม่รู้ เราไปหาแต่ที่อย่างนั้นด้วยนะ ที่ไหนไม่กลัวภาวณาไม่ดี แน่ะ มันหากเป็นในตัวเองนั่นละ มันหากรู้เจ้าของเองนะ

ที่ไหนไปอยู่สะดวกสบาย กินได้นอนหลับสบาย มีแต่กิเลสขึ้นตีหัวเอา ๆ มันโมโหกิเลสจะมาตีหัวเราอะไรนักหนา เราตีหัวกิเลสบ้างไม่ได้หรอก นั่นละที่เดือด พัดกันทรมาณกัน ไปหาอยู่ในป่าในเขาที่เสือชุม ๆ บางทีเดินจงกรมอยู่มัน อว ๆ ขึ้นข้าง ๆ โธ มาแล้วอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ใหญ่มาแล้ว ตัวสั้นเลยนะอาจารย์ใหญ่มา มันไม่กลัวพระพุทธรูปเจ้ามันกลัวเสือก็ต้องเอาเสือเป็นอาจารย์ซิ นั่นพัดกันตรงนั้นละ มันชอบอย่างนี้

พอเสียงเสือกระหึ่ม ๆ ทางนี้มันหมอบนะ หมอบเข้าสู่ธรรม หาที่เกาะที่ยึด เราก็กีบเข้าหาธรรมซิ กีบเข้าหาธรรม จนกระทั่งเข้าแนบสนิทกับธรรม เสือจะร้องจะครางไปไหนมันไม่สนใจแล้วที่นั่นะ ได้ที่เกาะแล้วที่ยึดแล้ว ใจแน่วหนามันคงปิ้ง ๆ จากนั้นก็อาจหาญจนออกแสงแพรวพราว ๆ โน่นละ เอ้าที่นี้อะไรมาไม่กลัวเลย นั่นเห็นประจักษ์อยู่ต่อหน้าต่อตา ขณะก่อนนั้นมันกลัวเสียจนตัวสั่น ขณะนี้มันกล้าหาญเสียจนตัวสั่น ไม่มีอะไรจะทำลายได้จิตดวงนี้ เห็นไหมละ

การที่จะฝึกปรือธรรมต้องรู้เรื่องของเจ้าของ ใครรู้เรื่องใครได้ผลในทางไหนต้องหนักในทางนั้น ๆ สำหรับเรามั่นคนอาภัพวาสนา หนักทางอดอาหารนี้หนักมากจริง ๆ เอาจนกระทั่งชาวบ้านเขาแตกบ้านไปดู เราไม่รู้เจ้าของจะตายชาวบ้านเขารู้ เขาตีเกราะประชุม ตีกลองประชุม ตีเกราะประชุม เคาะก๊อก ๆ พวกลูกบ้านมาประชุม

ใคร ๆ ว่ายังงี้ ใครเห็นว่ายังงี้ พระองค์นี้ที่มาอยู่บ้านเราเวลานี้ มาได้หลายเดือนแล้วนะ พระองค์นี้มาอยู่ที่นี้ ตั้งแต่มาไม่ได้เห็นมาบิณฑบาต หกวันเจ็ดวันด้อม ๆ มาสักวันแล้วหายเงิบ ๆ หายมาอย่างนี้ตลอด ท่านไม่ตายแล้วหรือ พวกเรากินวันหนึ่งสามมื้อสี่มื้อมีอย่างทะเลาะกันได้ ทะเลาะเพราะไม่มีอาหารกิน มันกินข้าวเปล่า ๆ ไม่ได้มันทะเลาะกัน นี่ท่านไม่เห็นกินเลยนี่ท่านไม่ตายแล้วหรือ ผู้ใหญ่บ้านถามลูกบ้าน ถ้าท่านไม่ตายท่านไม่โมโหโง่โง่อยู่หรือไปดูซิ

เราก็ก่อนเคยเห็นเกิดมาพระไม่กินข้าว เขาก็กินขนาดนั้นละ เราก็ก่อนเคยเห็นพระไม่กินข้าว ฟังเห็นนี่แหละ ลองไปถามท่านดูซิ แต่มีข้อแม้อันหนึ่งนะเขาก็ฉลาดพูดอยู่ เวลาจะไปต้องระวังนะพระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดาณะ พระองค์นี้เป็นมหานะเขาวา แล้วไปเดี่ยวท่านจะเขก

หน้าผากเอานะ ไปสู้ท่านไม่ได้ท่านจะเชกหน้าผากเอานะให้ะวังนะ ถ้าเป็นพระธรรมดาเราก็คพอจะพูดอะไรต่ออะไรกันได้ นี่ท่านเป็นมหาเสียด้วยท่านทำอย่างนั้นนี่นะ เราไปว่าสู้มั่วสู้มั่วหาไม่ได้นะเดี๋ยวท่านจะตีหน้าผากเอา เขาเตือนลูกบ้านเขา มากี่เอาจริง ๆ หลังไหลกันมานี้ไอ้โฮ

นี่มาอะไรนี้ จะมาแห่พระเวสสันดรเข้าเมืองหรือ อาตมาไม่ใช่พระเวสสันดรนะ ไม่ใช่ ๆ อย่างนั้นมาอะไร เขาก็มาเล่าตามเรื่องนี่แหละให้ฟัง มันก็มีอยู่สองจุด จุดหนึ่งว่าท่านไม่ตายแล้วหรือ ถ้าท่านไม่ตายท่านไม่โมโหโงโงอยู่หรือ พอเขาพูดจบลงเราก็มียู่สองจุดเราก็กถามแล้วเป็นยังงัยตายแล้วยังละ เอ้ ก็ไม่เห็นท่านตาย ท่านยิ้มแยมแยมใสอยู่ ไม่เห็นมีอะไรน่าตายแล้วเป็นยังงัยโมโหโงโงอยู่ไหม ก็ไม่เห็นท่านโมโหโงโง ท่านยิ้มแยมอยู่ตลอดเวลา

เอาละให้เข้าใจนะ การอดอาหารนี้อาตมาอดไม่ใช่เพื่อฆ่าตัวเองนะ อดเพื่อฆ่ากิเลส ซึ่งมันฆ่ายาก กิเลสนี้มันอยู่ภายในหัวใจนี้ ต้องใช้การอดอาหารช่วย แล้วความโมโหโงโงก็เป็นกิเลส จะโมโหโงโงไปหาประโยชน์อะไร มีเท่านั้นหรือ มีเท่านั้นแหละ ไป โล่กลับ ยังไม่ถึง ๑๐ นาทีนะโล่กลับ นั่นหนักไหมเจ้าของไม่รู้เจ้าของจะตาย จนคนอื่นเขารู้ ตีเกราะประชุมไปดูเราว่าเราตายแล้ว หนักหรือไม่หนักพี่น้องทั้งหลายพิจารณาซิ

เราไม่นึกนะว่าเราจะได้อุถูกเสกสรรปั้นยอว่าเป็นครูเป็นอาจารย์สอนใคร ๆ อย่างนี้ เราสอนแต่เราคนเดียว ๆ ไปที่ไหนก็ตามไม่เคยเทศน์นะ ไม่เทศน์ให้ใครฟังทั้งนั้น ใครมาหามาติดต่อก็ว่าเทศน์ไม่เป็น ว่าไปเรื่อย เทศน์เป็นแต่เทศน์เจ้าของนี้ว่ายังงี้เลยก็ได้ นี่ แต่เราไม่พูดเข้าใจไหม เวลานี้กำลังเทศน์เจ้าของไม่เทศน์สอนใคร เทศน์สอนเจ้าของแก่เจ้าของ แต่คำนี้ไม่พูด ต้องเป็นเคล็ดลับไซ้ไหมละ ต้องเป็นเคล็ดลับ อันนี้ไม่พูดแหละ เขามาหาก็ว่าเทศน์ไม่เป็น อาตมาเทศน์ไม่เป็น ไปปากกันกลับเสีย โล่แตกฮือ ๆ เทศน์ไม่เป็นเทศน์ให้คนอื่น เทศน์ให้เจ้าของนี้เดี๋ยวนี้ เวลานี้กำลังเทศน์เจ้าของ มันยังไม่ตกไม่แตกเรื่องราวอะไร ปัญหายังมีเต็มอยู่ที่นี่จนกระทั่งพ่อแม่ครูอาจารย์มันมรณภาพ ที่พูดนี้เข้าป่าตลอดนะเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม ๆ ตา หู จมูก ลิ้น กาย มีเหมือนไม่มีไม่ได้ใช้ ใช้เฉพาะจิตนี้อย่างเดียว ทุกข์มากแสนสาหัส จิงว่าลืมไม่ได้เลย

ในชีวิตของเราเราลืมไม่ได้จริง ๆ เราหนักมากจริง ๆ ถ้าสมมุติว่ากิเลสยังอีก ๒ ตัว เราคงตายให้มัน สมมุติว่าสู้กันนะ ว่ากิเลสมันตายไปหมดแล้ว อะไร ๆ ตายหมดแล้ว ยังเหลือนมัน ๒ ตัวนี้จะสู้กับมันได้ไหม หมอบกราบมันไปโระะ สู้ไม่ได้หมดกำลังแล้ว แต่อันหนึ่งมันคงไม่กราบนะ เอ้า มาให้โคตรมึงมาอีกจะว่างั้นนะ กูจะฟัดหัวมัน

คิดดูซิเหมือนเขานักมวย เป็นนักสู้ไม่ถอย เราเตะไปเขาเตะรับ ขาเราเจ็บแล้ว ศอกกัด

เขา คอกเขาก็งัดกลับคืนมานี้ คอกเราเสียแล้วหมดตีไปเขาตีหมดเราเสียไปเรื่อย อะไรก็เสียไปเรื่อย สุดท้ายเขาค่อยเรลัมทั้งหางลงไป ไม่มีอะไรสู้เขายังเหลือแต่ปากนี้ ด่าแม่มันยังได้ นั่นถึงเรียกว่านักสู้ มันต้องเป็นอย่างนี้นักสู้

สู้กับกิเลสไปอ่อนข้อได้หรือ ถึงเวลาเด็ด ๆ จริง ๆ ไม่ได้เอามาพูดเล่น ๆ นะ เด็ดจริง ๆ ชีวิตไม่มีความหมายนะ ไม่มีจริง ๆ ชีวิตนี้ มีตั้งแต่ เอ้า มึงไม่ฟังกูฟังเท่านั้น ขึ้นกูมึงนะเวลามันเด็ด ๆ นะ นี่ธรรมชาติประเภตเด็ดต้องมีกูมีมึงกับกิเลส ไม่ได้กูมึงกับใครแหละ เอ้า ไม่กูก็มึงมีสองเท่านั้นแหละ กรรมการไม่ต้องมาแยก ชัดกันนี้โอ

เราก็เห็นคุณค่าเรื่องความพอกความเพียรที่ขนาดนี้เราก็ไม่เคยทำในชีวิตของเรา อยู่ทางโลกเราก็ไม่เคยหนักขนาดนี้ แต่เราก็มทำอย่างนี้แล้วมันก็คุ้มค่า หาที่ตำหนิความเพียรไม่ได้ นอกจากอย่างทุกวันนี้พิจารณาย้อนหลังจนเกิดความแปลกประหลาด ท้อใจแล้วเกิดความกลัวนะ โอโหขนาดนั้นมันก็ทำได้ โอโหขนาดนั้นมันทำได้ คือทุกวันนี้ทำไม่ได้ตายเลยว่างั้นเถอะนะ แล้วมันคิดย้อนหลัง โอโหขนาดนั้นมันก็ทำได้ ขนาดนั้นทำได้

ทำได้จริง ๆ นี่ นั่นเวลามีกำลังวังชา นั่งภาวนาฟาดเสียจนกันแตกเลอะหมดเลยฟังซิ นี่นั่งภาวนาจนกันแตก นั่งตลอดรุ่ง ๆ หามรุ่งหามค่ำ หลายคืนต่อหลายคืน หลายวันต่อหลายวันเข้าไป ที่แรกมันก็ไม่แตกนั่งที่แรก นานเข้า ๆ นั่งไม่หยุดไม่ถอยกันมันก็พอ พอพอแล้วก็แตก กลางวิากลางวันได้นั่งผ้าอาบน้ำ ไม่งั้นไม่ได้นะมันเลอะหมดจริง ๆ ขนาดนั้นแหละ นั่ง เอ้าจะแตกก็แตกซิเนะ

พอถึงวาระแล้ว วันนี้เอานะ นี่หมายถึงจะนั่งตลอดรุ่งนะ เอานะ กันไม่มีความหมายเลย มันจะแตกไปไหนก็แตกไม่เคยสนใจกันเลย มองดูตั้งแต่กิเลสตัวไหนมันจะหายก่อน เรากับกิเลสตัวไหนจะหายก่อนกัน ตัวเราหรือตัวเขา พัดกันเลย ไม่ได้สนใจกับกันแตกนะ แต่เวลาลูกออกจากที่มาแล้วมาฉันทันทีนี้ นั่งขัดสมาธิไม่ได้นะ ต้องนั่งพับเพียบ

ตอนนั้นเราไม่สู้เข้าใจไหม เราสู้กับอาหารในบาตรต่างหาก เราไม่สู้กับกิเลสตอนนั้น นั่งนี้ยังไม่ถึงไหนนะ พลิกมันเจ็บ เจ็บกันเจ็บเป็นกำลัง ก็มันเลอะหมดแล้วนี่ มันแตกแล้วนี่ ที่แรกมันไม่แตก ครั้นต่อมานานเข้า ๆ นั่งไม่ใช่คืนหนึ่งคืนเดียว ตั้งเก้าคืนสิบคืนแต่ไม่ติดกันนะ เว้นสองคืนบ้างสามคืนบ้าง เราปกติก็นั่งนานอยู่แล้ว เวลานั้นก็ไม่ให้มีข้อแม้ใด ๆ เช่นปวดหนักปวดเบา อยากถ่าย ๆ ไปแล้วเราจะล้างไม่ได้หรือ ล้างไม่ได้อย่าอยู่ให้หนักศาสนา ตายเสียดีกว่า เพราะฉะนั้นจึงไม่มีข้อแม้ เว้นแต่ปวดหนัก เว้นแต่ปวดเบา

เวลามันจะตายมันจะออกช่องปวดหนักปวดเบาละซีใช้ไหม โอ้ย ปวดหนัก โอ้ย ปวด

เบา นุ่น มันจะออกช่องนั้น ไม่ให้มันออก เอ้าออก ๆ เลย ให้มันออกทางเดียวคือ เมื่ออันไหน จะออก ๆ เลยให้ลูกไปถ่ายนี้ไม่มีทาง แต่มันก็ไม่เคยเป็นนะ เอาจริง ๆ แหละถ้างได้ขนาดนั้น แล้วไม่ถอยจริง ๆ นี่ ตั้งแต่ชีวิตยังสละได้ทำไมเรื่องปวดถ่ายแค่นี้สละไม่ได้มีอย่างเหอ แต่มัน ก็ไม่เคยปวดถ่ายนะ

เรื่องปวดเบานี้ไม่ละเพราะจิวมันเปียกหมด เปียกเหมือนเราชักผ้าจริง ๆ นะไม่ใช่ ธรรมดา เปียกเหมือนชักนี้ เปียกหมดตัวเลยเพราะมันจะตาย มันไม่ใช่เหงื่อละเขาเรียกยาง ตาย ภาษาภาคอีสานเขาเรียกยางตาย อันนี้มันจะไปปวดเบาที่ตรงไหนเหงื่อมันออกหมด ส่วน หนักละมันอาจเป็นไปได้แต่มันก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ เป็นก็เอาจริง ๆ นี่ขนาดนั้น เวลานั้นธรรมดา นั้งจันจ้งหันนี้ได้พลิก เพราะตอนนั้นเราถือเป็นธรรมดาเราไม่ได้สู้ เหนื่อยทางนี้ก็พลิกมาทางนี้ ๆ เสีย พลิกสองหนสามหนกว่าจะจันจ้งหันอิมนะ แต่พอก้าวขึ้นสู่เวทีแล้ว เอานะเท่านั้นพอ เรื่องเหล่านี้ไม่มีความหมาย

ถ้าหากเอาอันนี้มาเป็นอารมณ์อยู่ก้าวไม่ออกไปไม่ได้ อันนี้ต้องหมดโดยสิ้นเชิงไม่มี เหลือเลย มีแต่เอาหนาเท่านั้นพอแล้ว พัดกันเลย เป็นอย่างนั้นมาประจำ ๆ ถึงไม่นั่งตลอดรุ่งก็ ภาวนา สี่ห้าชั่วโมง นั่งสี่ห้าชั่วโมง ๆ เป็นธรรมดา ธรรมดา เดินจงกรมก็ฟาดตั้งแต่จันจ้งหัน เสร็จแล้วจนกระทั่งถึงเวลาปิดกวาด เป็นยังงี้ฟังซี มันไม่ได้คำนึงคำนวณนะว่าเข้าสายบ้ายเย็น มีแต่กิเลสกับธรรมหมุ่นกันอยู่อย่างนี้ ใครเก่งอยู่บนเวที ใครไม่เก่ง เอ้า ตกเวทีเท่านั้น เมื่อเป็น เช่นนั้นแล้วจะไปย่อหย่อนกันได้ยังงี้ ย่อหย่อนกันไม่ได้ มันต้องพัดกันเต็มเหนี่ยวละซิ

หนักมากจริง ๆ ได้ ๙ ปีแล้วเราหนักจริง ๆ นะ แต่มันสำคัญที่ใจนี้มันไม่ถอย อันนี้ที่ นำชมอันหนึ่ง ถ้างอกรุดแล้วเสร็จเลยนะ อันนี้มันจะหนักขนาดไหน ๆ จิตไม่เคยถอยเลย จิต นี้มันดิ่ง ๆ หมุ่นตัวเลย กำลังจิตเป็นสำคัญมาก สรุปลงแล้วมาสู่กำลังจิต พลังจิตเป็นสำคัญ ความมุ่งมั่นเราจะให้เป็นอย่างนั้น ๆ นี่เป็นสำคัญ และพลังของจิตที่หนุนของมันเป็นสำคัญ มาก อะไรเอาไว้ไม่อยู่แหละ จะเอาพลังของจิตให้ถอย ถอยไม่ได้นะ พุง ๆ เจ้าของจะตายมัน ยังไม่ถอย คิดดูซิว่าสู้เขาอะไรไม่ได้ก็ยังเหลือแต่ปากมันยังด่ำแม่เขาได้ ก็คือว่าอันนี้มันยังสู้ได้ ความหมายว่าอย่างนั้น

อันนี้ก็เหมือนกัน กำลังอะไรมีพัดมันตลอด หมดลมหายใจแล้วถึงจะหยุด จนกระทั่ง พ่อแม่ครูอาจารย์มันมรณภาพ แต่ก่อนเราไม่เคยคิดนะว่าใครจะสังเกตสังกาเราอยู่ ว่าเราเป็น พระเช่นไร เรา ปฏิบัติยังงี้ต้อยยังงี้ ไม่เคยสนใจกับใครนอกจากดูตัวเองสนใจเจ้าของตลอด เวลาเท่านั้น เวลาไปเที่ยวก็ออกองค์เดียว ๆ ตลอด ที่นี้พ่อพ่อแม่ครูอาจารย์มันมรณภาพ พระ เกาะฟีบเลยนะพระอันดับแรกนะ ไม่มองเห็นตัวเลย ไม่ทราบมาจากทิศใดแดนใด รุมเหมือน

เขาไปล่าเนื้อ กูตายที่นั่นยังงั้นนักหนาที่นี้

แต่ก่อนเราไม่เคยคิดนี้ มันไม่มีที่เกาะละชิ พี่บ ๊ อยู่กับพระกับเถรมาตั้งแต่พ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๙๓ นะท่านมรณภาพ พ.ศ. ๒๔๙๔ ช่วงนี้ละช่วงพระรุมละ ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๙๓ ไปจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๙๔ ออกจากนั้นก็พาโยมแม่บวช ลงไปจำพรรษาที่จันทน์ จากนั้นก็ประชาชนรุมละนะ พอเอาโยมแม่ไปบวชแล้วก็เหมือนกับผูกมัดแม่ไว้แล้วลูกไม่ต้องมัดมันก็อยู่เอง เหมือนวัวเหมือนควายนั่นผูกแม่ไว้เท่านั้นลูกไม่ต้องผูกมัดแหละมันอยู่เองใช้ไหม อันนี้ก็เอาแม่ผูกไว้แล้ว ลูกมันอยู่เอง นั่นละคนถึงเข้าติดเกาะติด

ไปทางเมืองจันทน์ ได้เทศน์ออกสังคมก็ไปเทศน์ที่เมืองจันทน์ เทศน์เหล่านั้นก็เทศน์แต่ไม่ได้อะไรนัก เมืองจันทน์นี้ โห เหนียวแน่นมากนะ ศรัทธาสาคัญมากนะ วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระนี่คนเต็มอยู่หนุน สถานีทดลอง ไปฟังเทศน์เต็มอยู่ เขายังมาพูดอวดท่านพ่อลีเสียด้วยนะ เขาไม่รู้ว่เรากับท่านพ่อลีคุ้นกันมาตั้งแต่เมื่อไร เขาไปแล้วก็เอามาคุยไม้กับท่านพ่อลี ท่านพ่อลีท่านอยู่วัดป่าคลองกุ้ง ท่านพ่อเตี้ยวันนี้ได้พระองค์สำคัญองค์หนึ่งแล้ว มาอยู่ที่วัดสถานีทดลองสำคัญอะไรท่านก็ว่าชิ ความจริงคุ้นกันมาตั้งแต่เมื่อไรเขาไม่รู้ เขาว่า ท่านอาจารย์มหาบัว อื้อเทศน์น้ำไหลไฟสว่างไปเลย ว่าอย่างงั้นแล้วก็คุยให้ท่านฟังนะ มันต้องอย่างงั้นชิ เวลาท่านตอบมันต้องอย่างงั้นชิ ความจริงรู้กันมาตั้งแต่เมื่อไร เขาจะไปรู้อะไร เพราะฉะนั้นถึงมาพูดคุยไม้ให้ท่านฟัง ท่านก็อดหัวเราะไม่ได้ ท่านก็ มันต้องอย่างงั้นชิ ท่านก็ว่าเท่านั้นละ

นี่พูดถึงเรื่องเกี่ยวข้องกับสังคมนะ ๒๔๙๔ ละประชาชนญาติโยมนี่หนาขึ้น ๊ เรื่อย ๊ จนกระทั่งทุกวันนี้ ทั้งพระทั้งเถรทั้งประชาชน เราหมดกำลังแล้วเตี้ยนี้ มีแต่ความวิตกวิจารณ์ถึงลูกถึงหลานบ้านเมืองของเรา ถ้าใคร ๊ ไม่มีชื่อมีแป ไม่เอาธรรมไปเป็นข้อบังคับบัญชาแล้วจะฉิบหายนะ จะล่มจมจะเสียทำให้กิเลส ความฉิบหายวายปวงจะไหลเข้ามาสู่ตัวของเรา ความสง่าราศีจะหมดไป ๊ มีแต่กิเลสมันเอาไปถลุงหมด ธรรมะภายในจิตใจไม่มีเหลือก็หาความเป็นสง่าราศี หาความเป็นศักดิ์ศรีตั้งงามไม่ได้แล้ว ถ้าเราไม่ได้สนใจรับปฏิบัติตัวของเราตั้งแต่บัดนี้ไป

เพราะธรรมเป็นเครื่องประดับให้สดสวยงดงาม ไม่มีอะไรสง่างามยิ่งกว่าธรรม นี่ละความประพฤติของเราทั้งหญิงทั้งชายจะเป็นผู้มีคุณค่า เงินทองข้าวของมีได้หาได้ เสียไปได้เป็นธรรมดา แต่คุณงามความดีที่จะเป็นสมบัติของตัวแต่ละคน ๊ ให้เป็นคนมีสง่าราศีนี้เป็นของหายากยิ่งกว่าเงินทองนะ ให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้

วันนี้เอาละเทศน์เพียงเท่านั้น

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

กามคุณ

หนังสือนี้เอาไปโยนขึ้นหิ้ง แล้วเก็บสั่งสมหนังสือเอาไว้ว่าเรามีหนังสือเท่านั้นเล่มเท่านี้เล่ม ไม่น้อยหน้าใคร แต่ไม่ได้อ่านดูตัวเองนั่นซี อ่านหนังสือไม่อ่านเอาไปโยนขึ้นหิ้งใช้ไม่ได้นะ ไม่เห็นคุณค่าของหนังสือ พระพุทธเจ้าสลับ ๓ หนกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้า ครูปาอาจารย์แต่ละองค์ที่จะได้นำหนังสือมาแจกพวกเรานี้แทบเป็นแทบตายทั้งนั้นละ ไม่มีองค์ไหนสบาย ๆ มาแหละ มีแต่องค์เดนตายมา เราเอาไปโยนขึ้นหิ้งมันเข้ากันได้ไหมละ เข้าไม่ได้นะ

ถ้าอยากเป็นคนดีให้เอาไปอ่าน อ่านหนังสือแล้วก็อ่านตัวเองเทียบกันไป หนังสือท่านว่ายังงี้ ๆ เราปฏิบัติตัวเรายังงี้ ๆ ดู ตรงไหนควรแก้ไขยังงี้ ๆ ให้รีบแก้ไข อ่านไปสังเกตตัวเองไป ตรวจตราดูตัวเองไป แก้ไขตัวเองไปเรื่อย ๆ เป็นคนดีได้ ไม่ได้ดีเฉย ๆ ไม่ได้ชั่วเฉย ๆ นะ มีเหตุมีผลที่ควรจะต้องชั่ว ถ้าทำตัวให้ดีก็เป็นคนดี ทำตัวให้ชั่วก็เป็นคนเลวไปเลย ไม่ใช่อยู่ ๆ ก็ดี อยู่ ๆ ก็ชั่ว มีเหตุมีผลควรดีควรชั่ว

หนังสือนี้แจกมาหลาย ๆ ล้าน เริ่มแจกมาตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๑๔ -๑๕ มาจนกระทั่งป่านนี้ คิดดูซิก็ปีแล้ว ๒๐ กว่าปีแล้วนี่ แจกไม่อดไม่อันแจกมาเรื่อยอย่างนี้ มันหลายล้านเล่มไม่ใช่ธรรมดาเพราะพิมพ์แต่ละครั้ง ๆ เป็นหลายแสนเล่ม พิมพ์มาตลอด เอาไปก็ไปอ่าน ถ้าอยากเป็นคนดีให้ไปอ่าน ถ้าอยากเป็นคนเลวแล้วก็อย่าอ่าน ให้หาอ่านตั้งแต่พวกโป๊ ๆ เป๊ะ ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง เหมือนเมืองหมาแล้วนะเดี๋ยวนี้ไม่ใช่เมืองมนุษย์แหละ มันเป็นเมืองหมาไปแล้วเดี๋ยวนี้ ไม่มียางอาย หิริโอตตปปะไม่มี

ศีลธรรมท่านมาปิดเอาไว้ตรงไหนที่อุจาดบาดตา ศีลธรรมท่านมาปิดเอาไว้ เช่นนุ่งเครื่องนุ่งเครื่องห่มอะไรธรรมดา ๆ ให้สวยงามธรรมดาน่าดูน่าชมธรรมดา ไม่ใช่แบบประเจิดประเจ้ออะไรอย่างนั้น อย่างทุกวันนี้มันเลยประเจิดประเจ้อแล้วนะ มันไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้แหละ จิตใจคนมันต่ำทรมาลงไปทุกวัน ๆ แล้วความประพฤติมันก็ต้องเลวลงไป ๆ สุดท้ายหาคนดีไม่ได้

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วยซ้ำ แล้วหาคนดีตามเรื่องความเป็นชาวพุทธไม่ได้นี้ทำอย่างไร ปลอ่ยเนื้อปลอ่ยตัว เครื่องส่งเสริมจะให้เป็นคนชั่วนี้นานต่อมากเวลานี้มองไม่เห็นนะ มาทุก

ทิศทุกทางที่จะเข้ามาทำลายเมืองไทยเรา นี่ ชาวพุทธไม่ได้มองดูพุทธนะ มองดูตั้งแต่กิเลส ตัณหาพาผลิตพาเพลินนี่เร็นเร็นทั้ง หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ ๆ อ่านดูแล้วสลดสังเวช เอาเรื่องความประพฤติของมนุษย์แหละมาลงในหนังสือพิมพ์นี่ มีน้อยก็ตามมันก็แสดงถึงความมากของมนุษย์ที่เป็นอย่างนั้น ลืมเนื้อลืมตัวขนาดนั้นเวลานี้

ไม่มีใครเป็นแบบฉบับใครได้ทำยังงี้ เพราะตัวเองเป็นแบบฉบับตัวเองไม่ได้ก็เป็นแบบฉบับของใครไม่ได้ซิ ตัวเองก็เลวก็ริยาแสดงออกไปก็ทำให้คนอื่นได้เห็นได้ยืนเลวไปตาม ๆ กัน แล้วกลายเป็นคนเลวไปตาม ๆ กัน กว้างขวางออกมากมายไม่มีที่สิ้นสุด เพราะต่างคนต่างเลว ประพฤติตัวเหลวแหลกแหวกแนว กิริยาแสดงออกดูไม่ได้ ๆ โลกอันนี้เลยเป็นโลกดูไม่ได้แล้วเวลานี้

เมื่อไรเราจะปรับเนื้อปรับตัวเราให้ดีขึ้นบ้างกันอะไรกับโลกภายนอกเขา เขาเอามาหลอกลวงเงินหาทอง เสียทั้งเงินเสียทั้งใจ เสียทั้งความเป็นมนุษย์ หลักฐานมันคงแห่งความเป็นคนไทยเราจะไม่เหลืออะไรเวลานี้ ปลอ่ยให้พวกยักษ์พวกผีพวกไม่มีศาสนาเขามากว่าเราไปกินหมด ภายนอกก็กินภายในก็กิน ตับปอดไม่มี เอาไปกินหมดนั่นแหละ คนฉลาดหากินกับคนโง่กินอย่างนั้นแหละ กินจนไม่มีตับก็ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย

อันไหนจะเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตัวของเราที่สงวนรักษาไว้ซี เช่นพุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่ประดับคนให้เป็นคนสมบูรณ์แบบ เป็นมนุษย์ดีสมบูรณ์แบบ จนดีเยี่ยมได้ เราไปหลงบ้าอะไรกับเรื่องกิเลสตัณหา มันเคยมีมาตั้งแต่เมื่อไร สิ่งเหล่านี้มีประจำโลกประจำสงสารมา แม้แต่สัตว์เดรัจฉานเขาก็มี ตัวผู้ตัวเมียมีไม่อดไม่อยาก เราเป็นบ้าอะไร มนุษย์เป็นบ้ามากกว่าสัตว์นะ ไม่ได้เป็นบ้าธรรมดาเนาะ สัตว์เขาไม่เห็นตื่นเต้นอะไร ธรรมดา ๆ อันนี้เหมือนหนึ่งว่าฟุ้งเกิดมีขึ้นมาเมื่อวานนี้วานนี้นี้ พวกกันตื่นกันเต้นเป็นบ้ากับมัน ไม่มีความเคยชิน ไม่มีความเห็นเหตุเห็นผลของมันเลย แล้วก็ทำลายตัวเองนั่นแหละ

เด็กไปโรงรำโรงเรียนก็ได้ศัพทที่ได้แสงนะเวลานี้ เหลวแหลกแหวกแนวไปหมด ครูที่เป็นแบบก็แบบไม่ได้ เด็กก็เลวเหลวไหลครูก็โหล มีตั้งแต่แบบเดียวกัน ไปโรงรำโรงเรียน ครูต่อครูยังไปฆ่ากันในโรงเรียนอีก นั่นหรือแบบฉบับที่ดีพิจารณาซิ นี่ก็เป็นเพราะความเหลวแหลกอันนี้ละ กิเลสตัณหาราคะนี้ตัวมันทำให้เป็น มันอายุเมื่อไรราคะตัณหา โรคหน้าด้านรู้จักไหม พวกมันรู้แล้วยังโรคหน้าด้าน โรคไม่รู้จักอายคือโรคอันนี้ โรครุนแรงมาก โรคก่อความพินาศลบหายได้โดยไม่สงสัยคือโรคอันนี้เอง

ศีลธรรมมีทำไมไม่เอาไปคัดค้านด้านทานปราบกัน หรือปลอ่ยให้คนเสียทั้งคน ๆ ไปเป็นของดีแล้วหรือ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธนี่ ดูไม่ได้นะ เอาหนังสือไปอ่าน อ่านหนังสือ

แล้วก็อ่านตัวเองไปพร้อม เทียบเคียงกับตัวเองซิถ้าอยากเป็นคนดี มีแต่ชื่อนายดี นายมี นางสวรรค์ นายพรหมเต็มอยู่ในเรือนจำ มีแต่ชื่อเฉย ๆ ชื่ออยู่จรววดดาวเทียมโน่น คนจมนอยู่ใต้ก้นนรกมันดูได้หรือ ความประพจน์เลวแต่ชื่อนี้ อู๋ ยิ่งตั้งกันขึ้นจนเลยจรววดดาวเทียม ตั้งชื่อไฟเพราะเพราะพริ้ง ผู้ฟังหายไปเลยตั้งชื่อไหนออกมาก็ดี

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ เราไปอยู่ในป่าในภูเขาออกมาบิณฑบาตบ้านเขา คนนั้นแกอยู่อยุธยา แยกไปมีครอบครัวอยู่ในป่าในเขา แล้วพาเมียพาลูก ลูก ๒ คนมาใส่บาตร เวลาพูดขึ้นมาเสียงก็เป็นเสียงทางภาคกลางนั่นแหละ มาจากไหน บอกมาจากอยุธยา แล้วทำไมถึงได้มาติดมาพันนี้ โอ๊ย มันยากเพราะอันเดียวแหละว่าเงี้ย คือผู้หญิงผู้ชายนี้ไม่ว่าอยู่ไหน ๆ มันติดกันเลย เหมือนไฟตัวผู้ตัวเมีย อันนี้ก็ตัวผู้ตัวเมีย ผู้หญิงก็ตัวเมีย ผู้ชายก็ตัวผู้ ไปไหนมันติดกันได้สบายเลย มันไม่ว่าอยู่ไหนต่ออยู่ไหนละ

แล้วทำไมถึงได้มาครอบครัวอยู่ในป่าอย่างนี้ละ อู๋ มันยากเพราะอันเดียวแหละ นี่ลูกชายเธอทั้งสองคนนี่ ไซ้ แล้วชื่อว่าเงี้ย คนหนึ่งชื่อกรุงศรี ฟิงซิ แล้วคนนี้ละ ชื่อหัสดี เราเลยไม่ลืมนะ โห ชื่อมันอยู่จรววดดาวเทียมโน่น คือพ่อเขาอยู่กรุงศรีอยุธยา อยู่จังหวัดอยุธยา ชื่อก็เลยพาดพิงให้กับพ่อว่ากรุงศรี หัสดีคนที่สอง ถ้ามีคนทีสามจะว่าอะไร จรววดหรือดาวเทียมก็ไม่ว่านะ เราก็เลยจำได้มาเรื่อย ๆ คือเขาจะพูดสำนวนภาษาทางนี้มันก็ไม่เหมือน มันหากมีแปรง ๆ ของมันอยู่ในนั้น เราก็เลยถาม แล้วอยู่ไหนถึงได้มาอยู่ที่นี่ อยู่อยุธยาว่าเงี้ย แล้วทำไมจึงต้องมาติดพันในป่านี้ละอยู่ตั้งอยุธยา อู๋ ยากเพราะอันเดียวแหละ ฟิงซิ

อย่างนั้นแหละผู้หญิงกับผู้ชาย อยู่ไหนก็อยู่เถอะมันเหมือนไฟกับเชื้อไฟ น้ำมันเบนซิน สาดเข้าไปซิ พริบเดียวเลย นี่ตัวผู้ตัวเมียเป็นอย่างนั้นละ มันไม่ได้ว่าใครอยู่ไหน ๆ พอเห็นกันว่าเงี้ย หวานจ๋อยไปเลย พอมองเห็นกัน หนู-พี่ไปด้วยได้ไหม ให้พี่ไปด้วยได้ไหม มา ๆ อ้าย (พี่) ถ้าคนภาคนี้ มาอ้าย ถ้าภาคกลางก็ มาพี่ ก็อันเดียวกันแหละพี่กับอ้าย ครั้นเห็นกันละพันกันโลดเหมือนหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ เคยเห็นไหมหมาหน้าเดือน ๙ เดือน ๑๒ พอเห็นกันมันพันกันเลยตัวผู้ตัวเมีย อันนี้ไม่ว่าเดือน ๙ เดือน ๑๒ เจอเมื่อไร ให้พี่ไปด้วยได้ไหมเลย มาพี่ มาอ้าย อย่างนั้นแล้วเรื่องราคะตัณหามันใช้เล่นเมื่อไร

เพราะฉะนั้นท่านถึงให้เอาศีลธรรมครอบเอาไว้ ให้มันอยู่ในกรอบแห่งความพอดีเหมือนไฟเราใช้ตลอดทั่วโลกดินแดนไฟนี้ปราศจากไม่ได้ เพราะถือเป็นความจำเป็น แต่ต้องรักษาอยู่ในขอบเขตไม่ขึ้นเป็นภัยก็คือไฟ อันนี้ราคะตัณหาที่ท่านให้นามว่ากามคุณ คือเมื่อรักษามันได้แล้ว สามภรรยาก็อยู่ด้วยกันก็ผาสุกร่มเย็น ตายใจกันได้ เหมือนได้คู่ชีวิตว่าเงี้ยเถอะผู้หญิงก็ดี ผู้ชายก็ดี เหมือนได้คู่ชีวิตฝากเป็นฝากตายต่อกันได้

นี่ถ้าต่างคนต่างปฏิบัติให้อยู่ในกรอบของศีลธรรมแล้ว ผัวเป็นผัว เมียเป็นเมีย นอกนั้นเป็นกาฝาก นอกนั้นเป็นสนิมกัดเหล็ก ไม่ยุ่ง ผู้หญิงผู้ชายมีกลิ่นที่หมื่นก็แสนก็ตามนะไม่สนใจ เพราะนั่นเป็นยาพิษทั้งนั้น ที่เป็นคุณมีแต่ภรรยาของเราคนเดียว สามียังคนเดียวนี้เรียกว่า กามคุณ กามเป็นคุณ อยู่ด้วยกันเป็นผาสักจนถึงวันล้มวันตายก็ผาสักเย็นใจไปตลอดสาย ไม่ได้มีเรื่องอันนี้เข้าไปยุ่งเหยิงวุ่นวายก่อความเลย นี่ท่านเรียกว่ากามคุณ

พอพลิกจากนี้ปั๊บก็เป็นกามโทษ มีเท่าไรแหลกไปเลย ๆ สามียังภรรยาได้กันมาแล้วก็เหมือนกับมวยได้คู่ต่อสู้ว่าจั้นเถอะ เขามาแย่งแซมเปียนแหละ ทำชิงแซมเปียน ผู้หญิงคนนั้นก็มาทำชิง ผู้ชายคนนี้ก็มาทำชิง ผู้หญิงก็มาทำชิงผัวของตัวเอง ผู้ชายก็มาทำชิงเมียของตัวเอง จะเอาไปเป็นผัวเป็นเมีย เอาไปเป็นคู่เล่น เอาเป็นคู่สนุกรื่นเรึง นี่กามโทษพากันจำเอาไว้นะอย่าให้มือแบบนี้ ศีลธรรมมีอยู่ตัดให้มันขาดสะบั้นลงไปเป็นไร ฟันมันขาดสะบั้นลงไป

ต้องเอาให้เด็ด ไม่เด็ดไม่ได้นะ เรื่องอันนี้เรื่องฟินเรื่องไฟจริง ๆ นี่ละให้อยู่ในเตา ใช้มัน เราละมันไม่ได้สิ่งเหล่านี้ เมื่อเราละมันไม่ได้เราต้องรักษามันสิ ถ้าจะได้แล้วก็ยิ่งเป็นของดี นี่ใครก็ละไม่ได้จะว่าไง เมื่อละไม่ได้แล้วให้ต่างคนต่างรักษา ให้เห็นโทษแห่งความละไม่ได้ของตัวเอง คนไม่เป็นทำมันละไม่ได้ เมื่อละไม่ได้แล้วเราต้องเห็นโทษแห่งความละไม่ได้ เอาที่นี้จะรักษาในสิ่งที่ควรอยู่ในวิสัยของเรา รักษา มันก็ดีสิ สามียังภรรยาอยู่กันฝากเป็นฝากตายต่อกัน เป็นผาสักร่มเย็นที่สุด

ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมา เห็นพ่อเห็นแม่มีความยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกัน ลูกเต้าก็มีใจเป็นใจ พูดอะไรรู้เรื่องรู้ราว มีความรื่นเริงบันเทิง เข้าไปเกี่ยวข้องกับเพื่อนกับฝูงก็สง่าผ่าเผยรื่นเริงบันเทิง ไม่ห่อเหี่ยวตึบตัน นั่งที่ไหน ๆ เหมือนตุ๊กตา ทำไมไม่เห็นพูดละ จะพูดยังงี้ก็ตอนจะมานี้พอกับแม่ทะเลาะกันจะว่าอย่างงี้ก็ไม่ได้ใช้ไหมละ มันก็พูดยากนะเด็ก ก็อีกอีก ๆ อยู่ นั่นละ เราพอเห็นอีกอีก ๆ ทำไมพูดไม่ได้สิ เราจะไปตีปากพอกับแม่ให้ชนะจะว่าจั้นค่อยยังชั่ว ค่อยดี เพราะพอกับแม่ทะเลาะกันให้เด็กมันอ้าอึ้งพูดไม่ได้ นี่เป็นอย่างงั้นนะ

เห็นไหมสิ่งรักษาไม่ได้เป็นอย่างงั้น ถ้ารักษาได้เด็กก็เย็นไปหมดนะ ไปโรงรำโรงเรียนก็เย็น ครูก็เป็นแบบเป็นฉบับอันดีงามของเด็ก เด็กก็ได้แบบได้ฉบับมาจากพ่อจากแม่ดีงามด้วยกัน มาคละเคล้ากันแล้ว หนึ่งกับหนึ่งบวกกันเป็นสอง สองคนดีแล้ว สามคนดีแล้ว สี่คนดี ห้าคนดี สุดท้ายก็มีแต่คนดีเต็มบ้านเต็มเมือง มีเท่าไรไม่เพ้อคนดี แต่คนชั่วนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้นเพื่อแล้ว ๆ ยังมีหลายคนเข้าไปบ้านแตกสาแหรกขาด พากันจำเอานะ เอาหนังสือไปอ่าน

เอาละทีนี้จะให้พร เป็นไงฟังเทศน์วันนี้เข้าใจหรือเปล่า นั่นเป็นไรกัน เป็นภรรยาครบ นั่นละอย่าให้เป็นคู่ต่อสู้กันนะ ต้องให้เป็นคู่ฝากเป็นฝากตายอย่างที่ว่าตะกั้นนี้เข้าใจหรือเปล่า

ต้องอย่างนั้น เราเป็นผู้ชายอย่าทำให้เสียเกียรติไม่ได้นะ พอเห็นผู้หญิง ว่าโง่โง่ไม่ได้นะ นี่
เสียเกียรติผู้ชาย

เอาละพอ สONGกัณฑ์แล้ว

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

ชีวิตใหม่

นี่ย่างของนี่ดูเอา นี่เครื่องกินของท่าน ท่านว่าได้กินด้วยได้ทานด้วยถูกต้องเหมาะสม มีแต่กินมีแต่กินเอาไว้ มีแต่หึงแต่หึงอย่างเดียวนั้นเป็นกองทุกข์ ตายแล้วก็ไม่ได้อะไรติดเนื้อติดตัวไป มีแต่เอาไว้ให้ลูกให้หลานให้เหลนแย่งกัน ไม่เกิดประโยชน์อะไร พ่อแม่พาตระหนี่แล้วก็เลยตระหนี่ตาม ๆ กันไป ตายไปแล้วก็ยังมาเป็นเปรตเป็นผีเฝ้าทรัพย์สมบัติอีก ถ้าไม่กรรมหนักกว่านั้นมาเป็นเปรตจนได้แหละ

พระพุทเจ้าจอมศาสดาจอมปราชญ์เป็นผู้สอนอย่างนั้นทุกองค์ พระพุทเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นนักเสียสละ ไม่มีพระองค์ใดที่ขัดแย้งจากบรรดาพระพุทเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นความตระหนี่ถี่เหนียว ไม่เสียสละแก่โลก ไม่มี จอมปราชญ์เดินทางเดียวกันหมด จากนั้นก็สอนโลกให้เป็นผู้เสียสละ ท่านถึงบอกว่าแบ่งกินแบ่งทาน นี่คือคำของจอมปราชญ์ท่าน

อย่ามีแต่กินเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ เพียงพุงเดี๋ยวนี้กินไปถึงวันตายเท่านั้นทั้งหมด ปัญหาแล้ว แต่ใจไม่หมดละซี ยังปัญหาเต็มตัว ตายแล้วก็ไปเกิดใหม่อีก เกิดใหม่คุณงามความดีไม่มีชนให้แต่พุงธาตุชั้นธอันนี้เสีย พอตายแล้วมันก็จมไปหมดไม่มีอะไรเหลือติดตัว ไม่มี ความดีติดใจไปก็ไม่ได้รับความสุข มีแต่ความทุกข์ความทรมานอย่างเดียว เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้ทั้งได้กินได้ทาน แบ่งสันทนส่วนให้เหมาะสม

ส่วนมากมีแต่กินนะ มีแต่กินแต่ใช้แต่หึงแต่หึงมากกว่าจะสละทำบุญให้ทาน สมบัติอันสำคัญที่จะเข้าสู่ใจนี้ถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยไปแล้วเดี๋ยวนี้ ก็เลสมีนานามากเห็นความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นสารคุณอันมากมายกายกอง โลกจึงมักสั่งสมกัน ตายแล้วก็ขอให้มี ฟังซินะ เรื่องกิเลสมันยอมใครเมื่อไร ตายก็ตามเถอะขอให้มี มีชื่อมีเสียงก็ยังดี ประสาชื่อมีประโยชน์อะไร คนไม่ดีแล้วชื่อดีขนาดไหนก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะฉะนั้นจึงทำตัวให้ดี

ชื่อเขาจะว่านายตตนายซี้ก็ช่างเถอะนะ ชื่อนั้น ขอให้เราเป็นคนดีก็พอ อย่างในเรือนจำนั้นนะ นายสุข นายทุกข์ไม่มีนะอยู่นั้นนะ มีนายสุข นางสุข นายทุกข์ไม่มี นางสาวรงค์ นายพรหม พรหมโลกแล้วไปอยู่ในเรือนจำ อย่างนั้นแหละชื่อมันไม่เกิดประโยชน์อะไรถ้าคนไม่ดี เสียอย่างเดียว ความชั่วทำคนให้เกิดความทุกข์ได้ เพราะฉะนั้นจงจำคำนักปราชญ์ไว้ให้ดี

เวลาเราจะทำบุญให้ทานนี้ กิเลสมันจะถือว่าการทำบุญให้ทานเป็นเรื่องเล็กน้อย ถ้าเป็น

อาหารก็เป็นอาหารเศษเดน ถ้าเป็นต้นไม้ก็เป็นสะเก็ดของต้นไม้ ไม่ใช่เนื้อใช้หนังต้นไม้ออกเป็นทาน ในหัวใจเป็นอย่างนั้น กิเลสมันหนาแน่นเข้าไปทุกวัน ๆ อันใดที่กว้างเข้ามาตามความต้องการของกิเลส อันนั้นเป็นคุณทั้งนั้น ถึงจะเป็นโทษขนาดไหน มหันตโทษ มันก็ถือว่าเป็นคุณสำหรับความเสกสรรของกิเลสหลอกคน ตั้มนั่นคนให้เชื่อและลงมือไปตามมัน

ส่วนปราชญ์ที่สอนไว้กิเลสมันไม่ให้เชื่อนั่นซิ ท่านว่าให้แบ่งกินแบ่งทาน มีแต่กินแต่ใช้ แต่ฟังเพื่อเห่อเหิมอย่างเดียวไม่ถูก จะเป็นคนจนตรอกในอนาคต จำให้ตึ้นะคำนี้ อันไหนที่พอจะทำบุญให้ทานนี้ จิตใจมันเหนียวมันแน่น มันไม่ยอมให้หลุดออกจากมือไปได้แหละ นี่กิเลสตัวนี้มันทรมาณเรา ตายแล้วไม่ได้อะไรเลย กระดูกก็ไม่ได้ ตายแล้วทิ้งเกลื่อนตามถนนหนทาง นี่ดูศิลาเราคนนั่งเต็มอยู่ที่นี่ จะตายกันหมดนะไม่มีเว้น แม้แต่หลวงตาบัวก็ไม่เว้น จะตายกันหมด เป็นแต่เพียงว่าต่างวาระกันเท่านั้น เพราะฉะนั้นจงระลึกถึงความเป็นและความตายไว้เสมออย่าประมาท

ความเป็นอยู่แห่งชีวิตในอัตภาพนี้ เราจะเสาะแสวงหาอะไรมาเป็นผลเป็นประโยชน์สำหรับธาตุขันธ์ของเราพอครองชีพไป อย่าโลภเสียจนบ้านเมืองเขาเดือดร้อนไปหมด เดียวว่านายทุน เดียวว่าเจ้าพ่อใหญ่ รุกป้านั้นรุกปานี้ รุกป่าช้า รุกป่าสาธารณะ นั้นเห็นไหมตัวกินบ้านกินเมือง ตัวทำลายบ้านเมือง ใหญ่เท่าไรยิ่งโลภมาก ยิ่งก่อความเดือดร้อนเสียหายให้โลกได้รับความกระทบกระเทือนมาก ใหญ่ประเภทนี้เขาเรียกใหญ่ฝึใหญ่ยักษ์ อย่าพากันใหญ่อย่างนั้นนะ ให้ใหญ่ด้วยศีลด้วยธรรมใหญ่ด้วยความเป็นคนดี อยู่ด้วยกันเป็นผาสุก

อะไรเป็นที่ของเขาก็รู้ ของเราก็อู้ ไปรุกล้ำหาอะไร ไปบุกรุกเขาหาอะไร อันความโลภนี้มันไม่พอแหละ สมมุติว่าบุกรุกได้ตรงนี้แล้วมันก็จะเอาตรงนั้น แล้วมันจะเอาตรงนั้น นี่ละความโลภมันไม่เคยมีความพอดีละ มีแต่โลภเรื่อย ๆ โลภจนตาย จำเอาไว้สิ่งนี้ อย่าให้มันมาบังคับจิตใจเราจนลืมน้ำลืมน้ำจืด จนตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์

ความโลภมันอยู่ไหนไม่ตึ้นนะ ความตระหนี่ถี่เหนียวกับความโลภมันเป็นเพื่อนกัน เป็นสหายกัน คนใดตระหนี่มากโลภมากเห็นแก่ตัวมาก เห็นแก่ได้มาก ไปอยู่ไหนก็ขวางบ้านขวางเมืองเขา พระก็เป็นได้ อยู่ในวัดก็ขวางวัด ไปในบ้านในเรือนก็มีแต่ประจบประแจง ขอเขาทำนั่นทำนี่ ร้อยเล่ห์พันเหลี่ยม อันนั้นขาดอันนี้ขาด ไม่มีวันพอดีและสมบูรณ์เลย ไปบ้านใดเรือนใดมีแต่ขอเขา อาตมาขาดอันนั้น อาตมาขาดอันนี้ นี่ละความโลภกับความตระหนี่ ได้มาแล้วก็หึงหวง จะจ่ายจะใช้อะไรใช้ไม่ได้ จะแจกพระแจกเณรก็แจกไม่ได้ ขนไว้ในตู้ในหีบเสียจนกระทั่งเปื่อย เราเห็นเองนะไม่ใช่มาพูดเล่น ๆ เราก็เป็นนักเที่ยวทั่วประเทศไทยนี้ เข้านอกออกในได้หมดไม่ว่าวัดราษฎร์วัดหลวงวัดอะไร เข้าหมดเห็นหมด จึงนำมาพูดได้อย่างสบายนะซิ

ฟังซิ ผ้าไตรจีวรบริวารต่าง ๆ ที่เขามาถวาย ขนเอาไว้ กว้านเอาไว้ ๆ จนกระทั่งเปื่อยเวลาเอามาใช้-ใช้ไม่ได้เลย มันเปื่อย นานหรือไม่นานก็ฟังซิ จีวรมีแล้วไม่ได้ใช้จนเปื่อยหมดเลย โอ๊ย สลดสังเวช เราเลยไม่ลืม ปักหัวใจอย่างลึก โห พระอย่างนี้ก็มี พระชี้โลกถึงขนาดนี้ก็มี ไม่มองหน้ามองหลังไม่มองใครทั้งนั้น ขอให้ได้โลก ใช้ไม่ได้ก็ตามขอให้เห็นมันเปื่อยต่อหน้านี้ก็พอใจแล้ว นั่นฟังซิ สลดสังเวชบ้างไหมชาวพุทธเรา

ความเห็นแก่ได้ก็อยู่ในนั้นอีกด้วยนะ เห็นแก่ได้ โลภก็โลภมาก เห็นแก่ได้เห็นแก่ตัวนี้มาก อยู่ในวัดก็วัดแตก เพื่อนฝูงไม่ค่อยมีนะ อยู่ในวัดนั้น พระเณรไม่ค่อยไปเกี่ยวข้องไม่ค่อยไปติด อยู่คนเดียว ๆ ได้อยู่กับความตระหนี่ก็พอใจแล้วคนประเภทนั้นนะ ตายแล้วเอาความตระหนี่มัดคอไปเลยพระประเภทนั้น เราบวชก็จริงแต่กิเลสมันไม่ได้บวชละซิ มันเคยโลภมันก็โลภ มันเคยตระหนี่ก็เห็นยวมันก็ตระหนี่ก็เห็นยว มันเคยมีนิสัยเป็นยังงี้มักจะเป็นอย่างนั้นไม่ค่อยจะสนใจแก้แหละ

ที่เขาสนใจแก่มืออยู่ที่อำเภอศรีสงคราม เราเคยได้เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อันนี้เป็นคดีดีนี่ อีตาคณนั้นแกมีสองผัวเมียเท่านั้นแหละ อายุแกในราว ๕๐ นี่แหละ เงินทองข้าวของในสมัยนั้นเขาเรียกว่าค่าเงินหมื่น คนถ้าลงมีเงินหมื่นแล้วรำลือกัน เงินล้านสมัยนี้สู้ไม่ได้ สู้เงินหมื่นแต่สมัยก่อนไม่ได้นะ นี่เขามีเงินเป็นหมื่น ๆ เวลาจะทำบุญให้ทานก็ไม่อยากทำ ไปซื้อของเมียให้ไปซื้อของไปจ่ายตลาดนะ ถือตะกร้าเปล่าไปฉันได้อือตะกร้าเปล่า ๆ นั้นละมาฉันนั้น ซื้อไม่ลง ตระหนี่ก็เห็นยวจะซื้ออะไรมากินซื้อไม่ลง ซื้อไม่ได้ ความตระหนี่ไม่ยอมให้ซื้อ

แต่มีดีอันหนึ่งพอกกลับมาแล้ว ทำไมไม่ได้อะไรมา เมียถาม โอ๊ย ช้อยซื้อไม่ลง เจ้าไปซื้อซะไป ให้เมียไปซื้อนะ พอเมียไปซื้อ ซื้อมาเท่าไรไม่เคยถามนะ ราคาเท่าไร อันนั้นราคาเท่าไร ๆ กินได้สบาย นี่อันหนึ่งดีอันหนึ่งนะ คือเจ้าของไม่เชื่อตัวเอง ไปซื้อมันซื้อไม่ลง กลับมาแล้วให้เมียไปซื้อ เมียไปซื้อบางทีทำประชดผัวด้วย คือซื้อมาก ๆ ผัวก็ไม่ว่าอะไรนะ พอใจ ถ้าเมียไปซื้อมามากเท่าไรหมดเท่าไรไม่เคยถาม นี่ข้อหนึ่งที่เป็นคดีอันดี

แล้วอีกข้อหนึ่ง วันนั้นเผอิญเราเดินกรรมฐานไปทางนั้น เขานิมนต์ฉันในงาน มันหากมีแหละไปที่นั่นที่นี้หากมีงานจนได้นั้นแหละ เขาก็มานิมนต์เราไปในงาน ร่วมงานด้วยเราก็ไป ไปแล้วเขานิมนต์เราเป็นองค์เทศน์ เราก็เทศน์ให้ฟังธรรมดา ๆ นี่แหละ เทศน์ไปโดนเอาใจดำแก ยังไงไม่รู้วันนั้น ไปทำงานทำการอะไรไม่พูดทั้งวัน นั่งก็ขริม เดินก็ขริม อะไรขริมหมด เครื่องขริมตลอดเวลาผิดความสังเกตของหมู่เพื่อน ก็เลยถาม

อ้าว เป็นยังงี้แต่ก่อนก็เห็นมีรื่นเริงบันเทิง วันนี้ทำไมถึงเงียบ ๆ ตลอด เป็นอะไรได้รับความทุกข์ความทรมานอะไรบ้างถึงเป็นอย่างนี้ อ้อ เรื่องความทุกข์ก็ถูก หรือความสุขก็ไม่น่าจะ

ผิด แก้วว่า มันเป็นยังงี้ว่าไปซิ ก็เมื่อเขานี้ยังงี้ไปในงานเขา เขาทำบุญบ้าน แล้วไปทำบุญให้ทานเสร็จแล้ว ท่านมหาบัวเป็นองค์เทศน์ว่านั่น ท่านเทศน์ถึงเรื่องความตระหนี่ถี่เหนียว แล้วพูดถึงเรื่องความเสียสละ แล้วความตระหนี่ถี่เหนียวมันมากองอยู่กับเราหมด แก้วว่านั่นนะ แล้วเวลาตายไม่ได้อะไร ท่านก็เทศน์ว่าตายไม่ได้อะไร เราก็จินตนาดู ตายเราจะเอาอะไรไป เราก็จินตนาไม่ได้อะไร ตรงนี้จะเศร้าโศก เงินทองข้าวของมีมากมีน้อยเท่าไรก็ไม่เป็นประโยชน์

ลูกก็ไม่มี มีแต่ผ้าผืนสองผืนเท่านั้นแหละ เลยเกิดความโศกเศร้าเหงาหงอย แล้วพลิกใจ แต่ต่อไปจะไม่เป็นคนประเภทนี้อีกแล้ว นี่ละที่เป็นคติ จะเป็นนักทำบุญให้ทาน เอ้า หมดก็หมด เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ตระหนี่เราก็จินตนาตระหนี่มาแล้วความสุขก็ไม่เห็นมีเท่าไร ก็เหมือนโลก ๆ เขาดี ๆ นี่เอง ดีไม่ดีทุกซีกกว่าเขาอีก

เพราะเรามีสมบัติมากด้วย เราตระหนี่ถี่เหนียวมากต้องหึงหวงมาก เป็นทุกซีกว่าโลก เขามาก คราวนี้จะต้องแบ่งให้กินให้ทานให้สวามิภักดิ์ตามที่ท่านว่า ตั้งแต่นั้นมา ที่นี้เอา เมียจะไปจ่ายตลาดก็ไป ผัวไปจ่ายตลาดจ่ายได้สบายเลย ทำไมแกพลิกได้ขนาดนั้น แล้วการทำบุญให้ทานนี่จนเป็นหัวหน้าเขาเลย จากนั้นมาแล้วเป็นหัวหน้า มีงานอะไร ๆ เขาต้องมาเชื่อเชิญแก แต่ก่อนแกไม่ค่อยมีญาติมิตรเพื่อนฝูงอะไรแหละ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียวมันตื้ออกไม่ให้มีใครมาติดมาพันได้แหละ ความเห็นแก่ตัวใครก็ไม่อยากเข้าไปใกล้ชิดติดพัน ที่นี้พอเป็นนักเสียสละตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วก็เป็นหัวหน้าเลย มีงานอะไรเขาก็ต้องมาเชื่อเชิญไป

แล้วผจญงานศพของหลวงปู่ตื้อนี้ หลวงปู่ตื้อ บ้านเช่า เราก็นึกว่าแกตายไป ๕ ทวีปแล้วนะ เราไปนั่นแกเข้ามา แกบวชเป็นพระ แกเข้ามามาราบ ท่านจำผมได้ไหม ผมก็ชื่ออย่างนั้น ๆ แกเล่าให้ฟัง พอว่าชื่อนั้น จากนั้นแกก็เล่าเรื่องของแกให้ฟังละเอียด เราถึงได้รู้ชัดเจนด้วย แล้วชาวบ้านเขาก็เล่าให้ฟังด้วยว่าแกเป็นคนใหม่ อันนี้เราทราบมาก่อนหน้าที่แกเล่าแล้วแหละว่าแกเป็นคนใหม่ เวลานี้แกก็ออกบวชแล้ว สละเมียออกบวช ไปเลย

แกมาเล่าให้ฟัง ผมได้เป็นผู้เป็นคนมากก็เพราะท่านมหา ผมกราบท่านไม่ลืมนะ อยู่ไหนก็ตามผมไม่นึกว่าผมจะได้พบท่านมหาอีก วันนี้ยังมาพบกันจนได้ บุญผมมี ท่านมหาเป็นคนลากผมขึ้นจากนรกผมไม่ได้ลืมนะ ผมเป็นผู้เป็นคนมาทุกวันนี้ เพราะท่านมหาเทศน์อยู่ที่บ้านนั้น ๆ บอกชัดเจนเลย เทศน์เรื่องที่ว่านี้แหละ ผมเป็นผู้เป็นคนมาตั้งแต่บัดนั้น

เวลานี้ผมขึ้นบานหรรษาภายในจิตใจ การทำบุญให้ทานผมก็ไม่อดไม้อั้น ทานเสียเต็มที่แล้วก็มาบวช เสียสละไปหมดเลยแก้วว่าอย่างนั้น ความตระหนี่ถี่เหนียวก็เคยตระหนี่ ความเสียสละก็เคยเสียสละ ผมนี้เต็มภูมิเดี๋ยวนี้แกพูด แกบอกว่าแกเต็มภูมิทั้งสอง คือความตระหนี่แกก็เต็มภูมิของแก เคยเต็มภูมิมาแล้ว ความเสียสละก็เสียสละเสียจนบวช นี่เป็นคติได้เป็นอย่างดี

ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ อันนี้เป็นคติสด ๆ ร้อน ๆ ไปเผาศพหลวงปู่ตื้อนี้ แกมาหามาเล่า เรื่องให้ฟัง ยกบุญยกคุณกราบแล้วกราบเล่า แกเห็นบุญเห็นคุณ ถ้าไม่ใช่ท่านมหาไปเทศน์ผมตายเลยเชียว มันจะตกนรกหลุมไหนก็ไม่รู้แหละนะแกวอย่างนั้น

การทำบุญให้ท่านทำเถิด ที่เราจะจนได้ตกนรกหมกไหม้หรือได้รับความทุกข์ความทรมานเพราะการทำบุญให้ท่านนี้ให้เห็นเสียที ไม่เคยเห็น ปราชญ์องค์ไหนก็ไม่เคยมีที่จะล่มจมเพราะความเสียสละ และไม่เคยสอนผู้ใดว่าให้ละเว้นการให้ท่านมันจะฉิบหาย ไม่เคยมี มีแต่สอนทั้งกินทั้งทานเป็นคู่เคียงกันไป ท่านสอนเป็นคู่กันเลย ทั้งกินทั้งทาน คือธาตุขันธ์ก็เป็นความจำเป็นที่เราจะต้องวิ่งเต้นชวนขายหามาเยียวยาเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับธาตุกับขันธ์ก็หามาเยียวยา อันใดที่มีความจำเป็นเกี่ยวข้องกับด้านจิตใจซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมากก็ให้สร้างแต่ทางอาหารของใจได้แก่บุญ ให้สร้างคุณงามความดีคือบุญไว้ให้เป็นผู้ไม่จนตรอก มีสมบัติทั้งสอง สมบัติภายนอกคือส่วนร่างกายนี้ บำรุงร่างกายก็ให้มี สมบัติภายในเป็นเครื่องบำรุงจิตใจได้แก่บุญได้แก่กุศลก็ให้มี เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วอยู่ก็สบาย ตายไปก็สบาย นี่ละธรรมชาติของจอมปราชญ์ พวกนี้จำให้ดี ระลึกไว้จนถึงวันตาย จะตายด้วยความผาสุกเย็นใจ

ส่วนธรรมชาติของกิเลสไม่ว่าอย่างนั้นนะ มันพลิก ภูกินคนเดียวมันสบาย เหมือนอย่างเศรษฐกิจที่ว่า เจ้าก็บ่ต้องกินหรรอกขนมเบื่อง กินผู้เดียวแต่ข้อย เห็นไหมล่ะ แต่ก็ยังมีนิสัยนะ จนสำเร็จเป็นพระอรียบุคคลได้นะ อย่างนั้นละกิเลสมันบาง ๆ มันปิด เหมือนกระดาดปิดตาเรานี่ ปิดบาง ๆ มันก็มองไม่เห็น กิเลสบาง ๆ เท่านั้นมาปิดแก้ไขให้ลิ้มเนื้อลิ้มตัวไปหมดเลย จนพระโมคคัลลาน์ไปทรมานเอาได้แล้วก็พาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงเทศนาให้ฟังแล้วได้สำเร็จพระโสดาขึ้น เนะ ก็เป็นอย่างนั้นแหละคนมีนิสัยอยู่แล้ว ก็เพิ่มความดีขึ้นทันทีทันใด

นี่เราก็ได้ทราบทุกด้านทุกทางแล้ว ดีก็ได้ทราบ ชั่วก็ได้ทราบ จากบุคคลอื่นมาเป็นคติเครื่องเตือนใจเรา ที่นี้ก็ให้นำไปปฏิบัติ แก้ไขดัดแปลงตัวของเรา อย่าไปตื่นโลกตื่นสงสารจนเกินไป มันมีแต่เกิดกับตายเท่านั้นแหละ ความดิ้นรนกระวนกระวาย ดิ้นทั่วโลกดินแดน ไม่ว่าเมืองในไม่ว่าเมืองนอกไม่ว่าเมืองไหน ดิ้นดิ้นเป็นบ้ากันอยู่ แล้วไปถามขิรายไหนได้รับความสุข ความเจริญความสบาย ที่เราห่อ ๆ เป็นบ้ากับเขานั้น มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น นั้นยังไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งด้วยแล้ว ยิ่งหมุ่นเป็นกงจักรเลยเถียว

ตื่นตามาเข้านี้ไม่ได้มองเห็นกันแหละ พ่อแม่กับลูกมองไม่เห็นหน้ากัน ต่างคนต่างวิ่ง ๆ บ้านเขาเจริญ - เจริญด้วยกงจักรนั้นแหละ พิจารณาซิ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเบรกห้ามล้อ หาความสงบเย็นใจหาความสุขไม่ได้ เช่นอย่างเราเป็นชาวพุทธ เวลาทำงานงานหนักมาก ๆ มา มันจะเป็นจะตายก็วิ่งเข้าห้องพระนะ ไหว้พระสวดมนต์ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงทาน ศีล ภาวนาของตนที่ได้บำเพ็ญมา จิตใจเย็นฉ่ำอยู่ในภายใน เวลานั้นรู้

ลี้กสบายแสนสบาย

ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงคุณงามความดีที่เราได้สร้างมามาก
น้อย ระลึกตรงไหนก็เต็มหัวใจ ๗ เพราะเราได้ทำไว้ทุกอย่าง ๗ แล้ว นั่นจะเป็นเครื่องหนุนเรา
นี่ละผู้มีธรรมในใจ ชาวพุทธเป็นชาวพุทธแท้ ๗ เป็นอย่างนี้ ไม่ใช่ชาวพุทธแต่ชื่อเฉย ๗ นะ
ชาวพุทธทำตามกิริยาของศาสดาพาทำแล้วจะเย็นใจ สบาย ไม่มีเวลาไหนเป็นเวลาปลงวาง ก็
เวลาเข้าห้องพระนั่นแหละเป็นเวลาปลงวางทุกซั้ทั้งหลาย มีแต่ความสุข มีแต่orroดแต่ธรรม
เต็มหัวใจ กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจในห้องพระประธานแล้วเย็นสบาย พวกกันจำเอานะ
วันหนึ่ง ๗ ให้เข้าไปปลงความทุกซั้ให้ได้ในห้องพระนะ

เอาละพอ

เทศน์อบรมชาวาส ๓ ส่วนแสงธรรม กรุงเทพมหานคร

เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

เชื่อพระพุทธเจ้าเถิด

กลัวถ้าไปสวรรค์คนมาก เมืองสวรรค์จะเต็ม เมืองสวรรค์ไม่เต็ม พรหมโลกไม่เต็ม นิพพานไม่เต็ม แม้ที่สวดนรกก็ไม่เต็ม มีเท่าไรรับได้หมดแต่แน่นเท่านั้น นรกนี้ไม่เต็มแต่แน่น คือแน่นอัดด้วยกรรมของสัตว์ นรกไม่เป็นที่สุขแต่สัตว์เป็นทุกข์ แน่นอัดกันหมด เพราะคนชอบทำความชั่วมากกว่าความดีแล้วก็ไปนรกมากกว่า อัดแน่น ความทุกข์ทรมานแสนสาหัสไม่มีอะไรเกินนรก พระพุทธเจ้าทรงเมตตาเต็มพระทัย จุติลาภขึ้นมายังปิ่น (ปิ่น = เสื่อไป, คีบไปด้วยความลำบากยากแค้น) ลงไปอยู่ พวกเราอย่าพากันปิ่นลงไปนะ ให้ปิ่นขึ้น - ปิ่นขึ้นได้เป็นสุข ปิ่นลงเป็นทุกข์อย่าปิ่นลง สิ่งไหนชั่วท่านสอนแล้วอย่าทำ

ไม่มีใครตาดีหูเร็วยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า เพราะนั่นเป็นตาทิพย์ด้วย หูทิพย์ด้วย ตาทิพย์สว่างจ้าไม่เหมือนตาภายนอก มีกระดาดใบเดียวแผ่นเดียวมาปิดบังไม่เห็นแล้วตา นอก แต่ตาในปิดเท่าไรไม่อยู่ทะลุหมดเลย พระพุทธเจ้าสอนโลกด้วยความทะลุทุกอย่างจึงเรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งโลก รู้แจ้งหมดทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง เวลานี้กิเลสมันปิดนะ กิเลสมันปิดมันบัง อันไหนที่จะเป็นความดีมันจะเปลี่ยนให้เป็นชั่ว อะไรไม่ดีมันจะยกยอว่าดีทั้งนั้น ๆ สัตว์โลกเราก็งงด้วยเชื่อมั่นง่ายนิดเดียว เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อยาก เพราะฉะนั้นคนจึงไปทางดีมีความสุขน้อย น้อยมากทีเดียว

เราจึงต้องเชื่อท่านผู้ฉลาดคือจอมปราษฎ์ พระพุทธเจ้าจอมปราษฎ์ทุก ๆ พระองค์สอนแบบเดียวกันหมด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมีแบบเดียวกันอย่างเดียวกันมาตั้งแต่เดิม พอตีตรัสรู้ขึ้นมาก็จ้ามองเห็นหมด ก็นำสิ่งที่ดีที่ชั่วซึ่งทรงเห็นแล้วมาสอนโลกให้รู้ เพราะพวกเราไม่รู้เดินงุ่มง่ามตัวมเดียว ตาก็หลับหูก็ปิด ตาบอดหูหนวกด้วย โดนอันนั้นชนอันนั้นไปเรื่อย ส่วนมากชนแต่ความทุกข์ความทรมาน จึงให้ทำความดี อย่างหนังสือที่แจกนี้เอาไปอ่าน อ่านหนังสือด้วยอ่านตัวเองด้วยเทียบกัน อันไหนไม่ดีท่านสอนว่ายังงั้นนั้นละถูกต้อง เราปฏิบัติตามนั้นเลย แก้ไขดัดแปลงตนเองไปด้วย

ฝ่าฝืนความชั่วมันมีกำลังมากมันจุติลาภเราไปได้อย่างง่ายดาย แต่จะไปความดีนี้ไปยาก ไปทางชั่วนี้ไหลลงเลยนะให้พากันระมัดระวังให้มาก เวลานี้ของปลอมกำลังกลายเป็นของจริงขึ้นมาเยอะ ๆ โดยลำดับ ของจริงกิเลสกลบไว้ ทั้งให้เป็นของปลอมไม่ให้เห็นเป็นของจริงด้วย ถ้าเห็นกิเลสก็เป่าพริ้วเดียวให้เป็นของปลอม ใ้เราก็เชื่อมั่น

ง่ายด้วย เชื่อเร็วเสียด้วย ของจริงมันไม่ให้เห็น เห็นมันก็ปิดเอาไว้เสีย เอาของปลอมขึ้นมาหลอกโลก เพราะฉะนั้นโลกถึงมีแต่ความทุกข์ความลำบากมาก

วันนี้วันศุกร์ สุข ปุณฺณสุต อจฺจโย การสั่งสมขึ้นซึ่งบุญนำมาซึ่งความสุข นี่เป็นพุทธภาษิตเป็นพระวาจาของพระพุทธเจ้า ท่านสอนพุทธบริษัทของท่าน พระพุทธเจ้าท่านรักพุทธบริษัทท่านรักมากจริง ๆ นะ ศาสนาที่ยังเหลืออยู่ทุกวันนี้ก็เหลือเพื่อพุทธบริษัท คือภิกษุ แต่ก่อนมีภิกษุณี ท่านว่าภิกษุ ภิกษุณี อุบาสกได้แก่ผู้ชาย อุบาสิกาได้แก่ฝ่ายหญิง นี่เรียกว่าพุทธบริษัทคือลูกเต้าเหล้าของพระพุทธเจ้า ท่านทรงพระเมตตาสงสารมากมาย พระโอวาทที่ประทานไว้นี้ก็เพื่อลูกของท่านนั้นแหละ

เราเป็นลูกของท่านจงเป็นลูกที่ดีให้เชื่อครูเชื่อพ่อของเราได้แก่พระพุทธเจ้า พ่อของเราเป็นผู้สันนิทสน์ เป็นผู้เลิศประเสริฐในโลกทั้งสามนี้ไม่มีใครเสมอเหมือนแล้ว จึงเรียกว่าศาสดาเอกคือไม่มีใครเสมอ มีหนึ่งไม่มีสองเข้ามาเป็นเครื่องทาบหรือเป็นเครื่องเทียบเคียงเป็นคู่แข่งขันได้เลย ท่านประทานพระโอวาทไว้ เพราะเป็นความห่วงใยโลก ได้แก่โลกนอกจากพุทธบริษัทนี้แล้ว ยังพวกเทวดาบุตรเทวดาอินทร์พรหม

ในสามแดนโลกธาตุนี้อยู่ในข่ายแห่งความเมตตาของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ท่านทรงแนะนำสั่งสอนทุกวิถีทางที่จะเป็นไปได้ในเวลายังทรงพระชนม์อยู่ เวลาสิ้นพระชนม์ไปแล้วก็ประกาศธรรมสอนเอาไว้ ดังที่เราทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาและได้ดำเนินตามท่าน เป็นเยี่ยงอย่างอันดีแก่ตัวของเรด้วย และแก่กุลบุตรสุดท้ายภายหลังจะได้ถือเป็นคติตัวอย่างอันดีงามด้วยในทางที่ดี

ตะกัณนี้ได้ยกขึ้นว่า สุข ปุณฺณสุต อจฺจโย การสั่งสมขึ้นซึ่งบุญย่อมนำมาซึ่งความสุข การสั่งสมบุญก็คือการทำความดีนั้นแหละ การทำความดีคือการสั่งสมบุญสั่งสมกุศลขึ้น เพราะฉะนั้นชาวพุทธเราเวลาวางจึงมีการไปวัดไปวา ทำบุญให้ทานในสถานที่ต่าง ๆ เพื่อหัวใจ ใจนี้สำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าร่างกาย ร่างกายมีอายุ เรียกว่าอายุขัยของแต่ละราย ๆ เท่านั้น หมดปัญหานี้แล้วส่วนผสมได้แก่ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่เราเรียกว่าคนว่าสัตว์นี้ก็สลายตัวลงไปสู่ธาตุเดิมของเขา ธาตุเดิมคือธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ นี่คือธาตุต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนผสมมีจิตเป็นผู้เข้าครองในธาตุอันนี้ ก็กลายเป็นสัตว์เป็นบุคคลขึ้นมา เวลาหมดสภาพความเป็นอยู่ไม่สามารถที่จะทรงตัวอยู่ได้แล้วก็สลายตัวลงไป โลกเรียกว่าตาย

ร่างกายนี้เมื่อสลายลงไปแล้วก็ไม่ตาย ตายจากคำว่าสัตว์เป็นบุคคล จากคำว่าเกิดเป็นสัตว์เป็นบุคคลเท่านั้น ส่วนธาตุเดิมนี่ไม่ตาย ดินสลายลงไปเป็นดินตามเดิม เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ตามเดิม ใจก็ออกเสาะแสวงหาที่พึ่ง ถ้าใจได้สร้างคุณงามความ

ดีเอาไว้ก็ไม่ต้องแสวงหา เพราะได้สร้างไว้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ไม่ได้สร้าง สัตว์ที่ไม่ได้สร้าง ถึงจะเสาะแสวงหาอะไรก็ไม่มีโอกาสจะได้พบได้เห็นสิ่งที่สมหวังตั้งใจหมาย

เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายในเมื่อมีชีวิตอยู่ให้พยายามชวนชวนให้เสมอกันกับส่วนร่างกาย อย่างน้อยเสมอกัน มากกว่านั้นให้ทางจิตใจมากกว่าหนักแน่นกว่า เพราะใจนี้ยังจะดำเนินหรือหมุนเวียนไปตามวัฏจักรคือความหมุนไปตลอดอนันตกาล เพราะใจไม่เคยตาย พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านรู้ชัดในเรื่องความเกิดความตายของสัตว์ ในองค์อริยสัจเป็นเครื่องประกาศสอนความรู้ทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด พระพุทธเจ้าทรงทราบสัตว์ว่าการตายของสัตว์การเกิดของสัตว์นี้เป็นภาระอันหนักมาก แต่คำว่าความสูญของสัตว์นี้ไม่เคยมี เพราะสัตว์ไม่เคยสูญ ตายแล้วไม่เคยสูญไม่เคยมีแม้รายเดียว มีแต่ตายแล้วก็เกิด ๆ ทั้งสัตว์ทั้งบุคคลภาพต่าง ๆ ภูมิต่าง ๆ เป็นภูมิที่เกิดที่ตายของสัตว์โลกด้วยกันทั้งนั้น

ไม่มีภูมิใดจะคงเส้นคงวาอยู่ได้นอกจากนิพพาน นิพพานท่านไม่เรียกว่าภูมิเสีย ท่านเรียกว่านิพพานคือดับรอบหมดเลย ในบรรดาสิ่งที่เป็นสมมุติอันจะพาให้หมุนเกิดแก่เจ็บตายต่อไปนั้นไม่มีแล้วในจิตของท่านผู้ถึงนิพพานแล้ว ได้แก่จิตพระพุทธเจ้า จิตพระอรหันต์ท่าน ท่านเหล่านี้เป็นไปจากความดีทั้งนั้น ความดีเป็นแม่พิมพ์ ความดีเป็นพีชอันสำคัญที่จะสร้างคนให้ดีขึ้นกระทั่งถึงขั้นดีเลิศ ดังพระพุทธเจ้าและพระสาวกท่านล้วนแล้วแต่เลิศไปจากความดีคือการสร้างบุญสร้างกุศล เพราะจิตใจเป็นของไม่ตาย แต่ต้องหมุนต้องเวียนเพราะมีเชื้ออยู่ภายในนั้น

เชื่อกันนี่เราจะเรียนสักเท่าไรเราก็ไม่มีความหมายเพียงการเรียนเท่านั้น เราจะเรียนถึงนิพพานก็ไปตั้งเวทีรบกับนิพพานอยู่นั้นแล ว่ายังไง ก็สงสัยว่านิพพานมีหรือไม่มีนั่นซิ น้อย่างน้อยนะ มากกว่านั้นก็ว่านิพพานไม่มี ทั้ง ๆ ที่เรียนจบถึงนิพพานก็ไปสงสัยในนิพพานจนได้ล้าพั้งความจดจำจากการเล่าเรียน เรียนถึงบาปสงสัยบาป เรียนไปถึงบุญสงสัยบุญ เรียนเรื่องนรกสงสัยนรก เรียนเรื่องสวรรค์สงสัยสวรรค์ เรียนไปถึงไหนสงสัยไปถึงนั้น นี่คือการจำ สร้างความกังวลวุ่นวาย สร้างความไม่แน่ใจให้เจ้าของอยู่ตลอดเวลา

เรียนมากเรียนน้อยไม่สำคัญ เรื่องความสงสัยนี้จะติดตามไปเหมือนไฟได้เชื้อ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีภาคปฏิบัติได้แก่การทำความจริง เช่นเดียวกับแปลนบ้านเรา เราทำแปลนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าเราไม่สร้างเป็นบ้านเป็นเรือนจะเก็บไว้ในห้องเต็มห้อง ก็มีแต่ห้องแปลนแบบแปลนแผนผังเท่านั้น ไม่สำเร็จเป็นตึกรามบ้านช่องให้เลย ต่อเมื่อเราได้นำแปลนนั้นมาวางออกแล้วปฏิบัติตามแปลนที่บอกไว้นั้น ก็จะกลายเป็นบ้านเป็น

เรือนติกรามบ้านช่อง ก็ห้องที่หับตามแปลนที่บอกไว้แล้วนั้นทุกประการอันนั้นฉันใด ในธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ก็ฉันนั้นเหมือนกัน ต้องมีภาคปฏิบัติไปด้วยจึงจะเกิดผล

ท่านสอนไว้ว่าปริยัติ ได้แก่การศึกษาเล่าเรียนให้รู้จักเข้มทิศทางเดินแล้วปฏิบัติ ได้แก่ปฏิบัติดำเนินตาม เช่นเดียวกับเขาสร้างบ้านสร้างเรือนตามแปลนที่เรียนมาแล้ว นั้นแล ปฏิเวธสำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา นี่ก็สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลเป็นสวรรค์เป็น นิพพานขึ้นมาภายในจิตใจของผู้ปฏิบัติ เพราะฉะนั้นธรรมะนี้จึงต้องไปพิสูจน์กันทาง ด้านปฏิบัติ แต่เพียงเรียนเฉย ๆ ไม่ว่าใครทั้งนั้น จะเรียนจบพระไตรปิฎกก็ตาม ความ สงสัยจะเต็มอยู่ในพระไตรปิฎก แล้วย้อนเข้ามาก็มาเต็มอยู่ในหัวใจของผู้เรียนนั้นแลไม่ ได้สำเร็จประโยชน์อะไรถ้าไม่ปฏิบัติ

เมื่อได้ปฏิบัติแล้วท่านสอนว่าสมาธิเป็นยังงี้ และวิธีการทำสมาธิเป็นยังงี้ เช่น ท่านสอนว่าให้ภาวนา คือจิตใจของเรามันส่ายส่ายเร่ร่อนหาที่เกาะที่ยึดอยู่ตลอดเวลาทั้ง หยั้งทั้งชายไม่เลือกไม่เว้น จะเรียนมากเรียนน้อยก็ตาม ความคิดความปรุงส่ายส่ายนี้มี เหมือนกันหมด ที่นี้เราต้องการความจริง เช่นท่านว่าสมาธิคือความสงบใจ ความสงบใจ กับความสุขของใจเป็นอันเดียวกันอยู่ด้วยกัน ถ้าจิตสงบใจก็เป็นสุข

แล้วสมาธิเป็นยังงี้ ท่านสอนวิธีการทำสมาธิว่าให้เจริญภาวนา ทำใจให้อยู่กับ ธรรมบทเดียวบทใดบทหนึ่งก็ได้ เราจะกำหนดคำบริกรรมว่าพุทโธก็ได้ อัมโมก็ได้ สัง โหมก็ได้ หรืออัญญิ ๆ แปลว่ากระดูก ในตัวของเรานี้เป็นกองกระดูกป่าช้าผิบบิ บริกรรม ยังงี้ก็ได้ไม่ผิด ขอให้จิตของเราอยู่กับคำบริกรรมอย่าส่ายส่ายเร่ร่อนไปที่อื่น แล้วจิตกับ ธรรมจะประสานกันเข้า ๆ แล้วจะเป็นพลังขึ้นมาภายในจิตใจ เมื่อเป็นพลังขึ้นมาแล้ว ความรู้นั้นจะเด่น เเด่นขึ้นภายในใจในร่างกายของเรานี้แหละในท่ามกลางหัวอก พุดกัน อย่างนี้เลย

ผู้ปฏิบัติท่านนั้นที่หับที่หับที่อยู่ของจิตอยู่ที่ตรงไหน อยู่ในท่ามกลางหัวอกนี้ เพราะความรู้เด่น - เเด่นอยู่ที่นี่ ความสว่างไสวสว่างอยู่ที่นี่ ความเป็นสมาธิคือความ แน่นหนาแน่นคงของใจ เป็นความสุขของใจ ก็อยู่ในท่ามกลางหัวอก ไม่อยู่บนสมอง บน สมองนั้นเป็นสถานที่ทำงานของความจำ เราเรียนมากเรียนน้อยจะไปทำงานอยู่ที่สมอง จนกระทั่งสมองที่อ เมื่อเรียนมาก ๆ จำมาก ๆ เข้าไป แต่ทางภาคปฏิบัตินี้ปฏิบัติมาก เท่าไรยิ่งจะมาปรากฏเด่นในท่ามกลางหัวอกนี้แหละ ความสงบก็สงบเข้าที่นี้ ความพึง ชำนุ่นวายก็พึงชำนุ่นวายออกจากที่นี้ เวลาความสว่างไสวเกิดขึ้นก็เกิดขึ้นในท่ามกลาง หัวอก ความสุขเกิดขึ้นก็เกิดขึ้นในที่นี้

คำว่าสมาธิที่เราเคยเรียนเคยจำในตำรับตำรา ซึ่งท่านชี้บอกเข้ามาในหัวใจเรานี้ เราได้ปรากฏแล้วในภาคปฏิบัติของเรา ว่าใจเป็นความสงบแน่วแน่อยู่ภายในตัวเอง

เป็นความสุขอันรื่นเริงบันเทิงผิดกับความสุขทั้งหลายที่เราเคยผ่านมาเป็นไหน ๆ อ้อ นี่สมาธิเป็นอย่างนี้ นี่เรียกว่าสำเร็จเป็นแปลนบ้านขึ้นมาแล้ว เป็นหลังหนึ่งแล้วหรือเป็นชั้นหนึ่งแล้ว พอทำจิตให้สงบเป็นสมาธิ คำว่าสมาธิมีหลายชั้นหลายตอน เราเจริญมากเท่าไรจิตยังมีความสงบเย็นเข้าไป ๆ ละเอียดลออเข้าไปเรื่อย ๆ ก็เท่ากับเราปลูกบ้านเป็นสองชั้นสามชั้นขึ้นไปแล้ว

จากสมาธิแล้วก้าวขึ้นสู่ปัญญา ปัญญาเป็นยังงไรท่านสอนไว้ในตำรับตำราว่าปัญญา ๆ คือความคล่องแคล่วว่องไวของความคิดความอ่าน ความเฉลียวฉลาดรวดเร็วทั้งทางโลกและทางธรรมท่านเรียกปัญญา แต่เป็นโลกียปัญญา โลกุตรปัญญาต่างกันเท่านั้น โลกียปัญญาดังที่โลกทั้งหลายเขาใช้กัน ใช้ละเอียดลออขนาดไหนก็ได้ทางโลก แต่อยู่ในวิสัยของโลกเท่านั้นไม่นอกเหนือจากโลกนี้ไปได้ ส่วนปัญญาที่ว่าโลกุตรปัญญานั้นปัญญานี้เป็นปัญญาที่ทำจิตใจให้เหนือโลกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมีความสว่างกระจ่างแจ้งเห็นตามหลักความจริงในธาตุในชั้นในสัตว์ในบุคคล ตลอดถึงนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพานกระจ่างแจ้งขึ้นภายในจิตใจนี้แล

พระพุทธเจ้าท่านสอนโลกท่านสอนด้วยความรู้จักจริง ๆ แต่เราไม่ได้ปฏิบัติ เราเรียนเฉย ๆ ไม่ปฏิบัติก็ไม่รู้ความจริง แล้วก็ตำหนิติเตียนหรือลบหลู่ธรรมนั้นว่าไม่มีว่าธรรมนี้เป็นโมฆะ หรือผู้ปฏิบัติธรรมผู้ทำภาวนาเป็นการงมงาย เป็นบุคคลงมงายไปเสียทั้ง ๆ ที่เจ้าของงมงายเสียจนกระทั่งหมดราคาแล้วยังเหลือแต่ลมหายใจฟอด ๆ ก็ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัว ในข้อนี้ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ ถ้าอยากรู้ของจริงความจริงก็จงปฏิบัติเอง อย่างมเญด้วยความจำอยู่เฉย ๆ

สมัยนี้สมัยคนฉลาดมีมากมาตำหนิติเตียนธรรมของจอมปราชญ์ ว่าเป็นธรรมงมงาย เป็นบุคคลงมงาย บุคคลใดเข้ามาหาศีลหาธรรมมาปฏิบัติคุณงามความดีทั้งหลาย หว่าพวกนี้งมงาย ๆ เจ้าของยังเหลือแต่ลมหายใจฟอด ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เพราะฉะนั้นเราจงแยกในหัวใจของเราว่าเวลานี้เราเป็นคนประเภทไหน เราเป็นคนประเภทเข้าวัดเข้าวา งมงาย หรือเป็นประเภททันสมัยนั้นเป็นของดีให้เราคิดดู ถ้าจิตของเราไปทางชั่วช้าลามกนั้นว่าเป็นของทันสมัย เป็นจรวดดาวเทียมไปแล้ว ให้พึงทราบว่ามันยังเหลือแต่ลมหายใจจะเวลานี้ จะแก้อย่างไรรีบแก้ไขให้แก้ไขมาสู่ธรรมสู่ธรรมนี้จะไม่เป็นของงมงายตามหลักความจริงตามหลักธรรมชาติที่จอมปราชญ์สอนไว้

นี่พูดถึงเรื่องการภาวนา ท่านรู้จักจริง ๆ ท่านเห็นจริง ๆ ธรรมะนี้ออกมาจากท่านผู้รู้จักเห็นจริงไม่ได้มาสอนแบบงมงาย พอพุทธบริษัทของเราจะเป็นผู้งมงายเมื่อปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วก็ได้ให้รู้ในวงศาสนาพุทธเรานี้เถอะ

คำว่านรกเป็นยังไง เมื่อเราไม่เห็นก็เหมือนไม่มีนรก เหมือนอย่างเรือนจำเวลานี้ เราอยู่ที่นี่ไม่เห็นเรือนจำ ประหนึ่งเรือนจำนั้นไม่มี ไม่มีในหัวใจเราทั้ง ๆ ที่ความจริงนั้น เรือนจำมีอยู่ ที่นี้เวลาก้าวไปเจอเรือนจำแล้วเป็นยังไง อ้อ เรือนจำเป็นอย่างนี้ นี่แหละ พระจิตของพระพุทธเจ้า และญาณหยั่งทราบของพระอรหันต์ท่านเป็นบางท่านบางองค์ ไม่ได้หมายถึงทั่วไป รับทราบสิ่งเหล่านี้ก็เหมือนกันอย่างนั้น อ้อ นรกที่คาดคะเนกัน อย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี ความหมายจริง ๆ แล้วดังที่รู้ที่เห็นอยู่เวลานี้ คาดไม่ถูก เป็นผู้รู้เท่านั้นรู้อย่างเห็นเองเป็น สหุทธิโก ปรากฏขึ้นแล้วในหัวใจนี้

คำว่านรกก็จะสด ๆ ร้อน ๆ เพราะเจ้าของเจออยู่เห็นอยู่ดูอยู่เวลานี้ แล้วนรกจะ หายไปไหน จะถูกลบล้างไปไหนเมื่อรู้ที่อยู่ เห็นอยู่ ใครจะว่านรกนี้ไม่มีสามแดนโลกธาตุก็ ตาม เราผู้ดูนรกเราผู้รู้นรกเราผู้เห็นนรคนี้ย่อมเชื่อเราอย่างเต็มหัวใจยิ่งกว่าจะเชื่อใคร ในโลกนี้ นั่นแหละพระพุทธเจ้าของเราเป็นพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว จึงไม่ยอม เชื่อใครทั้งนั้น เพราะเหล่านั้นเป็นเรื่องมลายทั้งหมด พูดกันสุมสี่สุมห้า แต่พระองค์ได้ เป็นความรู้สุมสี่สุมห้า ทรงรู้แจ้งเห็นจริงประจักษ์ภายในพระจิตของพระองค์จริง ๆ แล้วจึงนำมาประกาศสอนโลก ทั้งฝ่ายคุณทั้งฝ่ายโทษเป็นความจริงเสมอกันหมด

นี่ผู้ภาวนา เราพูดถึงเรื่องผู้ภาวนา เมื่อภาวนาแจ่มแจ้งขึ้นไปถึงขั้นปัญญา ย่อม จะสว่างกระจ่างแจ้ง ไม่มีประมาณคำว่าปัญญา ละเอียดลออมากที่สุด เป็นกับผู้ใดผู้นั้น ก็รู้ตัวเอง เพียงคาดคะเนนั้นคาดไม่ถูกเดาไม่ถูก ออกจากปัญญาแล้วก็เป็นการฆ่ากิเลส ไปพร้อม ๆ กัน กิเลสเป็นเครื่องปิดบังความจริงทั้งหลาย เช่น นรรมมีกิเลสบอกว่าไม่มี บาปมีกิเลสบอกว่าไม่มี บุญมีกิเลสบอกว่าไม่มี กิเลสโกหกไปเรื่อย ๆ กิเลสไม่มีอย่างอื่นเป็นงานทำ มีแต่งานโกหกหลอกลวงโลกเท่านั้นเป็นงานของกิเลส ทั่วโลกดินแดนนี้ มีแต่กิเลสเป็นผู้ครอบงำไว้หมด เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงมลาย เพราะกิเลส หลอกลวงให้มลายจึงต้องมลาย

ที่นี้เวลาภาวนาเข้าไปบาปมีก็รู้ว่าบาปมี เห็นบาป นรรมมีรู้ว่านรรมมี บุญมีรู้ว่ามี กิเลสมีมากมีน้อยรู้ไปโดยลำดับ ตั้งแต่ยังไม่ภาวนาก็รู้แล้วว่ากิเลสคือความโลภ ความ โกรธ ความหลงนี้เป็นกิเลส ดังพระพุทธเจ้าของท่านทรงชำระเรื่อยไปจนกระทั่งสิ้น กิเลสถึงแดนนิพพาน หมดกิเลสแล้วไม่มีอะไรเหลือ แล้วก็ไม่มีอะไรโกหกอีกต่อไป สว่างกระจ่างแจ้งเป็นโลกวิทู ในอัมมจักกัปปวัตตนสูตรท่านแสดงไว้ว่า ญาณ อุตปาติ พระญาณหยั่งทราบอันแหลมคมได้เกิดขึ้นแล้วในพระพุทธเจ้า ปัญญา อุตปาติ ปัญญา ก็เกิดขึ้นแล้ว วิชา อุตปาติ วิชาสามวิชาแปดเกิดขึ้นแล้ว อาโลโก อุตปาติ ความ สว่างกระจ่างแจ้งทั้งกลางวันกลางคืน ได้เกิดขึ้นแล้วภายในพระทัยของพระพุทธเจ้า

ญาณหยั่งทราบของเราว่าการเกิดตายของเราไม่มีอีกแล้ว ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้วนี้ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคค

เพราะฉะนั้นเบญจวัคคีย์ทั้งห้า มีอัญญาโกณฑัญญะเป็นต้น จึงได้แสดงอุทานออกมาว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพหนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเมื่อเกิดแล้วดับทั้งนั้น คือเกิดแล้วต้องตาย ปรากฏขึ้นมาแล้วต้องสลายไปทั้งนั้น นี่เป็นญาณหยั่งทราบภายในจิตใจอันลึกซึ้งของพระอัญญาโกณฑัญญะที่รู้ตามเห็นตามพระพุทธเจ้า นี่คือการจิตตภาวนาสามารถทำจิตใจให้ขยายเป็นวงกว้างขวางออกไปมากมายไม่เหมือนความรู้ทางโลก

ความรู้ทางโลกนี้เป็นสิ่งที่ผลิตขึ้นจากกิเลส กิเลสเป็นเจ้าของกิเลสเป็นเจ้าอำนาจ กิเลสเป็นผู้บังคับการทุกสิ่งทุกอย่าง โลกเราจะเรียนวิชาความรู้แขนงใดมาก็ตาม วิชาเหล่านั้นเป็นบริษัทบริวารเป็นเครื่องมือของกิเลส ที่จะบงการให้นำไปใช้ในทางนั้น ๆ ทั้งนั้น ส่วนความรู้ของพระพุทธเจ้านอกสมมุติ เพราะฉะนั้นความรู้ของพระพุทธเจ้าสาวกอรหันต์ท่าน กับความรู้ของสามัญชนทั่ว ๆ ไปที่เรียนรู้อย่างน้อยนั้นจึงเทียบกันไม่ได้เลย เพราะความรู้อันหนึ่งอยู่ในเรือนจำ อยู่ในกรอบของเรือนจำคือสถานที่คุมขังของกิเลส

วัฏจักรนี้เป็นเหมือนเรือนจำครอบสัตว์โลกทั้งหลายไว้ในนี้ ความรู้ก็ให้อยู่ในกรอบอันนี้ ออกจากกรอบนี้ไม่ได้เพราะเป็นโลกียวิชา เป็นวิชาความรู้ที่อยู่ในกรอบแห่งวัฏจักรวิภวซึ่งเท่ากับความรู้ที่อยู่ในเรือนจำ ส่วนวิชาของพระพุทธเจ้าวิชาของพระอรหันต์ท่านเป็นโลกุตระวิชา เป็นวิชาที่เหนือจากเรือนจำ นอกจากเรือนจำไปแล้วสามารถมองทะลุประตูโปร่งทั้งภายในเรือนจำทั้งภายนอกเรือนจำ เวียงวังกว้างขวางไม่มีประมาณก็คือความรู้ของท่านผู้สิ้นกิเลส จะอยู่เฉย ๆ ก็สิ้นกิเลส หลับตื่นลืมตาก็สิ้นกิเลส จะพูดหรือไม่พูดก็สิ้นกิเลส มีชีวิตอยู่ก็สิ้นกิเลส นิพพานไปแล้วสละธาตุขันธ์ซึ่งเป็นความรับผิดชอบมาตั้งแต่วันเกิดก็สิ้นกิเลสตลอดเวลา ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง

คือ จิตนั้นเมื่อไม่มีกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา อันเป็นเรื่องของสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องแล้วก็เที่ยงเท่านั้นเอง พระนิพพานจึงไม่ใช่ อนตตตา จึงไม่ใช่ อนตตตา ไม่ใช่อะไรทั้งนั้น เพราะ อนตตตา ก็เป็นสมมุติประเภทหนึ่ง อนตตตา ก็เป็นสมมุติประเภทหนึ่ง ผู้พิจารณาเพื่อถึงพระนิพพานต้องพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา อันเป็นทางเดินก้าวเข้าถึงนิพพานแล้วหมดปัญหาตลอดอนันตกาล นั่นคือเมืองพอ

ไม่มีอะไรที่จะพอยิ่งกว่าคำว่านิพพาน เลิศเข้าไปใส่ก็ไม่ติด ตำซำเลวทรามเข้าไปติดไปทาบก็ไม่ติด เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งนั้น ที่พอเหมาะพอดีก็คือคำว่าพอ ๆ ใครปรากฏเข้าแล้วพอ ทุกคนพอ เมื่อเป็นเช่นนั้นทำไมจะไม่เห็นโทษของความโลภ ความโลภก็เป็นของไม่พอ ความโกรธเป็นของไม่ดี ราคะตัณหาเป็นสิ่งที่ไม่ดีมาพอกพูนจิตใจ

ให้กระดูกพลิกแพลงให้เตือตร้อนให้หุ่นวายกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่ตลอดเวลาเพราะสิ่งเหล่านี้เมื่อหมดสิ่งเหล่านี้แล้วพอ ไม่หมุนไม่กลิ้งไม่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปไหน จึงเรียกวิ
 ญญะ คือไม่หมุนอีกแล้ว นี่อำนาจของการภาวนา ที่สอนเมื่อสักครู่นี้เพื่อให้จิตของเรา
 ได้ยึดเป็นแนวทาง

หลักใจเป็นของสำคัญ ร่างกายของเราก็ให้เสาะแสวงหาตามมีตามเกิด ที่ควรจะได้มาหล่อเลี้ยงร่างกาย เพราะเราอยู่กับโลก ร่างกายนี้มีความบกพร่องต้องการสิ่ง
 เยียวยาอยู่ตลอดเวลา เราต้องหามาเยียวยารักษา ก็ให้ทราบว่าเป็นส่วนร่างกาย ใจนั้น
 เป็นของสำคัญมีความขาดตกบกพร่องตลอดเวลา เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้า
 ของ เจ้าของคือใคร สติกับปัญญา ถ้าเราไม่ฉลาดก็รักษาใจไม่ได้ ให้ใจไปทำความชั่ว
 เสียหายต่าง ๆ แล้วชนเอาทุกข์มาบีบบังคับมาเผาผลาญจิตใจให้เตือตร้อนมากขึ้นนั้นแล

ถ้าใจมีความเฉลียวฉลาด สติตั้งลงไปตรงไหนจะเป็นธรรมขึ้นมา ปัญญาพินิจ
 พิจารณาใคร่ครวญแล้วเลือกเฟ้นแต่สิ่งที่ดีควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำจะเป็นโทษเป็นภัยแก่
 ตัวเองให้ละเว้นสิ่งนั้นเสีย นั่นท่านเรียกว่าปัญญาเป็นเจ้าของของใจ ใจเรียกร้องหา
 ความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่ ดังที่เรามาปฏิบัติศีลธรรมเวลานี้ มาทำบุญให้ทานมาก
 น้อยตามกำลังความสามารถของเรา นี่แลเรียกว่ามาช่วยจิตใจ

จิตใจเราเรียกร้องหาความช่วยเหลือ อย่างอื่นไม่เอา ต้นไม้ภูเขาสมบัติเงินทอง
 ข้าวของอะไรไม่เอาทั้งนั้น เอาแต่บุญ ที่ซึ่มซาบได้มีแต่บุญกับบาปเท่านั้น บาปทำลงไป
 แล้วยังงี้ก็ติดตาม บุญทำลงไปแล้วยังงี้ก็หนุนเจ้าของ เพราะฉะนั้นท่านจึงให้เลือก
 เฟ้น คัดบาปออก เสาะแสวงหาคุณงามความดีคือบุญ ด้วยความช่วยเหลือใจจากอำนาจ
 ของสติปัญญา เราจะเป็นผู้สง่างาม

ใจจึงเป็นของสำคัญมาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้มองดูใจ วันหนึ่ง ๆ อย่างมอง
 แต่ความเพลิดเพลिनรีนเริงบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องของร่างกายและเป็นเรื่องของจิต
 ใจที่จะผูกมัดเราให้จมอยู่ในวิญญะอีกเป็นเวลานานแสนนาน ถ้าเราไม่มีธรรมเป็นเครื่อง
 ระลึกรายในจิตใจของเราอยู่ตลอดเวลา หรือเป็นเวลาใดก็ได้ในวันหนึ่ง ๆ อย่าให้ขาด
 ธรรม

ความตายเป็นของสำคัญมาก พอเจริญมรณัสสติขึ้นมานี้ จะโลกมากขนาดไหนก็
 ตามคนเรา จะโกรธจะเคียดแค้นก่อกรรมก่อเวรให้ใครมากน้อยเพียงไรก็ตาม พอระลึก
 ถึงความตายนี้เข้ากับเรามีความเสมอภาคกัน ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร เราไปทำลาย
 เขามาแล้วเราโกรธให้เขาแล้ว เขาก็ต้องตายเราก็ต้องตาย พอระลึกถึงความตายนี้
 เหมือนกับเหยียบเบรคห้ามล้อเอาไว้ รถมันก็ไม่วิ่งลงเหวลงบ่อลงคลองไปเสียอย่างง่าย

ตายเราก็อ่ลอดภัย อันนี้เมื่อระลึกถึงความตายได้บางคนเราย่อมรู้ตัวรู้ชั่ว รู้หนักรู้เบา รู้บุญรู้บาป แล้วยอมคัดเลือกเอาได้และทำแต่สิ่งที่ดีงาม

นี่ละวันนี้แสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายเห็นความสำคัญของใจ ใจเป็นของสำคัญมาก เพราะฉะนั้นจึงให้คู่เคียงกันไปในการดำเนินการครองชีพของเรา แล้วส่วนที่ควรจะให้หนักก็คือเรื่องของใจอย่าปล่อยอย่างวาง ไปทำการทำงานการทำมาหาเลี้ยงชีพประเภทใดก็ตาม ให้ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ระลึกถึงอรรถถึงธรรมให้ระลึกเสมอ ให้สร้างความคิดไปในตัวนั้นแหละ เราทำงานอะไรเราก็สร้างความคิดได้ ตั้งแต่เราทำงานอย่างอื่นอย่างใดอยู่เรายังสร้างความชั่วได้ โลกยังโลกได้โกรธได้เคียดแค้นได้ รักได้ชังได้ อันนี้ระลึกถึงธรรมทำไมระลึกไม่ได้หัวใจดวงเดียวกัน เมื่อเราระลึกได้เราก็อ่ลือกอยู่เสมออย่าปล่อยอย่างวางอย่าลดยาละอย่าลุ่ม

เวลาจนตรอกมีนะคนเราทั้งสัตว์ทั้งบุคคล แต่สัตว์เขาไม่รู้ภาษาอะไรก็ไม่จำเป็นต้องพูดถึงเขา ส่วนใจของมนุษย์เรานี้เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเรารู้เรื่องราวได้ดี จึงควรระลึกถึงตัวเสมอวันหนึ่ง ๆ ให้ระลึกถึงความดีงาม ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม สังโฆ ภายในใจ เรื่องความชั่วช้าลามกทั้งหลายจะเกิดน้อยมาก ไม่ได้เกิดมากเหมือนเราปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรมแหละ อันนี้เป็นของสำคัญ

ให้เสาะแสวงหาคุณงามความดีเข้าสู่ใจ ที่เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่ตลอดเวลาเรื่อย ๆ ไป อย่าปล่อยอย่างวางอย่าลดยาละ นี่คือสมบัติของพระพุทธเจ้าที่ประทานให้พวกเราทั้งหลาย ท่านสอนไว้ว่า ให้มีกินมีทาน ให้ได้กินด้วยได้ทานด้วย นี่เหมาะสมกับชาวพุทธผู้รู้บุญรู้บาป นี่เป็นคำสอนของจอมปราชญ์ทั้งหลายท่านแสดงไว้ว่า ให้มีทั้งกินทั้งทาน อย่ามีแต่กินเฉย ๆ ใช้เฉย ๆ ทิ้งไปเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ให้มีการให้ทานเสียสละ จะสละด้วยวิธีการใดก็ตาม สละเพื่อหมู่ใด ชุมชนุมชนหรือบุคคลใดก็ตาม เป็นประโยชน์ทั้งนั้น ๆ เป็นความดีเป็นบุญเป็นกุศลขึ้นมาแก่เราแล้วเวลาจนตรอกจนมุมเราไม่ต้องถามหา ความดีเหล่านี้จะมาเอง เทียบปั๊บเข้าในตัวเอง ๆ เพราะเราสร้างอยู่ที่ใจ ความดีเหล่านี้จะเข้าถึงใจปั๊บ ๆ ๆ เลยทีเดียวไม่ไปที่อื่น ไม่ต้องวิ่งเต้นชวนขายหาที่ใดแหละ ขอให้สร้างเถอะ

เชื่อพระพุทธเจ้าเถิด ใครลุ่มจมนักก็ให้เห็นเสียทีในโลกนี้ไม่เคยปรากฏว่าผู้เชื่อพระพุทธเจ้าถึงความลุ่มจมนิบหายปนปีไม่เคยมี มีแต่คนที่ถือตึงฝ่าฝืนพระพุทธเจ้านั้นแหละมักจะลุ่มจมนักมากมายก่ายกอง เราอย่าให้ลุ่มจมนั้นไม่ลุ่มจมนแบบหนึ่งมันลุ่มจมนแบบหนึ่งจนได้นะ ให้ระวังมันจะลุ่มจมนแบบไหน ความคิดความอ่านมันจะพาเราไปลุ่มไปจมนที่ไหน ถ้ามันเพลินมันเพลินลุ่มเนื้อลุ่มตัวนั้นละมันจะพาไปจมนในนรก ให้พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราไปในทางที่ดีเสมอ เรียกว่าธมมีทั้งเบรรมมีทั้งพวง

มาลัยหมุนไปตามหน้าที่การงานที่ชอบธรรม เรียกว่าพวงมาลัย เบรกห้ามล้ออันไหนมัน
 ชั่วให้ห้ามล้อ อันไหนดี..เร่งเหยียบคันเร่งลงไป ความดีของเราทำลงไปจะไม่เสียทำเสีย
 ที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา

วันนี้ได้แสดงธรรมให้ท่านทั้งหลายฟังพอเป็นข้อคิดอ่านไตร่ตรอง ขอให้นำไป
 ฝังไว้ภายในจิตใจตลอดเวลา แล้วจะเป็นสิริมงคลแก่ตนทั้งยืนทั้งเดินทั้งนั่งทั้งนอน
 ตลอดอิริยาบถต่าง ๆ และขอความสวัสดีจงมีแก่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ
 ต่อไปนี้ให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ว่าแห้ว

นี่ยังเหนื่อยไม่หายนะ ตั้งแต่มาจากกรุงเทพแล้วยังเหนื่อยไม่หาย นอนอยู่อย่างงั้น แหะไม่อยากจะอยากมาที่ไหน เหนื่อย จวนจะกลับ ๓-๔ วันนี้แขกยิ่งมาก ตั้งแต่เที่ยงแล้วไปจนค่ำ ๆ ตอนหลังจากงั้หันแล้วเราเข้าห้องเราไม่รับแขก มันเพียบแล้ว แขกมากจริง ๆ นั่นก็หลายจังหวัดเหมือนกันนะ กรุงเทพ ราชบุรี เพชรบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม บวกกัน มาทุกด้าน รับแขกไม่หยุด แขกไม่ขาดนั้นซี คณะนั้นขึ้นคณะนี้ลงเรานั่งอยู่ที่เดียวไม่ได้ ลูกมันก็เหนื่อยละซิ แขกเปลี่ยนกันเรื่อยแต่เราไม่ได้เปลี่ยน ไม่ใช่บ่อย ๆ นะวันหนึ่ง ๆ เราสงสารเราก็สงเคราะห์

ใจนี้เมืองไทยเราว่าแห้วมากนะ ไม่มีหลักยึด โลเล ไปยึดแต่ด้านวัตถุกันเสียมากต่อมากทั่วโลกยึดวัตถุทั้งนั้น ไม่สนใจกับจิตใจซึ่งเป็นตัวสำคัญเลย อันนี้ที่เสียมากนะ ถ้าจิตใจมีหลักยึด สิ่งภายนอกก็จะรู้จักประมาณไม่ผาดโผนโลดเต้นจนเกินไป อันนี้พิลึกจริง ๆ ดิ้นติดกับวัตถุภายนอก ดิ้นเอาจนจะเป็นจะตายจริง ๆ นะ ไม่ว่าที่ไหนพอ ๆ กันหมด เพราะจิตใจไม่มีที่ยึดที่เกาะจึงหาประมาณไม่ได้ ถ้าจิตใจมีธรรมเป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะแล้วก็รู้จักประมาณพอเหมาะพอดี ไม่ดิ้นติดเสียจนจะเป็นจะตายดังที่เป็นอยู่เวลานี้ นี่พิลึกนะ ไปที่ไหนเหมือนกันหมด เพราะใจไม่มีหลักคว้านั้นคว้านี้ คว้าวะไรก็มีแต่สิ่งที่พัง ๆ ไม่ได้สมหวัง ถ้าคว้าวรรณภายในใจแล้วสงบเย็น

จิตไม่ติดเสียอย่างเดียวก็เป็นสุข อันนี้จิตติดดินละซิ หาความสุขไม่ได้ สงสาร ความสุขอยู่ที่ไหนความทุกข์อยู่ที่ไหนไม่ได้คิดนี่นะ ว่าความสุขจะอยู่กับสิ่งนั้นจะอยู่กับสิ่งนี้ ไปโน้นนะ แล้วความทุกข์มันมากับสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่คิดกันอีก ถ้าเราคิดถึงความสุขคือความสงบใจได้เป็นพัก ๆ ก็ยังดี ใจก็มีพักงาน เหมือนร่างกายของเราทำงานมาก ๆ เข้าต้องพักไม่พักไม่ได้ นี่จิตใจตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ มีแต่ติดแต่ดิ้นไม่มีเวลาพักเลยทั้งวัน ๆ ถ้าไม่มีการนอนหลับมนุษย์ตายไปนานแล้วนะ เพราะไม่มีเวลาพักจิต

พักสงบจิตได้สักครู่หนึ่งเหมือนกับพักเครื่อง พักเครื่องยนต์ ไม่ร้อนเกินไป ต่อจากนั้นก็ติดเครื่องวิ่งได้อีกเช่นอย่างรถ ร่างกายของเราก็ให้มีพักจิต พักจิตแล้วก็รำพึงดูความเป็นความตาย สภาพต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมเรานี้มีแต่จะพัง ๆ ตัวเราเองก็จะพัง เราวิ่งเต้นเผ่น

กระโดดเวลานี้หาไว้เพื่อใคร หาไว้เพื่ออะไร ตายแล้วไม่เห็นได้สักชิ้นเดียว คิดอย่างนี้จิตก็สงบ ไม่ติดดินจนเกินไป มันไม่ได้คิดนะซีมีแต่ดิน โห น่าทุเรศนะ

ธรรมพระพุทเจ้ามีอยู่ไม่ยืดยึด กระแสของกิเลสคลื่นของกิเลสมันรุนแรงมาก มันจุดมันลากไปลลอปอกเปิก จนกระทั่งไม่มีเนื้อหนังติดตัวก็ยังดิน อะไรก็ไม่พอ ๆ ความอยากมันจะพออะไร ท่านว่าค้นหาแปลว่าอะไร แปลว่าความอยากความหิวมันแล ค้นหาแปลว่าความอยากความหิว ดิน...หามาเท่าไรยิ่งเสริมไฟ ๆ ยิ่งร้อนมากยิ่งขึ้นอยากมากยิ่งขึ้นนั้นซิ ผู้ที่มีรายได้บ้างก็รายได้นี้แลทำให้อยากได้รายได้แบบนั้นอีก ตั้งอันนั้นอีก อยากได้รายได้แบบนั้นอีก ตั้งไว้อีก มีแต่อยากได้ ๆ หางานทำให้ได้ ๆ วันจนกระทั่งตายไม่เห็นได้เรื่องอะไร ตายเปล่า ๆ

ธรรมะพระพุทเจ้านี้ละเอียดลออมากนะ ไม่ได้เห็นไม่ได้รู้ได้ง่าย ๆ ไม่บึกบึนจริง ๆ ไม่ได้เรื่องนะ มีแต่กิเลสหลุดลากไปทั่วโลกดินแดน วัฏวนของกิเลสในหัวใจสัตว์โลกนี้นับวันยืดยาว ๆ ออกไปเรื่อย ๆ เพราะต่างก็ส่งเสริมมันเรื่อย ไม่มีการตัดทอนวัฏวนนี้ด้วยความดีด้วยอรรถด้วยธรรมบ้างเลย เพราะฉะนั้นวัฏวนจึงกว้างขวาง สัตว์ตัวเดียวเกิดตาย ๆ ไม่รู้จักก็ปกก็ลป้มาก็เกิดตายอยู่จั้น เพราะเครื่องเสริมมันมีให้เกิดตายตลอดไป ถ้าเครื่องตัดทอนมีมันก็ย่นเข้ามา คือธรรมเป็นเครื่องตัดทอนวัฏวน

วันนี้พูดเท่านั้นละ จะให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗
 ปาเขาสถานที่บำเพ็ญชั้นเอก

มันเป็นอยู่ใน ๆ ลึก ๆ พอมองเห็นป่าเห็นเขาแล้วใจมันคึกคัก ๆ เพราะมันเคย
 อย่างนั้น ตั้งแต่ออกปฏิบัติมาแต่เข้าอยู่ในป่าในเขา ๆ เป็นประจำเรื่อยมา อยู่ในป่า
 นั้นความรู้สึกของเรามันรวมตัวรู้ตัว ถ้าป่าคนป่าสิ่งของทรัพย์สินเงินทองแล้วมันเป็นบ้าน
 นะ ป่านี้ทำคนให้เป็นบ้าได้ ป่าคนก็ทำคนให้เป็นบ้าได้ ป่าสมบัติเงินทองข้าวของ
 ศฤงคารบริวารต่าง ๆ ก็ทำคนให้เป็นบ้าได้ แต่ป่าล้วน ๆ ไม่ทำคนให้เป็นบ้า ทำคนให้รู้
 สึกตัวในการบำเพ็ญธรรมได้ดีตามลำดับของป่านั้น ๆ

เราไปอยู่ในป่าลึกเท่าไรยิ่งรู้สึกตัวเด่นขึ้น ๆ หมดทั้งโลกมีแต่ความรู้ครอบคลุม
 นั้นฟังซิคคือความรู้มารวมตัวแล้วกระจายออกครอบคลุมไปหมด ความรู้ไม่รวมตัวมันหายไป
 โนนหายไปนี้ แยกไว้กับสิ่งนั้นแยกไว้กับสิ่งนี้กระจายหมดหาตัวจริงไม่ได้ แต่หลอกเจ้า
 ของได้ทั้งวัน ให้เป็นบ้ากับมันได้ ป่าเหล่านั้นมันต่างกันกับป่าไม้ อยู่ในป่าไม้ได้ยินเสียง
 นกเสียงกาเสียงสัตว์เสียงเนื้อมันร้องโกกเก็ก ๆ ยิ่งเป็นความรื่นเริงอยู่ในใจนั้นแหละ

พูดไม่ถูกนะรื่นเริงนี้มันไม่ได้รื่นเริงแบบโลก มันรื่นเริงแบบธรรม มันทำให้คิด
 เสียงโกกเก็ก ๆ ต่างคนต่างตัวต่างอยู่หากินเพราะปากเพราะท้อง มันคิดของมัน
 พิจารณาเป็นธรรมทั้งนั้น สัตว์ก็มีความทุกข์โลกอันนี้มีความทุกข์ด้วยกันไม่ว่าคนว่าสัตว์
 มีความทุกข์ความลำบากเหมือน ๆ กัน หาอยู่หากินทั้งเสียงภัยเสียงอันตรายมากยิ่งขึ้นกว่า
 มนุษย์ด้วย มนุษย์นี้ไม่ค่อยได้เสียงเพราะมีกฎหมายบ้านเมืองครอบเอาไว้ ไม่งั้นก็ร้าย
 ยิ่งกว่าสัตว์นะ

เวลาเราไปอยู่ในป่าในเขาจิตใจรวมตัวเข้ามารู้เด่นอยู่ที่ตัวเองนี้ มองดูอะไรก็
 ชัดเจน เมื่อจิตเด่นแล้วก็ฉายแสงออกไปด้วยความมีสติก็รู้ ตามองเห็นอะไรสติถึงสติ
 ทันสติตามทันพร้อม ๆ ความรู้สึกรอบตัว ๆ รู้สึกด้วยสติกับความรู้สึกธรรมดาต่างกัน
 จิตใจก็เยือกเย็น ทำให้สงบก็ได้ง่าย ทำให้เกิดทางด้านปัญญาที่คล่องตัว นั้นละท่านถึง
 สอนให้อยู่ในป่า

เวลานี้ป่าถูกทำลายเสียแทบหมดจนไม่มีอะไรเหลือแล้ว เมืองไทยเราเป็น
 เมืองป่านะ สมบูรณ์ทั้งทุ่งทั้งป่า ทุ่งก็หาได้ทั่วไป อดอยากทุ่งกว้าง ๆ ก็โน่นลงไปทุ่ง
 อุดรธาสุดสายตา ออกจากนั้นมาอยากดูตุงดูป่าก็หันมาทางตะวันออกจังหวัดสระบุรี
 หันไปไหนหันรอบตัวมีแต่ป่าแต่เขาเลือกดูได้ เวลานี้ถูกทำลายชิป่า ภูเขา ก็กลายเป็นภู
 เขาโล้นไปแล้ว ยิ่งไปทางนครสวรรค์มีแต่ภูเขาโล้นนะ มองเห็นก้อนหินธรรมดา มีแต่

ก่อนหินเต็มไปหมดในภูเขาไม่มีต้นไม้เลย ต้นก็ต้นเท่าพุ่มมะเขือนี้ มาทางนี้แต่ก่อนก็
ดงหนาป่าทึบ

เราลืมนี่เรื่องนี้ลืมนิสิตเหมือนกันนะ เราไม่นึกว่าป่านี้จะถูกทำลายขนาดนี้
ตลอดสัตว์ต่าง ๆ ที่เต็มอยู่ในป่าโดยหลักธรรมชาติของเขา สัตว์ป่าขี้ขี้ ๆ ไปไหนมี
แต่สัตว์ป่าเต็มดง เราก็ก็นึกว่าสัตว์เหล่านี้จะฉิบหาย ป่าเหล่านี้จะฉิบหาย บทเวลามัน
จะเป็นขึ้นมาด้วยอำนาจของมนุษย์เป็นยักษ์เป็นผีนี้ทำลายแหลกหมด ถึงได้มาระลึกที่
หลัง โอโฮ หุ่่งสุดสายหุ่่งสายตาเวลานี้ แต่ก่อนป่าสุดสายตาแหละ เตี้ยวนี่กลายเป็นทุ่งไป
หมด

เมื่อวานนี้เข้าไปในป่าในเขาภูสิงห์เคิง อ.หนองวัวซอ มองดูอะไรเป็นธรรมชาติ
ๆ จิตมันก็รู้ตัวพอมองเห็น จิตเมื่อไม่มีอะไรมายุ่งกวนใจแล้วใจก็สงบ สงัดแล้วความรู้
ของใจก็เด่น ภาวนาจิตลงได้ง่าย ยังมีสัตว์เยอะอยู่แถวนั้น พวกอีเก้ง พวกหมู อีเห็น
สัตว์เล็กน้อยมีเยอะ กวางไม่มี ช้างก็หนีหมดแล้วไม่มี เขาไปทิ้งระเบิดตรงนั้น เวลาเขา
ไปทิ้งที่เวียดนามทั้งไม่ได้กลับมาก็มาโยนลงนั้นเสียก่อน แล้วจึงมาลงสนาม พวกช้าง
แตกกระเจิงไปหมด น่าจะข้ามไปทางฝั่งลาว

ได้สอนพระเมื่อวานนี้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจจะศาสนาจะมีแต่ชื่อแล้วนะต่อไป
มีแต่ชื่อในตำรับตำราใส่ตู้ใส่หีบแล้วก็ล็อกเอาไว้ ออกทำงานไม่ได้..ธรรม มีอยู่ในตำรา
เท่านั้น เพราะคนไม่สนใจปฏิบัติ สนใจกับกิเลสเสียอย่างเดียว กิเลสก็ออกตีตลาด
แหลกเหลวไปหมดเลย ไปที่ไหนมีแต่อันเดียวนี้มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ เพราะธรรมไม่
ได้แสดงตัว มีแต่กิเลสแสดง ๆ ตลอด ไปอยู่อย่างนั้นธรรมได้แสดง อยู่อย่างนั้นธรรม
ได้ทำงาน ออกแสดงตัว กิเลสไม่ค่อยเข้าไปกวน

ตาเห็นรูปก็ต้นไม้ภูเขาไปเสีย หูฟังเสียงก็เสียงนกเสียงกาเสียงอะไรไปเสีย จมูก
ก็มีแต่กลิ่นดอกไม้ ลิ่นก็สัมผัสสัมพันธ์กับผลหมากรากไม้ไปเสีย ไม่ได้หุ่่งหุ่่งฟุ่่งฟุ่่งอะไร
กายสัมผัสสัมพันธ์กับอากาศสบาย ๆ เจียบ จิตใจก็สัมผัสสัมพันธ์กับธรรม เมื่อได้รับ
การบำรุงและรักษาอยู่ตลอดแล้วไม่ว่าอะไรเจริญได้ทั้งนั้น ชั่วก็เจริญได้ง่ายถ้าบำรุงส่ง
เสริมมัน ดีก็เจริญได้ง่ายเหมือนกันเมื่อไม่มีอะไรทำลายไม่มีอะไรบกวน และบำรุงส่ง
เสริมอยู่โดยสม่ำเสมอ

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสรู้ในป่า พระองค์ไหนก็ดูเหมือนเป็นอย่างนั้น
นะตามตำราอนาคตวงศ์ของท่าน เข้าป่าไปตรัสรู้ในป่า...พระพุทธเจ้า ป่านั่นป่านี่ อย่าง
พระอริยเมตไตรยนี้ก็ ตรัสรู้ในป่าเหมือนกันแต่ไม่นาน ท่านตรัสรู้เร็ว หากแต่ว่าตรัสรู้
ในป่านะ ป่าเป็นที่เหมาะสม คนไม่เคยอยู่ในป่า พระไม่เคยภาวนาในป่าถูกป่าถูก
พระป่า แม้ว่าต่างคนต่างถูกกันก็ไม่น่าจะผิด พระอยู่ในบ้านก็ถูกพระป่า ตีฉันทินา

พระปาวาที่เยื้องหน้าหลังหูลับตาได้ภาษาภาษาอะไร งามาย ดูซิเรียนหนังสือในตำรับตำรามาแล้วไปเห็นอย่างนั้นว่างมมาย คียดกโทษกัน นี่เป็นเรื่องของกิเลสนะ กิเลสอยู่ในใจของคนของพระก็ดูถูกกันได้แบบนี้

ที่นี้พระอยู่ในป่าบางรายท่านก็มีก็จะดูถูกพระบ้านอีกเหมือนกัน พวกนี้เป็นพวกหนอนแทะกระดาศ หาเผ้าแต่กองกระดูกหมูกระดูกวัว อรรถธรรมมีไม่สนใจ ไปนั่นอีกนะ เรียนหนังสือมาก็เป็นหนอนแทะกระดาศ ไม่ทราบว่ามีมรรคผลเป็นยังงี้ มีแต่ซื้อได้แต่ซื้อมาใส่ถุง แล้วก็อวดพุงเจ้าของว่าตัวรู้ตัวฉลาด ได้แต่ซื้อกิเลสตัณหา มา ตัวกิเลสไม่ได้ ก็จะไปอย่างนั้น แต่ที่นี้ก็ใกล้ความจริง ใครที่พูดไปแบบไหนก็ใกล้ความจริง แต่ผู้ที่ไปว่าไปอยู่ในป่ามมายนั่นไม่ค่อยมีความจริงเท่าที่ควร...อันนี้ ผู้ที่ตำหนิอย่างนี้ยังมีความจริง มีมูลความจริงอยู่ เพราะตัวอย่างก็มีแล้วอย่างพระโปลีละที่เคยพูดให้ฟังเสมอ แต่ให้ท่านผู้ฟังผู้อ่านคิดเป็นธรรมเอาเองจะเป็นมงคลแก่ตัวเองไม่มีประมาณ นี่ยกมาพอเป็นคติทั้งสองฝ่ายเท่านั้น

ท่านเรียนจบพระไตรปิฎก...พระโปลีละ มีอุปนิสัยสามารถที่จะบรรลุถึงอรหัตบุคคลนะ แต่เวลานั้นท่านลืมตัว ท่านเห่กับบริษัทบริวารเพื่อนฝูงไปเสีย ลืมอรรถลัทธิธรรมไป พระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบเรื่องอุปนิสัยสามารถบรรลุธรรม เวลาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าท่านรับสั่งตีปัญหาใส่เลยแหละ ใส่ปัญหาปั๊บเข้า โปลีละโปลานเปล่าแปลออกมางั้น โปลานเปล่าเธอมาอะไร จากนั้นก็โปลานเปล่าเธอจงนั่ง โปลานเปล่าเธอจงยืน เคลื่อนไหวไปมาออกชื่อของโปลีละมีแต่โปลานเปล่า ๆ เรียนเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร แต่ท่านเมื่อมีนิสัยอยู่ในใจต้องคิดคนเรา ก็ขนาดพระพุทธเจ้าตำหนิเราอย่างนี้หาเหตุผลไม่ได้มีอย่างเธอ พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาของโลก ทรงตำหนิอะไรก็ตาม ชมอะไรก็ตาม ต้องมีเหตุผลไปพร้อม ๆ กัน

นี่ท่านตำหนิเราต้องมีเหตุผล เราจึงจะหลงมมายเอาเสียมากมายในเรื่องยศ เรื่องบริษัทบริวาร เรื่องความรู้ที่จดจำมาจากพระไตรปิฎกจนลืมเนื้อลืมตัว ถึงได้ถูกตำหนิว่าโปลานเปล่า หรือว่าชะรอยเราจะมีอุปนิสัยในมรรคผลนิพพานอยู่เธอ ท่านถึงตำหนิอย่างนี้เพื่อจะให้ตัดตัวออกไป ท่านแยกเป็นสองประเภท พอกลับไปถึงวัดเท่านั้น บริษัทบริวารลูกศิษย์ลูกหามีตั้ง ๕๐๐ ในตำราว่าอย่างนั้น ท่านไม่ลาใครเลยนะพระโปลีละ ไม่ลาใคร สะพายบาตร เตรียมบริวาร ๘ แล้วก็ออกเข้าป่าเลย นี่มีมูลความจริง

อย่างสมมุติว่าพระปาดำหนิพระบ้าน ตำหนิมีเหตุมีผลก็ตำหนิเป็นธรรม ไม่เรียกว่าตำหนิแบบโลก ๆ นี่มีมูลความจริงอยู่ อย่างที่ว่าหนอนแทะกระดาศก็คือเรียนแล้วไม่สนใจปฏิบัติ เป็นหนอนแทะกระดาศเฉย ๆ ก็ถูก มีมูลความจริง ได้ซื้อกิเลสมาก็

มากุมิใจ ตัวกิเลสจับมันไม่ได้ก็กุมิใจ กุมิใจลม ๆ แล้ง ๆ ไม่มีเหตุมีผลไม่มีหลักมีเกณฑ์

สอนให้อยู่ป่า ให้อยู่ด้วยการพิจารณา ไม่ใช่ไปอยู่ป่าแบบสัตว์ ถ้าว่าอยู่ป่าแบบสัตว์ที่ว่างมงายก็ถูก ที่เขาตำหนิว่างมงายก็ถูก เพราะไปอยู่แบบสัตว์คิดแบบสัตว์ สัตว์อยู่ในป่าเต็มไปหมดมันก็เป็นสัตว์ของมันไม่เห็นวิเศษวิโสอะไรถ้าไม่อยู่แบบธรรมดาแบบคน ถ้าไปอยู่แบบธรรมดาแบบธรรมแล้วก็เป็นความเลิศประเสริฐดังพระพุทธเจ้าและสาวกท่าน สำเร็จมาจากป่าทั้งนั้น พอไปเห็นเมื่อวานนี้ก็รื่นเริง

สถานที่นี้เป็นชั้นเอกแหละในการบำเพ็ญ ไม่มีคนไปยุ่งกวน พอเข้าไปนี่ตื่นตัวทันทีเลย จิตมันจะตื่นตัวของมันเองนะ พอไปถูกเครื่องสัมผัสสัมผัสมีแต่ป่าแต่เขา เครื่องชำระกิเลสทั้งนั้น ไม่ใช่เครื่องสังฆสมกิเลส มองเห็นอะไร ๆ นี่จิตใจมันตื่นเต็นเป็นไปทางอรรถทางธรรม ความเพียรก็ขยันไม่ใช่เกียจขี้คร้านนะ อยู่ในป่าฝึกกันนะ เวลาเข้ามาอยู่ในป่าธรรมดากับป่าชั้นเอกอย่างที่ว่านั้นต่างกัน อยู่ในป่าธรรมดาเป็นอีกอย่างหนึ่ง

เช่นอย่างอยู่วัดป่าบ้านตาดนี่ เป็นป่าตลาดคน อันนี้ตัวขี้เกียจขี้คร้านเต็มอยู่ในนี้หมด อย่าว่าแต่พระเลยฆราวาสมาเต็มครวมีแต่พวกกองขี้เกียจ ขี้เกียจขี้คร้านคลังขี้เกียจอยู่ในนี้หมด มาทางนี้ก็ไ้คลังใหญ่ ธนาคารโลก คลังใหญ่คลังขี้เกียจ เข้าไปในครวก็คลังขี้เกียจ วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนั้นเสีย

อยู่ในป่าในเขาลึก ๆ นี่ความขี้เกียจไม่มีนะ ไม่มีก็บอกว่าไม่มี มันหายหน้าไปไหนไม่รู้แหละ เพราะความตื่นตัวความตื่นเต็น ความระมัดระวังตัวมันจ่อของมันอยู่เป็นสติ ไปที่ไหนก็เหมือนเสือจะจับอยู่ตลอดเวลา อ้าว เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่ ครูบาอาจารย์อย่างหลวงปู่มั่นนี่แหล่ม เป็นอันดับหนึ่งเลยในโลกปัจจุบันนี้นะ ไม่มีใครที่จะสมบุกสมบันลำบากลำบากยิ่งกว่าหลวงปู่มั่นเรา ท่านลำบากมาก ท่านบุกเบิกมาให้พวกเราทั้งหลายได้พอลืมหลืมตา จึงนำกราบไหว้บูชาท่านอย่างถึงใจนะ ท่านเอาจริง เอาจังทุกอย่าง เด็ดเดี่ยว เฉียบขาด นั้นละเฉียบขาดในทางที่ดีดูเอาซิ เป็นจอมปราชญ์ชั้นมานั้น เฉียบขาดในทางที่ชั่วนี้เลวมากที่สุดเลย

นั่นท่านเฉียบขาดในทางที่ดี ท่านเด็ดขาดมาก เข้มขันทุกอย่าง การเทศนาว่าการเสียนี้เหมือนฟ้าดินถล่ม นั่นอำนาจของธรรมออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ ใจที่บริสุทธิ์นั้นแลบรรจธรรมไว้เต็มเอี้ยดเทียว พอเปิดก็ออกไขก็ออกเท่านั้นก็พุ่งเลย ฟังเท่าไรก็ไม่อึดไม่พอเพราะธรรมบริสุทธิ์ ก่อนที่ท่านจะได้ธรรมมาสอนพวกเรานี่ท่านแทบเป็นแทบตาย เเดนตายมาว่าฉันเถอะ เเดนตายมาแล้วจึงได้มาสอนพวกเรา

อยู่ในป่าในเขามันตื่นเต้น เวลาเข้าไปในป่า ป่าอย่างที่ว่านะไม่ใช่ป่าอย่างนี้ ป่าแต่ก่อนเป็นป่าพวกสัตว์พวกเสือเนื้อร้ายเต็มไปหมดจริง ๆ นี้นะ ป่าไหนก็ป่าเถอะแต่ก่อน พวกสัตว์พวกเนื้อเต็มอยู่หมด ก้าวเข้าไปนี่ปั๊บเป็นป่าแล้ว ก้าวเข้าทางนี้ปั๊บเป็นป่าแล้วมีสัตว์แล้ว พวกสัตว์พวกเนื้อพวกอีเก้ง พวกหมู พอลึกเข้าไปก็พวกกวาง พวกข้าง พวกเสือ เสือมีอยู่ทั่วไป สัตว์มีอยู่ที่ไหนเสือมีอยู่ที่นั่น มีอยู่ทั่วไป เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็ระวังตัวด้วยหลักธรรมชาติ ทั้งวันทั้งคืนมันจ่ออยู่ตลอดเวลาระวังจิตไม่ให้เผลอ เอาธรรมเข้าเป็นเครื่องกำกับจิต เป็นเครื่องรักษาจิตตลอดเลย

ความซี้เกียจซื้อร้านขายหน้าไปหมดถ้าไปอยู่ที่เช่นนั้น ที่นี้ความเพียรก็ก้าวแล้ว ความเพียรก้าวจิตใจก็ก้าว เจริญ จิตใจสงบเย็น กลางคืนดึก ๆ สงัดฟังเสียงนกยูงร้อง กลางวันกลางวันไม่เคยเห็นตัวมันนะ เราเห็นสักครั้งสองครั้งเท่านั้นมันนกยูงนะ ไม่เจอมันบ่อยนักเหมือนสัตว์อื่น ๆ พวกหมูพวกอีเก้งนี่เจอบ่อย บางทีมันก็จุ่นจ้าน ๆ มาทางจกรม มันไม่กลัวคน มันมาอาศัยคนมาอยู่รอบ ๆ คนเดินจกรมอยู่มันก็มาหากิน

พวกหมูพวกอีเก้งนี่คู้่น่ายนะ คู้่น่ายมากเทียว มันมาเหมือนสัตว์บ้านมาหาเรา หาชุดอะไรกิน ชุดซิด ๆ มา เราก็ดูจกรมเฉย เขาก็ไปของเขาทั้ง ๆ ที่เขาก็เห็นเราอยู่ เขาไม่สนใจนะ นั่นเห็นไหมพระกับโยมผัดกัน ต่างสี ผ้าเหลืองเป็นผ้าที่ครองโลกมานาน พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ครองผ้าเหลืองทั้งนั้น ผ้ากาสาพัสดุ สัตว์เหล่านี้เคยเกิดเป็นมนุษย์เคยบวชเป็นพระเป็นเณรมาในศาสนานั้น ๆ มาตั้งมากมาย เพราะฉะนั้นเวลาเห็นพระมันถึงตายใจเลย ๆ

ที่นี้จิตใจของเราเมื่อไปอยู่ในที่เช่นนั้นก็ตื่นตัวตลอด บางทีก็เสียงเสื่ออว ๆ ขึ้นแล้ว อว ๆ ขึ้นข้างทางจกรม โถ เสียงเสื่อมันไม่เหมือนเสียงเพลงลูกทุ่งละซี มันจะจับหัวเอาประมาณได้หรือ เสียงอว ๆ ขึ้นข้าง ๆ ไม่รู้มันมาตั้งแต่เมื่อไร ตอนมันหยุดเสียงคำรามมันอวตามภาษาของมันแล้ว นั่นละมันน่ากลัวตอนนั้น ไม่ทราบมันจะมาแบบไหนซิ ได้ยินเสียงมันอยู่มันอยู่ตรงนั้นก็คอยยังชั่วนะ พอเงียบเสียงไปแล้วไม่ทราบจะมาแบบไหน มันก็เหมือนแมว นี่ก็ยิ่งตั้งท่าแล้ว เราก็ก้าวที่อย่างนั้นนี่นะ เราตั้งใจไปหาที่กลัว ๆ เมื่อเจอเข้าไปแล้วจะเป็นยังไง ความตั้งใจนี้มันจะลัมระนาวไปไหม ไม่ลัมสู่เลย ก็เรามาอย่างนี้สู่เลย ขึ้นเวทีต้องต่อยชิ ที่นี้จิตใจมันก็ติดของมัน ๆ เวลาอยู่อาศัยธรรมดา ๆ ซี้เกียจนะ มีซี้เกียจ นอนก็มาก กินก็ซี้กจะมากถ้าไม่ตีปากเอาไว้วะ ต้องได้ตีปากเอาไว้...กิน ไม่งั้นมันจะจับ ๆ ๆ ก้างมันก็จะกลืน กระดูกมันก็จะกลืนจะไม่เคี้ยวนี้ นะ ก็เลสมันพากลิ้นไอ้เราไม่ยากกลืนแหละ ก็เลสพากลิ้น ตัวโลกพากลิ้น นั่นเป็นอย่างนั้นเวลาอยู่อาศัยที่ธรรมดา

พอก้าวเข้าป่าสิ่งเหล่านี้หายหมดอีกแหละ มันหากเป็นของมันเองนะ ไม่ต้องบีบ บังคับกันแหละมันหากเป็นของมันเอง พอก้าวเข้าสถานที่ที่เหมาะสมกันแล้วกับที่ จะ ทรมาณตนนั้น อะไรมันก็พร้อมหมดเลย ความซึ้งใจซึ้งคร้านหายหน้าไปหมด การนอน ก็น้อยมาก หลับพอตื่นนี้ตืดผิง ๆ เลย กลางวันถ้าหากว่าพัก...งีบเดียว นอกนั้นมีแต่ ความเพียร กลางคืนเฝ้ากันมากหน่อย สงัดเท่าไรยิ่งแรง ๆ ๆ จิตใจก็เบิกออก ๆ คือ กิเลสมันปิดมันกันอันนี้นะ มันเกาะมันกำเอาไว้ไม่ให้จิตนี้ฉายแสงออกมาได้ จิตเรา ปุณฺณ ถึงจะรู้จะเห็นอะไรอย่างนี้ก็เหมือนกัน ตาจะสว่างก็ตามแต่ตาใจมันมืดนะซี แล้ว มันก็บีบอยู่ด้วย ความโลภบีบเข้ามา ความโกรธก็บีบ ราคะตัณหาบีบ ความหลงบีบ อยู่แล้ว มันบีบอยู่ตลอดเวลา

ถ้าขยายออกบ้างเล็กน้อยพอทางนี้ขยายออก ทางนี้บีบเข้า เช่นอย่างความโลภ ขยายออกหน่อย ความโกรธบีบเข้า ราคะตัณหาบีบเข้า พอราคะตัณหาสงบตัวลงบ้าง ทางนี้ความโลภ ความโกรธ หงุดหงิดในใจเพราะความคิดเจ้าของนั้นแหละหลอกเจ้า ของให้เกิดความหงุดหงิด เคียดแค้นในใจ อยู่คนเดียวก็เป็นนะมันคิดของมัน อันนี้ก็ บีบเข้า ๆ หาความสุขไม่ได้ อยู่ในป่ามันถึงได้เห็นชัดซี ถ้าอยู่อย่างนี้มันไม่เห็นไม่รู้ เพราะสิ่งเหล่านี้มาเป็นเราเสียหายหมด ความโลภก็เป็นเรา ความโกรธเป็นเรา ราคะตัณหา เป็นเรา อะไร ๆ ก็มีแต่เรา ๆ ไม่เห็นว่าเป็นกิเลสเลย นั่นละกิเลสมาเป็นเราแล้วเป็น อย่างนั้น เมื่อกิเลสมาเป็นเราแล้วอะไรก็เป็นเรา เมื่อเป็นเราแล้วมันก็ไปสู่ดเหวียง ความผิดความพลาดความประมาทต่าง ๆ ไปสู่ดเหวียง ถ้ายังเห็นวากิเลสมาแทรกเรา ยังมีฟัดมีเหวียงยังมีแย้มมีเยาะกันนะ แต่นี่มาเป็นเราเสียหายหมดนั้นชิมันลำบาก

เวลาเราไปอยู่อย่างนั้นมันค่อยขยายออกนะ สิ่งเหล่านี้ค่อยขยายออก ไปอยู่ที่ กลัวเท่าไรความกลัวนั้นก็เป็นธรรม ความกลัวนั้นเป็นเหตุให้ตั้งสติ เป็นธรรมอันหนึ่ง เราตั้งสติปัฏ ๗ ตั้งทั้งวันทั้งคืนตั้งไปตั้งมารักษากันอยู่ตลอดเวลาจิตก็แน่นขึ้นมา ๆ เรื่อย แน่นหนามั่นคง ทั้งสว่างกระจ่างแจ้งออก ขยายตัวออกเรื่อย ๆ ๆ เพียงขั้นสมาธิ ก็พอกินแล้ว คนทุกข์ ๆ จน ๆ อย่างพวกเรานี้เพียงได้สมาธิเท่านั้นดีไม่ดีกินกระทั่งวัน ตาย มันติดสมาธิไม่ยอมออกหาธรรมที่เลิศกว่านั้น ติดสมาธินี้มันพออยู่พอกินนี้ คำว่า ติดสมาธิเป็นยังงี้ มันอัมมอารมณ์ อารมณ์รูป จะเป็นรูปหึงรูปชายรูปอะไรก็ตามที่เคย เสริมราคะตัณหา มันสงบตัว ไม่ไปยุ่ง รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เคยมาเสริมกิเลสตัณหาของเรานี้มันสงบตัวในใจนี้ จึงเรียกว่าอัม

จิตเป็นสมาธิแล้วพิจารณาทางด้านปัญญาได้ เพราะมันอัมมอารมณ์แล้วเราพา ออกพิจารณาอะไรมันก็ไม่เผลอเผลอ ถ้ามันกำลังหิวโหยนี้พาออกไปพิจารณามันเปิดเลย เติลิตเปิดเปิงไปเลยไม่ได้ไปทางช่องปัญญาะ มันไปช่องสัญญาอารมณ์ก่อกิเลสตัณหา

ขึ้นมาพันเจ้าของเข้าไปอีก ท่านจึงสอนให้อบรม สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหปุผลา โหติ มหานิสสา ปัญญาเมื่อสมาธิอบรมแล้วย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก ย่อมเดินได้คล่องตัว ถ้าพูดถึงเรื่องศีล-ศีลก็บริสุทธิ์ สมาธิก็เป็นได้ง่ายไม่เป็นสัญญาอารมณ์ พอจิตเป็นสมาธิแล้วจิตก็อ้อมตัวอ้อมอารมณ์ พาออกทางด้านปัญญาก็ออก ๆ ที่นี้ก็ขยายละ

ด้านปัญญาเป็นด้านที่ขยายกว้างขวางมากหาประมาณไม่ได้นะปัญญา สมาธิยังมีประมาณ มีประมาณยังงี้ เมื่อจิตเป็นสมาธิเต็มภูมิแล้วทำยังงี้ให้เลยนั้นก็ไม่เลยเหมือนน้ำอยู่ขอบปากแก้ว เต็มแก้วแล้วจะเอาน้ำมาหาสมุทรทะเลมาเทมันก็ล้นออกหมดไม่ซังอีกต่อไป อยู่ปากแก้ว นี่สมาธิก็มีขอบเขตของมัน แต่ปัญญานี้ไม่นะ ปัญญานี้ออกเรื่อยกระจายออกเรื่อยเหมือนท้องฟ้ามหาสมุทร ปัญญาฆ่ากิเลสก็มี ปัญญาที่ดูโลกดูสงสารดูสภาพความเป็นจริงของโลกของสงสารที่สัตว์ทั้งหลายติดข้องกันอยู่ แล้วท่านเป็นผู้พ้นไปแล้วท่านสนุกดูถ้าจะว่าสนุก ก็มี

แต่คนเราจะสนุกยังงี้เมื่อมองลงไปที่ไหนก็เห็นแต่ไฟเห็นแต่ไฟเผาไหม้สัตว์โลกอยู่ ด้วยวิบากกรรมเต็มไปหมดท้องฟ้ามหาสมุทร ที่ไหน ๆ มีแต่สัตว์เสวยกรรมอยู่ทั้งนั้นเคลื่อนไปหมดในโลกอันนี้ แล้วท่านจะไปสนุกดูยังงี้ ก็ดูด้วยความสลดสังเวช แต่คำว่าสนุกคือว่าไม่มีอะไรมาปิดมาบัง ไม่มีอะไรมาบีบบังคับ ท่านสนุกดูอย่างนี้ต่างหากนะ ไม่มีอะไรมาก็ดมขวาง ท่านสนุกดู

อย่างนั้นละพระพุทธเจ้าและพระสาวกท่านผู้ที่ท่านพ้นไปแล้ว จิตใจของท่านความรู้อันนี้แหละ เวลากิเลสได้ออกหมดไม่มีอะไรเหลือแล้วจะผิดกันคนละโลกคาดไม่ถูกเลย คนมีกิเลสไปคาดคนที่สิ้นกิเลสแล้วคาดตายทั้งเปล่า ๆ ไม่ถูก เพราะไม่อยู่ในสถานที่โลกสมมุติอยู่ ธรรมชาตินี้ไม่อยู่ในสถานที่โลกสมมุติอยู่ ที่นี้เราอยู่ในวงสมมุติถึงคาดก็เป็นสมมุติ ทำอะไรก็เป็นสมมุติมันอยู่ในวงสมมุติ อันนั้นนอกสมมุติแล้วมันจะเข้ากันได้ยังงี้ นี่ซิถ้าอยากรู้ก็ทำให้เป็นเองในจิตเจ้าของซิ พอทำขึ้นมาเมื่อเป็นแล้วไม่ต้องถามใครก็รู้เอง อ้อ ๆ มีแต่อ้อ ๆ เรื่อย หนองอ้อ อ้ออย่างนี้เหวอ ๆ ปัญญาอย่างนี้เหวอ ปัญญาประเภทใดควรแก่กิเลสประเภทใดมันหมุนตัว ๆ ๆ

ที่ท่านนำมาพูดเหมือนกับว่าโลกอันนี้มีสมมุติ อันนั้นไม่มีสมมุติ ต้องทำให้เป็นกรุฬายาพายทาง พอโลกทั้งหลายได้คาดไว้ ท่านก็นำมาเทียบมาเคียงไปอย่างนั้น จะให้ตรงกับความจริงของธรรมชาตินี้จริง ๆ ยังงี้ก็ตรงไม่ได้ คาดหมายแล้วพอก้าวเข้าไป เมื่อผู้ปฏิบัติไปตามกรุฬายาพายทางแล้วก็เจอเอง พอเจอเองแล้วรู้อย่างนี้ อ้อเป็นอย่างนี้เอง ๆ

ธรรมพระพุทเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ นะ แต่เวลานี้กิเลสมันปิดบังเอาเสียจน ปกคลุมเอาเลย เหมือนกับน้ำในบึงจอกแทนปกคลุมเอาอย่างหนาแน่นทีเดียว มองลงไปนี่ไม่เห็นน้ำเลยนะ เห็นแต่จอกแต่แทนเต็ม ปกคลุมอยู่

มองลงไปนี่ทั้ง ๆ ที่น้ำเต็มใสสะอาดอยู่นั้น ประหนึ่งว่าไม่มีน้ำเพราะมองไม่เห็น เห็นแต่จอกแต่แทนเต็มอยู่ข้างบนนี้หมดปกคลุมไปหมด แล้วเปิดจอกเปิดแทนออก ขนจอกขนแทนออกก็เห็น เห็นมากเห็นน้อยตักต้อม ตักต้อมเป็นยังไรรสชาติเป็นยังไรรู้แล้วเป็นสักขีพยานแล้ว ที่นี้เอาใหญ่เลย ถึงจอกแทนจะมาปกคลุมหุ้มห่อตามเดิมก็ตาม ความเชื่อแน่วว่าน้ำนี้มีน้ำนี้ใสสะอาด น้ำนี้อาบต้อมจิตสนิทนี้มันฝังลึกแล้ว เรียกว่า อจลศรัทธา ท่านเรียกอจลศรัทธา

ถึงจิตจะไม่เป็นอย่างนั้นอีกก็ตาม บางครั้งบางครั้งมันมีปิดมีบัง บางครั้งบางครั้งมันเหมือนมีเมฆหมอกมาปิดมาบังตะวัน พระอาทิตย์นี้แหละมองไม่เห็น มองเห็นจาง ๆ ไม่ได้เห็นเต็มดวง ที่นี้กิเลสมาปิดคลุมจิตใจไม่ให้เห็นชัดเจนอย่างที่เห็นฝังลึกลงที่แรกนั้นก็ตามนะ จิตใจมันฝังแล้วเป็นอจลศรัทธา ที่นี้มีแต่จะขยับเรื่อย ๆ เดียวก็เปิดออกเรื่อย ๆ ขยับเรื่อยเปิดออกเรื่อยก็จ้านั้นซิ อ้อ บึงนี้มีแต่น้ำ จอกแทนหายซากไปหมดแล้ว นี่หัวใจดวงนี้มีแต่ธรรมกิเลสหายซากไปหมดแล้ว ความเทียบเทียบว่าอย่างนั้น

ที่นี้เมื่อมีแต่ธรรมแล้วก็จำละซิ คำว่าจำนี่เราก็คาดอีกนะพวกบ้านี้ พวกเรามันพวกบ้าคาดเดา พอว่าจำก็อ้อคงจะเป็นเหมือนตะเกียงเจ้าพายุ นะ มันเอาตะเกียงเจ้าพายุมาอวดแล้ว มันเป็นอย่างนั้นนะ ให้มันเป็นในเจ้าของแล้วคำว่าจำนี่มันก็ไม่ถูกนะ มันจำเพาะพอเหมาะพอดีกับความเป็นของผู้เป็นนั่นแหละ คาดไม่ถูก นี่ละที่ว่าธรรมอัศจรรย์ เราเอาแต่คำว่าอัศจรรย์ไปใส่นี้เพียงคาดเฉย ๆ เป็นเครื่องเปรียบเทียบนะ อัศจรรย์อันนั้นไม่ได้เหมือนอย่างนี้อีกแหละมันเป็นอย่างนั้น

จึงสอนให้อบรมจิตใจ จิตใจเป็นสำคัญมาก จิตใจนี้เป็นเหมือนบึง กิเลสตัณหาเป็นเหมือนจอกเหมือนแทนปกคลุมธรรมอยู่ในใจมันไม่ให้มองเห็นได้ ไม่ให้เห็นความเพียรความดีความดีบุญกุศลผลความดีทั้งหลายว่าเป็นของเลิศของประเสริฐ มีแต่กิเลสพาให้เลิศพาให้ประเสริฐแล้วจมไปเรื่อย ๆ

เวลานี้กิเลสกำลังเสกสรรพาให้เลิศให้ประเสริฐนะ เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้ามันปั่นมันแต่งมันปรุงเจ้าของ โลกทั้งหลายก็เป็นโลกโง่ที่สุดเสียด้วย ดันตามมันจนขาดหักขาดไป ยังไม่รู้ตัวว่าวิ่งตามกิเลส นี่ซิมันน่าทุเรศ เพราะฉะนั้นใครที่รู้เนื้อรู้ตัวให้รีบแก้ไขตัดแปลงนะ จอกแทนมันกำลังปิดบังจิตใจน้ำอรรถน้ำธรรมไม่ปรากฏ เปิดออก-

เปิดออกเรื่อย ๆ มันจะค่อยจางออกไป แหนกก็ขึ้นขึ้นเรื่อยมันก็ค่อยหมดไปละซิ จอก
 แหนขนเรื่อยขึ้นเรื่อย ต่อไปก็มองเห็นน้ำ สนุกอาบตี๋มใช้สอยละ

นี่เราก็กังขาจะทำยังไง บางทีว่าจะไม่พูดอะไรนะนี่ มองไปตาใสแป๋วเหมือนตา
 แมว มันก็ได้พูดอยู่นั่นแหละจะว่าไง เราไม่ได้พูดอวดเราหนา เราไม่มีเจตนาที่อวด พูด
 ตามหลักความเป็นจริงแห่งเมตตธรรม เราพูดด้วยความเมตตาต่างหากไม่ได้พูดด้วยความ
 อวดติดบอวดดี ตามีกี่ตา หูมีกี่หู จ่อเข้ามาปากเดียวนี้หมด ทางนี้มันก็เริ่มละซิก
 ต้องพูดอะไรบ้างจะว่าไง ได้นิดหนึ่งก็เอา ๆ ขึ้นชื่อว่าของดีมีค่ามาก แน่ะ มันก็หมาย
 เอาอันนั้นนะที่อุตสาหะพยายามบิกบีน ของดีไม่เหมือนของชั่ว ของชั่วเต็มบ้านเต็มเมือง
 ก็มีแต่กิดแต่ขวางไม่ใช่เป็นประโยชน์อะไร ถ้าของดีมีนิดหนึ่งเท่านั้นก็เป็นประโยชน์แก่
 โลกมากมาย ความดีที่เกิดขึ้นจากการได้ยินได้ฟังนิดหน่อยเท่านั้นก็ตาม เป็นสาระอัน
 สำคัญแล้วฝังลึกในใจด้วย ธรรมบางข้อนี้ไม่ลืม ได้ยินครูบาอาจารย์แสดงให้ฟังเรื่องนั้น
 เรื่องนี้มันฝังลึกไม่ลืม นี่เดือนเจ้าของอยู่เรื่อย ๆ เป็นความดีกินไม่มีสิ้นสุด กินไม่หมด
 อย่างงั้นนะ

ให้พากันภาวนาให้ใจมีหลักยึดนะมันจึงไม่ว้าวเหว ถ้าใจไม่มีหลักนี้ว้าวเหว เช่น
 อยู่กับครูบาอาจารย์จิตใจก็ไปอยู่กับท่านหมดเสียไม่เป็นตัวของตัว ไม่เป็นเนื้อเป็นหนัง
 ของตัว ไปเกาะอยู่กับท่านเสียหมด จิตใจไม่มีหลักยึด แต่ก็ยังดีที่มีครูบาอาจารย์เป็น
 หลักยึด แต่ที่นี้ดีไม่ได้ดีขึ้นเดียวซิดีหลายชั้น ให้เรามีหลักของเราด้วยมีครูบาอาจารย์
 เป็นหลักยึดด้วย ดีขึ้นต่อไป ต่อไปให้เราเป็นตัวของเรา ครูบาอาจารย์ยกเทิดทูนไว้
 กราบไหว้บูชาแต่เรานี้เต็มตัวของเราแล้ว อย่างนั้นก็ให้มีซิดีหลายชั้นหลายตอน

ดังพระพุทธเจ้าและสาวก สาวกกราบพระพุทธเจ้านี้กราบอย่างแนบสนิทเลย แต่
 สาวกไม่ได้หวังพึ่งพระพุทธเจ้าอีกต่อไปเป็นตัวของตัวพอแล้ว แล้วคุณค่าของพระพุทธ
 เจ้าเต็มอยู่ในหัวใจสาวกหมดเลย สาวกไม่ได้ให้พระพุทธเจ้าเป็นตัวประกันเหมือนแต่
 ก่อน เพราะเจ้าของประกันเจ้าของเต็มภูมิแล้ว คำว่าดีนี้มีหลายชั้นหลายภูมิ เราไปไหน
 ไม่ได้ก็ต้องอาศัยครูบาอาจารย์ เกาะครูบาอาจารย์ เกาะครูบาอาจารย์ก็เพื่อมาเกาะเจ้า
 ของ ถ้าเจ้าของได้หลักบ้างอาศัยครูบาอาจารย์บ้าง เจ้าของได้หลักเข้าไปเรื่อย อาศัยครู
 บาอาจารย์ไปด้วย ต่อไปเจ้าของได้หลักเต็มที่แล้วก็ปล่อยความเกาะครูบาอาจารย์เสีย
 ยกไว้แต่บุญคุณกราบท่านอย่างแนบสนิทเลย เราก็คือเป็นตัวของตัว

เราก็กังขาจากเจ้าของซึ่งเคยเป็นมาแล้วนะ อยู่กับครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่น จิต
 ใจอยู่กับท่านหมด เวลาภาวนายังไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรจิตใจอยู่กับท่านหมด เจ้าของ
 เหมือนไม่มีลมหายใจไปหายใจจุมูกท่าน เจ้าของเหมือนไม่มีจุมูก พอรู้เข้าไปพืดเข้าไป

เรื่อย ๆ มันก็มีแววออกมาเรื่อย ๆ ค่อยเห็นเหตุเห็นผลเรื่อย เกะท่านก็เกะ เกะอัน
นี้ก็เกะ ก็เป็นหลักเข้าไปเรื่อย

ทีนี้จะให้พระนะ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗(เช้า)

อย่ามองข้ามใจ

คนเต็มแผ่นดินหาความสุขชนิดหนึ่งเท่ากำป็นนี้มาอดกันมันก็ไม่มี มันมีแต่กองทุกข์ เต็มโลกเต็มสงสาร ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่หรือเราอยากถามว่าอย่างนั้น เรื่องความดีนรรความ กระวนกระวาย ความโลภเกินเหตุเกินผลเกินเนื้อเกินตัวมันทำลายตัวเองนั่นแหละไม่ทำลาย ใคร เมื่อไม่สมหวังมันก็เป็นทุกข์ มีหน้าซ้ำความหวังนั้นเลยพาให้ล้มจมก็มีมาก หวังว่าจะร่ำจะ รวยสุดท้ายกลายเป็นความล้มจมไปเสียก็มีเสียมากมาย นี่แหละเราเชื่อกิเลสเราเชื่อเกินไป พอ อยู่พอกินพอเป็นพอไปก็ไม่ว่าทุกข์มากคนเรานะ อันนี้ความโลภมันเหลือตัวล้นหัวใจ ได้เท่านี้ แล้วอยากได้เท่านี้ อยากได้เท่านี้ ประราณามากเข้า ๆ ก็กลายเป็นประราณาลามกไป อันนี้ก็ พาเจ้าของให้ล้มจมและทำคนอื่นให้กระทบกระเทือนไปด้วยมีมากมายเวลานี้

คนมากทุกข์มากเพราะเรื่องมันมีมาก ให้พี่น้องทั้งหลายคิดไว้ด้วย แล้วเรื่องเครื่องญาติ ของเอดส์นี่กำลังรุกรานนะเวลานี้เข้าเมืองไทยเรา เครื่องญาติของเอดส์คืออะไร คือกามกิเลสมัน แดกแขนงออกไปเป็นเอดส์มาตามประเภทต่าง ๆ พุดไม่จบนะที่มันไหลเข้ามาทำลาย ไม่ได้เข้ามา ส่งเสริมนะ นี่ก็กิเลสเป็นผู้หลอกลวงเข้ามา ความรื่นเริงบันเทิงแหละเป็นตัวเชื่อมหรือเป็น สื่อนำมาตัมตุนพวกเราแหลกหมดนะเวลานี้

ในบ้านในเรือนก็ให้พากันระมัดระวังให้มาก ประกาศอยู่เสมอ สิ่งใดจะเป็นความเสียหายแก่เด็กอย่าเอาเข้ามาในบ้านเป็นอันตราย นี่เคยประกาศสอนมานานแล้ว สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็ก ให้เสีย เด็กเสียแล้วก็เท่ากับประเทศชาติบ้านเมืองเสียนั่นเอง เพราะเด็กต่อไปจะเป็นผู้ใหญ่ ของชาติบ้านเมือง จะมีแต่คนเหลวแหลกแหวกแนวไปหมด ปกครองบ้านเมืองให้เป็นหลักเป็น เกณฑ์ได้อย่างไร ปกครองไม่ได้นะ ก็เพราะผู้ใหญ่ที่นั่นแหละพาทำเด็กให้เสีย ความรื่นเริง บันเทิง ความสนุกสนาน ความคึกความคะนองนั่นแหละ มันไปกว้านเอาสิ่งนั้นสิ่งนี้มา

ของประเภทเหล่านี้เป็นประเภทของสัตว์เดรัจฉาน เขาไม่มีศาสนาเขาทำตามเรื่องของ เขา หายางอายุไม่ได้ เราเป็นผู้มีศาสนามีคุณสมบัติประจำมนุษย์ ไปคว้าเอาสิ่งเหล่านี้มาเผาเจ้า ของมันก็ร้ายแรงยิ่งกว่าเขาเสียอีกซิ เขายังได้เงิน ไร่เราไม่มีแหละได้มีแต่เสียเงิน เสียใจ เสีย คนไปอีกมากมายกายกองเวลานี้เป็นอย่างนั้น ขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดให้ดี

เทวทัตมันมีอยู่ทุกบ้านทุกเรือนนะเวลานี้ เทวทัตเครื่องทำลายมันมีอยู่ทุกแห่งแหละ ไป

บ้านไหนเห็นตั่งดาราตาอยู่ เสาเทวทัตนั้นแหละเต็ม.ไปที่ไหนก็ดี มองไปแล้วสะดุดหัวใจ เหมือนหัวใจจะขาดจะลอยนั้นแหละ มองไปไหนมันทนไม่ได้ที่จะไม่ให้คิด มองเห็นພັບมันจะ คิดทันที ๆ เรื่องได้เรื่องเสีย ส่วนมากมันมีแต่เรื่องเสีย ๆ นั้นซีคนมันถึงได้เสีย เรื่องพาให้เสีย มีหมดทุกแห่งทุกหน นี่ความเพลิดเพลิมลิมเนื้อลิมตัว ไม่คิดอ่านไตร่ตรองถึงความได้ความ เสียมันเสียได้อย่างนี้

เด็กเล็กหัวเท่ากำป็นนี้ก็เอาเครื่องล่อ เอาความเสียเด็กมาแล้ว ๆ สุดท้ายอยู่ที่ไหนมีแต่ เด็กโกโรโกโสหาสาระไม่ได้ ก็เพราะเอาสิ่งทำลายมาทำลายตลอดเวลา จะหาสารคุณมาจากที่ ไหนไม่มีแหละ ถ้าไม่ปฏิบัติตามจะฉิบหายจริง ๆ นะเมืองไทยเรา จะไม่มีคนดีเหลืออยู่ในโลก นี้แหละ จะมีแต่คนประเภทนี้แหละ ประเภทเศษมนุษย์ มีแต่ร่างมนุษย์เศษมนุษย์เฉย ๆ ตัว มนุษย์จริง ๆ ที่มีคุณสมบัติประจำตัวพอเป็นมนุษย์บ้างกับโลกเขาจะไม่มีนะเวลานี้ ก็เพราะ ความฟุ้งเฟ้อเห่อคะนองนั้นแหละเป็นเครื่องหลอกลวง มันหลอกไปอย่างนั้น หลอกไปอย่างนี้ เราก็ดอตตามมัน ๆ ก้าวข้างหลังมา ๆ มีแต่ความทุกข์ตามหลังมา ๆ เราไม่รู้ เวลานี้มากมาย กายกอง

อะไร ๆ ก็ทำเพื่อเสียไปทั้งนั้นนี่นะ มันไม่เพื่อได้นี่นะ ไปเรียนวิชาอะไรมาก็เพื่อทำลาย ๆ เสียมากต่อมาก เพราะจิตตัวทำลาย ก็เลสตัวทำลายมันอยู่ในจิต เอาอะไรมาก็คว้ามับ ๆ มา เป็นเครื่องมือถลุงเราเสียแหลก ๆ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยจะทำยังงี้ นี่หลวงพ่อก็เทศน์ประจำทุกวัน ออกช่องไหนก็มีแต่ช่องที่โลกพินาศฉิบหายนั้นแหละ ไม่พูดก็อยู่ไม่ได้เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ ทำลายต้องได้พูดเสมอ ท่านทั้งหลายจะพิจารณาให้พากันพิจารณานะ

ตามบ้านตามเรือนเด็กอบรมให้ดี อย่าห่างพ่อห่างแม่จนเกินไป ปล่อยไปเข้าโรงรำโรง เรียนถึงเวลากลับมาก็ควรได้มีเวลาอบรมเด็กบ้าง พ่อแม่ก็ทำตัวให้เป็นคนดีเป็นคนดีแก่เด็ก เด็กก็จะมีอารมณ์ดี เด็กมีก็คนหัวใจอยู่กับพ่อกับแม่ ถ้าพ่อแม่ซึ่งเป็นจุดสำคัญนั้นร้ายราน กันหรือทะเลาะกัน พ่อกับแม่ทะเลาะกัน เด็กนี้ร้ายรานไปหมดในหัวใจของเด็ก นอนไม่เป็น หลับเป็นตื่นละเมอเพ้อฝัน ตื่นขึ้นมาก็โศกเศร้าเหงาหงอย ไปโรงรำโรงเรียนไม่รู้ภาษาวิชา ไม่ ทราบว่าครูสอนว่ายังงี้เพราะเอาเรื่องของทางบ้านมาคิด เรื่องของพ่อของแม่ทะเลาะกันนั้นแหละมาคิด เด็กเลยเสียไปหมด เรียนหนังสือก็ไม่ได้เรื่อง สุดท้ายก็หาทางออก หาทางออกก็ หาทางอบายมุขอบายภูมิ สุดท้ายก็เป็นเครื่องสังหารตนหมด นั้นทางออกของเด็กเลยเป็นอย่าง นั้นไปเสีย

ทางออกของเด็กคือความลุ่มจม คิดสนุกสนานกับเพื่อนกับฝูง เขามีอะไรก็เล่นกับเขา กินกับเขาไป สุดท้ายก็กินยาเสพติดเฮโรอีนเข้าไปแล้วตายเลย ๆ พวกนี้ถ้าลงได้ติดใครเข้าไป แล้วหมดราค้าราคาหมดความเป็นมนุษย์ละนะ ฉิบหายวางปวงไปหมดให้พากันระมัดระวังให้

มาก เวลานี้กำลังเคลื่อนอยู่เต็มโลกเต็มสงสาร ความเห็นแก่เงินไม่ได้เห็นแก่มนุษย์ละชิที่ทำความเสียหายเวลานี้ ความเห็นแก่เงินก็คือกิเลสนั่นแหละ มันโลก ขอให้ได้เงินเป็นพอ จะเอาอะไรไปก็ตามขอให้ได้เงินมาเป็นพอ ๆ ความเห็นแก่เงินนี้แหละมันทำลายชาติบ้านเมืองเวลานี้เราอย่าเห็นว่าอะไรทำลาย

สิ่งเหล่านี้คนหามา คนไม่หามามันเกิดขึ้นไม่ได้แหละ คนผลิตขึ้นมา คนทำขึ้นมาแล้วก็คนมาขายทำลายกัน เงินได้มาก็ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร เมื่อมนุษย์เสียหมดแล้วเกิดประโยชน์อะไร เงินก็มนุษย์ผลิตขึ้นมาแล้วก็มาสังหารมนุษย์ เป็นเจ้าอำนาจบีบบังคับมนุษย์ให้จนกระทั่งถึงเสียคนได้ เพราะความโลภ ความเห็นแก่เงิน ไม่เห็นแก่ศีลแก่ธรรม ไม่เห็นแก่สารคุณของมนุษย์ เลยเสียไปหมด เราคิดให้มากนะเรื่องเหล่านี้ หลวงตาบัวตายแล้วไม่ค่อยมีใครเทศน์นะ พระท่านไม่ค่อยเทศน์แหละท่านเกรงใจญาติโยม ท่านเกรงใจท่าน กิเลสอยู่กับหัวใจท่านอยู่กับหัวใจญาติโยม

กิเลสอยู่ตรงไหนเกรงใจตรงนั้น ไม่ค่อยจะอาจเอื้อมแหละ ถ้าธรรมอยู่ตรงไหนละเข้าปึง ๆ เลย ความจริงอยู่ตรงไหนนั่นแหละธรรมอยู่ตรงนั้น เข้าตรงนั้นทำลายตรงนั้น สิ่งชั่วช่าลามกจะพังไป ๆ ตรงนั้นแหละ นี่ก็พูดให้เห็นจุดบกพร่อง เห็นจุดเสียหายของตัวเองทุกคน ๆ ให้นำไปพิจารณา หลวงตาบัวไม่ได้เทศน์เพื่อบำเพ็ญดีเตียนท่านทั้งหลายเพื่อทำลายให้ท่านทั้งหลายล่มจม แต่เทศน์เพื่อปลดปล่อยสิ่งไม่ดีทั้งหลายให้พากันระมัดระวัง ปลดปล่อยออกจากตัวแล้วจะเป็นคนดีมีสง่าราศีขึ้นมาภายในตัวและบ้านเมืองของเราต่างหาก ขอให้ท่านทั้งหลายคิดเอา

คนคิดแบบสุกเอาเผากิน พูดอะไรขึ้นมาถ้าได้ยินเสียงดังขึ้นบ้างก็ว่าท่านดูเสีย เลยเป็นเครื่องมือของกิเลสไปเสีย เลยไม่ได้เรื่องได้ราว มาวัดก็ไม่เกิดประโยชน์ อยู่ในบ้านก็มีแต่โทษ มาวัดก็ไม่เกิดประโยชน์เป็นโทษอีกด้วย มีเยอะนะ ให้พากันจดกันจำ

วันนี้ก็ท่านเจ้าคุณธรรมบัณฑิต เจ้าคณะภาคท่านจะพาเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอต่าง ๆ ในเขตจังหวัดอุดรธานีมาพร้อมกับประชาชน ตอนบ่ายโมงวันนี้เต็มหมด นี่ท่านก็ว่าพาญาติโยมมาคารวะ มาฟังเทศน์ฟังธรรมนั่นแหละ หลวงตาบัวเลยจะตายเรื่องเทศน์ เทศน์ทุกทีใครมาหากก็ต้องได้เทศน์ เหนื่อยเท่าไรก็ได้ไม่หยุดแหละ วันนี้แน่นแหละตั้งแต่บ่ายโมง เริ่มกันบ่ายโมง ทุกปีเป็นอย่างนั้น ท่านถือเอาวันแรม ๘ ค่ำเดือน ๘ ของทุกปีเป็นประจำ พาญาติโยมมาทุกปี เราก็ได้ให้การอบรมตามกำลังความสามารถที่จะเป็นไปได้ทุกปี ๆ ไม่เคยขาด ให้การอบรมเรื่อยมาอย่างนี้แหละ เพราะเห็นแก่หัวใจคน

หัวใจนี้สำคัญมากที่สุด เวลานี้โลกมองข้ามหัวใจเสียมากที่สุดอีกเหมือนกัน ไม่ได้เห็น

มองดูเห็นข้างนอกข้างใน เห็นกระจ่างไปเรื่อย สติปัญญานี้ก็ออกก้าวเดินมากเท่าไร ยิ่งเห็นไกลไปเรื่อย ๆ กว้างไปเรื่อย ลึกไปเรื่อย ละเอียดลเอียดไปเรื่อย สติธรรมปัญญาธรรมออกเป็นอย่างนั้น

ถ้าสติปัญญาธรรมดาก็รู้เห็นธรรมดา อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ รู้ ๆ เห็น ๆ กันอยู่นี้แหละ นี่เรียกว่าสติปัญญาธรรมดามีประจำชั้น ถ้าสติธรรมปัญญาธรรมแล้วต่างกัน มีความละเอียดลออเท่าไรยิ่งทำคนนั้นให้มีความเฉลียวฉลาดเฉียบแหลมว่องไวทุกอย่างภายในภายนอก เรื่องความปลอดภัยตัวเองออกจากทุกข์นี้เร็ว นั่นท่านเรียกว่าสติธรรมปัญญาธรรม

เราให้พยายามอบรมตัวของเราไม่งั้นจะเสียนะ คนเราเสียได้ง่าย ๆ นะแต่ดีนั้นดีได้ยาก เพราะกิเลสมันขวาง ถ้าจะทำดีกิเลสขวาง ถ้าจะทำชั่วกิเลสเปิดทาง เพราะฉะนั้นการทำชั่วจึงทำได้ง่าย การทำดีจึงทำได้ยาก ให้พากันระมัดระวังตรงนี้ ตรงไหนมันยากละเอ้า ตรงนั้นกิเลสขวางละนั่น เราอยากทำความดีนี้ยากนะ กิเลสมันขวางแล้วไม่ให้ทำ เพราะกิเลสนี้เป็นเจ้าอำนาจครอบหัวใจของสัตว์โลกในโลกธาตุนี้ ไม่ให้ออกจากเงื้อมมือของมันไปได้เลย

ในโลกธาตุนี้เรียกว่าเรือนจำของวัฏจักร ครอบสัตว์ไว้ให้ผู้นั้น ไม่ว่าสัตว์ประเภทใด แม้ทำมหาพรหมก็พ้นไม่ได้ ต้องอยู่ในกรอบของเรือนจำนี้ทั้งนั้นแหละ ความรู้ก็อยู่ในกรอบของมัน ไม่ให้หนีออกหนีไปจากกรอบของมันได้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียนรู้ขนาดไหนก็เถอะ ก็เป็นความรู้ของนักโทษในเรือนจำวัฏจักรนั่นแหละ มันต่างกันอย่างนั้นถ้าเทียบกับความรู้ของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ท่านแล้วผิดกันอย่างนั้นแหละ ความรู้ของพระพุทธเจ้าเหนือมันหมดฟังซิ

ความรู้ท่านเหนือโลกธาตุ คืออยู่เหนือโลกธาตุนี้หมด ความรู้พระพุทธเจ้าความรู้พระอรหันต์ท่าน จิตของท่านก็เหนือ ความรู้ของท่านก็เหนือ ทุกสิ่งทุกอย่างเหนือหมด ท่านจึงสนุกมองดูพวกเราที่อยู่ในเรือนจำแห่งวัฏจักรได้เหมือนนักโทษในเรือนจำนั่นแหละ ท่านดูเหมือนกันไม่ผิดอะไร นอกจากท่านไม่พูดท่านไม่แสดงไว้เฉย ๆ ในตำรับตำรา มีแต่ท่านพูดเป็นกลาง ๆ ไว้ เพราะว่าโลกมีจำนวนมาก แล้วแต่ใครจะแยกจะแยะไปใช้ในทางใดให้เป็นคติแก่ตัวเองก็นำไปใช้ ๆ

นี่พวกเรายังติดอยู่หรือ พวกเราเป็นนักโทษในเรือนจำแห่งวัฏจักร ให้พากันอุตสาหะพยายามทำความดี ความดีนี้แหละจะเป็นเครื่องนำทาง จะเป็นธรรมชาติพาเดิน คือเครื่องพาเดินออกจากวัฏจักร คือเรือนจำของวัฏจักรนี้ ถ้าไม่มีความดีไม่มีทางออกได้เลย ตายก็กัปก็เกิดอยู่ในวงนี้ ๆ แม้ฆานรกอบเวจีก็อยู่ในเขตของวัฏจักรไม่ออกจากนี้ไปได้

ผู้ทำความดีเท่านั้นที่จะพ้นจากนี้ไปได้ ทำไปเรื่อย ๆ จะมีช่องออก มีทางออกเรื่อย ๆ

แล้วก็หลุดพ้นไปได้ ที่นี้สนุกมองดูเรื่องความเป็นมาของตัวเอง เคยเป็นมาแต่ก่อนเป็นยังไง ก็เหมือนกับโลกทั้งหลายเป็นกัน เมื่อเห็นนี้แล้วเป็นยังไงก็ได้ดูละที่นี้ เรื่องของเรายุติลงแล้ว ชาติละกันไปแล้วเรื่องวัฏจักรวิภูวน อยู่ในวัฏจักรอันนี้ไม่มีอีกแล้วในหัวใจนี้ สนุกมองดูโลก

นั่นละพระพุทธเจ้าท่านสอนโลก ท่านสอนด้วยความเมตตาสงสารล้วน ๆ ให้เราทั้งหลายตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เอาความดีนั้นแหละเป็นเครื่องพึ่งพิงอิงอาศัย เป็นเครื่องฝากเป็นฝากตายได้ ถ้าไม่มีความดีแล้วไม่มีทางออกนะ ติดคุกในวัฏจักร วัฏจักรมีที่ประเภทเรื่องกองทุกข์ นับไม่ถ้วนเลย นับตั้งแต่มหันตทุกข์ขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นทุกข์ธรรมดา

เอาต่อไปนี้ให้ไหวพระ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ใส่บาตร

พระพุทธรเจ้าเสด็จออกทรงผนวชไม่เห็นใครไปลาดยางให้พระพุทธรเจ้า มีไหมในตำราว่า พระพุทธรเจ้าไปที่ไหนลาดยางไปพร้อม ๆ ไม่เห็นมี ต่อไปนี้เราจะต้องได้ถือไม้ติดตัวไปด้วย ไปบิณฑบาตต้องถือไม้ติดตัวไปด้วย เราบอกให้ถอดรองเท้า ถอดรองเท้า-ปั๊บนั่นเหยียบแล้ว ขึ้นเหยียบอยู่บนรองเท้านะ พวกเพื่อน ๆ ละบอกให้ถอดรองเท้า ถอดรองเท้าเหยียบปั๊บนั่นอยู่ข้างบน ไม่ยอมลงนะ ดีชานะชิตตรงนั้นนะ มันพิลึกกึกกือ กลัวเท้าสกปรกมากกว่าหัวใจสกปรก หัวใจสกปรกมอมแมมเท้าสะอาดใช้ไม่ได้

พระพุทธรเจ้าเสด็จออกบิณฑบาตทุกพระองค์ไม่ปรากฏใส่รองเท้า พระสาวกอรหันต์ของพวกเราเป็น สรรณ คจฺฉามิ ของพวกเราทรงลำบากลำบากมอมแมมทุกอย่างเพื่อเสาะแสวงหาบรรพชาธรรม พวกเรามีแต่ไก่แต่เก้ ไปที่ไหนให้กิเลสแห่ไป ให้กิเลสตามไปมันดูไม่ได้นะ กิริยาแสดงออกตรงไหนไม่มีกิเลสออกหน้าไม่เห็นมีนี่ มีแต่กิเลสออกหน้า กิเลสดันออกไป ๆ ธรรมดันออกไปไม่เห็นมี มีแต่กิเลสมันดันออกไป ๆ

ดังที่ว่าตะกั่วนี้แหละใส่รองเท้า โอ้ย สวยงามที่สุดเลย เท้านะเกลี้ยงเงาที่สุด อะไรตะไม่ได้เท้า สกปรกชนิดหนึ่งไม่ได้ บอกให้ถอดรองเท้า นี่ฝ่ายธรรมนะ ฝ่ายธรรมให้ถอดรองเท้า ฝ่ายกิเลสถอดปั๊บนั่นเหยียบปั๊บนั่น โน่นเห็นไหมลวดลายกิเลสเร็วไหมเราไม่รู้ นี่เราจึงสงสัย เวช โถ กิเลสนี้แหลมคมเอาเหลือประมาณนะ แหลมคมจริง ๆ เราจึงได้ยอม ทุกวันนี้มายอมกิเลสว่าแหลมคม ยอมรับว่าแหลมคมจริง ละเอียดลออจริง แต่ก่อนก็ไม่ว่าอะไรไม่รู้เรื่องราวอะไร ไม่ทราบจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ เพราะตัวเรานั้นก็เป็นกิเลสทั้งตัวนี่ อะไรขึ้นชื่อว่ากิเลสมาอยู่ในตัวเราหมด ที่นี้เวลาจะทำอะไรก็กลัวกระเทือนเรา ๆ เพราะกิเลสมาเป็นเราเสียแล้วนี่มันก็ไม่ว่าอะไร เออะอะก็มีแต่กลัวกระเทือนเรา ๆ กิเลสมาเป็นเรา แต่เราไม่ได้ กิเลสสนุกเหยียบย่ำทำลายแหละ

เรามีแต่จะถือไม้ไปบิณฑบาตด้วยเท้านั้นแหละ ถือไม้ติดตัวไปด้วย บอกถอดรองเท้า ถอดรองเท้าเหยียบข้างบนตีปั๊บนั่น เอาจากหักแหละ มันทำไมเก่งนักกิเลส ดีกิเลสต่างหากนะ เราไม่ได้ตีคน แต่ที่นี้กิเลสมันอยู่กับคน ถูกคนหรือไม่ถูกคนเราไม่รับทราบด้วย เราดีกิเลสต่างหาก ฟาดจนคนขาหักแหละ เพราะขากิเลสมันอยู่กับคน ดีให้ขาหักหักสักที

โอย ละเอียดมากนะ พิจารณาไปเท่าไรยิ่งเห็นความละเอียดแหลมคม ไม่งั้นครอบโลกธาตุไม่ได้ สามแดนโลกธาตุนี้กิเลสครอบไว้หมด เป็นเจ้าอำนาจครอบไว้ไม่ให้รู้ พวกเราเหมือนควายตัวหนึ่ง ๆ ควายแต่ละตัว ๆ พวกเราเป็นยังงี้ ผิดกันไหม ควายกับคนมันต่างกัน คนเป็นผู้ควบคุมควาย ควายนั่นไล่ไปไหนต้อนไปไหนก็ไปเรื่อย กัดหญ้าไป ต้อนไปสู่ที่ฆ่า ยังกัดหญ้าไปสนุก หยอกเล่นคะนองกันไป ไม่รู้ว่าเขาจะเอาไปฆ่า นี่กิเลสมันต้อนไปก็เหมือนกันนั่นแหละ ต้อนพวกเราไปนี่เหมือนกันเลยไม่มีอะไรผิดกัน จะแยกเปอร์เซ็นต์แยกไม่ออก ร้อยทั้งร้อยเลย กิเลสขนาดนั้นแหละ

ให้เปิดออกซิหัวใจ มันจะออกในแง่ใดมุมใด ๆ มันเคยตัมตุนพระพุทธเจ้ามาสักเท่าไร สวากอหันทท่านมาเท่าไร ๆ เวลาท่านเปิดออกแล้วฆ่ามันพินาศฉิบหาย มันออกอยู่ตรงไหนรู้หมดเห็นหมดปิดไม่อยู่เลย ท่านเอาความสังเวชนั้นแหละมาสอนพวกเรา พวกเรายังสบายอยู่ บอกถอดรองเท้า ถอดปั๊บนั่นเหยียบปั๊บสบาย โถ มันยังงี้กันนี้ มันหนาขนาดนั้นมนุษย์เรา ยังไม่รู้เจ้าของหนา

กิเลสมันทำทนายธรรมเห็นไหม ดีไม่ดีดูถูกผู้แนะนำผู้สั่งสอนอีกด้วยซ้ำ กิเลสเก่งไหม นี่เราก็มองว่าเป็นกิเลส นั่นสิ มันละเอียดขนาดนั้นแหละ มันเยาะเย้ยธรรมอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้กิเลสกำลังเยาะเย้ยธรรม เยาะเย้ยหมดหัวโล้น ๆ ก็เยาะเย้ย พระณเรชไม่กลัวทั้งนั้นแหละเหยียบหัวไปหมด หัวโล้นไม่กลัวแล้วแต่ธรรมอย่างเดียว ถ้าใครมีธรรมกิเลสไม่แหยมนะ มันกลัว ถ้าไม่มีธรรมละเหยียบบแหลกเลย อันนี้ที่สลดสังเวชมากนะ

เราก็มองเห็นว่าหนูนี่มันก็อดพูดไม่ได้ ยิ่งเฒ่าแก่มามันจะไม่ได้พูด บางทีถึงกับบอกว่าฉันฟันก็ยังดี มันเห็นอยู่ไม่พูดมีอย่างเธอ นี่ซิมันโมโห เอาเสียบ้างซิ มันเหยียบหัวคน ๆ เจ้าของยังไม่วู้ ลากออกจากเหยียบหัวคน ๆ ยังเคียดยังโกรธให้อีก มันบ้ำสองชั้นสามชั้นมนุษย์เราเห็นไหมกิเลสเก่งไหม ไม่เก่งขนาดนั้นมันเหยียบหัวสัตว์ได้เธอ สามแดนโลกธาตุมันครอบไว้หมดทั้งนั้นแหละ พวกเราพวกอยู่ในเรือนจำของวัฏจักร มันครอบไว้หมดไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยเหมือนควายตัวหนึ่ง ๆ ไม่ผิดอะไรเลยนะ พูดเท่าไรมันก็ไม่ถึงใจนะ

อยากเปิดให้เห็น เป็นยังงี้เหมือนไหมจริงไหม หรือหาเรื่องอุตริมาวาอย่างนั้นหรือ ความฉลาดแหลมคมอ้อยอิ่งของกิเลสมีทุกอย่างครอบไว้หมดไม่ให้รู้ ๆ ทั้งนั้นแหละ ว่าอะไรเป็นกิเลสไม่รู้เลย ถ้าเป็นเรื่องของธรรมกิเลสตีป๊ะ ๆ เลย เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมจึงปฏิบัติยากลำบากในขั้นเริ่มแรกของการบำเพ็ญ เพราะกิเลสมันกัดไว้แล้วขวางไว้แล้วเราไม่เห็นมันนะซี พอจะบำเพ็ญคุณงามความดีนี้จะมีแหละอุปสรรคสร้างขึ้นในตัวเอง ไม่มีก็สร้างขึ้นมากิเลสให้สร้างว่าไง

ขอแต่เราบำเพ็ญธรรมเถอะ ว่าจะทำแบบไหนก็ตาม สังเกตดูในหัวใจเจ้าของ เราไม่ได้พูดให้ใครเราพูดให้ทุกคนฟังทุกคน กิเลสมีอยู่กับหัวใจทุกคนดูให้รู้ มันแหลมคมไหม สดสังเวชจริง ๆ นะเราไม่ได้พูดธรรมดา เพราะฉะนั้นการสอนเวลาเผ็ด ๆ เวลาร้อน ๆ ร้อนด้วยอำนาจของธรรมต่างหากปราบหัวกิเลส เราไม่ได้ร้อนด้วยอำนาจของกิเลส ถ้าร้อนด้วยกิเลสจะไปปราบหัวกิเลสลงคอเหรือ กิเลสต่อกิเลสปราบกันได้หรือ ต้องเอาธรรมปราบซิ ร้อนด้วยอำนาจของธรรมซิ

พอจะทำความดีอะไรมันสร้างทันทีนะ เร็วที่สุดเลยปั๊บเอาแล้ว ๆ นี่ถ้าเราไม่มีเครื่องมือธรรมสูงกว่ามันเทียบไม่ได้นะ เอามาเทียบไม่ได้ ไม่เห็นโทษของมันเอามาเทียบได้หรือ ต้องเห็นโทษของมันซิ ยังไม่เห็นโทษของมันไม่รู้เนื้อรู้ตัวทั้งนั้นแหละ จะทำอะไรขึ้นชื่อว่าความดีนี้จะถูกก็ถูกขวางถูกขยี้ขยำไม่ให้ออกได้ง่าย ๆ นะ สมมุติว่าเงินบาทหนึ่งนี่เราจะเอาไปให้ทานเงินเราอยู่ในธนาคารมีเท่าไร เป็นล้าน ๆ เงินบาทหนึ่งที่จะนำออกให้ทานสำหรับคนตระหนี่ถี่เหนียวนั้นหวงมาก เสียตายมาก เข้าใจไหมที่พูดอยู่ที่นี่ จะเอาเงินบาทหนึ่งออกทานนี้ โอ เงินบาทหนึ่งนี้มีราคามีคุณค่ามากกว่าเงินเป็นล้าน ๆ ที่ฝากไว้ในธนาคารเป็นไหน ๆ เก่งไหม กิเลสนะ

เห็นไหมคุณค่าของกิเลสมันแสดงตัวของมันขึ้นขนาดนั้นละ เงินบาทหนึ่งเอาออกไม่ได้ขนาดนั้นละ เราไม่รู้เสียใครไม่รู้เสียวันนี้นะ พูดให้ฟังชัด ๆ อย่างนี้ละ นี่กิเลสเหยียบหัวคนเหยียบอย่างนี้เอง เอากิเลสเป็นเรา เราเป็นกิเลสไปแล้วมันตีไม่ออกซิ ตีกิเลสก็ถูกเรา ตีเราถูกกิเลส กิเลสมันอยู่กับเรามันตีไม่ถูกซิ เลยไม่ตีเสียปล่อยให้มันขยี้ขยำเอา โอ๊ย พูดแล้วน่าทุเรศ สงสารนะ ตายแล้วไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมารทุกอย่าง อย่างน้อยเป็นเปรตเป็นผีมาเผ้ากองทรัพย์สมบัติอยู่ ไม่ได้ทำอะไรเลย กิเลสหลอกคนขนาดนั้น ยังไม่เห็นโทษของมันอีกโง่ไหมมนุษย์เรา หรือยังหยิ่งว่าฉลาดอยู่หรือ เราโง่ต่อกิเลสมากที่สุดทีเดียว ถ้ายังไม่รู้จักให้รู้เสียแต่บัดนี้ มันจะไม่ได้เหยียบหัวใจเราไปนาน

พระพุทธเจ้าซี่ ซื่อบอก ไปบิณฑบาตกับพระอานนท์ เสด็จบิณฑบาตไป พุดโธ่ ตายอานนท์ ซื่แล้ว ไ้หมาดำตัวนี้นะมันก็คือมันเทศเรฐฐี่นั่นเอง ตายแล้วห้วงใยทรัพย์สมบัติ ผึงไว้ที่ไหน ๆ ไม่ยอมบอกลูกบอกหลานให้ทราบเลย ไปผึงคนเดียว ตายแล้วมันห้วงใย มาเกิด ๆ กับลูกเต้าอีกด้วยนะ มาเกิดเป็นหมาดำ แล้วทำยังงัย หมาดำตัวนี้ถ้าเราปฏิบัติถูกต้องแล้วจะให้ประโยชน์นะ ปฏิบัติยังงัย พระอานนท์ก็เป็นคนฉลาดนี่ว่าไง เกิดวันเดียวกันกับพระพุทธเจ้าด้วย ปฏิบัติกับหมาตัวนี้ออย่างนี้นะ ถ้าอยากได้เงินกับหมาตัวนี้ เวลานี้มันเทศเรฐฐี่เอาเงินไปผึงไว้ตามดิน ไทกระเทียม เงินเหรียญ แต่ก่อนเงินเหรียญผึงเป็นไห ๆ ไปเลยเทียว

ให้บอกเตือนลูกเขา ให้ลูกเขาปฏิบัติต่อหมาตัวนี้เหมือนกับปฏิบัติต่อนันทเรฐฐี่ คือ

ต้องประจบประแจง ต้องคุณพ่ออย่างนั้นคุณพ่ออย่างนี้ พอยกมือไหว้-ไหว้ พอยกมือกราบ-กราบหมาตัวนี้นะ ว่างั้นนะ ให้ยกหมาตัวนี้เหมือนพ่อนะ แล้วประจบประแจงคุณพ่อเอาเงินฝัังไว้ที่ไหน ลูกจนเต็มทีเวลานี้ไม่มีเงิน คุณพ่อฝัังไว้ที่ไหนเมตตาลูกหน่อย พาลูกไปหาเอาเงินที่ฝัังไว้หน่อย ประจบประแจงมีอะไรปรนปรี้อปรนนิบัติไ้ดำทุกอย่าง

หมาดำตัวนี้เป็นนันทเศรษฐีขึ้นมาทันที แล้วก็ปฏิบัติอย่างนั้นจริง ๆ แล้วมันรู้ภาษาคนด้วย ก็พึ่งตายไปไม่กี่ปี พอตายแล้วไปเกิดเป็นหมาดำมันก็รู้ภาษาคนได้ดีซี พอพูดประจบประแจงอะไร ๆ มันรู้เรื่องหมด แล้วก็พาไปหาชุด ลูกประจบประแจงไปไหนก็ตามรูปอุปถัมภ์อุปฐากพอ ไ้ดำเป็นพ่อพวกนั้น อุปถัมภ์อุปฐากพอแล้ว พ่อก็ส่งสารลูกจะว่าไง ก็พาไปหาเงินละซีที่นี้ ฝัังไว้ที่ไหนบ้างคุณพ่อ ไปก็ไปตะกุก ๆ ชุดลงไปนี้ได้ไหนหนึ่งแล้วเงิน ที่ไหนอีกคุณพ่อพาไปอีกนะ ไปก็ไปตะกุก ๆ ชุดอีก ที่ไหนอีกคุณพ่อ ชุดเอาจนหมดได้เงินมาหมดเลย

นี่เห็นไหมตายแล้วมาเป็นอย่างนี้ มันตระหนี่ถี่เหนียว ให้ทานให้ไม่ได้ เวลาเป็นเปรตเป็นได้ เปรตยังดีกว่านันทเศรษฐีเสียอีก ดีกว่าศีลกว่าทานดีกว่ามรรคผลนิพพาน ดีกว่าสวรรค์นิพพานพรหมโลกเสียอีก เปรตตัวนี้ แต่มันเป็นเปรตหมาดำ มันยังไม่รุนแรงอะไรนัก นี่ละอำนาจของความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอย่างนี้ละ มันเอาไว้อยู่หมัดนะ มันไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัวเลยว่าความตระหนี่นี้เป็นภัยหรือไม่เป็นภัยต่อตัวเองและใคร ๆ ก็ตาม ทั้ง ๆ ที่มันเป็นภัยต่อตัวเอง แต่ตัวเองจะกินก็กินไม่ลง อันนี้ก็มิแล้วนี้ นิทานชาดกเหมือนกันกับหมาดำตัวนี้นะ ออกมาจากชาดก นี่มันเป็นนิทานสอนต่อกัน

เศรษฐีคนนี้เป็นเศรษฐีบ้านอยู่ ๗ ชั้น แล้วไปเที่ยวบ้านเขาไปเจอเขาทำขนมเลี้ยงกันอีกทีก็ เพราะเขาไม่เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียวนี้ เขาทำขนมเลี้ยงกัน นี่ก็น้ำลายแตกปากอยากกินขนม เขาก็เชิญเข้าไปกินเลี้ยง ไม่ยอมไปกิน ถ้าไปกินของเขาแล้วเขาจะไปกินของเราจึงไม่ยอมไปกิน อดมาจะตาย มาบ้านก็มานอนแหว่ละซี เมียก็ถามเป็นอะไร เจ้าเป็นอะไรไม่สบายหรือไม่สบายตายอะไรคนหิวขนม ขนมอะไร เงินเรานี้จะทำกินเลี้ยงทั้งเมืองก็ได้นี้ประสาขนม อย่ามาพูดนะเรื่องทั้งเมืองทั้งแมงอย่ามาพูดนะ คือคนทั้งเมืองพูดไม่ได้ แล้วทำไ้

ถ้าอย่างนั้นทำขนมเลี้ยงเฉพาะในครัวเรือนของเราละ อย่ามาพูดครัวบ้านก็อย่าพูด แล้วอย่างนั้นฉันกับคุณสองคนกินด้วยกันได้ไหม คุณก็ไม่ต้องกิน กินแต่ผมคนเดียว ในตำราบอกอย่างนั้นนี่ นี่ความตระหนี่เข้าใจไหม คุณก็ไม่ต้องกินกินแต่ผมคนเดียว เอ้อ ถ้าอย่างนั้นเอากินคนเดียว แล้วจะทำไ้ยังทำขนมแล้วคนถึงจะไม่เห็น นุ่นขึ้นไปทำอยู่ชั้นบนนั้น ให้ไปทำอยู่ชั้นบน ทำก็ปิดประตู ปิดบันไดปิดประตูขึ้นไปเรื่อย ชั้นไหนก็ปิดประตูเรื่อย ๆ ขึ้นไปทำขนม ขนมเป็อง ขึ้นไปทำอยู่บนชั้น ๗ นั้นแหละ

ที่นี้ไปเปลอย่างไรงิไม่รู้หน้าต่างเปิดไว้นะซี เปิดหน้าต่างเอาไว้ พระพุทธเจ้าท่านเล็งญาณ อยู่โน้นพระเชตวัน นั้นเห็นไหมมีอุปนิสัยสามารถจะบรรลุธรรมนะ แล้วกิเลสบาง ๆ เหมือนกระดามันปิดหน้าเท่านี้ทำให้จมลงขนาดนั้นเห็นไหม นี่ละกิเลสตัวนี้มันปิดปั๊บเดียวเท่านั้น ทำให้ตระหนี่ถี่เหนียวเสียจนเกาะไม่ออกเลย ไปโมคคัลลานให้ไปโปรดเศรษฐีคนนี้นั้น จะตายจมนะ เดียวนี้เวลานี้กำลังเริ่มสร้างซากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟเผาไหม้ตนเอง ให้รีบไปนะไปเดี๋ยวนี้ ให้ไปทรมานเอาเศรษฐีคนนี้ให้เป็นคนกลับคืนมาหน่อยเถอะ เราจะรอ อยู่ที่นี่แหละคอยกินขนมว่างั้นนะ พระพุทธเจ้าบอกว่าเราจะรออยู่ที่นี่คอยกินขนม

พระโมคคัลลาน์เข้ามาณปัจุบันก็บึ้งเลย เหาะมาก็มาตรงนั้นแหละ ตรงหน้าต่างนั้นแหละ พอมาถึงนั้นแล้ว ทำไมเหาะมาหยุดอยู่กลางอากาศก็ได้ เห็นไหมฤทธาศักดิ์ดานุภาพเป็นอย่าง นั้น ไม่เหมือนเรือบินหยุดไม่ได้ะกลางอากาศ อันนี้เหาะมาพอมายังหน้าต่างพอดีกับขนม เบื่อง พอไปถึงนี่หยุดก็แล้วก็ผ่านไป แล้วเหาะมาอีกดูอีก โอ้ย หัวโล้นมาแต่ไหนอีก ขึ้นมา ทำข้างบนสูงขนาดนี้แล้วยังมาได้อยู่ที่นี่ หัวโล้นมาจากไหนว่างั้นนะ คือพูดด้วยความเคียดแค้น เราก็พยายามทำอยู่ข้างบนไม่ให้ใครมากินยังมาจนได้ นี่ พอครั้งที่สามมาก็บึ้งเข้าหน้าต่างปั๊บ เลยพระโมคคัลลาน์

เอ้า ดักให้มันเสีย แล้วก็เอาซ้อนมาดัก ดักเท่าไรก็ไม่ออกมันติดกับซ้อน ดึงก็ไม่ออกมัน จะไปทิ้งกะละมังนี่ เอาซ้อนดักดึงเท่าไรก็ไม่ออก ไถกะละมังครี๊ด ๆ ไปนะซี อู๊ย ให้มันหมดเสีย ไม่ต้องกินแล้วพวกเรา ให้มันหมดเสีย ก็ใส เอ้าเอาหมดเสีย บอกว่าอาตมาไม่ได้มาหาเอาขนม นี่นะ นั้นเห็นไหมเวลาท่านตอบ คุณนะกำลังจะจมลงนรกอยู่เวลานี้เพราะขนมอันนี้เองไม่ใช่ เพราะอะไรนะ สงสารคุณแล้วมาโปรดเฉย ๆ นะ เมตตาสงสารมาให้รู้โทษของความตระหนี่ มันกำลังจะเอาคุณลงจมนรก คุณเป็นผู้มีอุปนิสัยสามารถที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้อยู่ แต่ ทำไมจึงให้ขนมเบื่องเพียงเท่านี้มาเหยียบย่ำทำลายเสียจนจะให้จมสด ๆ ร้อน ๆ นี่มีอย่างเห รอ แล้วรีบมาแนะนำสั่งสอนให้รู้เรื่องราว

พอว่างั้นจิตก็ยี้มแย้มแจ่มใสพลิกขึ้นทันทีเลย แล้วก็ขอถวายที่นี้ ไม่ได้ว่าให้มันนะ ขอ ถวาย อาตมาไม่เอา ไม่เอาอะไรทั้งนั้น เอาเฉพาะหัวใจคุณเท่านั้น หัวใจคุณจะจมเวลานี้ นอก นั้นอาตมาไม่ต้องการอะไรทั้งหมด แล้วก็เทศน์ให้ฟัง เทศน์เรื่องคุณค่าแห่งการเสียสละ คุณค่า แห่งการทำบุญให้ทาน ว่าเป็นเศรษฐีนี้ก็เพราะการทำบุญให้ทานไม่ใช่เพราะความตระหนี่นี่นะ ทำไมจึงเอาความตระหนี่มาก็ตามขวางเอานักหนาเมื่อเป็นเศรษฐีมาแล้ว แล้วเอาความตระหนี่ มาทำลายมีอย่างเหรอ

พอสอนให้รู้เรื่องราวแล้วก็ขอถวายตัวเป็นลูกศิษย์ เสร็จจากนั้นแล้วก็ขอถวายอาหาร ท่านบอกไม่เอาเท่าไรไม่ยอมที่นี้ ยกหมดเลย ท่านก็ว่าถ้าอย่างนั้นเอาไปวัดเชตวัน พระพุทธเจ้า

ท่านทรงรออยู่แล้วเวลานี้ว่างนั้นนะ ไปก็พระพุทธรูปเจ้ารออยู่จริง ๆ ขนมห้างกะละมังหนึ่งก๊นทั้งวัดไม่หมดเลย เพราะอำนาจของฤทธาศักดานุภาพแห่งบุญแห่งกุศลนี้ว่าไง พอเสร็จแล้วก็เทศน์ให้เศรษฐีฟังสำเร็จเป็นพระโสดาบันขึ้นมา เป็นอริยบุคคลขึ้นมา เห็นไหมนั่นละความตระหนี่มันเก่งไหม มันเอาคนจะให้จมจริง ๆ ถ้าไม่ได้พระโมคคัลลาน์และพระพุทธรูปเจ้าแล้วเป็นเสร็จเลย นี่พระโมคคัลลาน์อยู่ที่ไหนพระพุทธรูปเจ้าอยู่ที่ไหนพวกเรานี้ หรือจะเอาให้จมหมดทั้งศาลาหรือพร้อมทั้งหลวงตาบัวด้วยหรือ มันพิลึกนะ

พากันจำเอานะธรรมพระพุทธรูปเจ้าพูดอะไรไม่มีสอง ฟังแต่ว่าไม่มีสองสด ๆ ร้อน ๆ เป็นแต่เพียงว่ากิเลสมันจากหน้าจากหลังมันไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัวดังที่เราเป็น ดังเศรษฐีคนนั้นเป็นขนาดนั้นแหละ ไม่รู้เนื้อรู้ตัวจนจะจมลงนรกเพราะความตระหนี่ถี่เหนียว นี่เรายกมาเพียง ๒ นิทานมาในชาดกนะ เราได้อ่านได้ดูในชาดกเห็น อ่านแล้วอ่านเล่าซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นั่นละมันนำคตินำอ่านมาก นี่ละเริ่มต้นแห่งความตระหนี่มันเป็นอย่างนั้นละ

เรื่องใส่รองเท้านี้ให้จำเอานะ ต่อไปนี้เราจะได้อาไม่ติดมือไปด้วย ใครมันเก่งนักจะฟาดมันขาหัก มันเป็นยังงี้กิเลสตัวนี้ เท้าเปื้อนไม่ได้หัวใจเปื้อนไม่เป็นไร อันนี้ละแบบเศรษฐีนั่นแบบเศรษฐีจะจมเป็นอย่างนี้แหละ เท้าเปื้อนไม่ได้นะแต่หัวใจเปื้อนไม่เป็นไรถึงไหนถึงกัน นี่ละอันหนึ่งกิเลสมันเก่งนักเห็นไหม สิ่งไหนจุดไหนสำคัญมันไม่ให้รู้เลย มันเอาจุดไม่สำคัญให้เกาตรงนี้นะ เกาตรงเท้ามันเปื้อนนี้อย่าให้มันเปื้อนนะ พอถอดรองเท้าปั๊บให้โดดขึ้นเหยียบข้างบนเหมือนลิงนะอยากว่างั้น ตัวหัวใจเปื้อนที่จะพาให้จมลงนรกมันไม่ให้ดูนี้เก่งไหมกิเลส

พูดแล้วสลดสังเวชจริง ๆ นะเราไม่ได้พูดเล่น ๆ นี่นะ ผู้ไม่เห็นมันไม่เห็นจริง ๆ จะว่าไง ไม่รู้จริง ๆ ฟังอรรถฟังธรรมนี้มันจะฟังถึงใจเมื่อไร ไม่ว่าจะดูเรื่องราวของอรรถของธรรมจะฟังเรื่องราวของอรรถของธรรมมันไม่ได้ถึงใจนะ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วพันกันเลย ๆ ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ไม่ว่าหญิงว่าชาย ไม่ว่านักบวชฆราวาสมันจะถึงใจทุกอย่าง ๆ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้ว เก่งไหมกิเลส ถ้าเป็นเรื่องของธรรมมันไม่ค่อยถึงง่าย ๆ นะ

นี่เราพูดถึงขั้นเริ่มแรกที่เราฝึกหัดตะเกียกตะกายที่จะออกจากกิเลส ต่อเมื่อเราฝึกหัดไม่หยุดไม่ถอยมีกำลังมากขึ้นแล้วที่นี้เอา ๆ นะ ให้ท่านมีเท่านี้อยากให้เท่านี้มันเป็นแล้วนะอำนาจของธรรมแทรกเข้าไปแล้ว ๆ เรามีเท่านี้แต่อยากได้เท่านี้ เสียใจมีน้อยอยากให้มากกว่านี้ จะได้ให้ท่านมากกว่านี้ นั่นเอาละนะ หนักเข้า ๆ ที่นี้ การบำเพ็ญทางด้านจิตใจก็หนักเข้า ๆ ที่นี้กิเลสอยู่ตรงไหนมันเห็นหมดจะว่าไง มันจำเข้าไป เมื่อเห็นตรงไหนตรงนั้นก็จงอาจ อันนี้กูเห่า อันนี้ยักษ์ อันนี้ผี อันนี้เสือโคร่ง อันนี้เสือเหลือง อันนี้เสือดาว มีแต่สิ่งที่จะมาจับคอเราทั้งนั้น แล้วกล้าหาญกับมันได้หรือ กิเลสแต่ละตัวเทียบกับอย่างนี้ ๆ แล้วเราจะอาจหาญกับมันได้หรือ ก็มีแต่เอาชีวิตเข้าว่าเท่านั้นแหละ บึงเลย

นี่ละการบำเพ็ญธรรมบึ้งเลยไม่มีถอย ฟาดลงไป ๆ หนักลงไป ๆ กิเลสอยู่ตรงไหนฟาดลงไปแหลก ๆ นั่นถึงวาระที่ธรรมมีกำลังมากเป็นอย่างนั้น เวลาธรรมไม่มีกำลังมีแต่กิเลสมีกำลังเป็นอย่างนี้ อย่างที่กล่าวนี้ ถึงวาระที่ธรรมมีกำลังแล้วยังไงกิเลสต้องพังหมดไม่พังไม่ได้ ต้องให้พัง กิเลสไม่พังเราพังอย่างเดียว คำว่าแพ้ไม่ให้มีไม่ได้เป็นอันตราย ต้องกิเลสกับเราฝ่ายหนึ่งไม่พังฝ่ายหนึ่งต้องพัง แต่ยังไงกิเลสต้องพัง นั่นอย่างนั้นนะ

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้มีบทบาทมีตำมีสูง ขึ้นต่ำมันก็เป็นอย่างนี้แหละ จะทำอะไร ๆ มีแต่กิเลสก็ตขวางหมดมันไม่ให้ทำ พอหนักเข้าไป ๆ เราบำเพ็ญอยู่ไม่ถอย ๆ มันก็มีกำลังขึ้น เราก็ก่อนเข้า ๆ ส่วนไหนที่ควรชนะกิเลสเราก็ก่อนชนะมันไปเรื่อย ๆ เช่นอย่างทานนี้ เราเป็นลูกชาวพุทธเป็นนักทานเคยทานมาแต่พ่อแม่แต่แม่เรานี้มันไม่เสียดายนะ ได้เท่านี้อยากให้เท่านี้ ๆ ได้กินอย่างนี้อยากทานอย่างนั้น ๆ เป็นในหัวใจเองนะ ของไม่ดี ๆ ไม่ทาน อยากทานแต่ของดี ๆ นี่ชนะมันแล้วนี่นะ ตรงนี้ชนะแล้ว ต่อไปอันไหนมันก็จะชนะไปเรื่อย ๆ มันก็สูงเข้า ๆ เบิกออกกว้างออกนะซี

เอาละพอ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

นาข้าวนาเกลือ

ที่ของเราต่อไปคงจะมีป่าขึ้นละ เวลานี้กำลังปลูกเรื่อย ๆ อีกสัก ๔-๕ ปีก็ขึ้นสูงละ ไม่มีหลายชนิดเอามาปลูกตามแต่พื้นที่ พื้นที่เหมาะสมกับไม้ชนิดใดก็เอาไม้ชนิดนั้นมาปลูก ๆ ถ้าเป็นดงก็พวกไม้ตะเคียน ไม้สักดี ไม้สักนี้ชอบดงนะ ในวัดเราทั้งหมดที่ปลูกแล้ว ไม่มีที่ปลูก ไม่ว่างเลย ทางด้านโน้นไม้สักประมาณสองพันกว่าต้น ด้านนี้มันเป็นพวกไม้ตะเคียนทอง สับกันไปในป่านี้ ไม้ตะเคียนทองต้นใหญ่แล้วจะเกือบเท่าต้นเสาแล้ว ปลูกไม่กี่ปี ขึ้นเร็ว

ต่อไปอยากดูป่าก็ต้องไปเที่ยวดูตามวัด ตามบ้านไม่มีเหลือ เขียนไว้ไว้ ๆ อย่างนั้นว่า อนุรักษ์ ๆ เขียนไว้แบบเขียนไว้ ๆ ถูกทำลายหมดไม่มีเหลือเลยนะ สุดท้ายก็ไปรวมอยู่ที่วัดวัดรักษาป่า ของเรานี้ก็จะรักษา อย่างน้อยเวลานี้มันก็รวม ๗,๐๐๐ ไร่แล้วที่น้ำหนาวนี้ นี่เราก็คือรักษาป่า ทางนี้ไม่มากดูเหมือน ๓๐๐ กว่าไร่ แต่ดินดี เป็นป่าดิบดง นี่เรายังจะซื้ออีกเรื่อย ๆ นะ ไม่ใช่จะหยุดเพียงเท่านั้น ซื้อเรื่อย ๆ เงินนี้แยกไปหลายด้าน ถ้าหากว่าเราจะทุ่มใส่ทางเดียวมันก็ได้เร็ว แต่นี่ช่วยทุกด้านทางไหนก็ช่วย ทางไหนก็วิ่งมา ๆ ก็แบ่งให้ทางนั้นทางนี้ เวลาที่โรงพยาบาลก็ตั้ง ๔ - ๕ โรงแล้วทั้ง ๆ ที่เราพักนะ พักยังไม่ได้อีกให้เวลานี้ หมุนเงินไปทางน้ำหนาว

ทางโรงพยาบาลมาขอเราก็คือเห็นใจ ให้ไป ๔ - ๕ โรงแล้วเวลานี้ทั้ง ๆ ที่พักอยู่นะ ๔ - ๕ โรงไปเข้าไปสัก ๗-๘ ล้านแล้วใช้เล่นเมื่อไร มีแต่ราคาแพง ๆ พวกรถ พวกเอกซเรย์ อัลตราซาวด์ นอกจากนั้นยังได้ช่วยที่แคบก็ซื้อให้ ขยายออกไป เช่นอย่างเขาค้อนี้ได้ทำถนนให้ จากทางใหญ่เข้ามาดูเหมือน ๒๐๐ เมตรไม่ได้ยาวอะไร ๒๐๐ ของงบประมาณจากรัฐบาลขอตลาดยาง เขาให้หินลูกรังมา พอใส่เข้าไปเลยเลอะไปหมดเลย พอเห็นเราไปเขาก็มาขอเลย คงไม่ถึงล้าน ๒๐๐ เมตร อย่างมากก็จะอยู่ในล้านหนึ่ง อาจจะขยายให้กว้างอีกก็ได้ก็คงไม่ต่ำกว่าล้านแหละ

บ้านเจ้าหน้าทีที่ไม่มี มี ๒-๓ หลังไม่พอ นี่เขาก็ขอเป็นตึกแถวเป็นห้อง ๆ เลย อันนี้ก็ให้ติดต่อไปทางกระทรวง ถ้าทางโน้นไม่มีงบเลยเราก็ให้เรากองนั้นแหละ ปลูกเป็นแถวไปเป็นห้อง ๆ เราก็บอกว่าเราให้แล้วนี่ ถ้าทางโน้นไม่มีงบแล้วเราจะหางบให้ ก็ห้องก็แล้วแต่ทางนั้นเห็นสมควร เอาขนาดไหนเราก็ให้ขนาดนั้นแหละ รถก็คันหนึ่งแล้วให้ไป ทางไหนก็จะช่วย ๆ ก็ไม่ไหวแล้วจะว่าไง ก็เงินไม่ใช่ห้ามหาสมุทรทะเลนี้ ผู้หามาให้ก็จะตาย เรามีแต่ไว้ ๆ อยู่ พวกหาให้ ๆ จนจะตาย คนนั้นมาให้คนนั้นมาให้อยู่อย่างนั้นทุกวัน ก็เอาของทุกวันนี้แหละไปไม่เอาจากไหน เอาจากทุกวันนี้แหละไป

วิตกวิจารณ์มากจริง ๆ นะ เราคิดเมืองไทยเรานี้ถ้าไม่มีป่าแล้ว เมืองไทยนี้ดินนี้จะเป็นเกลือไปหมดเลยนี่วิตกมากนะ ทางรัฐบาลคิดหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ เราคิดแล้ว คือถ้าไม่มีต้นไม้แล้วนะเกลือจะขึ้นเป็นตับ ๆ เลยแหละ เวลาที่มันอยู่ทางใต้เพราะความชุ่มชื้น น้ำอยู่ข้างบน มันขึ้นไม่ได้เราก็กทำอะไรทำนาได้ ถ้าลองต้นไม้ใหญ่ ๆ หมดไปป่าหมดไป เกลือใหญ่ขึ้นมาแล้ว เอ้า ทำ นอกจากเราจะทำให้เป็นนาเกลือไปจริง ๆ ไม่สงสัย นี่ในวัดนี้ไปเจาะ เราจะเอาน้ำใช้ในวัดนี้ ไปเจาะ เจาะตรงไหนพาดลงไป โอ้โฮ เกลือนี่เป็นหินเป็นแผ่นเลยนะ เป็นก้อนเลย ใหญ่ ๆ เหมือนภูเขาอยู่ใต้ดิน เจาะลงไปมีแต่เกลือทั้งนั้น เราจึงวิตกวิจารณ์มาก

แล้วเรามองดูไปตามท้องนา คือนานี้เขาตากถาง แต่ก่อนมันเป็นดงเป็นป่าไม่ปรากฏว่าเกลือมีนะ ไม่มีเกลือ ที่นี้พอเขาตากถางเป็นไร่เป็นนา ต้นไม้ที่ยังเหลืออยู่เล็กน้อย หรือหมั้วร้างนั้นเถาะ ที่เหลืออยู่ตามท้องนาจะตายไปหมดเวลานี้ เพราะเกลือขึ้น ๆ ขาวเปรี้ยะเลย ต้นไม้ที่ยังเหลืออยู่หรือหมั้วร้างตายไป ๆ ส่วนที่เขาตากถางก็เป็นอันว่าไปแล้ว ส่วนที่ยังเหลืออยู่ตามไร่ตามนานั้น เวลาที่ตายไปเรื่อย ๆ ไม่มีฟื้นได้เลยแหละ มีแต่เกลือจึงทำให้เกิดวิตกมาก ต่อไปนี้ถ้าหากว่าจะทำลายป่านี้หมดแล้วเมืองไทยเรานี้จะอยู่ไม่ได้แน่ จะมีแต่เกลือเต็มบ้านเต็มเมือง ทำไร่นาก็ทำไม่ได้เพราะเกลือมันขึ้นมาแล้ว มันก็เป็นนาเกลือไปเลย

นี่ทางรัฐบาลคิดหรือเปล่าก็ไม่รู้ มัวแต่อนุรักษ์ ๆ เล่น ๆ กันอยู่อย่างนี้ มันไม่ใช่ของจริงนี่ของเล่น ทำเสแสร้งไปอย่างนั้นไม่ได้ทำจริงทำจัง ถ้าทำจริงทำจังใครจะมีอำนาจยิ่งกว่ารัฐบาล ว่าอะไรต้องเป็นอันนั้นซิ ว่าโดยเหตุโดยผล ลองทำโดยเหตุโดยผลใครจะไม่เห็นด้วย จะว่าไง เรื่องของคนทั้งประเทศอาศัยประเทศชาติบ้านเมืองทั้งนั้น เราทำไว้เพื่อส่วนรวมทำไมจะเป็นไปไม่ได้ ใครจะมาขัดมาข้อง นี่ปล่อยให้ทำลายไปหมด ว่าพวกนายทุนมันพวกยักษ์พวกผี นี่ นายทุนนายแทนอะไรให้เกียรติมันอะไร พวกยักษ์ว้างั้นถึงถูก มีกินไม่พอพวกนี้ แล้วยุ้นั้น แหย่นี่ทำลายส่วนรวมละ ยุตรนั้นแหย่ตรงนี้ให้ทำลายส่วนรวม

ป่าของเราที่ซื้อไว้เราก็กวิตกอันนี้เอง พวกนี้จะไปยุแหย่ให้พวกชาวบ้านไปทำลายป่า เพราะฉะนั้นจึงมอบให้ทางทหารควบคุมเลย ใครมาแตะไม่ได้ เรามอบให้ทหารหมด ก็เราซื้อไว้เพื่อชาติบ้านเมืองจริง ๆ เราไม่ได้ซื้อไว้เพื่อพุงเรานี้ละ ขึ้นหนึ่งเราไม่เคยคิด เราวิตกวิจารณ์กับป่า ตามที่ไหน ๆ ต้นไม้ที่อยู่ตามไร่นาถูกตัดล้มลงมา ๆ เกลือกินข้างล่าง เกลือขึ้นมา พอไม่มีน้ำไม่ไหลแล้วเกลือกก็ขึ้นมาเต็มไปหมดเลย ต้นไม้มันจะทนเกลือได้หรือ ตายหมด

แต่ก่อนเราไม่เคยคิดว่าแถวนี้มันจะมีเกลือนะเพราะมันเป็นดงแต่ก่อน ที่นี้พอดงออกไปหมดแล้วเกลือขึ้นไปหมดเวลานี้ละ มาเอาเป็นพยานตรงนี้ตรงที่วัดเรานี้เจาะน้ำ ๓ แห่งไม่ได้เรื่องเลย เจาะลงไป โอ้โฮ เกลือนี่เป็นแท่ง ๆ เป็นก้อน ๆ เหมือนก้อนหินนี่ ก้อนเกลือจะไม่ได้เลยมีแต่เกลือ เจาะลงไปปั้มนี่ถูกเหมือนหินนะ ความจริงเป็นเกลือ อย่างนั้นละ แล้วต่อไปนี้เมืองไทยเรานี้จะมีแต่เกลือถ้าไม่รักษาต้นไม้ป่าเอาไว้ จะอยู่ไม่ได้แน่เมืองไทยเรา จะ

ว่าทะเลทรายก็ถูกทะเลเกลือก็ไม่ผิด มันไปด้วยกันนั่นแหละ ถ้าทางรัฐบาลไม่รับผิดชอบตั้งแต่บัดนี้แล้วจะไม่มีบ้านเมืองอยู่นะ มีแต่เกลืออยู่ได้ยังไง ใครจะกินเกลือต่างข้าวได้ ทำไรทำนาก็ต้องมีน้ำ

เพียงเดินจากวัดไปหาหมู่บ้านนี้ก็เห็นแล้วต้นไม้อยู่ตามท้องนาอะ แต่ก่อนมันเป็นป่าเป็นดง เขาตากถางเป็นนาแล้วต้นไม้ที่ยังเหลืออยู่บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นต้นสองต้นอยู่ตามท้องนา เวลานี้ถูกตัวลงมา ๆ ไม่มีทางที่จะขึ้น มีแต่ทางลดลง กิ่งนั้นตายกิ่งนี้ตายเข้ามา มีแต่เกลืออยู่ข้างล่าง เกลือขึ้นมาหมดแล้วเวลานี้ ถ้าหากว่ามีปามีอะไรนี้น้ำก็แช่อยู่นั่นแล้วเกลือมันก็ขึ้นไม่ได้ คนก็ทำไรทำนาได้สะดวกสบาย เดียวนี้เป็นเกลือไปหมด ตรงไหนเป็นที่ว่าง ๆ ทำไรทำนาเป็นเกลือหมดเวลานี้ ออกเป็นเกลือ ๆ ต่อไปนี้จะป็นนาเกลือ ทำนาไม่ได้แล้ว น่วิตกเอามากนะถ้าไม่รับผิดชอบกันเสียตั้งแต่บัดนี้

คิดแต่เพียงแค่น้ำไม่คิดถึงเกลือ ถ้าคิดถึงเกลือบ้างมันก็มีน้ำหนักมากในความมุ่งมั่นของเราที่จะสร้างชาติบ้านเมืองให้แน่นหนามั่นคง คิดแต่ว่ามีน้ำใช้ ๆ ป่าถูกทำลายหมดน้ำกินน้ำใช้ไม่มี คิดแต่เพียงแค่น้ำเท่านั้นก็ไม่พอ ต้องคิดถึงเกลือด้วยซิ เกลือนี้สำคัญมากนะ ถ้าลงได้ขึ้นที่ตรงไหนแล้วทำอะไรปลูกอะไรไม่ได้ทั้งนั้นแหละ ป็นนาเกลือไปหมด เวลานี้กำลังเป็น ถ้าฝนตกมามันชุ่มเย็นน้ำก็อยู่ข้างบนเสีย เกลือกก็อยู่ข้างล่างไม่ขึ้น เราก็กทำอะไรทำนาได้อย่างสะดวกสบาย อย่างที่เคยทำกันอยู่นี้ไม่มีอะไร น้ำไหลอยู่ข้างบน เกลือมันไม่ขึ้นแหละ ขึ้นมาสู่่น้ำนะพอน้ำแห้งที่ตรงไหนมันจะขึ้นขาวเปรี้ยะเลยเกลือ

วันนี้ก็พูดเรื่องชาตินั่นแหละ วิตรกวิจารณ์ เพราะเราทำจริง ๆ ทำประโยชน์ให้โลกเราช่วยจริง ๆ ช่วยจนสุดความสามารถของเรา ไม่ว่าจะช่วยได้ในแง่ใดเราเป็นไม่นอนใจ ช่วยทั้งนั้น ๆ อย่างนี้แหละช่วยกันอย่างนี้ มนุษย์เราอยู่ร่วมกัน มันถึงมีคุณค่ามีราคา คุณค่าของมนุษย์อยู่ร่วมกันช่วยกัน มีแก่ใจต่อกัน ไม่เอาวัดเอาเปรียบกัน ความมีเมตตาสงสารซึ่งกันและกันเห็นใจเขาเห็นใจเรา เขาทุกข์เหมือนเราทุกข์ เวลาเราทุกข์เป็นยังงี้ เขาทุกข์ก็เป็นอย่างเดียวกันเทียบกันอย่างนั้นแล้วก็เฉลี่ยเพื่อแบ่งปันปันส่วนกันได้ พอให้อภัยกันก็ต้องให้อภัยกันไปอย่างนี้มนุษย์อยู่ร่วมกันมีคุณค่า

นี่คุณค่าของมนุษย์เห็นได้เวลาอยู่ร่วมกันช่วยเหลือกัน อยู่ด้วยกันยื้อยื้อ ๆ ช่วยเหลือกันไม่ได้นี่ มองกันแบบมองดูตายอย่างนั้นใช้ไม่ได้เลย มนุษย์ไม่มีคุณค่า คุณค่าของมนุษย์อยู่ที่เห็นอกเห็นใจกันช่วยกันซิ นี่ละคุณค่าของมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน ไม่ใช่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วก็มีคุณค่านะ มีคุณค่าอะไรอย่างนั้น ต้องมีการช่วยเหลือกัน

เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดว่าเราอยากเป็นเศรษฐกิจแข่งเศรษฐกิจตระหนี่ดู พวกเศรษฐกิจตระหนี่มีมาก เราจะเป็นเศรษฐกิจคนเดียวแข่งกับเศรษฐกิจตระหนี่ เป็นยังงี้เศรษฐกิจเราไปแข่งเขายังงี้ สมมุติว่าเรามีเงินกองเท่าภูเขาใครมาขออะไร หือ เอาอะอะเอาเลย ๆ เงินกองเท่าภูเขาไม่ถึง ๒

ชั่วโมงหมดเลย นี่เศรษฐีคนนี้แข่งแบบนี้นะ ไม่แข่งแบบหวงเอาไว้ แข่งแบบให้ว่างั้นเถอะ มีเท่าไรเอาเลย ๆ ใครมาขอเอาเลย ๆ เอาให้หมด ภูเขาเงินภูเขาทองลูกหนึ่งไม่ถึง ๒ ชั่วโมงเสร็จ อย่างนั้นเศรษฐี จึงว่าอยากแข่งละซิ แต่แข่งแบบนี้ไม่ใช่แข่งแบบหวงเอาไว้ แบบให้มีเท่าไรให้หมดเลย

เพราะความเมตตาสงสารมันเหลือล้นพันประมาณ มันมากยิ่งขึ้นกว่ากองเงินกองทองนี้เป็นไหน ๆ ความเมตตาสงสาร ไม่มีก็อยากให้อยู่อย่างนั้น ไม่มีก็อยากให้จะทำยังงี้ ให้อยู่ก็ยังไม่อยากให้อยู่เรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งความสงสารครอบ ไม่มีเหลือแหล่ความสงสารนี้เป็นถึงไหนถึงกันนะ อำนาจแห่งความสงสารนี้รุนแรงเหมือนกันกับความเห็นแก่ตัวนะ ความเห็นแก่ตัวนี้ก็รุนแรงเหมือนกันใครแตะไม่ได้ ที่นี้อำนาจแห่งความสงสารที่เป็นฝ่ายธรรมเข้าต่อสู้กันนี้ ทางนี้ก็ เอา ถึงไหนถึงกัน เปิดโล่งไว้หมดเลย

ที่นี้ทางนี้มันเย็นนี้ไม่เหมือนกับทางตระหนี่ถี่เหนียว ทางตระหนี่ถี่เหนียวมันร้อนนี่นะ มีเท่าไรก็ร้อน เศรษฐีมีเต็มบ้านเต็มเมืองร้อนเต็มบ้านเต็มเมืองนั่นแหละ ถ้าเป็นเศรษฐีที่ว่ามีเอ้า มีเท่าไรเอาเลย ๆ ภูเขาทั้งลูก ๒ ชั่วโมงเท่านั้นแหละ เศรษฐีแบบนี้มีเท่าไรเย็นหมด มันต่างกันอย่างนี้ละเรื่องของธรรม เรื่องของธรรมกับเรื่องของโลกต่างกัน

เพราะฉะนั้นจึงสอนเสมอเราเห็นโทษของมัน เรื่องความตระหนี่ถี่เหนียว เราไม่ได้เห็นคุณเหมือนคนทั้งหลายเห็นนะ เห็นโทษของมันจริง ๆ แม้แต่เจ้าของอดอยากจะตายก็ยังไม่เห็นโทษของมัน มันเกินไปมนุษย์เรา ตายไปแล้วไปเป็นเปรตเป็นผีเผือกของสมบัติไม่ได้เรื่องอะไร มันก็ยังไม่เห็นโทษนะ มันหนาขนาดนั้นกิเลสของสัตว์ หนาเอาแท้ ๆ

ที่นี้ให้ไปแล้วแทนที่จะไปให้คนอื่นหมดมันไม่ไปนะซี เจ้าของไม่หวังจะเอาก็ตาม ให้ไปกับสวนมาอันเดียวกันเลย ประโยคสวน ๆ พร้อมกันเลย ให้ไปปั๊บปั๊บเข้าแล้ว ๆ ให้มากให้น้อยเข้ามากรเข้าน้อยแล้ว ๆ เราไม่เห็นซีไม่ใช่จักขุญาณเหมือนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านทรงเห็นหมด เพราะฉะนั้นเวลามาสอนโลกท่านจึงสอนแบบอาญาเต็มที สอนด้วยความรู้ ความเห็นความจริงจริง ๆ ไม่ได้มาสอนแบบงู ๆ ปลา ๆ ดั้น ๆ เดา ๆ

การทำความดีนี้เหมือนกัน ทำปั๊บนี้เข้าแล้ว ๆ ทำความชั่วก็ปั๊บเข้าแล้ว เรามองไม่เห็นซี ประสานกันนี้ ระหว่างความดีเวลาทำลงไปกับการกระทำผลเข้าแล้ว ๆ เหตุปั๊บลงไปผลมาแล้วสวนแล้ว ๆ เป็นแต่เพียงว่าจะออกให้เห็นอย่างเปิดเผยนี้มากน้อยเพียงไรช้านานเพียงไรเท่านั้น แต่เก็บ-เก็บไว้แล้วสั่งสมไว้แล้ว ฟักตัวอยู่แล้วในหัวใจ ทั้งดีทั้งชั่วฟักตัวอยู่ในนั้นเสร็จเลย อันนี้ไม่มีใครรู้ มีพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านผู้เชี่ยวชาญพระอรหันต์ ผู้ไม่เชี่ยวชาญก็ไม่เหมือนนี้ แต่ทางรู้รู้ความเชี่ยวชาญกับความไม่เชี่ยวชาญต่างกัน

เอาละที่นี้ให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

โรคพระ-โรคชาวบ้าน

เราเบื่อจะตายละครมฐานยุ่งนั่นยุ่งนี่ หัวใจไม่ดู หาเถาแต่ที่ไม่คันยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน หมาขี้เรื้อนมันเกาที่คันนะ คันตรงไหนมันเกาตรงนั้น อันนี้เกาตะไปเลยมันเป็นอาจารย์หมาขี้เรื้อน หมาขี้เรื้อนสู้ไม่ได้ เดียวนี้มันถือเรื่องวัตถุการก่อสร้างนะเป็นศาสนา ไม่ได้ถือข้อปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา มรรคผลนิพพาน เป็นศาสนานะ ถือเรื่องการก่อสร้างนี้ ไปไหนถ้าไม่สร้าง อยู่ไม่ได้ พระเป็นหมาขี้เรื้อนไปหมด มีที่ไหนในตำราเราก้เรียนมาเหมือนกันอยากคุ้ยสักหน่อย วะ นี่ก็เป็นมหานี้ คุ้ยสักหน่อยซิเวลาคุ้ย ใครไม่ต้องมาตั้งให้คุ้ยก็คุ้ยได้เป็นไรไปวะ

เรียนมาเหมือนกันนี่ เอาแบบเอาฉบับพระพุทธเจ้ามาแสดงให้เห็น ดูซิไม่ใช่คุ้ย เพราะฉะนั้นใครจึงมาคันไม่ได้ คันซิถ้าอยากหน้าผากแตกนะ คัมภีร์ตีหน้าผากเอาไว้ว่าไง นี่ว่าไง คัมภีร์ว่าไง มีตั้งแต่เรื่องการก่อสร้างยุ่งไปหมดนะ ศาสนากวนบ้านกวนเมือง เอาแหละเอา ลิบเอาทำแล้วแต่จะเจอ เจอหน้ากันอาตมากำลังสร้างนั่น อาตมากำลังสร้างนี้ ยังขาดอยู่เท่านั้น ยังขาดอยู่เท่านั้น พระกับโยมเลยเข้ากันไม่ได้ มันเป็นบ่อนที่กัดตับเขา จะว่า **บุญญะเขตต์** **โลกสุส** เป็นเนื่อนาบุญของโลกให้ชุ่มเย็นได้ยังงี้เมื่อเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นปอบกินตับกินปอด เขาละซิ

เบื่อจะตายแล้วนะเดี๋ยวนี้ ไปที่ไหนเหมือนกันนะมีแต่เรื่องการก่อสร้าง เอาเป็นศาสนา เอาเป็นเนื้อเป็นหนัง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีในตำรานะ มีพอบอยู่พอบอาศัยเท่านั้น รุกขมูลเสนาสน์ ๆ ว่าไง เป็นหอปราสาทราชมณเทียรเธอ รุกขมูลก็ร่มไม้ ในถ้ำ เจื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ท่านบอกไว้อย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้บอกว่าทำให้หรุ ๆ หรา ๆ ให้โบสถ์หลังหักโลโน่นหลังหนึ่ง ๆ วิหารก็ให้มันได้สัก ๑๐ กิโล ท่านไม่ได้สอนว่าอย่างนั้นนี่ แต่เดี๋ยวนี้มันเก่งกว่าครูละซิดูไม่ได้ เรียนมาเหมือนกันมันเห็นเหมือนกันนี่นะ มาโกหกลูกตากันได้เธอ ถ้าไม่เห็นค่อยยังชั่วซิ เรียนมาเหมือนกัน

ภิกษุทั้งหลาย ๆ มีแต่ไล่เข้าป่าทั้งนั้นนะ ไม่ได้เคยพูดถึงเรื่องการก่อสร้างนี้ ไม่มี มีแต่ไล่เข้าป่าเข้าเขา เป็นยังงี้จิต ภาวนาเป็นยังงี้ไล่เข้าตรงนั้นเลย ไม่ว่าคัมภีร์ไหนขึ้นภิกษุทั้งหลายแล้วเอาอย่างนี้ทั้งนั้น

จะมีปรากฏบ้างกับพุทธพารามที่นางวิสาขาสร้างศาลาหลังหนึ่ง นั่นก็เป็นพวกนายช่างเขา มาเกี่ยวข้อง พระไม่ได้เกี่ยวข้อง ท่านรับสั่งให้พระโมคคัลลาน์เป็นคนคอยดูแลนะเขา นอกนั้นท่านไม่ให้มาเกี่ยวข้องนี่นะ พระโมคคัลลาน์ท่านก็เป็นพระอรหันต์นี่ท่านจะเสียหายที่ตรงไหน พระพุทธเจ้ารับสั่งให้มาดูแลงานเขา คอยนะเขา มีพระโมคคัลลาน์เท่านั้น นอกนั้นไม่

เคยปรากฏในคัมภีร์ว่าองค์ไหนมาอยู่ ๆ ไม่มี มีเท่านั้นนอกนั้นไม่มี มีแต่ไล่เข้าป่าเข้าเขา สอนให้ภาวนา ๆ ทั้งนั้น ไม่ได้สอนให้เกานั้นนะเกาहींนะ คันตรงนั้นเกาตรงนั้น คันตรงนี้ให้ไปเกาตรงโน้น คันตรงโน้นให้ไปเกาตรงนี้ มันคันทวีปเอเชียให้ไปเกาทวีปยุโรปนะ ท่านไม่ได้บอกอย่างนั้นนี่นะ

เดี๋ยวนี้มันเป็นอย่างนั้นซี ศาสนามันถึงเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เอาศาสนาเป็นโล่บังหน้าหากินนี้ยุ่งไปหมดเดี๋ยวนี้ละ ศาสนานี้เป็นแหล่งสินค้าได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าอะไร ๆ ออกจากศาสนานี้มากนะ อะไร ๆ ก็ศาสนา อะไร ๆ ก็ศาสนาเป็นโล่บังหน้าขายกันกันแหลก นี่ละกิเลสตีตลาดดูเอาซิ จะให้ว่ายังไงอีก มันตีตลาดก็ตอย่างนี้แล้ว ไปไหนมีแต่กิเลสตีตลาดนั่นแหละ เรื่องอรรถเรื่องธรรมว่ามีงาน งานก็งานกิเลสตีตลาดนั่นเองจะเป็นอะไรไป ถ้างานศีลงานธรรมจะไม่มียุ่ง มีอะไรว่ากันไปตามเรื่องตามราวเสร็จแล้วเลิก ไม่ยุ่งยามไม่วุ่นวาย นี่ยุ่งยามวุ่นวาย อู้ยดูไม่ได้นะไปวัดไหนก็ดี มันเบื่อจะตายแล้วนี่ ถ้าได้คลุกคลีตีโมงยุ่งเหยิงกับญาติกับโยมแล้วตินะ เจริญพร ๆ แล้วดี มันเป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ ศาสนาไม่มีเหลือแหละ

นี่ก็ไปสร้างวัดที่ตรงไหนเราก็ได้เตือนอยู่ตลอด เดี่ยวจะเป็นโรงงานขึ้นนะ ๆ ไม่ว่าที่ตรงไหน เขามาถวายที่เรื่อย มากต่อมากนะเวลานี้ถวายที่ โนนเมืองกาญจน์ก็มี ที่ไทรโยคเขาก็มาถวาย ที่ปราจีนฯ ที่เชียงใหม่ เชียงราย ที่ไหนหลายแห่งแต่เรารับไม่ได้ รับแล้วก็พระต้องสำคัญมากนี่นะที่จะไปอยู่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ พระมีที่ไหนเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่จะสร้างสุมสีสุมห้ำสร้างจะไปอย่างนั้น ทำอะไรแบบตะไปทำไม่ได้ ต้องมีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์เป็นเครื่องยืนยันรับรองมันถึงเป็นธรรมของพระพุทธเจ้าได้

อยู่อย่างลูกศิษย์ตาคดมันอยู่ไม่ได้หรอก ร่มไม้ชายคามียุ่สามดับเท่านั้นอยู่ได้แล้วสบายแล้ว แต่ภาวานี้ส่งาอยู่ตลอดภายในจิต อย่างนั้นซิลูกศิษย์ตาคด ไปไหนผ้าชีริ้วห่อทอง ๆ เจ้าของชุ่มเย็นไปไหนก็ชุ่มเย็นไปหมด โลกเห็นก็งามตาใจระลึกไว้ไม่ได้ลืม ผากเป็นผากตายกับพระประเภทนั้น นั่นละท่านเรียกว่า ปุณฺณกุเขตฺตํ โลกุตส ไม่ใช่เป็นปอบของโลกของบ้านของเมือง นี่ไปที่ไหนมีแต่ปอบกินบ้านกินเมืองเรื่อย ๆ สร้างไม่มีเมืองพอ ไม่ได้สร้างอยู่ไม่ได้มันคันมันอยากเกาเพื่อแก้รำคาญ ความจริงมันเพิ่มรำคาญ ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้เข้าอีกหนึกเข้าอีก ตัวไหนตัวมันติด นั่นตรงนั้นพระพุทธเจ้าท่านสอน มันติดอยู่ตรงไหนมันดินอยู่ตรงไหนฟาดลงตรงนั้น มันดินอยู่ที่หัวใจนั่นแหละ ฟาดลงที่หัวใจตัวนี้ตายฉิบหายลงไปแล้วไม่มีอะไรติด แสนสบายล้านสบาย

คนนั้นถวายคนนี้ถวายจะไปสร้างสุมสีสุมห้ำมันทำไม่ได้ละนี่ พระที่จะไปอยู่ต้องเป็นพระมีหลักมีเกณฑ์ ไปอยู่สุมสีสุมห้ำก็จะ เจริญพร โยม เจริญพร อาตมากำลังสร้างวัดใหม่ขึ้นละซิ ให้ยุ่งไปหมดแหละ มันเลอะไปหมดแล้วยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่หรือเวลานี้ มันจนจะดูไม่ได้แล้วอีแร้งอีกามันมากินจนกินไม่หวาดไม่ไหว ไม่ทราบจะกินดับใครต่อดับใคร มันตายทั้งเป็น

ๆ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เด็กก็ไปแบบเด็กนะ เลอะไปแบบเด็ก ผู้ใหญ่ก็ไปแบบผู้ใหญ่ ต่างคนต่างเลอะต่างคนต่างสร้างความเลวยุ่งไปหมดนะ

โรงรำโรงเรียนก็เป็นสถานที่มั่วสุมเกาะกันเป็นแถวแหละเดี๋ยวนี้ หญิงกับชาย ๆ ไปจับกันเป็นคู่ ๆ แล้วนะ ยังไม่ถึงไหนมีลูกอยู่ในโรงเรียนแล้วเดี๋ยวนี้ มีหรือไม่มีหรือหลงตาหาเรื่องอุทริ นักเรียนไปเรียนหนังสือมีลูกอยู่ตามโรงรำโรงเรียนแล้วนะเวลานี้ เราหาเรื่องอุทริเห รอความจริงมันมีอย่างนั้นนี่ ก็เพราะความเลอะเทอะนะซี ความขายก่อนซื้อ ความไม่มีฝั่งมีฝาค ความใจงายนั่นเอง ขายตะขายได้เงินไม่ได้เงินก็ตาม ขายมันตะไปเลย เดียวนี้มันเสียจนขนาด นั้นนะ หากศักดิ์ศรีดีงามไม่ได้มนุษย์เราทั้งหญิงทั้งชายเวลานี้ เลอะไปหมด

เรียนหนังสือก็เรียนมาเพื่อมั่วสุมนี่ละ เพื่อเป็นวิชามั่วสุม เพื่อเป็นวิชาความเลวทราม หาวิชาประดับบ้านประดับเมืองจะไม่มีแล้วเวลานี้ มีแต่ความเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เด็กนักเรียนทั้งหลายพากันจำเอนนะ มาศึกษาอบรมให้ดูบ้างพระท่านทำยังงิ ไปทำเลอะ ๆ เทอะ ๆ ตลอดเวลาใช้ไม่ได้นะ ครูอกจะแตกแล้วผู้แนะนำสั่งสอนก็ดี เพราะลูกศิษย์มันเลอะเทอะนั่นซี ไม่ทราบจะมองใครต่อมองใครดูใครสอนใคร ถ้าวางแรง ๆ บ้างก็ว่าอาจารย์นี้ดู ไรตัวไม่เป็นตา สะแตกไม่เห็นพูดบ้าง ว่าตรงนั้นบ้างซิดตรงที่ไม่เป็นน่าสะแตก ขายก่อนซื้อก็เต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้ ไปที่ไหนมันไปหาโรงรำโรงเรียนที่ไหน มันไปหาแต่ไ้หนุม่อีสาวนั่นแล้วยุ่งกันไปหมด

นี่ละโรคระคะตึกหามันออกหน้าออกตา เพราะมีสิ่งทำลายมากต่อมากเวลานี้ หนึ่งไป วิดีโอไป ไม่ทราบก็ประเภทที่จะทำให้ลึบหายวายปวง ของดิบของดีมันไม่เอามาใช้เพราะจิตใจ มันเลว หาของดีมาใช้ไม่ได้ ต้องเอาของเลว ๆ มาประดับกันกับความชั่วช้าลามกของเจ้าของ เพราะฉะนั้นมันถึงเลวไปหมด มองดูที่ไหนมองดูไม่ได้แล้ว พุดกันหาเหตุผลไม่ได้คอยจะ กัดกันยิ่งกว่าหมาเดี๋ยวนี้เป็นอย่างนั้นนะ มองหน้ากันก็ไม่ได้ ตามีก็จะไม่ให้มองกันเหรอ หน้า มีไม้ให้มองเหรอ มองหน้ากันก็ไม่ได้กัดกันแล้ว จึงเลวยิ่งกว่าหมา

นี่ละจิตใจที่มันต่ำทรามมากแล้วมันเป็นอย่างนั้นละ มีแต่ความเลวทรามแสดงออก ความดีจะแสดงให้เป็นทีระลึก เป็นที่สนิทติดใจต่อกันนี้ไม่มี มีแต่ความเลวร้ายทั้งหลายนั้นแหละแสดงออกเวลานี้ ไปที่ไหนก็เป็นไปหมดละนะ เพราะโรคอันนี้มันเป็นโรคระบาดมันสาต กระจายไปทั่วบ้านทั่วเมือง โรคหมาเดือน ๙ นี้ หมาเดือน ๑๒ นี่ละหมาตัวนี้มันกัดเก่งนะ

โรคอันนี้โรครุนแรงใครมาผ่านหน้าไม่ได้กัดแหลกเลย นี่พลิกสันเป็นคมพลิกคมเป็น สันคือโรคระคะตึกหานี้ เป็นโรคที่รุนแรงมากที่สุด ปกติมันก็แสดงให้เห็นความรุนแรงอยู่แล้ว ให้ปฏิบัติภายในจิตใจซึ่งจะให้เห็นความรุนแรงของมันว่าเป็นยังงิ ไม่ปฏิบัติยังไม่รู้ต้นเหตุของ มันว่ารุนแรงมาจากไหน ออกมาจากหัวใจ ดูหัวใจมันก็รู้แหละซี มันจะออกกึ่งก้านสาขาคแตกไป ๕ ทวีปก็รู้หมดเพราะรู้ต้นมันแล้วนี่ กระตุกต้นมันทีเดียวกระเทือนไปหมดเลย รู้ต้นมันเสียอย่าง เดียวเท่านั้น

ชาวบ้านก็เลอะไปแบบหนึ่ง พระก็เลอะไปแบบหนึ่ง ทางบ้านทางวัดเลอะไปคนละแบบ ๆ ผลสุดท้ายเรียกว่าเรื่องความลุ่มจุ่มเหมือนกันหมดแหละ มันทุเรศนะเวลานี้ ดูที่ไหนดูไม่ได้ สิ่งที่จะยั่ววนกวนใจให้ทำความเหลวแหลกแหวกแนวมันมากขึ้นโดยลำดับลำดับตามองไม่ทันมันนะ พวกนักเรียนก็ตั้งตัวให้ตื่นให้มันหลักมีเกณฑ์ไปเรียนหนังสือ มีหลักมีเกณฑ์อย่าเถลไถล อย่ามองใครยิ่งกว่ามองดูตัวหนังสือ เดียวนี้มันไม่มองตัวหนังสือนะ มันมองดูแต่ไอ้หนุ่มอีสาวไปอย่างนั้นนะ หามองไปอย่างนั้นนะ จึงไปเจอเอาแต่อย่างนั้น

ของเหล่านี้มีเต็มบ้านเต็มเมืองอดอยากที่ไหนจนกระทั่งเพื่อ แต่กิเลสมันไม่ให้เพื่อ ธรรมชาติมันเพื่อเสียพอแล้ว เพื่อจนคนไม่เป็นคนเป็นสัตว์ก็เยอะแล้วนี่ ไม่เพื่อเป็นอย่างนั้นได้ ยังไง นี่มันเพื่อ แต่เราก็เสกสรรปั้นยอให้มันดิบมันดีขึ้นมาเรื่อย ๆ เพื่อเท่าไรยิ่งเสกสรรปั้นยอว่าเป็นของดิบของดีขึ้นมา ยิ่งเลวลงไป ๆ จิตใจคน ดูไม่ได้นะเวลานี้ สิ่งเหล่านี้มันอดอยากเมื่อไร หากที่ไหนมันก็ได้ หากในตัวของเรามันก็มี ผู้หญิงหากก็เห็น ผู้ชายหากก็เห็น มันมีอยู่กับทุกคน ๆ มันเพื่อพอแล้วเดี๋ยวนี้ไปหามันหาอะไรอีก เอาซิถ้าหลวงตาพูดเรื่องนี้มันผิดไปดูซิว่าผิดไปไหมที่พูดนี้ แล้วทำไมมันจึงเป็นบ้าเอานักหนาไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยเวลานี้ มันมีอยู่ทุกแห่งทุกหน ที่ไหนมันก็มี ๆ ไม่น่าจะเป็นบ้าเอานักหนานี้ละ ถ้ามันขาดมันเขินอดอยากขาดแคลนต้องไปหาคว้าโน้นคว้านี้มาพอได้เสียวยา ประทังชีวิตพอไม่ให้ตายก็ค่อยยังชั่วนะ อันนี้มันเต็มบ้านเต็มเมือง อยู่ที่ไหนก็ไม่อดไม่อยากแล้วมันเพื่อหาอะไรอีกนักหนามนุษย์เรานี้ละ

เอาละพอ จะให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพมหานคร

เมื่อวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

เนื่องในการสิ้นชีวิตของ คุณสุวิทย์ หวังหลี่

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส. (๓ จบ)

อชฺเชว กิจฺจมาตปฺป โโก ชญญา มรณํ สุเว

น หิ โน สงฺครนฺเตน มหาเสเนน มจฺจุนาติ.

วันนี้เราทั้งหลายมีท่านเจ้าภาพเป็นต้น ได้มาปลงธรรมสังเวชในท่านผู้ที่พลัดพรากไปคือ คุณสุวิทย์ หวังหลี่ และ คุณปรีดี ได้ล่วงลับไปแล้วด้วยอุบัติเหตุ คือ เครื่องบินตก เป็นสิ่งที่สุวิสัยที่สัตว์โลกจะต้องเป็นไปอย่างนั้นด้วยกัน ด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ กันเพียงเท่านั้น

เรื่องความตายนี้เป็นไปด้วยกันทุกคน เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านจึงเตือนแล้วเตือนเล่าเตือนอยู่โดยสม่ำเสมอ เพราะสิ่งที่เป็นข้อคิดของหัวใจโลกทั่ว ๆ ไปนั้นมีอยู่กับทุกคน ได้แก่กิเลส มันพาให้มนุษย์ให้เวียนให้เกิดแก่เจ็บตาย ได้รับความทุกข์ ความยากความลำบากมากมายกายกอง พระพุทธเจ้าจึงทรงเตือนอยู่โดยสม่ำเสมอไม่ละเว้น แม้ปรินิพพานไปแล้วก็ประทานพระโอวาทเอาไว้ได้ถึง ๕,๐๐๐ ปี นี้กะไว้พอประมาณ แต่เป็นความรู้ที่ทรงหยั่งทราบไว้ว่าสัตว์โลกทั้งหลายจะมีความรู้สึกในบาปในบุญคุณโทษเพียง ๕,๐๐๐ ปีเท่านั้น นอกจากนั้นก็หุหนวกตาบอดทั้ง ๆ ที่ตาดีหูดีแต่ใจนั้นบอดมืดทึบแปดด้าน ไม่สามารถที่จะรับบาปบุญไว้ใจได้ในหัวใจได้

แต่นี้พวกเราทั้งหลายเกิดมาได้พบพระพุทธศาสนา แล้วเรื่องของความเกิด ความตายนี้ก็มิอยู่ทั่วดินแดน เป็นเหตุให้เป็นเครื่องสะดุดใจ ได้ระลึกถึงตัวของเราเสมอว่า วันหนึ่งแน่นอนที่จะเป็นไปเช่นนั้น เป็นแต่เพียงว่าต่างกันโดยเวลาลำเวลาและเหตุการณ์ต่าง ๆ เพียงเท่านั้น นอกนั้นก็เหมือนกันหมด ท่านจึงเตือนเสมอด้วยภาษิตที่ได้ยกขึ้นไว้ ณ เบื้องต้นนั้นว่า

อชฺเชว กิจฺจมาตปฺป โโก ชญญา มรณํ สุเว

น หิ โน สงฺครนฺเตน มหาเสเนน มจฺจุนา.

การทำคุณงามความดีนั้นให้รีบทำเสียตั้งแต่บัดนี้วันนี้ อย่าได้ล่าช้า อย่าได้ประมาทนอนใจ เพราะไม่มีใครสามารถจะทราบได้ว่าความตายนี้อาจมาถึงเดี๋ยวนี้ วันพรุ่งนี้ หรือวันไหนก็ได้ เนื่องจากธรรมชาตินี้เป็นเสนาใหญ่ ไม่มีอะไรมากั้นกักรขวางห้ามได้เลยก็คือความตาย ท่านจึงเรียกว่ามหาเสนา เป็นเสนาอันใหญ่หลวงมีกำลังมาก

ที่จะต้องเป็นไปด้วยกันทุกรูปทุกนามเกี่ยวกับเรื่องความตาย ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงเตือนไว้โดยสม่ำเสมอไม่ให้สัตว์ทั้งหลายประมาท

วันหนึ่ง ๆ งานทางโลกก็ควรให้มี ดังที่เราเคยมีมาแล้วจนหมดตัวเป็นเกลียว ไม่มีเวลาพักผ่อนนอนหลับ บางรายนอนไม่หลับก็มี เพราะความคิดมากเกี่ยวกับรายได้ รายเสียหน้าที่การงานต่าง ๆ ที่นี้ทางภายในก็ควรจะให้ได้ คือระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงความเป็นความตายที่จะมาหาตัวของเรานี้ เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง

สิ่งที่เราดำเนินดีอยู่ทุกวันนี้ มีแต่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับทางร่างกายพออยู่พออาศัยเป็นไปเพียงเท่านั้น แต่อำนาจของจิตใจที่มีกิเลสเป็นเครื่องหนุนนั้นทำให้เราโลภมากจนไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่รู้จักป้าช้าว่าจะตายวันไหน ความระลึกถึงความตายวันหนึ่งไม่ค่อยมีกับคนผู้ติดดินเช่นนั้น เพราะฉะนั้นเราผู้เป็นชาวพุทธจึงควรระลึกถึงตัวเสมอ ให้ได้น้อมนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านพาดำเนินและแนะนำสั่งสอนพวกเรา มา ให้ระลึกถึงบุญถึงกุศล ระลึกถึงพุทโธเป็นอย่างน้อย

เวลาจะหลับจะนอนไม่มีเวลาว่างจริง ๆ เวลาหลับนอนนั้นเป็นเวลาว่าง ควรให้มีในเวลาเช่นนั้นเป็นอย่างน้อย ถ้าเราจะมีเวลาทุกหน้าที่การงานที่เราประกอบอยู่แทรกด้วยอรรถด้วยธรรมคือ พุทโธ อัมโม สังฆโม ก็ได้ แต่ส่วนมากจิตจะไม่ค่อยมาเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ยิ่งกว่าความเพลิดเพลินความดีนนั้น ๆ ซึ่งเป็นกระแสน้ำอันเป็นกระแสที่ใหญ่โตมาก ไม่มีใครที่จะกั้นกางไว้ได้ นี่กระแสแห่งกิเลสตัณหาไม่รู้จักเป็นจักตาย ย่อมพัดผันจิตใจของเราให้ติดดินทั้งวันทั้งคืน จนระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ไม่ได้ เราจึงขอให้ระลึกได้ในเวลามีชีวิตอยู่ที่นี่ ๑ ในเวลาจะหลับจะนอน ๑

เวลามีชีวิตคือยังงี้ ก็อย่างเราเป็นอยู่นี้ด้วยกันนี้ จะต้องตายในวันหนึ่งแน่นอน ไม่มีเว้น เวลาจะตายนั้นเราจะเอาอะไรไปด้วย จะติดเนื้อติดตัวเราไป บ้าน เรือกนา สาโท ไวน์นา ตะกร้า บ้านเรือนก็หับก็ห้องก็ตึกก็ร้าน เงินก็หมิ่นก็แสนก็ล้าน ๆ ที่กองไว้ตามธนาคารต่าง ๆ นั้นมีมากเท่าไร เก็บไว้เพื่อความเป็นหมั่นเท่านั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุดกับกิเลส ไม่ถูกอรรถถูกธรรมเลยเราก็สามารถเก็บไว้ได้ แล้วสิ่งเหล่านี้สิ่งใดบ้างที่เราไม่ได้สละออกทำบุญให้ทานแล้วยังจะสามารถ ถือด้านติดตามเราไปให้ความสุขเราในภพนั้น ๆ ไม่เคยมี มีแต่ต้องเสาะแสวงหา ต้องขวนขวาย ได้มาแล้วก็ต้องแบ่งสู่แบ่งรับ อันนี้แบ่งไว้สำหรับการรับประทานครใช้จ่ายหน้าที่การงานต่าง ๆ อันนี้แบ่งไว้สำหรับทำบุญให้ทานการกุศล เพื่อได้นำกุศลนั้นเข้าหล่อเลี้ยงจิตใจของเรา

เวลาจะเป็นจะตายเข้าไปจริง ๆ เงินหมื่นเงินแสนเงินล้านจะไม่มีความหมาย ไม่ว่าญาติมิตรเพื่อนฝูงสามีภรรยาจะรักชอบกันขนาดไหนก็ไม่มีความหมาย รอที่จะหมดคุณค่าต่อกันอยู่ในเวลาลมหายใจขาดสะบั้นลงไปในนั้นแล

แต่อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่เราได้สร้างไว้นี้ไม่ต้องถามหาก็ได้ จะเข้าติดแนบอยู่กับจิตใจของเรา อันนี้แหละจะเป็นธรรมชาติที่พึงเป็นพึงตายไปได้ในภพหน้าชาติหน้า คือเราออกจากภพนี้แล้วได้แก่ตาย เราจะต้องไปเกิดในภพหน้าอย่างไม่งงสย เมื่อเกิดในภพหน้าก็ต้องเป็นไปด้วยอำนาจแห่งวิบากกรรม

วิบากกรรมคือสิ่งที่ให้ผลดีชั่วต่าง ๆ นั้นแล ถ้ามีคุณงามความดีมาก อำนาจแห่งวิบากกรรมฝ่ายกุศลธรรมก็นำเราให้ไปสู่สุคติมีโลกสวรรค์เป็นสำคัญ ถ้ากุศลมีน้อยก็ไปเกิดตามสภาพของตน ถ้าไม่มีบุญมีกุศล มีแต่ความชั่วช้าลามกอย่างเดียว ก็พาให้ไปตกนรกหมกไหม้ซึ่งไม่มีใครที่จะช่วยได้

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นไม่มีความหมาย มีบุญกับบาปเท่านั้นที่จะเป็นความหมายอันใหญ่โตสำหรับใจของสัตว์โลก เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้รับแรงชวนชวยทำเสียในบัดนี้ในวันนี้คุณงามความดี อย่าได้นอนใจอย่าได้ประมาทว่าเราจะไม่ตายง่าย ๆ อายุของเราจะอยู่ค่าฟ้า ไม่มีใครจะอยู่ค่าฟ้าได้แหละ ถึงกาลถึงเวลาต้องเป็นไปด้วยกันทุกคน

วันนี้เราทั้งหลายได้มาปลงธรรมสังเวชกับญาติมิตรของเราผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว คือคุณสุวิทย์และคุณปรีดี ซึ่งแสดงให้เห็นเป็นหลักฐานพยานอย่างแจ่มชัดว่า โลกอันนี้คือโลกเกิด-ตาย โลกอันนี้คือป่าช้าผีดิบผีสุกมีอยู่เต็มหมด ผีตายก็มี คนเป็นก็อยู่ในบ้านเรือนอยู่ตามหับตามห้างต่าง ๆ คนตายแล้วก็ชนกันออกไปตามวัดตามวาตามป่าช้าเผากันไปสัตว์เป็นกับสัตว์ตายอยู่ปนกัน ถ้าไม่คิดบ้างก็ไม่ได้คิดเลย

ส่วนมากไม่ค่อยคิดกัน กลัวแต่ตาย ๆ กลัวสิ่งที่มันจะตายอยู่ กลัวหาประโยชน์อะไร สร้างความทุกข์ความลำบากให้แก่ตน เราสร้างคุณงามความดีไว้เสียก่อนตายนี้ไม่ดีหรอก ต้องถามเจ้าของอย่างนั้น ถ้าเป็นเรื่องธรรมแล้วถามเจ้าของอย่างนั้น และสร้างคุณงามความดี ถึงจะกลัวตายมันก็ตาย ไม่กลัวก็ตาย กล้าก็ตายกลัวก็ตาย ถึงกาลถึงเวลาแล้วเอาไว้มองอยู่

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ เราจะสร้างคุณงามความดีอันใดไว้สำหรับจิตใจของเรา เราก็สร้างเสียบัดนี้ คือ การให้ทาน ๑ การรักษาศีล ๑ การเจริญเมตตาภาวนา การสละไม่ว่าจะเป็นกำลังวังชาหรือสติปัญญา เพื่อเพื่อนฝูงที่เป็นญาติเป็นมิตรเป็นคู่พึงเป็นพึงตาย และญาติทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน เราก็เสียสละ เหล่านี้แหละเป็นคุณงามความดีสำหรับเราที่จะช่วยในภพหน้ากาลข้างหน้าโน้น

ส่วนเรื่องความตาย กลัวไม่กลัวมันก็ตาย เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องกลัว ให้รีบสร้างริบชนชวายเป็นแต่บัดนี้ เวลานี้เราก็ได้มาปลงธรรมสังเวช ท่านตายแล้ววันนี้เราอาจจะตายในวันพรุ่งนี้ก็ได้อีก ถ้าเราไม่ตายในวันพรุ่งนี้ วันมะรืนหรือเดือนหน้าปีหน้าก็อาจเป็นไปได้ แล้วสร้างสติปัญญาขึ้นภายในตัวของตนไม่ประมาทอนใจ ริบเร่งชวชนชวายเป็นแต่บัดนี้ เพราะใจเป็นของไม่ตาย เกิดที่ไหนเกิดได้ทั้งนั้นตายได้ทั้งนั้นก็คือใจ เพราะเกิดตายด้วยอำนาจแห่งวิบากกรรม

ตายไปแล้วก็ต้องไปสู่สุคติบ้าง ทุกคติบ้าง เพราะฉะนั้นจึงมีนรก มีสวรรค์ มีพรหมโลก มีนิพพานไว้สำหรับสัตว์ทั้งหลายที่ตายแล้วต้องไปในสถานที่ดังกล่าวนี้ ไปที่อื่นไม่ได้ เพราะต้องไปตามอำนาจแห่งกรรม สถานที่กล่าวเหล่านี้ก็เป็นสถานที่รับอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของสัตว์โลกนั้นแล เช่น นรก สัตว์ที่ไม่กลัวบาปกรรมทั้งหลายสร้างแต่ความชั่วช้าลามกใส่ตน ตายแล้วก็ไปตกนรก นี่เรียกว่าเป็นสถานที่คุมขังสถานที่ทรมานทุกข์ทรมานของสัตว์โลกผู้กล้าหาญในทางนี้

ผู้ที่สร้างคุณงามความดี มีความกระหม่อมยอมต่อบุญต่อกุศล สร้างคุณงามความดี เจริญเมตตาภาวนาทำบุญให้ทาน ตายแล้วก็ไปสวรรค์ นั่นก็เป็นสถานที่อยู่แห่งผู้มีวิบากกรรมอันดี แล้วดีกว่านั้นก็ขึ้นพรหมโลก เมื่อมีคุณงามความดีเต็มที่แล้วก็ส่งเข้าถึงพระนิพพาน ได้แก่อำนาจแห่งกุศลที่เราสร้างไว้นี้แหละไม่ใช่อะไร

ดินฟ้าอากาศไม่เคยมาช่วยใครให้ตกทุกข์ลำบาก และให้พาไปสวรรค์นิพพาน จะกว้างแสนกว้างโลกมีกี่จักรวาล ก็ไม่มีอันใดที่จะสามารถสร้างคนให้ไปได้ไปชั่วได้ ไปตกทุกข์ได้ยากลำบากและไปมีความสุขความเจริญได้ นอกจากบุญและบาปนี้เท่านั้น มีสองอย่างนี้เป็นสำคัญ จึงต้องให้สนใจสองอย่างนี้ ก็มีอยู่กับจิตของเราผู้จะสร้างขึ้นมามีจิตคิดทางใจก็เรียกว่ามโน คือใจ ออกทางวาจาก็เรียกว่าวาจา ออกทางกายก็เรียกว่ากาย จะเป็นสุจริต ทุกจริต ก็เรียกว่ามโนสุจริต มโนทุกจริต กายสุจริต วาจาสุจริต ไปตาม ๆ กันอย่างนี้ ออกจากใจเป็นผู้บงการ

เมื่อใจเป็นผู้บงการแล้วเป็นไปได้หมด สิ่งที่เราไม่เคยรู้เคยเห็นก็เป็นไปได้ เพราะอำนาจแห่งกรรมไม่อยู่ในวิสัยของใครที่จะคาดเดาจะเนได้ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านจึงให้สร้างบุญสร้างกรรมสร้างกุศลเสียตั้งแต่บัดนี้ อย่าให้เสียเวลาลำเวลา ตายไปแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยนี้ มันเสียชีวิตจิตใจของเราที่เกิดมาในอัตภาพหนึ่ง ๆ คนหนึ่งอายุเท่าไร ตั้งแต่วันเกิดมานั้นนับมืดกับแจ่มบวกกันเข้าแล้วเป็นกี่ปีกี่เดือน แล้วคุณงามความดีได้สนใจคิดอ่านบ้างหรือเปล่า ให้ตั้งปัญหาถามเจ้าของเข้าไปอย่างนี้ ถ้ายังไม่สร้างให้รีบสร้างเสียบัดนี้ เราอย่าเข้าใจว่าสิ่งทั้งหลายที่อยู่ภายนอกกายนอกใจเรานี้จะมาช่วยสนับสนุนเราให้เป็นคนดีคนดีมีความสุขความเจริญ พ้นจากทุกข์ในวัฏสงสาร

ไปได้ นอกจากบุญกุศลที่เราสร้างด้วยตัวของเรานี้เป็นสำคัญ จึงให้ตระหนักในนี้ ให้ถือ ถ้าวาทะห์ตำหนิเจ้าของนี้เป็นสำคัญ ถ้าวาทะห์ก็ให้ยกยอเจ้าของด้วยการสร้างความดีนี้เป็นสำคัญ แล้วเราจะได้ประสบความสำเร็จความดี

นี่เราเกิดในท่ามกลางพุทธศาสนา ก็เป็นศาสนาที่แท้จริง ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้ประกาศล้นอยู่ด้วยมรรคผลนิพพาน เป็นศาสนาที่ถ้าจะเทียบตลาด ก็คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน เต็มไปด้วยมรรคด้วยผล โสดา สกิทาคา อนาคา อรหัตมรรค อรหัตผล นางฟ้านางสวรรค์ พรหมโลก ท้าวมหาพรหมเต็มไปหมด เพราะอำนาจแห่งบุญกุศลที่เกิดขึ้นจากศาสนาที่ท่านแนะนำสั่งสอนแล้วบำเพ็ญตาม ได้ไปเสวยผลบุญกุศลตลอดถึงท่านผู้ถึงนิพพาน ก็เพราะอำนาจแห่งบุญกุศลที่เกิดขึ้นจากท่ามกลางแห่งพุทธศาสนานี้แล

เพราะฉะนั้นศาสนาของพระพุทธเจ้า จึงเป็นศาสนาที่เต็มไปด้วยมรรคผลนิพพาน เป็นตลาดร้านค้าอันใหญ่หลวงมาก เราได้มาพบตลาดร้านค้าแห่งพุทธศาสนาแล้ว อย่าให้คุณงามความดีนี้ได้หลุดไม่หลุดมือเราไป จะเสียที่เปล่า ๆ ตายเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร สู้สัตว์ตัวหนึ่งตายก็ไม่ได้ เราเป็นคนเราไม่ใช่สัตว์ ถ้าตายก็ต้องแบบคนตาย อย่าให้เป็นแบบสัตว์ตาย หาทิ้งที่เกาะที่ยึดไม่ได้

เวลามีชีวิตอยู่ต้องระลึกถึงคุณงามความดี สร้างตัวของเราให้ดี ต่อไปเราก็จะดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ๆ ตายแล้วไม่ต้องบอก เรื่องทางสวรรค์นิพพานนั้น ความดีนั้นแหละจะพาเราไปเอง ความชั่วจะพาไปเอง ผู้ทำความชั่วช้าลามกมาก ความชั่วนั้นแหละท่านเรียกวิบากกรรมอันชั่ว จุตลากลงไปเองโดยไม่เคยเห็นก็ได้ หากไปเองเจอเองพบเองได้รับความทุกข์ความทรมานเองสำหรับผู้สร้างความชั่ว ผู้ที่สร้างความดีก็ได้ไปพบไปเห็นเองเจอเอง ได้ไปเสวยผลคือความดีที่ตนทำไว้เอง นี่ก็เกิดขึ้นจากพุทธศาสนา

เราทั้งหลายได้เกิดมาในท่ามกลางพุทธศาสนาแล้วอย่าให้เสียท่าเสียที จะเสียความเป็นมนุษย์เปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้รีบสร้างชวนชวยเสียตั้งแต่บัดนี้

การสร้างความดีไม่จำเป็นจะต้องไปวัดไปวาอยู่ทุกละเวลาก็ได้ เราสร้างที่บ้านของเรา ที่กาย ที่วาจา ที่ใจของเรา นี้ อยู่ที่ไหนสร้างได้ทั้งนั้น เพราะนี้เป็นบ่อหรือเป็นเครื่องมืออันใหญ่หลวงอยู่ในกายวาจาใจของเรา เราทำความดีได้ทั้งอยู่ในวัดนอกวัด ทำได้ทั้งนั้น ให้พยายามทำเสียตั้งแต่บัดนี้

คำว่าใจ ๆ นี้เป็นธรรมชาติที่ลึกล้ำมาก ยากที่วิชาใด ๆ จะเอื้อมเข้าถึงได้ วิชาที่เราเรียนมาในโลกนี้จะมีมากนักน้อยเพียงไรก็ตาม เป็นวิชาของกิเลสผลิตให้ จะอยู่ในวิสัยของกิเลสครอบงำอยู่ทั้งนั้นไม่ใช่วิสัยของธรรม เพราะฉะนั้นความรู้ทั้งหลายนี้จึงเป็นเครื่องมือของกิเลสได้เป็นอย่างดี คนเรียนความรู้มากเท่าไร ยิ่งเกิดความเยอหยิ่ง

จองทอง เกิดความทะนง ถือเนื้อถือตัวว่าเรียนรู่มาก รู้นำนั่นคือกิเลสเอาไปเป็นเครื่องมือถลุงตัวเองแล้ว ถ้าเป็นเรื่องของธรรม เรียนแล้วปฏิบัติ ปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี

เพียงเรียนธรรมเฉย ๆ ก็ทะนงได้ คนเรียนมากสำคัญว่าตัวมีความรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม ไปที่ไหนมีคนยกยอสรรเสริญว่า โอ้ เขาเป็นคู่พระไตรปิฎกเคลื่อนที่นะ เลยจะเป็นบ้าไปเลย หรือเป็นบ้าไปเลยมีเยอะ นี่เพียงเรียนเฉย ๆ เป็นอย่างนี้ ต้องปฏิบัติตาม ปฏิบัติตามเรียนนี้แลแล้วจะเข้าถึงจุดอันสำคัญของใจ ใจที่พระพุทธเจ้าว่าไม่ตายนั้นเป็นยังงี้ เพราะเหตุใดจึงไม่ตาย

ให้เรียนวิธีปฏิบัติต่อจิตใจเข้าไป เริ่มตั้งแต่จิตตภาวนา เช่น พุทโธ ๆ อัมโม สังโฆ บทใดก็ตาม เวลาเราให้ว่างมีทำไมจะมีไม่ได้ คนเราถ้ามีความว่างไม่ได้ วันหนึ่งไม่มีเวลาว่างเลย ทำไมเวลาตายจึงว่างได้ คนเราไม่ว่างมันจะตายได้หรือ ที่นี้เมื่อเวลามีชีวิตอยู่ทำไมจึงว่าไม่ว่าง ทำไมจะให้กิเลสสร้างขวากสร้างหนามเอาไว้สำหรับปักเสียบเรา ไม่ให้ก้าวออกจากเงื้อมมือของมัน เพราะฉะนั้นจึงมีได้ เมื่อมีได้เราก็ทำได้ เช่น เวลาจะหลับจะนอนนั่งภาวนาพุทโธ กำหนดพุทโธ ๆ อยู่ภายในสมหทัยใจของเราก็ได้ อยู่กับพุทโธนี้ก็ได้ นึกพุทโธ ๆ อยู่ภายในใจหรือนึกหรือให้รู้อยู่กับสมหทัยใจนี้ก็ได้ ให้จิตอยู่กับนี้มีสติควบคุมอยู่ จิตจะสงบเย็นลงไป ๆ พอจิตเย็นลงไปแล้วจะก้าวเข้าสู่ความสงบ

จิตสงบเป็นอย่างไร เราไม่เคยเห็นจิตสงบตั้งแต่วันเกิดมา มีแต่ความฟุ้งซ่านรำคาญวุ่นวาย เรื่องร้อยแปดพันประการเกิดขึ้นจากความวุ่นวายของจิตทั้งนั้น หากความสงบไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงทำจิตของเราให้มีความสงบ เมื่อจิตสงบแล้วจะเย็นจะสบายจะแปลกประหลาดและอัศจรรย์ขึ้นในตัว นี่เรียกว่าเราเริ่มเห็นร่องรอยของจิตแล้ว เราภาวนามาถึงบทแห่งความสงบของใจนี้ เรียกว่าเริ่มเห็นร่องรอยของจิตแล้ว แล้วตามเข้าไปด้วยการภาวนา เน้นหนักเข้าไปด้วยการภาวนา จิตจะสงบมากเข้าไป ๆ ยิ่งเห็นความละเอียดของจิต เห็นร่องรอยเห็นทางของจิตที่ก้าวเดินไปในที่ต่าง ๆ ภาวนานี้ชาตินี้ เราจะเห็นด้วยบทภาวนาของเราแน่

จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ปัญญา กิเลสตัวใดเข้ามาเกี่ยวข้องพัวพันภายในจิตใจ มาผูกมามัดจิตใจของเราให้ก้าวออกจากโลกจากสงสาร จากความทุกข์ความทรมานไม่ได้ คือกิเลสตัวใด ปัญญาจะสามารถสอดแทรกเข้าไปตัดพินให้ขาดสะบั้นไปเรื่อย ๆ จนกลายเป็นปัญญาอัตโนมัติ เป็นมหาสติมหาปัญญา เป็นสติปัญญาที่แก่กล้าสามารถตามร่องรอยแห่งจิตนี้ได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งไปโดยลำดับลำดับ

ตามร่องรอยของจิตก็เท่ากับตามร่องรอยของวิภูภพนั่นเอง วิภูจิตวิภูวน มันหมุนมันเวียนไปยังใจจิตดวงนี้มันถึงได้พาเกิดพาตายไม่หยุดไม่ถอยสักที เกิดแล้วตายเล่า ๆ ได้รับความทุกข์ความทรมานมาน้อยเพียงไร ทำไมไม่เคยรู้เคยเห็นมันสักที ที่นี้

จิตตภาวนาตามเข้าไป ๆ ก็รู้ร่องรอยของจิต อ้อ มันเป็นไปด้วยเพราะอำนาจของกิเลส เป็นผู้จุดผู้ลากไป ไปภพใดแดนใดก็ตามมีแต่กิเลสพาไปพาจุดพาลากไปทั้งนั้น ๆ สติ ปัญญาที่ตัดเข้าไปทอนเข้าไป ขาดเข้าไปเรื่อย ๆ อำนาจของความดึงดูดของกิเลสที่เคย จุดเคยลากจิตใจก็ขาดลงไปเรื่อย จนกระทั่งขาดสะบั้นลงไปไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่ ภายในจิตใจเลย เหลือแต่จิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ อยู่ภายในใจ นี่ถึงตัวจิตแล้ว ตามจิตตาม ร่องรอยของจิตมาโดยลำดับ และในขณะเดียวกันก็พ้นกิเลสที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับจิต ให้ไปภพนั้นภพนี้ ให้ขาดสะบั้นไปโดยลำดับ ๆ ในขณะเดียวกัน จนถึงขั้นแห่งความ บริสุทธิ์

เมื่อจิตถึงขั้นแห่งความบริสุทธิ์แล้วขาดสะบั้นไปหมดไม่มีเงื่อนใดต่อ ถ้าเป็น เกาะก็เหมือนมหาสมุทร เกาะอยู่ในท่ามกลางของมหาสมุทร นี่ก็คือจิตที่บริสุทธิ์อยู่ใน ท่ามกลางแห่งจิตที่เป็นสมมุติทั้งหลาย ที่เป็นมหาสมมุติมหานิยมทั้งหลาย แต่ไม่ติดไม่ พัวพันกับสิ่งใด ท่านเรียกว่าจิตที่บริสุทธิ์ จิตที่บริสุทธิ์นี้แลเป็นจิตที่หมดภพหมดชาติ หมดความเกิดแก่เจ็บตาย หมดความทุกข์ความทรมาน เรียกว่า บรมสุข สุขอยู่ที่ตรงนี้ นี่ตามถึงจิตแล้ว เมื่อตามถึงจิตก็เท่ากับตามถึงธรรมอันเดียวกัน เรียกว่าวิภูจักร วิภู ธรรม ธรรมที่ไม่หมุนเวียนต่อไปอีกแล้ว คือความบริสุทธิ์ นั้น

นี่แหละจิตเมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเห็นชัดเจนว่าบริสุทธิ์ แต่ไม่มีคำว่าสูญ ตายแล้ว ก็ไม่สูญ ยังมีชีวิตอยู่กับบริสุทธิ์ ตายไปแล้วก็เป็นจิตที่บริสุทธิ์วิมุตติพระนิพพานอยู่นั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียกท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วในขณะที่ท่านตายไปแล้ว เรียกว่าท่าน นิพพาน คือดับหมดในบรรดาสิ่งเกี่ยวข้องกับจิต ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับจิตมาแต่ก่อนขาด สะบั้นไปหมด เหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ เป็นบรมสุขเป็นอนันตกาลตลอดเวลา

นี่อำนาจแห่งการสร้างบุญสร้างกุศลเพื่อจิตใจของเรา ไม่ใช่สร้างแบบปาว ๆ สร้างแบบต้นแบบเดาไปธรรมดาโดยไม่มีเหตุมีผลไม่มีหลักมีเกณฑ์ ผู้รับส่วนบุญส่วน กุศลยังมี คือจิตเป็นเจ้าของแห่งบุญแห่งกุศลแห่งบาปทั้งหลาย เพราะฉะนั้นท่านจึง สอนให้ละบาป ไม่อย่างนั้นจิตจะไปคว้าเอาบาปมาเผาตัวเอง แล้วสอนให้สร้างคุณงาม ความดีแล้วจะมาเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง

ตามร่องรอยของจิต ตามร่องรอยของกิเลสซึ่งพัวพันไปกับจิตนั้นให้ทันกันไป โดยลำดับ เพราะอำนาจแห่งความดีที่สร้างอยู่ไม่หยุดไม่ถอย จนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์ พุทโธ ก็เราเองเป็นเจ้าของแห่งความบริสุทธิ์พุทโธ เราเองเป็นเจ้าของมหาสมบัติคือ พระนิพพานอันนั้น เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลของเราเองเป็นผู้รับผิดชอบมาโดย ลำดับลำดับมา จนถึงที่ยุติคือหมายความว่าที่ไม่ต้องเกิดต้องตายอีกแล้ว ได้แก่งถึงที่สุด วิมุตติคือพระนิพพาน

จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมะที่ได้แสดงในวันนี้ไปพิจารณา แล้วปฏิบัติ
ตัวบำรุงจิตใจของเราให้ดี และติดตามสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อใจ ค่อยสลัดปัดออกเรื่อย ๆ ใจ
ของเราก็จะมีความสว่างผ่องใสขึ้นเรื่อย ๆ เห็นความวิเศษวิโสขึ้นภายในจิตใจ ต่อ
จากนั้นก็เห็นนิมิตหลุดพ้น อันเป็นธรรมชาติที่ประเสริฐสูงสุดแท้อยู่ภายในจิตใจของ
เราแต่ผู้เดียว

ในการแสดงธรรมวันนี้ ขออำนาจแห่งบุญแห่งกุศลทั้งหลายที่ท่านเจ้าภาพได้
ถวายทานในวันนี้ก็ดี เกิดขึ้นจากการแสดงธรรมก็ดี จึงขออุทิศส่วนกุศลนี้แด่ท่านผู้
ล่วงลับไปคือ คุณสุวิทย์ หวังหลี่ กับคุณปรีดี อินทนก ขอให้ได้ทราบด้วยญาณวิเศษ
ใดทางหนึ่ง แล้วอนุโมทนาส่วนกุศลกับท่านทั้งหลาย พร้อมกับท่านผู้มาบำเพ็ญบุญ
กุศลทั้งหลาย ก็จงอนุโมทนากับท่านผู้ล่วงลับไปแล้วนั้น และขอความสุขความเจริญ
จงมีแก่บรรดาท่านผู้ฟังทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

เนื่องในการสิ้นชีวิตของคุณสุวิทย์ หวังหลี่

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส (๓ จบ)

อชฺเชว กิจฺจมาตปฺป โก ชญญา มรณํ สุเว

น หิ โน สงฺครนฺเตน มหาเสเนน มจฺจุนาติ.

วันนี้ท่านทั้งหลายได้มาเยี่ยมศพคุณสุวิทย์ ซึ่งเป็นประธานหอการค้า อันเป็นคนดีที่หาได้ยากซึ่งล่วงลับไปไม่นานมานี้ และวันพรุ่งนี้ก็จะเริ่มพระราชทานเพลิงศพในระยะต่อไป และได้มาปลงธรรมสังเวช ฟังธรรมิกถาซึ่งจะได้แสดงต่อไปนี้ จึงขอให้ทุกท่านได้น้อมเป็น โอปนยิโก เข้ามาสู่ตัวของเราทุก ๆ ท่าน จะได้เป็นประโยชน์แก่การมาทั้งเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้ล่วงลับไปด้วย เป็นประโยชน์แก่เราผู้มาปลงธรรมสังเวช ให้เกิดผลเกิดประโยชน์ภายในจิตใจของเราด้วย

ตามภาษิตที่ยกขึ้นไว้ ณ เบื้องต้นนั้นว่า อชฺเชว กิจฺจมาตปฺป โก ชญญา มรณํ สุเว เป็นต้น ว่าขอให้เราทั้งหลายระลึกถึงตัวในความเป็นมนุษย์ที่เกิดมานี้ ได้รับแรงชวนชวนสร้างคุณงามความดีทั้งประโยชน์แก่ตนและส่วนรวม ให้มากเท่าที่จะมากได้ โดยความไม่นอนใจ เพราะสิ่งที่เป็นเสนาใหญ่ได้แก่ความตายนั้น ไม่เลือกหน้าว่าท่านผู้ใด ดีชั่วก็ตาม โง่ฉลาดก็ตาม เมื่อถึงกาลมาแล้วย่อมเป็นไปได้ด้วยกันทั้งนั้น คือเราอาจจะตายในวันนี้หรือวันพรุ่งนี้ก็ได้อ ในความแน่นอนแห่งความตายนี้ย่อมมีแก่เรา

ด้วยเหตุนี้เวลามีชีวิตอยู่ก็ขอให้ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า คุณของพระธรรม คุณของพระสงฆ์ ซึ่งเป็นสรณะอันประเสริฐเลิศเลอในโลกที่เรายึดถือเป็นสรณะอยู่ที่นี่ แล้วน้อมนึกเข้าสู่ภายในจิตใจของตน อย่าได้ปล่อยได้วางคำว่าพุทฺธ ธัมโม สังโฆ อันเป็นสรณะซึ่งประเสริฐสุดนี้ทุกกระยะ และให้มีสติระลึกตัวอยู่เสมอ เพราะเรานั้นเคยเพลอสติเคยไม่รู้เนื้อรู้ตัวมามากต่อมากด้วยกันทั้งนั้น

เวลาเราเกิดมาเราก็ไม่ทราบว่าจะเกิดมาจากภพใดชาติใด เกิดมาก็กับที่กัลป์เราก็กี่ไม่ทราบได้จนกระทั่งบัดนี้ จึงเรียกว่าการเกิดของเรานั้นเลื่อนลอยในความจดจำ แม้จะได้รับความทุกข์ความลำบากขนาดไหนก็ตาม เราก็ไม่สามารถที่จะจดจำความเป็นมาของเราได้ ซึ่งพอจะให้ได้สติระลึกต่อไปในกาลข้างหน้าว่าจะสร้างคุณงามความดี เพื่อการต้านทานความชั่วช้าลามก และความทุกข์ทรมานทั้งหลายไม่ให้มาถูกต้องแก่ตัวของเรา

ในกาลต่อไปนี้เราก็ไม่ทราบได้ว่า เราจะตายในวันใด วันไหนวันพรุ่งนี้ เพราะสัตว์ตายเคลื่อนกันทั่วโลกทั่วสารทวันไม่ได้เว้น ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคล โลกนี้เป็นโลกเกิดตาย เราจึงไม่ควรประมาทว่าจะไม่มาถึงตัวของเรา ต้องวันหนึ่งแน่นอน เมื่อเราทราบอย่างนี้ก็ให้พึงระลึกถึงความตายมรณานุสติเข้าสู่ใจของเราเสมอ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความคึกความคะนองที่ยินดีในการทำบาปทำกรรมทั้งหลายก็จะลดน้อยลง แล้วสร้างความดีขึ้นแทนกัน ก็จะเป็นสิริมงคลแก่จิตใจของเรา

เพราะใจนี้เป็นธรรมชาติที่ไม่ตายตั้งแต่กาลไหน ๆ มา การเกิดตาย ๆ คือการเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ เปลี่ยนสถานที่อยู่ เปลี่ยนวิบากกรรมของเราเองซึ่งเป็นผู้ทำมา ไม่ใช่ตายแล้วสูญไปหายเงียบไป ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วโลกก็น่าจะสบายกัน เพราะไม่มีความเป็นห่วงเป็นใยอะไรในภพชาติของตนทั้งก่อนทั้งหลัง ตายแล้วก็หายเงียบไป ๆ ด้วยกันหมด โลกนี้ก็กลายเป็นโลกที่สูญเปล่าจากสัตว์จากบุคคล จากความทุกข์ความทรมาน แต่นี้ไม่เป็นเช่นนั้น เวลาตายแล้วมันต้องพาให้ไปเกิดจนได้ ร้อยทั้งร้อย พันทั้งพัน หมื่นทั้งหมื่น แสนทั้งแสน ล้านทั้งล้าน ทุกดวงวิญญาณตายแล้วเกิด ๆ ทั้งนั้น นี้ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วอย่างตายตัว เราจึงไม่ควรประมาทในความเกิดความตายของเราว่าจะไม่กระทบกระเทือนเราอยู่เรื่อยไป ดังที่เป็นมาแล้วและกำลังเป็นอยู่เวลานี้

ชาตินี้เราก็ทราบแล้วว่าเราเกิดมาเป็นมนุษย์ มีหน้าซ้ำได้พบพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นของเลิศเลอ ธรรมชาติเลิศเลอมาก หายากมากที่จะได้พบได้เห็น แม้แต่คนไทยเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนายังไม่มีความสนใจก็ยังมีอยู่มากมาย ปล่อยลมหายใจฟอด ๆ นี่ทิ้งไปเสียเปล่า ๆ ตายแล้วเหมือนซุงทั้งท่อนไม่มีความหมายอะไร จิตวิญญาณก็ไปเสวยกรรมตามอำนาจแห่งความชอบธรรมของตนไม่ลำเอียงต่อผู้ใด ซึ่งส่วนมากมีแต่ความชั่วช้าลามก พอตายลงไปแล้วความชั่วช้าลามกนั้นก็กลับเป็นพิษเป็นภัย กลับเป็นเสนียดจัญไร เป็นศัตรูคู่แค้นแก่ตัวของเราเอง ไปเกิดสถานที่ใดก็มีแต่ความทุกข์ความทรมานความยากความลำบาก ไม่ได้มีความเหมาะสมในสถานที่เกิดและที่อยู่กันเลย ก็เพราะกรรมแห่งความคะนองของเราที่ทำมา เพราะฉะนั้นจึงขอให้รู้เนื้อรู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้

พระพุทธเจ้าประกาศธรรมสอนโลกมาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว ล้วนแล้วตั้งแต่สอนของจริงของแท้ ของปลอมไม่มีในศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าเลย เราได้รับร่ำชวนขวยสร้างความดีเสียตั้งแต่บัดนี้ สมกับว่าใจไม่ตาย ออกจากร่างนี้แล้วก็จะไปสู่ร่างข้างหน้าต่อไป ร่างข้างหน้านั้นเป็นร่างประเภทใด อาจเป็นร่างเปรตร่างผีร่างยักษ์ร่างสัตว์เดรัจฉานนรกอเวจีที่ไหนเราก็ไม่ทราบได้ ถ้าเราไม่ทำความแน่นอนด้วยการสร้าง

ความดีของเราเสียตั้งแต่บัดนี้แล้ว เราจะหาความแน่นอนในภพชาติต่อไปของเราไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงสร้างความแน่นอนใส่ตนเองเสียด้วยการสร้างความดี

การสร้างความดีมีหลายประเภท มีการให้ทาน มีมากมีน้อยให้ตามมีตามเกิดของเรา เป็นนักเสียสละไม่เห็นแก่ได้ ไม่เห็นแก่ความตระหนี่ถี่เหนียว ซึ่งถือว่าเป็นสมบัติอันล้ำค่าแต่อย่างเดียว ความจริงความตระหนี่ถี่เหนียวนั้นเคยทำความทุกข์ความทรมานให้แก่คนมากต่อมาก แม้เจ้าของเองก็ไม่พ้นที่ได้รับความทุกข์ความลำบาก มีสมบัติเงินทองข้าวของมากมายแทนที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เป็นเจ้าของ กลับกลายเป็นของเศษของเดนไปเสีย เจ้าของก็กลายเป็นคนเศษคนเดนไปเกิดในนรกอเวจีไปเสียเช่นนั้น เพราะความไม่ฉลาดในการสร้างตัวเองจากสมบัติที่เกิดขึ้นมามากน้อย เพราะฉะนั้นจึงต้องพากันเสียสละ มีมากมีน้อยวันหนึ่ง ๆ ถ้าธรรมดาแล้วเราเป็นชาวพุทธไม่ควรที่จะปล่อยวางการให้ทาน แม้ที่สุดเราได้ใส่บาตรพระองค์หนึ่งก็ยังดีในวันหนึ่ง ๆ

เราได้ให้ทานเป็นประจำนิสัยของเรา นี่เป็นความเหมาะสมของผู้สร้างความดีเข้าสู่ใจ เพราะใจนั้นจะไม่รับอะไรเป็นสมบัติเป็นมรดกเป็นที่ฝากเป็นฝากตายได้ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยจะเป็นที่พึ่งไม่ได้ ในเมื่อขาดลมหายใจลงไปแล้วเป็นของเศษเดนไปหมด สิ่งที่จะเป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นที่พึ่งที่อาศัย ก็คือบุญที่เกิดขึ้นจากการให้ทานมากน้อยของเรา ศีลที่เรารักษาได้มากน้อย เจริญเมตตาภาวนาที่เราได้เจริญมาตลอดเวลา นี่แหละคือธรรมะที่พึ่งเป็นพึ่งตายที่เป็นสาระสำคัญแก่เรา ความตายใจของเราเมื่อได้สร้างคุณงามความดีนี้มากเข้าเท่าไร ยิ่งเป็นสิ่งที่แน่นอนตายใจตัวเองได้ ตายแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา มาตีกาก็ได้

อำนาจแห่งกุศลผลบุญที่เราสร้างด้วยความฉลาดนั้น สามารถที่จะพุงใจของเราให้ไปเกิดในสถานที่ที่คิดที่ที่เหมาะสมได้โดยไม่ต้องสงสัย อันนี้คือความดีที่ฝากเป็นฝากตายได้ นอกจากนั้นเราก็อาศัยเขาไปในวันหนึ่ง ๆ เมื่อมีชีวิตอยู่เท่านั้น เมื่อหาชีวิตไปแล้วไม่ว่าเศรษฐกิจผูกพันคนทุกข์คนจนทั้งกันหมด ญาติมิตรเพื่อนฝูง สามภรรยาเป็นที่รักที่ชอบใจก็ขาดสะบั้นกันลงไปในขณะที่ลมหายใจขาดดินลงไปนั้นแล ส่วนที่ไม่สิ้นไม่สุดที่จะติดตามไปก็คือบาปกับบุญ บาปนั้นไปเป็นคู่กรรมคู่เวร คู่ความทุกข์ คู่ทุกข์คู่ทรมานแก่ตัวของเรา ส่วนบุญนั้นไปเป็นคู่มิตรคู่สหายคู่พึ่งเป็นพึ่งตาย ใครได้สร้างคุณงามความดีมากน้อย ผู้นั้นจะเป็นผู้มีความสมบูรณ์พูนผล มีความชุ่มเย็นภายในจิตใจ

เราเกิดมาเราอย่าให้จิตใจของเราแห้งผากด้วยคุณงามความดี ขอให้มีความชุ่มเย็นเป็นสุขด้วยอำนาจแห่งคุณงามความดี ทั้งที่มีชีวิตอยู่นี้ก็เป็นสุขเย็นใจ เมื่อเราคิดถึงคติข้างหน้าที่จะเป็นไปในวาระต่อไปนั้นเราก็มีความภาคภูมิใจว่า ตายแล้วจะไม่ไปตก

นรกหมกไหม้ เพราะอำนาจแห่งกุศลนี้ไม่เคยพาใครไปตกนรกหมกไหม้ นอกจากบาปเท่านั้น ปรารถนาทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ได้หลุดพ้นจากทุกข์ไป เพราะอำนาจแห่งความดีคือบุญคือกุศลนี้ทั้งนั้น มีการให้ทานเป็นต้น ท่านจึงประกาศทางเดินอันราบรื่นดีงามอันเป็นสุขเกษมให้แก่พวกเราทั้งหลายว่า จงพากันทำบุญให้ทาน อย่าตระหนี่ถี่เหนียว อย่าขี้เกียจขี้คร้าน

การสร้างความดีทั้งหลายต้องฝึกกิเลสเป็นธรรมดา เพราะกิเลสนั้นไม่ยอมให้ใครสร้างคุณงามความดีได้ เพราะสร้างไปแล้วจะย้อนไปเป็นข้าศึกต่อกิเลส ซึ่งเป็นเจ้าแห่งกองทุกข์ของสัตว์โลกในวัฏสงสารนี้ตลอดมา เมื่อเราสร้างบุญสร้างกุศลไปแล้วจะย้อนเข้าไปเป็นข้าศึกแก่เจ้าอำนาจอันนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องได้ฝึก

การทำบุญให้ทานของมากน้อยต้องมีความเสียสละเป็นธรรมดา นี่ก็คือเรื่องของกิเลสทำให้เสียสละ แต่เรื่องของบุญของกุศลนั้น อยากทาน เราฝึกมันเสียจนได้ เราฝึกไปฝึกมาฝึกทุกวันทุกคืนจนเป็นความโล่งในหัวใจของเรา วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ มีความอยากทานเป็นกำลัง นั้นแสดงว่าเราชนะไปโดยลำดับแล้วในสิ่งเหล่านี้

การรักษาศีลก็เหมือนกัน ศีลก็มีไว้สำหรับมนุษย์ไม่ได้มีไว้สำหรับสัตว์ เราก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งควรจะรักษาศีลได้ข้อใดก็ได้ ดีหมดทุกข้อนั้นแหละบรรดาศีล ยิ่งเราเป็นชาวพุทธมีศีล ๕ เป็นเครื่องประกาศปฏิญาณตนว่าเป็นชาวพุทธแล้วยังเป็นของดี รับผิดชอบทั้ง ๕ ข้อ คือ ปาณา อทินนา จนกระทั่งถึงสุราเมรัย เหล่านี้เป็นสมบัติของมนุษย์ผู้ดีจะพึงรักษาเทิดทูนไว้ภายในจิตใจ ตายแล้วอาศัยศีลธรรมนี้แหละที่จะไปสู่สวรรค์นิพพาน

ทำไมพระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตามมาตรัสรู้จึงสอนแต่เรื่องศีล ๕ ให้พากันละเว้นอย่าทำกันนั้นเพราะเหตุใด ก็เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นภัยอันใหญ่หลวงแก่สัตว์โลกนั้นแล การฆ่าเขาไม่ใช่ของดี เช่นเดียวกับเขาฆ่าเรานั้นแล

การฉกฉกการขโมย ปล้นสะดมต่าง ๆ ด้วยวิธีทางอทินนาทานนั้นก็ไม่ใช่ของดี ไม่นิโคใครเข้าไปก็ดูดี เช่น เขามาฉกฉกมาขโมยสมบัติในบ้านของเรา เราจะมีอะไรเสียใจไหม เราไปทำของเขาเขาก็มีความเสียใจเช่นนั้นเหมือนกัน นี่เป็นแต่ละข้อ ๆ

กาเมสุมิฉมาจาร เมียใครผัวใครใครก็รัก ใครก็เทิดทูนว่าเป็นสมบัติของตนฝากเป็นฝากตายต่อกัน แล้วไปแบ่งสันปันส่วนหัวใจให้ไปในหญิงอื่นชายอื่นนอกจากสามีภรรยาของตน แล้วนำหญิงหรือชายเหล่านั้นมาเป็นคู่แข่งศักดิ์ศรีดีงาม สมบัติอันดีของภรรยาของสามีของตนเป็นของที่ไม่ดีเลย จึงไม่ควรนำมาแข่งขันกัน นำมาเป็นข้าศึกรบรากันอยู่ในครอบครัวเหี้ยมเรื้อน จนกระทั่งครอบครัวเหี้ยมเรื้อนแตกไปเพราะหญิงแพศยาหรือว่าหญิงกาฝากชายกาฝากเหล่านั้น ไม่สมควรอย่างยิ่งกับเราเป็นผู้มีศีล ให้พากันรักษาอย่างนี้

การมุสาที่เหมือนกัน การโกหกปกปิดทำคนให้ลุ่มจมนามากต่อมากแล้ว จนกระทั่งเขาได้ตั้งเป็นสิบแปดมงกุฎเรกัทราบด้วยกัน เพราะพวกนี้พวกตมตุนอย่าง ชะมัดไม่มีใครสู้ ทำให้คนลุ่มจมนได้มากมาย

สุราเมรัยก็เหมือนกัน อย่าพากันส่งเสริม อย่าพากันยกยอจนเกินไป สุราคือน้ำ บำไม่ใช้ของดิบของดีอะไร เด็กเขาก็ไม่กิน ผู้หญิงที่เป็นคนมีสมบัติผู้ดีก็ไม่กิน แต่ผู้ชายเป็นผู้ใหญ่ผู้โตเท่าไรยิ่งกิน สู้เด็กไม่ได้ กราบเด็กเสียดีกว่าเพราะเด็กเขาไม่กิน เหล้า ผู้ชายเรากินเหล้าแล้วผู้ใหญ่กินเหล้า ข้าราชการงานเมือง เป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่ง ชอบกินเหล้า ๆ สู้เด็กไม่ได้ กราบเด็กเสียดีกว่า จึงจะเป็นสิ่งที่ชอบธรรม แล้วภรรยา ไม่กินเหล้า สามีกินแต่เหล้า กราบภรรยาเสียดีกว่า ให้รู้ว่าตัวนี้ผิด เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ดี

สุรานี้เป็นความเสียหายมากมาย ๑) เสียทรัพย์ นั้นขึ้นต้นก็เสียทรัพย์แล้ว เมื่อ เสียทรัพย์แล้วกินมันเมาเข้าไปก็ก่อการทะเลาะวิวาทหาเรื่องหาราวทุบตีกัน ฆ่าฟันรัน แทะกันให้เจ็บหายวายปวงไปได้ เพราะโทษแห่งสุรา ๓) เกิดโรค โรคประเภทต่าง ๆ มักจะเกิดขึ้นเพราะการดื่มสุรามากเข้าไปนั่นเอง แล้ว ๔) ชอบยกตนพองตัว แน่ และ ชอบอุกตเคียดแค้นเสมอ ไปที่ไหนคนเมาสุราย่อมไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม นอกจาก พวกเดียวกันเท่านั้นซึ่งเป็นคอสุราด้วยกัน

ปราชญ์ทั้งหลายท่านจึงไม่เียนยอสรรเสริญ ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดชมเชย น้ำบ้ำนี้ว่าเป็นของดิบของดี พอที่จะมายกยอกันขึ้นในสังคม ไปที่ไหนมีแต่แก้วเหล้า เต็มบ้านเต็มเมือง ไปสังคมใดมีแต่แก้วเหล้าเต็มสังคมนั้น ๆ ข้าราชการงานเมืองผู้ใด ใหญ่เท่าไรขูดเหล้ายิ่งใหญ่ ๆ ใช้ไม่ได้เลย สิ่งที่ดีที่ดกว่านี้ไม่มีแล้วหรือจึงต้องหา ของจนตรอกจนมุม ของเลวทรามต่ำช้า ของเป็นบ้ำเป็นบออย่างนี้มาอวดมาโชว์กัน มัน ไร้ขนาดไหนมนุษย์เรา ขอให้พิจารณาให้ดี ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วเป็น อย่างนั้น

เราไม่ได้ตำหนิผู้หนึ่งผู้ใด พุดตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า หากเป็นของดิบ ของดีแล้ว สิ่งเหล่านี้มีมากมายก่ายกองในโลกในสังสาร จะส่งคนไปสวรรค์นิพพาน ส่ง ให้คนเป็นคนดีคนดีตั้งมากมายก่ายกองมาแล้ว แต่นี้รายไหนก็จมรายนั้น รายไหนก็ จม ๆ แล้วคนดื่มสุรานี้ไม่รู้จักอายเสียด้วย แม้จะเป็นคนชื้ออายุก็ตามพอพาดสุราเข้าไป นี่เป็นบ้ำทันที หาความอายไม่ได้ ความกระด้างอยู่ในนั้นหมด ความถือเนื้อถือตัว ความเย่อหยิ่งจองหอง ความเสียท่าเสียตัวอย่างรวดเร็วไม่มีใครสู้ ก็คือคนเมาสุรา จึงเป็นของไม่ดีในแง่ต่าง ๆ มีมากมายก่ายกอง

นี่แหละสมบัติของชาวพุทธเราควรมีประจำตัวของเรา ยิ่งได้ทุกคนยิ่งดี ถ้า ไม่ได้ก็ได้ข้อใดข้อหนึ่ง ได้ทุกข้อยิ่งดี ไม่ได้ข้อใดข้อหนึ่งได้ข้อใดข้อหนึ่งก็ยังมี ดีกว่า

เราจะเปล่งวาจาว่า พุทธ ธรรม สรรพ คุณงามิ ปาณาติปาตา เวระ เณย ๆ มีแต่ลมปากหาความจริงใจไม่มีใช้ไม่ได้เลยชาวพุทธเรา เพราะฉะนั้นโลกจึงเกิดความเดือดร้อนวุ่นวายกันทุกแห่งทุกหนตำบลหมู่บ้าน เพราะคนเราไม่ฟังคำสั่งสอนคำจริงจากพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้ด้วยความเมตตา เอาแต่กิเลสตัณหาออกหน้าออกตา

กิเลสนี้มันเคยออกหน้ามาแล้ว ไปไหนมันไม่เคยเดินตามหลังใครแหละ มันเดินออกหน้า ๆ จูงมูกคนไปทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าความโลภ ไม่ว่าความโกรธ ไม่ว่าราคะ ตัณหา กิเลสจูงมูกทั้งนั้น แม้ที่สุดการแต่งเนื้อแต่งตัว การอยู่การกินทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่กิเลสนำหน้าทั้งนั้นละ แต่งกันอย่างฟุ้งฟรุ้งฟระวืดสะววด ดูไม่ได้ถ้าให้กิเลสพาแต่งเนื้อแต่งตัว การอยู่การกินก็ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อะไรก็ตามการใช้การสอยไม่มีความพอดิบพอดี มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อคะนองเป็นบ้าไปสด ๆ ร้อน ๆ นั้นแล นี่คือกิเลสนำหน้า เวลานี้มันก็นำหน้าเสียจนจะดูไม่ได้แล้วมนุษย์เรา จนเพื่อไปหมดไม่ว่าอะไร การอยู่ก็เฟ้อ การกินก็เฟ้อ การใช้การสอยก็เฟ้อ การเคลื่อนไหวไปมา การประพฤตินื้อประพฤติดัวเฟ้อไปหมดมนุษย์เราเวลานี้ เพื่อเพราะอะไรถ้าไม่ใช่เพื่อเพราะกิเลส

ธรรมท่านไม่พาเฟ้อ ธรรมเป็นแต่ของดิบของดี มีความสงบเสงี่ยม การกินอยู่ การใช้การสอยถ้าเป็นไปตามธรรมเป็นผู้บงการเป็นผู้นำหน้าแล้ว การอยู่การกินก็พอดิบพอดี การแต่งเนื้อแต่งตัวก็สวยงามสงบเสงี่ยมเรียบร้อยน่าดูน่าชม ไม่ว่าสิ่งใดถ้าธรรมเป็นผู้นำแล้วเป็นของดิบของดี มีประมาณมีขอบเขตทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายเราซึ่งเปล่งวาจาว่าเป็นชาวพุทธ ๆ ได้ระลึกไว้ในตัวของเรบ้าง ระลึกในตัวของเราแต่ละคน ๆ แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ จะทำให้เรามีความชุ่มเย็นเป็นสุข และให้ประเทศชาติบ้านเมืองได้รับความสงบร่มเย็นต่อไป สมกับเราเป็นชาวพุทธซึ่งเป็นลูกศิษย์ของจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า นี่เราก็เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าอย่าให้โง่เกินไปจนดูไม่ได้ จนเสียผู้เสียคนหาสาระแก่นสารไม่ได้ ไม่สมควรกับความเป็นมนุษย์ กับความเป็นลูกศิษย์ตถาคต เป็นพุทธบริษัท ให้ตั้งหน้าตั้งตา

วันนี้ก็ได้เทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟังพอประมาณ แล้วส่วนบุญส่วนกุศลมากน้อยที่เราทั้งหลายได้บำเพ็ญนี้ ขออุทิศส่วนกุศลนี้ถึงคุณสุวิทย์ หวังหลี ซึ่งเป็นคนดีหาได้ยากในโลกนี้ ถ้ามีคนตัวอย่างนี้แล้วบ้านเมืองเราจะชุ่มเย็นมากที่สุด แต่นี้ก็หาได้ยาก

เพราะฉะนั้นจงให้น้อมเข้ามาซึ่งความดีทั้งหลาย เข้ามาหาในตัวของเราเอง ให้ต่างคนต่างประพฤติตัวให้ดีแล้วความดีจะปรากฏขึ้นในตัวของเรา แล้วความสุขความเจริญในตัวของเราก็เจริญ ไปสมาคมต่าง ๆ ก็เจริญ ไปส่วนรวมมากน้อยก็เจริญ ไปที่

ไหนเจริญทั้งนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นศาสนาพุทธของเราก็จะได้เจริญในหัวใจของชาวพุทธแล้วมีความสุขความสบายทั่วหน้ากัน

วันนี้ท่านทั้งหลายได้บำเพ็ญกุศล อุทิศส่วนกุศลทั้งหลายนี้ถึงคุณสุวิทย์ แม้ท่านทั้งหลายเองที่มามบำเพ็ญก็ขอมิมีความสุขกายสบายใจ ได้สมมรรคสมผล ได้บุญได้กุศล เจริญรุ่งเรืองในตนของตนโดยทั่วกัน

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอยุติเพียงเท่านี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

เนรละลิกชาติ

พากันจำเอานะ พระพุทธเจ้าพูดเด็ดขาดทุกคำนะ จำคำนี้ให้ดี พระพุทธเจ้าพูดไม่มี เหลาะแหละ เด็ดขาดทุกคำ ออกมาจากพระญาณหยั่งทราบทุกสิ่งทุกอย่างแล้วพูดออกมา พูดออกมาด้วยความเห็นแล้วรู้แล้วทุกอย่าง สิ่งนั้นมีสิ่งนี้เป็นยังงี้ ๆ หนักเบาเล็กน้อยหยาบละเอียดแคไหนเห็นหมด ๆ นำเอาสิ่งที่เห็นหมดนั้นแหละมาเป็นศาสนาสอนโลกให้จำเอา เราอย่าเหลาะ ๆ แหละ ๆ นะกิเลสมันต็มเอา ๆ กิเลสมันลบนะพระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหน ๆ เพราะทั้งสองนี้เป็นข้าศึกกันมาแต่ไหนแต่ไร

เพราะฉะนั้นศาสนาจึงต้องมี ไม่มีไม่ได้ กิเลสกลืนสัตว์โลกฉิบหายหมดเลย ถ้าไม่มีธรรมะเข้ามาประกาศสอนแต่ละครั้ง ๆ นี่ เช่นพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ นั้นละเออน้ำมาดับไฟ ๆ นรกของสัตว์ นรกมีทุกประเภทนะตั้งแต่่นรกอเวจีขึ้นมาจนกระทั่งนรกของสัตว์ทั่ว ๆ ไปมีชีวิตอยู่นี้ก็นรกทั้งเป็นเผาอยู่ภายในจิตใจ มีหลายประเภทนะนรกไม่ใช่ประเภทเดียวกัน แล้วให้จำให้ดีคำพูดที่ว่าพระพุทธเจ้ารับสั่งอะไรแล้วไม่เป็นสอง ถ้าว่านรกกี่เดือดพล่าน ๆ ตลอด ไม่มีวันมีคืนมีปีมีเดือนเป็นกับเป็นกัลปอยู่อย่างนั้นตลอด อันนี้ไม่มีคำว่าลดกำลังไม่มีเพราะกรรมของสัตว์หนุนให้ขึ้นไป ๆ ที่เดือดพล่าน ๆ ก็เดือดด้วยอำนาจแห่งกรรมของสัตว์นั่นเอง

ท่านกล่าวไว้ในมหาวิปาก นรกมีถึง ๒๕ หลุม ตั้งแต่ใหญ่ ๆ ขึ้นมาเรื่อย ๆ นีนรกเมืองฝีมี่ถึง ๒๕ หลุม แล้วจากนั้นก็มาปลีกย่อย ถ้าไปลงนรกอเวจีแล้วก็กัปก็กัลปก็ไม่ได้พ้นแหละจมอยู่นั้น ถึงจะเป็นกฏอนิจจังก็กัปก็กัลปก็ถึงจะเปลี่ยนมา กรรมของสัตว์ ประเภทนี้พวกฆ่าพ่อฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำลายพระพุทธเจ้า ยุยงให้สงฆ์แตกจากกัน ๕ ประการ ท่านเรียกอนันตริยกรรม แปลว่ากรรมนี้หนักมาก แล้วพวกนี้แหละพวกลงไปนั้น นี่มีนิทานสด ๆ ร้อน ๆ อันหนึ่งที่จะนำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราเป็นคนชักด้วยปากของเราเองอันนี้ คือเอากันต่อหน้าเลยซักเลย

มีเณรองค์หนึ่งอยู่บ้านน้ำก่ำ อำเภอพระธาตุพนม เณรนี้ละลิกชาติได้ ละลิกชาติถอยหลังได้ชาติเจ้าของนั่นเอง แต่ก่อนเขาชื่อว่าบัวเหมือนกับชื่อหลวงตาบัวนี้แหละ เขาอยู่บ้านโคกละละ ชื่อเขาพูดถูกหมดนะ เหตุที่จะมีการยืนยันรับรองกันคืออาจารย์ของเขาเอง เราพบกับเณร

นี้แล้วก็ไปพบกับอาจารย์ชื่ออาจารย์ทอง อาจารย์ของพระบัวนี่ พระบัวนี่เป็นหนุ่มแล้วไปฟังเทศน์แล้วเกิดความเลื่อมใส ท่านอาจารย์ทองท่านไปทางเมืองอุบล ไปโน้นแนะนำสั่งสอนประชาชนเขาเกิดความเคารพเลื่อมใส นายบัวนี่ก็มาขอบวชกับท่าน บวชแล้วก็ติดสอยห้อยตามท่านมาอยู่บ้านสามผง พอตีมาเป็นไข้ป่าที่สามผงตาย ปีนั้นพระตาย ๓ องค์ นี่ท่านอาจารย์ทองท่านเล่าเอง ปีที่ตาย ๓ องค์นี่นะ แต่พระบัวนั้นบอกแต่ว่ามาตายที่บ้านสามผงเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าตายที่นั่นองค์เท่านี้องค์

พอตายแล้ว นี่เราสรุปเอาเลย แยกกลดสะพายบาตรดูเขาเผาศพเรา คนทั้งหลายเต็มอยู่มาเผาศพ ก็ยืนดูศพอยู่ สะพายบาตรแยกกลดอยู่ดูเขาเผาศพ เขาไม่สนใจกับเราเลยคนเป็นร้อย ๆ เต็มอยู่นั้น เขาไม่สนใจกับเรสักคนเดียวเลย เราก้ไปยืนดูศพของเรา พอเสร็จแล้วก็ออกไปทางด้านตะวันออก ศพเรานี้ก็ถูกเผาเป็นถ้ำเป็นถ้ำขนาดนี้แล้วจะหวังเอาอะไรอีกเราไปแล้วไม่หวังใยแล้ว แล้วก็ไป พอไปก็ไปถึงศาลาใหญ่หลังหนึ่ง ศาลานั้นใหญ่มากทีเดียว นี่เป็นเถรนี่เล่าให้ฟังนะ

เหตุที่จะได้ชักถามเถรนี้เพราะมีพระมาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องเถรนี้ระลึกชาติได้ แล้วพอตีมางานศพหลวงปู่ฉันเรานี้ เถรนี้ก็มา เราก็นัดกับพระไว้ว่าถ้าเถรนั้นมาให้มาหาเรา พอตีเถรนั้นมาก็ให้มาหาจริง ๆ แต่ส่วนมากแกล้มไม่อยากเล่าเรื่องระลึกชาติได้ เล่าที่ไรเป็นไข้ทุกทีว่าอย่างนั้น เช็ด พอเล่าเรื่องชาติหลังย้อนหลังแล้วไข้ทุกทีไม่เคยพลาด เอ้า คราวนี้ไม่ให้ใช้ เราก้ว่าอย่างนั้นแหละ เอ้า เล่ามาให้หมดนะคราวนี้ไม่ให้ใช้ มาเล่ากับเรานี้ไม่ให้ใช้ ไม่ใช่จริง ๆ นะ แปลกอยู่นะ มีคนเดียวรายเดียวนี้ไม่ให้ใช้ พอมาก็ชักถามกันถึงเรื่องตายแล้วไปที่ว่านี่ ไปศาลาใหญ่หลังหนึ่ง

ศาลาหลังนั้นเจ้าหน้าที่พวกยมบาลอะไรเหล่านี้เต็มอยู่นั้น สมุดบัญชีมีเป็นสองกอง กองใหญ่เบ้อเร่อเทียว กองหนึ่งเล็ก แล้วกองใหญ่นั้นสำหรับบัญชีคนทำชั่ว กองเล็กนี้สำหรับบัญชีคนทำดี พระองค์นั้นก็สะพายบาตรแล้วไปยืน แล้วพวกนักโทษพูดง่าย ๆ นักโทษทำกรรมหนักทำกรรมเบา กรรมอะไรก็ตามเขาแยกไว้เป็นประเภท ๆ เต็มศาลา ที่นี้เขาเรียกชื่อ พอเรียกชื่อนายนั้น ๆ พอเรียกชื่อปั๊บต้องมาถึงปั๊บเลย อำนาจแห่งกรรมมันบีบบังคับขนาดนั้น จะอืดอาดไม่ได้ พอเรียกชื่อปั๊บจะมาปั๊บ ๆ เลย มีก็คนโทษประเภทนี้ มีหัวหน้า ๒ คนเท่านั้นแหละ หัวหน้าน่ากลัวมาก คนหนึ่งนำหน้าคนหนึ่งตามหลัง พอเรียกชื่อเสร็จแล้วไล่ลง พวกนี้ไปแล้วเรียกพวกนั้นมาอีกเป็นคณะ ๆ จนกระทั่งหมด นี่พูดสรุปเอาให้พอดีกับเวลา

พอหมดแล้วก็ยังเหลือแต่ยายคนหนึ่งนั่งอยู่นั้น ยายคนนั้นเป็นคนเหมือนคนวัดเรานี้แหละ เหมือนคนแต่งตัวไปวัดเรานี้ไปถือศีลถือธรรม มีผ้าเจี๊ยกบ้านุ่งผ้าขึ้นเรอธรรมดาไปวัดนี้แกนั่งอยู่ทางโน้น เขาเรียกคุณแม่นะ สำหรับยายคนนี้เขาเรียกคุณแม่ นอกนั้นเขาเรียกนายนั้น

นายนี้ ๆ ลงเลย ๆ นี่เขาเรียกคุณแม่ พอพวกสัตว์นรกไปหมดแล้วเขาเรียกเชิญคุณแม่มาที่นี่ ถ้าคุณแม่อยากไปสวรรค์ให้ลงที่นี่เลย คุณแม่จะไปสวรรค์ชั้นไหนก็ได้ให้ลงไปนี่ แล้วรถเขาจะมารทียัพจะมา ลงไปสระน้ำนี่แล้วก็ไปเปลี่ยนผ้านี้ออก ลงจากสระนี่แล้วก็เดินบุงน้ำไป รถจะมาทางปากสระทางนั้นแล้วก็ขึ้นรถ ประดับตกแต่งใหม่หมด เครื่องประดับประดับตกแต่ง เขาจัดเอามาพร้อมรถเลย พอไปแล้วลงน้ำนี่ปั๊บก็ขึ้น เขาก็เชิญเลยจูงขึ้น แต่งตัวเรียบร้อยแล้วก็เหาะบึ่งขึ้นเหมือนลาลี.....รททียัพ รททียัพพูดอะไรพูดไม่ได้แต่มันประจักษ์กับตาอยู่ข้าง เป็นสิ่งามอรัมตาอะไรนี้เราพูดไม่ถูก...รททียัพ แต่ก็ไม่ได้ถามว่ารททียัพนี้มาจากชั้นไหนจะไปชั้นไหน เป็นแต่เพียงว่าผู้หญิงคนนี้จะไปสวรรค์ พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ยังเหลือแต่พระองค์เดียวยืนอยู่นั้น คือพระบัวที่ตายไปนั้นแล

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นเขาก็ไม่ได้มาสนใจกับเราแหละ พอเขาส่งยายคนนั้นเสร็จแล้วเขาก็ทำงานของเขาอยู่บนโต๊ะ แล้วอาตมาเล่าจะให้ไปไหน ไม่เห็นเรียกอาตมา โห ท่านนะถ้าตั้งใจจะไปเกิดเมืองมนุษย์ก็ให้กลับหลัง ย้อนหลังนี้ไป ถ้าจะไปสวรรค์ก็ให้ลงไปนี่ ท่านไปได้ทั้งไปสวรรค์ทั้งไปเมืองมนุษย์ ถ้าท่านจะไปสวรรค์ก็ให้ลงนี่ เหมือนกับยายคนนั้นลงแล้วรททียัพจะมาเอง อาตมาไม่ไปแหละอาตมาหิวน้ำ จะไปหาฉันท้ำก่อน ลงจากนั้นก็ลงไป ๆ จนถึงบ้านน้ำกานี้แหละ

บ้านเขาอยู่ริมทุ่งนา เขามาตักน้ำก็ไปขอขบดินตักน้ำกับเขา เขาบอกว่าให้ไปบ้านหลังนี้นะ เขาจะตักน้ำแล้วให้ไปที่นั่นไปรออยู่บ้านหลังนั้น เขาชี้บอกเห็นบ้านชัด ๆ อยู่บ้านหลังนั้น บ้านหลังจะเกิดเข้าใจหรือเปล่า พอไปที่นั่นรู้สึกเคลิ้ม ๆ จะหลับ เหนื่อยเพลียมากเคลิ้ม ๆ แล้วหลับไปเลย เลยยังไม่ทันได้ฉันท้ำพอตื่นขึ้นมาที่ไหนได้เกิดแล้ว นั่นละที่นี้กระระลึกชาติของแกได้ตลอดนะ ระลึกชาติย้อนหลัง ๆ ได้ตลอดเลย นี่เวลาเราซักถาม ที่นี้พอติอาจารย์ทองของเธอมาราก็กราบเรียนถามเล่าเรื่องนี้ให้ฟังแล้ว โห ท่านตกตะลึงนะ ท่านตกใจใช้แล้วนี่พระบัว ท่านก็อธิบายให้ฟังตลอดหมดเลย ไปสามผงไปตายด้วยกัน ๓ องค์อะไร ๆ พระองค์นี้ชื่อบัว โล่ผีเก่งนะพระองค์นี้แต่ไม่เห็นโล่ผีเจ้าของได้ ท่านพูดเราก็ยังไม่ลืมนี่พูดถึงเรื่องระลึกชาติได้

คำว่าระลึกชาติได้นี้กับพระพุทธรูปเจ้าระลึกชาติได้มันต่างกันนะ พวกนี้สลับสไลพวกนี้ตาย การระลึกนั้นระลึกนี้รู้มันมันอาจเคลื่อนคลาดเพราะคนกระเสือกกระสนกระวนกระวาย ไม่ได้เหมือนพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธรูปเจ้าที่ระลึกชาติย้อนหลัง เช่น ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ เฉพาะชาติของพระองค์นี้มีก็ภพที่ชาติทรงทราบได้ตลอดทั่วถึงตลอดถึงภพชาติของสัตว์ทั้งหลายรู้ได้หมดด้วยพระญาณหยั่งทราบ ไม่ได้ด้วยการสลับสไลเหมือนอย่างโลกทั้งหลายเขาเป็นกัน คนนั้นตายฟื้นกลับคืนมาแล้วระลึกชาติได้อย่างนั้นอย่างนี้

แล้วมาฮือกันเป็นบ้าไป

พระพุทธเจ้าตรัสรู้พระญาณหยั่งทราบ ประกาศธรรมสอนโลกมานี้ก็ปีแล้วไม่เห็นตื่นกันบ้าง มันเป็นบ้าหรือยังไม่มนุษย์เรานี้มันอยากว่าอย่างงั้นนะเรา ไปตื่นกับเรื่องแบบบ้าอย่างงั้น พวกคนสลบไสลตายฟื้นกลับคืนมาแล้วมาระลึกชาติได้ แล้วตื่นกันฮือฮา ๆ พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นคนสลบไสล ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นอรรธเป็นธรรมเป็นศาสดาเอกของโลก รู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งทั้งหลาย ประกาศธรรมสอนไว้ทำไมถึงไม่ตื่นกันบ้าง

ให้ตื่นนะไม่ตื่นไม่ได้นะ จมจรี ๆ นะ ฟังชีวานรกเดือดพล่าน ๆ ไม่มีวันมีคืนมีปีมีเดือนมีอย่างนั้นตลอดเวลา พวกสัตว์นรกนั้นก็แน่นอัด ๆ เพราะสัตว์ทั้งหลายทำแต่กรรมชั่วนั้นชิตทางสวรรค์นี้เบาบาง ทางนรกนี้แน่นหนามันคงมากทีเดียวตั้งแต่เรื่องกรรมของสัตว์ ๆ นี่จะให้จำให้ดีให้สด ๆ ร้อน ๆ ภายในใจของเรานะถ้าเราไม่ออกไปจมในนรกกับเขา อย่าเห็นคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นของเล่น เห็นแต่กิเลสเป็นของจริงไม่ได้นะ กิเลสนี้มีแต่หลอกหลวงต้มตุ๋นคนทั้งนั้นแหละ ไม่มีคำว่าจริง ไม่ว่าลูกว่าหลานว่าพ่อว่าแม่ปู่ย่าตายายของกิเลส เป็นสกุลต้มตุ๋นทั้งนั้น ส่วนธรรมของพระพุทธเจ้ามีแต่เรื่องจริงทั้งหมดให้พากันยึดเอาไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ตั้งใจปฏิบัติตัว

อย่าตื่นโลกตื่นสงสารเกินไป ตื่นนี่คือตื่นเรื่องของกิเลสนั่นเองจะเป็นเรื่องของอะไร กิเลสกำลังพาสัตว์เป็นบ้า ฮือกันอันนี้ดีอย่างนั้นอันนั้นดีอย่างนี้ ยิ่งว่าคนเขาไปดูจรวดดาวเทียมได้ที่นั่นที่นี้ อู๋ ยิ่งเป็นบ้ากันใหญ่ จรวดดาวเทียมไปดูพระอาทิตย์พระจันทร์ ตั้งแต่ไม่ไปเรามองไปก็เห็นอยู่เห็นไหมพระอาทิตย์พระจันทร์ ดวงไหนดวงไม่เห็นเป็นบ้ากันหาอะไร ตาเราเปล่า ๆ นี่ไม่ต้องไปหาส่องกล้องขึ้นเครื่องไปดูก็ยังได้ ดูแต่นี้ก็พอแล้ว ก็ยังตื่นกันเป็นบ้ากันมนุษย์เรา อันนั้นถ้าเป็นเรื่องกิเลสเสกสรรขึ้นมาอะไรเป็นบ้ากันไปหมด ถ้าเป็นเรื่องคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ไม่ค่อยตื่น เพราะกิเลสไม่ให้ตื่นนะไม่ใช่เราไม่ตื่น กิเลสมันบีบเอาไว้ ๆ อันใดที่จะเป็นส่วนดีมันบีบเอาไว้ อันไหนเป็นส่วนชั่วซึ่งเป็นทางของมันแล้วมันจะเปิดโล่ง ๆ ให้ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกถึงหมุนไปตามมันเป็นฟุตบอลไปเลย ให้พากันจดจำเอาไว้ให้ตื่น

ให้ตื่นเนื้อตื่นตัว เราตื่นกิเลสตื่นมานานแล้ว ได้ลุ่มจมกับกิเลสนี้ก็มานานแสนนานระลึกไม่ได้นะ ถ้าลงระลึกชาติได้แล้วไม่มีใครค้างอยู่ในโลกนี้แหละ แต่ละคน ๆ จะกระเสือกกระสนสร้างแต่ความดีทั้งนั้นแหละ เป็นก็เป็นตายก็ตายไม่ถอยเรื่องความดี แล้วผ่านไป ๆ เพราะการผ่านทุกข์ไปได้นี้จะผ่านเพราะความดีบุญกุศลเท่านั้น ผ่านเพราะกิเลสไม่ได้ เมื่อเราไปเห็นความชั่วช้าลามกที่กิเลสต้มตุ๋นสัตว์ทั้งหลายให้มาจมกองกันอยู่นี้ชัดเจนด้วยตาของเราแล้ว มาเตะเกียกตะกายเลย เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย แล้วก็ผ่านพ้นไปได้ ๆ ให้พากันจดจำเอา

เคยประกาศอยู่เรื่อย ๆ หลวงตาบ๊วยตายแล้วไม่มีใครเทศน์อย่างนี้นะ ท่านองค์อื่นท่านไม่ค่อยเทศน์อะไรแหละ มีแต่เจริญพร ๆ นี่ไม่เจริญพรนะ ขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้วพึดมันเลย จะไปเจริญพรให้มันทำไม กิเลสพวกตม้ต้นมันหลอกคนเอาให้ลุ่มจมนวดไหน พวกสัตว์โลกลุ่มจมนเพราะกิเลสนี้มากแสนมาก กลของมันเป็นง่มากนะ อุบายวิธีการของมันเก่งมากทีเดียว ครอบไว้หมด กระดิกพลิกแพลงไปทางไหนมีแต่กิเลสตั้งออก ๆ พาออกพาไปพามาพายุพาकिनพาขับพาถ่ายพาใช้พาสอยทุกสิ่งทุกอย่าง มีแต่กิเลสนำ ๆ ๆ ธรรมะไม่ได้นำเลย นี่ชิมันเสียเปรียบกันตรงนี้มนุษย์เรา

แม้ที่สุดพระเข้ามาบวชในศาสนานี้ก็เหมือนกันนะ หัวโล้น ๆ โกงคิ้วแล้วให้กิเลสมัน โกงอีกทีหนึ่ง โกงตอนบวชมาแล้วยังไม่พอ พอมาบวชในศาสนาแล้วยังให้กิเลสบวชอีกทีหนึ่ง บวชไปทางกิเลสนะ หัวโล้นก็โล้นไปทางกิเลส เขาเรียกอลัชชีไป อย่างนั้นแหละกิเลสมันเก่งมากนะ เข้าแทรกเข้าแซงหมด ตีตลาดได้หมดทุกแห่งทุกมุมเลยนะ เติมนจกรมอยู่มันก็เข้าแทรกอยู่ในนั้นไม่รู้ ทำให้พลังให้ผลอให้ลุ่มเนื้อลุ่มตัว บางทีให้เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เติมนจกรมไปไม่ไหวแล้วนอน กิเลสเอาไปกินแล้วกลืนแล้วไม่รู้นี่ชิ มันนำโมโห

พูดที่ไรโมโหทุกที ถ้าพูดเรื่องกิเลสแล้วมันเป็นยังงัยกับเรานั้นไม่คุ้นกันเลย เพราะมันแทรกมันเก่งมากขนาดนั้นสัตว์โลกถึงได้ยอมจำนนมันไม่รู้เนื้อรู้ตัวนะ ไม่ใช่ตั้งใจยอมนะ มันเป็นไปด้วยความไม่รู้เนื้อรู้ตัว มันเก่งขนาดนั้น ให้เอาธรรมะนี้เข้าแทรก ๆ พอธรรมะเข้าไปตรงไหนมันจะเห็นเรื่องของกิเลส เพราะธรรมะเป็นความสว่างนี่นะ สว่างเข้าไป กิเลสมันลือกกลงตม้ต้นสัตว์ประเภทใด ด้วยวิธีการอันใด ๆ ธรรมะนี้จะเห็นเข้าไป ๆ ชัดเข้าไป ๆ เรื่อย ๆ ฆ่าเข้าไปทำลายเข้าไปเรื่อย ๆ แล้วเปิดโล่งไปหมดเลย

ใจพระพุทธเจ้าใจพระอรหันต์ท่านเป็นใจเปิดโล่ง เพราะท่านทำลายหมดสิ่งที่กล่าวมานี้ ไม่มีอะไรเหลืออยู่ภายในพระทัยและใจของท่านเลย แล้วท่านก็ประกาศธรรมสอนไว้ให้พวกเราได้นำธรรมะนี้ไปส่องแสงสว่าง ให้ได้เห็นความชั่วช้าลามกของตัวเองที่กิเลสชักลากให้พาไป ไปโน้นไปนี้ ลากไปทางโน้นเข็นไปทางนี้ ให้ไปทำแต่ความชั่วความดีไม่ให้ทำ อันนี้ละสำคัญมาก ให้เอาธรรมะนี้ไปปฏิบัติ

อยู่บ้านอยู่เรือนก็ให้มีศีลมีธรรมประจำตัว เพราะความทุกข์มันอยู่กับตัวนะ ไม่ได้อยู่ในบ้านในเรือน ไม่อยู่ดินฟ้าอากาศ....ความทุกข์ มันอยู่กับคนนะ เราไปอยู่ที่ไหนจึงต้องปฏิบัติรักษาคนคือตัวของเราเองแล้วก็เป็นความสุขความร่มเย็น

เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้แหละ เทศน์ทุกวัน ๆ มันจะตายแล้วนะ ต่อไปนี้ให้พร

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

เทวดามีจริง

เราชอบหยอกสัตว์เราชอบเล่นกับสัตว์ เล่นกับคนนี่ยุ่งมาก ไม่อยากเล่น แต่ชอบมาให้เล่นด้วยอยู่ตลอด บางคนควาได้จิ๋วก็เอา หยิบจิ๋วเท่านั้นก็เอา บางทีมาจับขาจับเท้าก็มี มันยังไวกัน เดินไปไหน ๆ ไม่ได้ หมาปิ่นขึ้นคอเราก็ไม่ว่าเราเฉย อยู่ในวัดนี้เราก็เล่นกับหมาเรา เล่นกับมันสนุกดี ไปวัดภูเขานั่นก็เล่นกับหมี หมีตายแล้วทั้งสองตัวเลย ตัวหนึ่งเป็นโรคปอดบวมหมอบอก มันไปเล่นน้ำ ถ้ามันอยู่ติดกับคลองน้ำ มันลงไปเล่นน้ำในคลอง เขาทำรั้วเหล็กไว้ให้ ลงจากถ้ำเล็ก ๆ นั้นมาก็มาเล่นน้ำ เล่น ๆ ไม่ขึ้น เล่นสนุกมาก พอขึ้นไปเลยไม่กินข้าวกินอาหาร เอาอะไรให้กินก็ไม่กิน อยู่ได้ ๒ วันเห็นท่าไม่ดี ท่าน...เลยให้โยมเอามาหาเราที่วัดนี้ เราก็รับสั่งให้เอาไปให้หมอตตรวจ สัตวแพทย์เขาก็รักษาเลย โอ้ย ไม่ไหวแล้วเชียว มันเป็นมากแล้ว อีก ๒ วันก็ตาย เราก็นำไปฝังไว้.....

ตัวหนึ่งถูกเขายิงตาย ตัวนี้ชอบคนมาก ๆ เจอคนไม่ได้ มันทำตัวเป็นภัยต่อมันเองนะ คือธรรมดาหมีใครจะไปคิดอะไร เห็นหมีวิ่งมาเขาก็ว่าจะมากัดเขา บางคนจนได้สู่ขวัญบายศรี กันถูกหมีไล่ หมีไล่หยอก บางคนคิดว่าหมีไล่กัด จนได้สู่ขวัญกัน เห็นใครมันวิ่งไล่ ๆ วิ่งไปเล่นด้วยนะ ที่นี้เขาว่าจะไปกัดเขานะซีเขายิงเอาตาย เราบอกท่าน...ว่าทำยังไงหมีตัวนี้อายุจะไม่ยืนานะ คนจะฆ่าแหละ ดูลักษณะมันบอกในตัวของมันเองเป็นภัยต่อตัวเอง เห็นคนที่ไหนไม่ได้วิ่งไล่เลย ๆ ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย มันชอบเล่นมันวิ่งไปหาเขาเลย ไปในบ้านเขาก็ขึ้นบ้านเขา หิวข้าวก็ขึ้นบ้านควาเอากะติบข้าวลงมากินแล้วก็ไป ทั้งไว้นั้นกระติบข้าว ชาวบ้านแถบนั้นเขาไม่สนใจแหละเขารู้เรื่องของมันแล้ว มันขึ้นบ้านไหนขึ้นได้หมดบ้านน้อยนั้น มันหิวข้าวขึ้นไปกิน ควาเอากะติบข้าวลงมา มันรู้จะกระติบข้าวอยู่ไหน ควาเอามาตั้งออกมากิน กินอิ่มแล้วก็ลง ทั้งกระติบข้าวไว้แล้วก็ไป ต้องการขึ้นบ้านไหนขึ้นเลย มีอะไรค้นหากินหมด

เห็นคนไม่ได้วิ่งไล่เลย จึงได้บอกท่าน....จะทำยังไงนี้ หมีตัวนี้จะไม่ยืนานะ กิริยามันบอกเป็นภัยต่อมันเองนะ คนแถวนี้ไม่เป็นไร คนอื่นนะซี วิ่งไปหาเขาเขานึกว่าจะไปกัดเขา เขายิงตายนะ แล้วถูกอย่างนั้นจริง ๆ เขายิงตายจริง ๆ พอตัวนั้นตายได้ไม่นานตัวนี้ก็ป่วยอีก เอามาให้ทางวัดนี้รักษา รักษาไม่ไหว ก็สัตวแพทย์เขารักษาจะให้ว่าไงมันสุดวิสัยก็เลยตาย ฝังไว้นั้นละ ดูเหมือนจะเป็นเดือนกันยายนี

ตั้งแต่หมี ๒ ตัวตายเราเลยไม่ไปวัดนั้นหลายเดือนแล้ว ๖-๗ เดือนแล้วมั้ง ตั้งแต่หมีตัวนั้นตายไม่ได้ไปอีกเลย แต่ก่อนไปเรื่อยไปหยอกหมีเล่นกับหมี มันนำเล่นนะ ไปส่งไทยทานด้วย เพราะวัดอยู่ในภูเขาขาดแคลนอาหาร อยู่ในวัดนี้ก็เล่นกับหมาละ พวกหมาเนี่ยยั่วยุ ๆ มันตีนะหมา ๑๐ กว่าตัวนี้ไม่รังแกกันนะ ตัวเล็กตัวใหญ่ไม่รังแกกัน เพราะไม่เรียวซี่ พอฟังเสียงแสบขึ้นไม่กี่ทีเอา ไม่อะไรกันละ ตัวใหญ่ตัวเล็กอยู่ด้วยกัน ข้าวก็ไม่มีการแย่งกันกิน ตัวไหนมากินแล้วก็ไป ๆ ยั่วยุ ๆ ไม่สนใจแย่งกันนะ กินด้วยกันนั่นแหละ มีเท่าไรรุมกินด้วยกัน พระดูแลให้อาหารตอนเช้าตอนเย็น เลี้ยงไว้..สงสาร ไม่รู้ภาษาอะไร นี่ละครของสัตว์แล้วแต่จะไปเกิดเป็นอะไรเกิดได้ทั้งนั้น เกิดเป็นสัตว์เป็นอะไร ๆ ทุกชนิดเป็นไปได้หมด อำนาจแห่งกรรมนี้ใส่ไปได้หมด หญิงเป็นชาย ชายเป็นหญิงได้ทั้งนั้น เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ เปลี่ยนรูปร่างเปลี่ยนเพศเปลี่ยนวัยเปลี่ยนอะไรเปลี่ยนไปได้หมด

เปลี่ยนวัยเปลี่ยนยังงี้ อย่างเทวดาเป็นอุบัติเทพ ปุ๊บเดียวขึ้นแล้วเป็นเทวดาโดยสมบูรณ์แล้ว เรียกเปลี่ยนวัย ธรรมดาต้องเป็นเด็กแล้วเป็นผู้ใหญ่ไปเรื่อย ๆ นี่ไม่ละ ปุ๊บเดียวเป็นเลยอุบัติเทพ สมมุติเทพก็คือเทวดาโดยสมมุติที่สมมุติให้เป็นผู้ใหญ่ผู้โต ให้เป็นพ่อบ้าน พ่อเมืองมิ่งบ้านมิ่งเมือง เช่น พระเจ้าแผ่นดินเป็นต้น เรียกว่าสมมุติเทพ เทวดาอุบัติเทพคืออุบัติขึ้นแล้วใหญ่โตทันที เรียกอุบัติเทพ วิสุทธิเทพได้แก่พระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลสแล้ว เป็นเทพที่บริสุทธิ์ อันนี้ยอดท่านบอกไว้ บรรดาเทพทั้งหลายวิสุทธิเทพ.....ยอด

พวกเรามันเห็นศาสนาเป็นตะกั่วไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ เราถึงได้เตือน ๆ มันจะตายฉิบหายกันหมด เห็นศาสนาเป็นตะกั่วแล้วเสร็จหมดนะ เห็นซี้เป็นทองคำทั้งแท่ง เห็นศาสนาเป็นตะกั่วแล้ว เห็นซี้เป็นทองคำ เวลานี้กำลังเป็น นี่ละเห็นไหมอำนาจของกิเลสไม่ให้รู้ตัวนะ มันหลอกยังงี้เป็นไปได้หมด ของดีเสกสรรเป็นของชั่ว ของชั่วเสกสรรเป็นของดี พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปได้หมดกิเลส ร้อยส้นพันคมตามไม่ทัน มีธรรมเท่านั้นตามทัน นอกนั้นตามไม่ทัน ในโลกอันนี้ไม่มีอะไรตามทันเพราะมันเป็นเจ้าอำนาจหมด โลกทั้งสามโลกอันนี้เป็นเจ้าอำนาจครอบไว้หมด ไม่มีใครจะเหนืออำนาจมันได้ ความรู้ความฉลาดแหลมคมทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับมันหมด มีธรรมเท่านั้นเหนือ จึงว่าโลกุตรธรรม เหนือโลก ส่องลงมาได้หมดทะลุปรุโปร่งหมดเลย

เดี๋ยวนี้โลกเรากำลังเห็นทองคำเป็นขมื่นไปแล้ว ทองคำสีเหลืองเหมือนขมื่น ถือเป็นขมื่นไปเลยไม่ได้ถือเป็นทองคำ เหลือง ๆ ขึ้นนั้นถือเป็นทองคำเป็นบ้ำดินติดกัน ทะเยอทะยานเสียจน....กิเลสมันไม่ให้อยู่เฉย ๆ นะ ดูหัวใจนั้นนะรู้หมด อยู่ตรงนั้น คือมันไม่ให้สัตว์โลกอยู่สบาย ๆ ต้องให้ติดให้ดินให้ฟัดให้เกาอยู่อย่างนั้น เกาโน้นเกานี้อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ มันเป็นบ้ำถ้าอยู่เฉย ๆ ถ้าเป็นบ้ำแบบดินจะได้ บ้ำแบบอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ บ้ำ ๒ ประเภท

ดูชิมนุษย์เราจะอยู่เฉย ๆ อยู่ไม่ได้นะ มีอยู่เฉยได้แต่ผู้นั่งสมาธิภาวนา นั่งอยู่เหมือนหัว
ตอ นั่งเฉยเลย นั้นเห็นไหมกิเลสเข้าไปยุ่งไม่ได้ นั่งภาวนารักษาจิต จิตสงบเข้าแล้วกิเลสก็สงบ
อยู่ภายในไม่ติดไม่ตื่น พอออกจากรู้แล้วก็ติดก็ตื่น อยากรู้อยากเห็นอยากเป็นทุกอย่าง อย่าง
นั้นอย่างนี้ยุ่งไปหมด วุ่นวุ่นวายไม่มีอะไรเกินกิเลสกวนมนุษย์กวนสัตว์โลก เราไม่เห็นนั้นซึ่งจะ
ทำยังไง ให้พากันปรับปรุงตัวเองนะทุกคน ๆ ถ้าไม่อย่างนั้นจะฉิบหายจริง ๆ นะ นี่พูดด้วย
ความเข้าใจไม่ได้พูดเล่นนะ ไม่ได้มาหลอกหลอนโลก คำพระพุทธเจ้าเป็นคำที่แน่ใจจะว่าไง

การอยู่การกินการใช้การสอยทุกอย่างขอให้มีความระมัดระวัง ให้มีประมาณในตัวเอง
กินก็ให้รู้จักประมาณ อย่าฟุ้งเพื่อเห่อคะนองด้วยการกิน การใช้เหมือนกันอย่าฟุ้งเพื่อเห่อ
คะนองจนเกินไป มันทำความทุกข์ให้เจ้าของทั้งนั้นแหละสิ่งเหล่านี้ เมื่อต้องการอะไรต้องวิ่ง
เต้นต้องติดต้องตื่นนั้นละความทุกข์ อะไรไม่จำเป็นไม่ติดกับมันก็ไม่ทุกข์ ไม่ติดไม่ตื่นก็ไม่เป็น
ทุกข์ ถ้าติดตื่นเท่าไรยังเป็นทุกข์มาก

คนหนึ่งเนื้อที่บ้านที่อยู่อยากได้อย่างน้อยขอให้ได้สัก ๑๐ ไร่ ที่อยู่ของบ้าน ๆ หนึ่ง ให้
มันกว้าง คือทุกอย่างกิเลสมันต้องกว้าง ไม่มีคำว่าพอ มีแต่กว้างเรื่อย เพราะฉะนั้นทุกข์จึงตาม
เรื่อย ๆ กว้างมากกว้างน้อยทุกข์มีมากมีน้อยไปตาม ๆ กัน ความรู้จักประมาณ ความพอดีทั้ง
เขาทั้งเราโลกนี้ก็ไม่ร้อน อันนี้คนหนึ่งไม่ติดคนหนึ่งติด คนหนึ่งอยู่เฉย ๆ คนหนึ่งมาขุมมาแห่
ตกลงมันก็เป็นตามเป็นโคลนไปด้วยกันหมดเลยโลกอันนี้ เพราะคนชั่วก็ยังมีมากคนดีมีน้อย
กำลังต้านทานไม่พอ

เมื่อวานนี้เดินเข้าไปข้างในครัวตอนบ่าย ๔ โมง พูดไปสัมผัสเรื่องราวเทวบุตรเทวดา เลย
พูดให้ฟัง พระผู้ท่านเชี่ยวชาญท่านชำนาญในสมัยปัจจุบันนี้เองยังมีอยู่แต่เหมือนท่านไม่รู้
พระท่านรู้เหมือนไม่รู้ ไม่เหมือนฆราวาสไม่เหมือนคนทั้งหลาย พระท่านรู้ก็เหมือนไม่รู้ เห็น
เหมือนไม่เห็น ธรรมตำราธรรมตา อันใดจะเป็นประโยชน์แก่ใครก็หยิบออกมา ๆ พูด เมื่อวานนี้
พูดเกี่ยวกับเรื่องเทวดาว่า พระท่านอดข้าวภาวนา อดไปหลายวันเทวดากลับท่านหิวแล้วท่าน
ตาย เทวดาองค์นั้นเคยเป็นแม่ของพระองค์นั้น นั่นท่านรู้ขนาดนั้นนะ มาขออุปถัมภ์อุปฐาก
มองเห็นกันเดินไปเดินมาเห็นอยู่ อากัปกิริยาแสดงอะไรเห็นอยู่เหมือนคน เห็นอยู่ชัด ๆ ใน
เวลาเฉย ๆ นั้น

ทางพระก็ตกใจซี ตาสีมอยู่ก็เห็นอยู่ หลับตาก็เห็นสีมตาก็เห็น เห็นอยู่อย่างนั้นชัด ๆ
เหมือนคนธรรมดา โอ้ย อย่างนี้ไม่ได้นะเดี่ยวเขาโจมตีพระແလກະนะ โจมตียังไง ก็มองเห็นกัน
อยู่ที่นี่ผู้หญิงกับพระอยู่ด้วยกันได้ยังไง เทวดาเป็นผู้หญิง มีเทวธิดากรรมหลักวินัย โอ้ย ก็ทำ
ให้เห็นแต่ท่านเท่านั้นแหละคนอื่นมีก็ห็นก็แสนคนก็ไม่เห็น ให้เห็นเฉพาะท่านเท่านั้น นอก
นั้นไม่ให้เห็น เอาอาหารทิพย์มาให้ดื่ม พูดกันด้วยภาษาใจไม่ได้พูดกันอย่างภาษาเรานะ เอา

อาหารทิพย์มาให้กิน พระท่านบอกว่ากินไม่ได้ เวลานี้ไม่กินข้าว อดอาหารภาวนา บางทีก็นำอาหารทิพย์มาหากลางคืน นี่เวลานี้กลางคืนไม่กินก็อ้างไปเสีย แล้วเวลากลางวันก็ว่าเวลานี้ออดอาหารก็พลิกไปเสีย เทวดาล้วนทุกซี่ยากลำบากล้วนเป็นกัลลวตาย ถ้าอย่างนั้นแม่จะเอาข้าวมาเอาข้าวทิพย์แหละมาตามาตามร่างกายให้ซึมเข้าไป ให้ข้าวซึมเข้าไป ไม่เอาถ้ากลัวตายไม่ต้องอด พระท่านก็แก้ของท่านไปอย่างนั้น

กลางวีกกลางวันก็มารออยู่ที่สูง ๆ บนถ้ำ รักษาความปลอดภัยให้ลูก ลูกอยู่คนเดียว มารักษาความปลอดภัยให้ ไม่ให้อะไรมาที่นี่ ถ้าเทวดาไม่ให้มา สัตว์เลื้อยซังก็มาไม่ได้ ไม่ว่าซังว่าเลื้อยอะไรเทวดาไม่ให้เข้ามาในบริเวณนี้ พวกสัตว์พวกเปรต พวกผีอะไรไม่ให้เข้ามา เทวดารักษาอยู่ นี้อย่างนี้ก็มีฟังเอา แต่พวกเทวดานี้ร่างกายเหมือนสำลีนะ....เบา เบาเหมือนสำลี ลงมาเหมือนสำลีปลิวลงมา ขึ้นก็เหมือนสำลี เดินแบบธรรมดาเรานี้ก็ทำได้ ได้ทุกแบบ แบบสำลีมาก็มี แล้วแต่อาการแบบไหนที่ควรจะใช้ยังงี้ ๆ อิริยาบถใดควรจะใช้ยังงี้ใช้ได้ทั้งนั้น

ที่แปลกประหลาดมากก็เวลาคนตาย พระไปอยู่ในถ้ำไกล ๆ จากบ้าน บ้านในป่าในเขาไม่ค่อยมีพระละชิ ในป่าในเขาไม่ค่อยมีพระ ครั้นเวลาคนตายก็มานิมนต์พระท่านไปกุสลาให้ใครตายก็ตามในเขาต้องมานิมนต์ท่านไป กุสลา ธมฺมา ที่นี้พอคนตายทางพระนี่รู้แล้วนี่ โห แล้วกันพรุ่งนี้ต้องไปอีกแล้ว ไม่ได้กินข้าวจะเป็นเวลาพระท่านอดอาหารภาวนา ก็ต้องเดินทางไปกุสลาให้เขาในหมู่บ้านนั้น เอาอีกแล้วคนตายแล้วตายในบ้านโน้น รู้แล้วทางนี้คนตายในบ้านอีกแล้ว บางทีก็รู้ขึ้นภายในตัวเอง บางทีเทวดามาบอกว่าคนตายแล้วอย่างนั้นก็มี มีได้หลายทาง มาจากเทวดาก็มี ออกจากความรู้เจ้าของก็มี บอกอะไรก็จริงทั้งนั้น พอประมาณสัก ๑๐ โมงเช้าเขขึ้นภูเขามาแล้ว มาอะไรละ คอยฟังคำตอบ มานิมนต์ไปโปรดสัตว์ แ่นร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่มีผิดไม่มีเคลื่อนเลย พอตื่นนอนขึ้นมาเอาแล้ววันนี้เตรียมกุสลาแล้ววันนี้ พอ ๙ โมงเช้าหรือ ๑๐ โมงเช้าคนโผล่ขึ้นไปแล้ว อะไรละโยม โอ้ย นิมนต์ไปโปรดสัตว์

พวกเรามันพวกตาบอดไม่เห็น ท่านผู้ดำดึกท่านเห็นธรรมดาเหมือนเราตาดีเห็นอะไรนี้ ท่านผู้ดำดึกภายใน นี่ละสิ่งเหล่านี้พระพุทธรูปเจ้ากล่าวไว้ทั้งหมดผิดที่ตรงไหน นี่ละเครื่องมือของศาสนา กิ่งก้านของศาสนามีอยู่หมดเลย ตั้งแต่อริยสัจเป็นต้นเป็นแกน ขยายกิ่งก้านสาขาออกไปหาพวกเปรต พวกนรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน พวกเปรตพวกผีพวกอะไร ๆ นี่เป็นกิ่งก้านของอริยสัจในวงศาสนา ต้นศาสนาคืออริยสัจ กิ่งก้านสาขาแตกออกไป ออกไปจากอันนี้หมด ถ้ากิ่งก้านสาขาเหล่านั้นไม่จริง อริยสัจอันเป็นแกนของศาสนาก็ไม่จริง กิ่งนั้นไม่จริงต้นไม้นี้ก็ไม่จริง เพราะกิ่งไม้นั้นเป็นกิ่งก้านของต้นไม้นี้และจะมาหาต้นไม้นี้ ออกมาจากต้นไม้นี้ กิ่งนั้นเป็นกิ่งของต้นไม้นี้ ถ้าปฏิเสธกิ่งก็ต้องปฏิเสธต้นด้วย ถ้าปฏิเสธต้นไม่ได้ก็ปฏิเสธกิ่งไม่ได้

นี่ก็เหมือนกันสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือเป็นกิ่งของศาสนาทั้งนั้นที่ท่านแสดงไว้ พวกเปรตพวก

ผีพวกนรกอเวจีที่ออกไปจากนี้กระจายมองไปเห็นหมด เหมือนอย่างอริยสัจนี้เป็นต้นเป็นแกน แล้วก็ยืนตัวอยู่ที่นี่ มองไปรอบด้านรอบสาขาก็เห็นหมด ท่านนำธรรมมาสอนอย่างนั้นสอนโลก พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเล่น ๆ เมื่อไร จึงว่าไม่ใช่ของเล่นไม่ใช่ขมื่น เห็นทองคำทั้งแท่งเป็นขมื่นไปได้หรือ

สอนโลกก็ล้วนแล้วแต่สิ่งที่โลกไม่เห็น พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นนำมาสอนโลกทั้งนั้น เพราะมันโง่จึงได้มาสอนพูดง่าย ๆ ว่าฉันไม่เห็นจึงได้มาบอกให้เห็นให้รู้ให้ละให้บำเพ็ญ สิ่งใดที่เป็นภัยไม่เห็นก็บอก อย่าทำอย่างนั้นมันจะไปตรงนั้น อย่าทำอันนี้มันจะไปตรงนี้ ให้ทำอย่างนั้นจะไปตรงนั้น ท่านสอนไว้หมด สอนไว้ตรงไหนจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เพราะฉะนั้นให้ฟังให้ ตีนะคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่มีเคลื่อนคลาดนะ อย่าเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าตายแล้วสิ่งทั้งหลายจะลบล้างไปนะ ไฟอยู่ในเตามันก็ร้อน เรานั่งเฝ้าเตาไฟอยู่มันก็ร้อน เราออกมาจากเตาไฟแล้วไฟก็ร้อนอยู่นั้น ไฟเป็นไฟไม่สำคัญที่คนจะเข้าคนจะออกจากเตาไฟ ไฟเป็นไฟอยู่ยังนี้ นรกเป็นนรก สวรรค์เป็นสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เป็นพรหมโลก นิพพานอยู่อย่างนั้นตลอด แล้วมีตลอดไปธรรมชาตินี้เป็นหลักธรรมชาติ เป็นขึ้นจากกรรมของสัตว์ผู้เกี่ยวข้องเอง

ถ้าใครหูหนวกตาบอดพวกปทปรมะ หูหนวกตาบอดมีดตัดแปดทิศแปดด้านแล้วก็ไม่ยอมฟังเสียงพระพุทธเจ้า ย่อมฟังแต่เสียงกิเลสอย่างเดียว จริงจังกับกิเลสอย่างเดียว ตายแล้วก็ลงนรกจริง ๆ จริงเหมือนกันนั่นแหละ นรกก็นรกเฝ้าเอาเหล็กไม่มีเนื้อหนังติดตัวแต่ไม่ตาย สัตว์นรกนี้เป็นสัตว์ที่เสวยกรรม ไม่ให้ตายนะ เปื่อยไปหมดยังเหลือแต่กระดูกก็ไม่ตาย ดิ้นอยู่นั่นแหละ จนกระทั่งหมดกรรมเมื่อไรถึงจะเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติขึ้นมา ถ้าไม่หมดตราบใดก็ยังอยู่ตราบนั่น กรรมมหันตทุกข์ กรรมที่หนักมากเป็นประเภทหนึ่ง กรรมที่อ่อนลงมาเป็นประเภทหนึ่งเป็นชั้น ๆ ตอน ๆ เป็นหลักธรรมชาติที่เป็นของเขาเองใครไปแตะไม่ได้นะ

วันนี้ก็พูดเท่านั้นแหละ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

สร้างหอวิมานให้จิต

เดือนนี้เป็นเดือนฟ้าขาวดาวกระจ่างจิตใจคนสว่างไสว ด้วยอำนาจของการคิดทางบุญทางกุศล ตื่นขึ้นมาเข้าคิดแต่เรื่องบุญเรื่องกุศล ทอดผ้าป่าที่โน่นกรุงที่นี่ เพื่อนฝูงเขาไปเราไม่ได้ไปก็คิด เราจะได้ไปก็คิด มีแต่คิดเรื่องบุญเรื่องกุศลจิตใจจึงสว่าง สว่างไสว เดือนนี้เป็นเดือนสว่าง จึงเรียกว่าเดือนฟ้าขาวดาวกระจ่าง จิตใจคนสว่างไสวเพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่คิดขึ้นจากทางใจ ถ้าทำบุญกุศลละสว่างแหละ ถ้าชอบกิเลสตัณหาละมืดตื้อแปดทิศแปดด้าน ถ้าเป็นคนเราเทียบแล้วก็หลับตาไป ไม่ได้ลืมตามองโน้นมองนี้ หลับตาไปชนนั้นโดนนี้ไปเรื่อย ๆ กิเลสพาคนไปเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมพาไปนี้สว่างไสวไปเรื่อย ๆ

จิตใจของคนเรามีศาสนาเป็นที่ยึด มีธรรมเป็นที่ยึด อันนี้สำคัญมากนะ ที่พึ่งทางใจสำคัญมากกว่าที่พึ่งทางร่างกาย ร่างกายที่ไหนก็มี แม้แต่นกเขาก็ทำรงทำรังได้ เป็นที่อยู่ที่พัก ร่างกายของเขา มนุษย์เราก็มีบ้านมีเรือน แต่ทางใจนี้ไม่ค่อยมีกัน ยิ่งสัตว์ด้วยแล้วไม่มีเลย มนุษย์จำนวนมากต่อมากไม่มีที่พึ่งของใจ คือไม่มีธรรมไม่มีศาสนาเป็นที่พึ่ง อันนี้เสียมาก ครั้นเวลาไปใจเป็นผู้ไป สิ่งเหล่านั้นที่เราสร้างขึ้นมามากน้อยนี้ไม่มีความหมายอะไร พอลมหายใจขาดเท่านั้นปั๊บ สิ่งเหล่านั้นขาดสะบั้นไปเลย หมดความหมาย

มีความหมายอยู่ที่ใจนี้ ไปหาที่เกาะที่ยึดไม่ได้เพราะไม่มีที่พึ่ง ทั้ง ๆ ที่เรียกร้องความช่วยเหลือจากเจ้าของตลอดมา เพราะทุกข์มากลำบากมาก ไม่มีอะไรจะได้รับความทุกข์ความลำบากความทรมานมากยิ่งขึ้น ใจเรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ ให้ได้บรรเทาได้พักสงบบ้างนี้ก็ไม่มี มีแต่ติดแต่ดันกันทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายมีแต่ติดแต่ดันทั้งนั้นหาที่พักไม่ได้ นี่เสียตรงนี้มาก ตายไปแล้วก็หาที่เกาะไม่ได้อีก

การสร้างบุญสร้างกุศลการเจริญเมตตาภาวนา เป็นการพักจิตพักใจ ได้อาหารชุ่มเย็นต่อจิตใจเข้าไปหล่อเลี้ยงแล้วก็มีแสงสว่างใจสบายขึ้นมา เพราะฉะนั้นการสร้างบุญสร้างกุศลจึงเป็นการสร้างที่พึ่งของใจ สร้างหอปราสาทราชมณเฑียรให้ใจ ปราสาททิพย์ก็ขึ้นที่บุญที่กุศล จนกระทั่งถึงนิพพานก็ไปจากบุญจากกุศลทั้งนั้น กิเลสตัวเดียวไม่ได้สร้างหอวิมานให้ใครแหละ มีแต่ความทุกข์ความทรมานบีบบีบไฟตลอดเวลา แต่ทางความดีนี้สร้างตลอด เราสร้างความดีนี้เท่ากับสร้างหอวิมานให้จิต โอฆารสต่าง ๆ ให้จิตใจเราได้รับได้เต็ม เพราะฉะนั้นขอให้

พี่น้องทั้งหลายได้ระลึกส่วนนี้ให้มาก ที่พึ่งทางใจกับที่พึ่งทางกายอย่างน้อยให้เสมอกัน มากกว่านี้ให้ใจได้รับมากกว่าทางส่วนร่างกาย

หมาเป็นอะไร ๆ ตัวไหนกัดตัวไหน ตัวไหนกัดเขาหวดเลย อย่างงั้นซีฟีกหมาก็หวด ฟีกคนก็หวด ฟีกคนหวดด้วยปาก ฟีกหมาหวดด้วยไม้เรียว ตัวไหนกัดเขารังแกเขาหวดเลยนะอย่ารอ ไม้เรียวหวดมันก็รู้เองนะ ตัวไหนมันรังแกเขา สมมุติว่าไปกัดเขามันต้องวิ่งเข้าป่าเลย มันกลัวไม้เรียว พวกนี้รู้ความผิดเจ้าของนะ ความผิดมันรู้...หมา แต่มนุษย์เราไม่รู้ความผิดสุนัขหมาไม่ได้ ตรงนี้ตรงลำหลัง ลำหลังหมาตรงนี้ หมาเขารู้ความผิด พอกัดกันนี้กลัวไม้เรียววิ่งเข้าป่าละ คนไม่กลัวมันตื้อดำน เรือนจำเรือนหนึ่งนี้บางคนเข้าตั้ง ๔ วัน ๕ วัน ตายกับเรือนจำก็มีไม่เช็ดไม่อาบน้ำ นี่จึงว่าสุนัขหมาไม่ได้พวกนี้ หมาดีกว่า หมาตัวไหนไม่เห็นเข้าเรือนจำ คนนี้เข้าคุกเข้าตารางเรื่อย นั่นจึงว่าความประพฤติดัวเองสุนัขหมาไม่ได้

นี่พวกเราที่รู้สึกเสียดใจไม่ได้ พิจารณาให้ตื้นะ ความโลภมันบีบบีบบีบไฟให้ได้รับความทุกข์ ความทรمان คือความโลภได้แก่ความอยากได้ ความอยากได้หาประมาณไม่ได้ เอาเงินมากองเท่าภูเขานี้ไม่พอ เอาเงินอีกกองหนึ่งกองเงินกองทองไม่พอ มีแต่ไม่พอตลอดไป กองให้จนกระทั่งมองดูอะไรไม่เห็น เห็นแต่กองทรัพย์สมบัติเงินทองก็ไม่พอ เอาให้เต็มโลกธาตุเราเป็นสมบัติของผู้เดียว ขนาดนั้นยังไม่พอ นี่เรียกว่าความโลภเป็นภัย

ความโลภคือความอยาก ความอยากนี้แลตัวบีบบีบบีบไฟจิตใจให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน ไม่ใช่สมบัติเงินทองข้าวของทรมานเราให้ทุกข์แก่เรา ตัวอยากนี้ต่างหากให้ทุกข์ ขนมาเท่าไร ๆ ก็ตัวอยากมันไม่ถอย มันยิ่งอยากมาก ๆ เข้าไป ยิ่งบีบบีบบีบไฟเข้ามา ยิ่งได้รับความทุกข์ความทรมานมาก นี่เรียกว่าความโลภ ท่านว่ามันเป็นพิษเป็นไฟ ความโลภพอเกิดขึ้นก็เผาเจ้าของ ดินร่นกระวนกระวายหามา หามาได้ทางถูกก็เอาทางผิดก็เอา หาได้แบบไหนเอาขอให้หามาให้ได้ ส่วนมากมันก็ไม่ได้ มันได้แต่กองทุกข์เต็มหัวใจ นี่ตัวหนึ่งไฟกองหนึ่ง อันนี้ โลภคือ ไฟคือความโลภ

ราคคฺคิ ก็เหมือนกัน ราคคฺคิ ไฟคือราคะตัณหา อันนี้ก็เหมือนกันเป็นคู่เคียงกัน ตัวโลภนั้นมาจากตัวราคคฺคินี้ ตัวนี้มันตัวกระสันดินร่นกระวนกระวายกระเสือกกระสนพิลึกพิลั่นคือตัวนี้ มันผลักดันให้ไปหามาให้มัน ทางภาคอีสานเขาว่าไปหามาถวยมัน ถวยคือถวยมัน หามาเท่าไรก็ไม่พออีก เพราะตัวนี้เป็นตัวไฟกองใหญ่ มีเท่าไรไม่พอ เพราะฉะนั้นโลกเราถึงเดือดร้อนมาก เพราะราคะกำเริบ ราคะกำเริบความโลภก็กำเริบ ความกระเสือกกระสนความติดความดินสေးแสวงหาที่ต้องหาด้วยวิธีการต่าง ๆ กันก็เป็นเรื่องกำเริบไปตาม ๆ กัน ทุกข์เลยมากขึ้นโดยลำดับ

ใครก็สร้างแต่ทุกข์แบบเดียวกัน ๆ ไม่มีใครผิดแปลกต่างกันเลย เพราะฉะนั้นเวลามาพูดกันจึงเป็นเสียงเดียวกัน คือทุกข์ด้วยกัน ไปถามชิมหาเศรษฐี เรื่อยามองข้ามนะว่ามหาเศรษฐีจะมีความสุขทุกข์ นั้นละตัวกองทุกข์ใหญ่โตอยู่ตรงนั้น ใหญ่เท่าไรยิ่งทุกข์มาก ไม่ว่าฝ่ายมหาเศรษฐี ไม่ว่าข้าราชการงานเมืองชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม ถ้าชำระตัวนี้ให้สงบไม่ได้แล้วคือไฟกองนี้เองเผาคน สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่ได้เผานะ ตัวนี้ต่างหากเผาคน

ที่ว่าไปถามเศรษฐีชิมทุกข์ใหม่ ก็คือไฟกองนี้แหละมันเผา สมบัติเงินทองมียอมรับว่ามีแต่มาช่วยอะไรไม่ได้ซิ เจ้าของติดดินเพราะอำนาจของกิเลสตัณหาหมั่นพาดิตพาดิน ได้รับแต่ความทุกข์ความทรมาน เพราะฉะนั้นธรรมจึงมีเป็นน้ำดับไฟ ถ้าเป็นรถก็มีเบรกห้ามล้อให้วิ่งแต่พอดีอย่าให้เกินประมาณ ทุกอย่างเกินประมาณไม่ดีทั้งนั้น ธรรมพระพุทธเจ้าอยู่ในความพอเหมาะพอดี อยู่ก็พอดี การกินการหลับการนอนการใช้การสอยทุกอย่างให้พอดีบพอดี อย่าให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อย่าให้ลั่นฝิ่ง ถ้าลั่นฝิ่งแล้วมันท่วมบ้านท่วมเมืองไปหมด ท่วมตัวเองแล้วก็ท่วมบ้านท่วมเมืองท่วมไปหมดนั่นแหละ ถ้าลงว่าความไม่พอดีมีตรงไหนนั้นละความทุกข์มีอยู่ตรงนั้น ให้พยายามรักษาตัวของเราให้มีความพอเหมาะพอดี อย่าดิ้นรนจนเกินเหตุเกินผล

โลกนี้ร้อนเพราะความดิ้น หาความสุขไม่ได้เพราะความดิ้นแหละ มีแต่ความทุกข์เท่านั้น ดิ้นมากเท่าไรยิ่งทุกข์ อยากมากเท่าไรยิ่งทุกข์ ไม่อยากมากไม่ทุกข์มาก ไม่อยากเลยไม่มีทุกข์แสนสบาย ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านหมดความอยาก การเสาะแสวงหาการไปการมาชวนชวหาเช่นเดียวกับพวกเรา แต่ท่านหาท่านมีธรรมพาหาไม่ใช่กิเลสพาหา ถ้ากิเลสพาหาแล้วความพอประมาณไม่มี เอาจนตาย ถ้าธรรมพาหาแล้วความพอดี เช่นเดียวกับเรารับประทานอาหาร รับประทานพออิ่มแล้วรู้ตัวเองหยุดทุกคนไม่มีใครฝืน อันนี้พอถึงขั้นพอดีแล้วใจก็รู้ตัวเองไม่ฝืนเหมือนกัน นี่เป็นสุข เหมือนเรารับประทานอิ่มแล้วเป็นสุข อันนี้เราหาอะไรมาได้พอประมาณ พออยู่พอกินพอเป็นพอไปแล้วเราก็หยุดพัก สงบจิตให้ได้รับความสะดกสบายทางด้านจิตใจ เรียกว่าอบรมจิตใจ พักจิตใจไปในตัว นี่ก็เป็นสุขไม่เป็นทุกข์ พวกท่านจำเอา

วันนี้ไม่เทศน์อะไรมากมายละเทศน์เพียงเท่านี้ ต่อไปนี้จะให้พร หลวงตานีเทศน์ทุกวัน ๆ วันยังค่ำ ๆ เทศน์ไม่ตั้ง นโม แต่ไม่มีเอว เทศน์ได้วันยังค่ำ อ้าย พิณจะตายจริง ๆ นี่ เก่งกว่าแชมเปียน เก่งกว่าแชมเปียนยังไฉ่ แชมเปียนเขาขึ้นต่อยมวยกันนี้ต่างฝ่ายต่างให้น้ำนี้ นะ ฝ่ายนี้ให้น้ำฝ่ายนั้นก็ให้น้ำ แต่เราไม่มีการให้น้ำ คณะนั้นขึ้นมากคณะนี้ลงไป คณะนั้นขึ้นมาอยู่ อย่างนั้นตลอดนะ แล้วเราให้น้ำตรงไหนเราได้พักเมื่อไร ไม่ได้พัก ลงไปแล้วยังสั่งเสียด้วยนะ อ้าย น่าขอบคุณมากจริง ๆ นะ เขาสั่งเสีย ไปละพวกเราให้หลวงปู่ท่านได้พักผ่อน หลวงปู่พักผ่อนมาก ๆ นะ พวกหนึ่งรอรออยู่ข้างล่างแล้ว หลวงปู่พักผ่อนมาก ๆ นะหลวงปู่ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรนาน ๆ นะหลวงปู่ พวกหนึ่งรอรออยู่แล้ว พวกนี้กำลังลงกำลังสั่งเสียให้หลวงปู่ได้พักผ่อน

แล้วพวกนั้นกำลังขึ้นมา พอขึ้นมาก็แบบเดียวกัน ลงไปก็เสี่ยงอีกเหมือนกัน ผู้ที่ได้รับความเสี่ยงเลยจะตาย โห พิลึกพิลั่น

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

ศาสนาหมด

ทุกอย่างอ่อนลง ๆ นะ หลักศาสนานั้นคงเส้นคงวา แต่ผู้ปฏิบัติศาสนานั้นอ่อนลง ๆ เราพูดถึงพระเรานี้ลงไป พระก็อ่อนลง ๆ กฐินตามพุทธบัญญัติจริง ๆ วัดที่จะรับกฐินได้ต้องมีพระจำพรรษาอยู่ตั้งแต่ ๕ องค์ขึ้นไปและไม่ขาดพรรษาด้วย รับกฐินได้ พระคันธกษณาจารย์ก็มาตีความหมายออกมาอีก ขยายออกมาอีก พระที่จำพรรษาไม่ครบ ๕ องค์ก็ได้ นิมนต์วัดอื่นมาเป็นสังฆปรกัษให้เต็ม ๕ องค์ก็ได้ ย่นเข้ามาแล้ว ที่นี้พระวัดหนึ่งมี ๒ องค์ก็เอาพระวัดอื่นมาเป็นสังฆปรกัษตั้ง ๓ องค์ เข้าไปอีกแล้วเดี๋ยวนี้ ก็อย่างนั้นแล้วอ่อนลง ๆ

ที่นี้การตัดเย็บซ่อมจีวรให้เสร็จในวันนั้นตามหลักพระวินัย ทั้งตัดทั้งเย็บทั้งซ่อมให้เสร็จในวันเดียว อันนี้สังฆมนตรี แต่ก่อนเป็นสังฆมนตรีนี้มาประชุมอนุโลมกัน ผ้าที่สำเร็จรูปมาก็ให้เป็นกฐินได้ นั้นเห็นไหมอ่อนลง ๆ แต่ก่อนต้องตัดต้องเย็บต้องซ่อมให้เสร็จในวันนั้นไม่งั้นไม่เป็นกฐิน เมื่อตั้งสังฆมนตรีขึ้นมา ๙ ปี ๑๐ ปีย้อนหลัง ก็มาประชุมกันว่าผ้าสำเร็จรูปก็เป็นกฐินได้ คือเขาตัดเย็บซ่อมมาแล้ว เช่นอย่างผ้าไตรอย่างนี้เอามาถวายก็ให้เป็นผ้ากฐินได้ เนอะ อ่อนลง ๆ

กิเลสไม่ทราบว่ามันอ่อนลง ๆ หรือเป็นยังไง คือกิเลสแข็งขึ้นนั่นเองธรรมะถึงได้อ่อนลง กิเลสไม่แข็งธรรมะอ่อนไม่ได้ นี่กิเลสมันแข็งมันกดธรรมะลง อย่างนี้ละพูดตามพุทธบัญญัติ ผู้ไม่เคยได้ยินพุทธบัญญัติของพระก็ให้รู้เสีย เรื่องกฐินพุทธบัญญัติจริง ๆ พระต้องจำพรรษา ๕ องค์เต็ม ไม่ขาดพรรษาด้วย รับกฐินได้ นี่เป็นพุทธบัญญัติ พระคันธกษณาจารย์หรืออรรถกถาจารย์ก็มาแยกออกอีกว่า พระจำพรรษาไม่ครบ ๕ องค์ก็ตาม นิมนต์พระวัดอื่นเข้ามาเป็นสังฆปรกัษได้ ก็เป็นกฐินได้

ต่อจากนั้นมาผ้าสำเร็จรูป คือผ้านั้นต้องให้เย็บให้ซ่อมตามพุทธบัญญัติ ให้เย็บให้ซ่อมเสร็จในวันนั้น ตัดเย็บซ่อมเสร็จในวันนั้นถึงจะเป็นกฐินอันสมบูรณ์ได้ นี่มหาเถรสมาคมก็ย่นลงมาอีกแล้ว ว่าผ้าสำเร็จรูปแล้วก็ เป็นกฐินได้ เนอะอย่างนั้นแล้วอ่อนลง ๆ ต่อไปนี้เห็นต้นฝ้ายต้นหญ้าในสวนเขาก็จะว่าเป็นกฐินได้ต่อไปนี่ โยม ๆ ฝ้ายที่กำลังจะออกดอกเป็นกฐินได้แล้วจะไปละนะต่อไปนี่ โห พูดแล้วเราทุเรศนะ อำนาจของกิเลสที่รุนแรงขึ้นโดยลำดับลำดา ธรรมะนับวันอ่อนลง ๆ พวกนั้นนอนใจอยู่ไม่ได้ละ นี่ออกมาจากการดูตำรับตำราและการพิจารณาตาม

เต็มกำลังความสามารถแล้ว กำลังของกิเลสนี้แรงขึ้นทุกวัน รุนแรงทุกวัน ธรรมะอ่อนลง

แม้แต่ผู้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติหลักศีลธรรมวินัยคือพระนี้ ก็ไม่เห็นมีหน้าที่การงานอะไร พอที่จะให้ลดหย่อนกันอย่างนั้นก็ยังหย่อนลง หน้าที่การงานอะไรของพระทุกวันนี้ยัง.....จักร มีสักกี่ล้าน ๆ คั่นในเมืองไทยเรา เย็บวันหนึ่งให้ได้สักกี่ตัวก็ได้ เย็บสบงผืนหนึ่งชั่วโมงเดียว เท่านั้นแหละ นี่เคยเย็บมาแล้วนี่ไม่ใช่คุย เคยเย็บมาแล้วสบงผืนหนึ่งเย็บชั่วโมงเดียวเสร็จ นี่ใช้ จักรเย็บด้วย แต่ก่อนเย็บด้วยมือจะได้เย็บด้วยจักร ถึงขนาดนั้นยังให้เสร็จในวันนั้นถึงจะเป็นกฐินอันสมบูรณ์ได้

อยู่นี้มีอะไรจำเป็นของพระละพอจะไปลดหย่อนขนาดนั้น พิจารณาดูซิ ถ้าไม่ใช่ความอ่อนแอของพระ ท้อแท้เหลวไหลโลเลของพระแล้วจะเป็นอะไร ดำหนดนั้นแหละทั้งเขาทั้งเรา พระไม่พอ ๕ องค์ก็จะเป็นกฐินหาอะไร พุทธบัญญัติมีอยู่ศาสดามีอยู่ เอาใครไปแทน ศาสดา เอาอรรถกถาจารย์นั้นหรือไปแทนศาสดา จะเป็นศาสดาได้หรือ ศาสดาเป็นศาสดา อรรถกถาเกจิอาจารย์ก็เป็นเกจิอาจารย์ไป จะเป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้าได้ยังไง นี่ถ้าพูดตามหลักธรรมวินัยก็ต้องเป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ยังงี้ เราถือ สรรณ คจฺฉามิ คือ พระพุทธเจ้า สรรณ คจฺฉามิว่ายังงี้ เราก็ต้องเอาตามนั้น ไม่เห็นมีเหตุผลกลไกอะไรที่จะไปลดหย่อนผ่อนผันกันอย่างนั้น ไม่ครบองค์ก็อย่ารับซิ ไม่รับกฐินมันจะตายก็ให้ตายดูซินะ ก็เท่านั้น คนเราตั้งหน้าเข้าไปรักษาศีลธรรมวินัยแล้วนี่ ลดหย่อนให้กิเลสหัวเราะทำไม

ผ้าก็สำเร็จรูปมาแล้วด้วย มีแต่มาตัดมาเย็บมาย้อม ตัดเย็บย้อมวันเดียวจะเอาสักกี่ ผืน....สบง คือผ้า ๓ ผืนนี้ตัวใดตัวหนึ่งก็ได้ เป็นสังฆาฏิ จีวร สบง ๓ ผืนนี้ตัวใดตัวหนึ่ง ถ้าเราจะตัดเย็บเป็นกฐินตัวใดก็เป็นได้ใน ๓ ผืนนี้ ตามหลักพระวินัยมีอย่างนั้น ส่วนมากเพื่อง่าย ๆ ก็เอาสบง ตัดสบง มีหน้าซ้ำเลยไม่ต้องตัด เขาตัดมาให้คนขายเป็นเจ้าคัมภีร์ มาสำเร็จรูปเอาเลย ก็อย่างนั้นแล้ว หาเหตุผลที่จะหย่อนยานลงเพื่ออย่างนี้มันไม่มีนี่นะ เราก็เป็นพระเหมือนกันจึงทำให้อ่อนใจนะ มีความจำเป็นอะไร มันก็ต้องเพราะเหตุใดเข้าไปซิ เพราะเหตุนั้นชี้แจงกันออกมาตามเหตุตามผล นี่ไม่มี เพราะเหตุใดไม่มี ทำไมจึงเพราะเหตุนั้นขึ้นมา อยู่ ๆ ก็ไปหย่อนยานเอาเลยไม่มีสาเหตุ นี่ละอ่อนลงอย่างนี้แหละ ทุกอย่างอ่อนลง ๆ

หลักธรรมวินัยของศาสดาที่เป็นองค์แทนพระองค์ก็หมดไป ๆ อย่างนี้ พูดแล้วทุเรศนะ เพราะความรุ่มร้อน เพราะการหย่อนยานในธรรมในวินัยทั้งของพระของฆราวาสนะ มันรุ่มร้อนมากขึ้นทุกวัน ๆ ก็เห็นกันอยู่ผลของมัน พอธรรมะอ่อนลงกิเลสมีความรุนแรงขึ้น ผลของมันก็คือความทุกข์มันก็ไปทุกหย่อมหญ้าเวลานี้เห็นไหม นี่ละโทษแห่งความหย่อนยานในศาสนาเป็นอย่างนี้ ถ้าต่างคนต่างมีการปฏิบัติศาสนาหรือเคร่งครัดศาสนาแล้วความสงบร่มเย็นจะมีมากขึ้น ๆ นี่ผลของศาสนาก็เห็นอยู่นี้ แต่ไม่ทำตามจะทำยังไง มันต้องด้านขนาดนั้นแหละ กิเลส

มันอยู่ในคน คนจึงกลายเป็นคนต่อต้านไปหมด ไม่ว่าพระว่าเถรต่อต้านไปตาม ๆ กันหมด หาญสู้พระพุทธเจ้าชิตี บวชมาแทนที่จะส่งเสริมพุทธศาสนากลับเข้าไปเป็นพวกตัดทำลายศาสนา กันไปหมด ไม่ว่าท่านว่าเรามันพอ ๆ กันจะว่าไง เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

นี่ถ้าไม่มีศาสนาติดตัวแล้วหมดนะ เดี่ยวไปหาแย่งหางหมาเรามีอยู่ ๑๐ ตัวไม่ได้นะ หางมันจำเพาะนะ มีตัวละหาง ๆ เท่านั้น ใครมาแย่งหางหมาเราไม่ได้นะ เราจะฟาดช่วยหมา ด้วยนะ อ้าวทำตัวไม่มีศาสนาก็เป็นเหมือนหมา แต่ที่นี้เป็นหมาไม่มีหางละซิ เหตุที่หมาเราจะเดือดร้อนมาแย่งหางหมาเรา เราก็จะช่วยหมาเราซิ ไม่ช่วย-ช่วยคนหย่อนยาน เราจะช่วยหมา เราให้ไล่กัดให้หลงทิศหลงทางไปละซิ มันน่าสลดสังเวชเอาจริง ๆ นี่นะ สิ่งใดที่จะเป็นความเสียหายไม่ต้องคิดถึงเหตุถึงผล เรื่องของกิเลสไม่มีละเรื่องเหตุเรื่องผล ถ้าธรรมมีเหตุมีผล เรื่องกิเลสแล้วไม่มี นี่มันจึงทำให้คนหน้าด้าน คนไม่มีเหตุผลก็หน้าด้านเท่านั้นเอง

มันน่าอ่อนใจจริง ๆ นะเรื่องกิเลสหนาขึ้น ๆ แข็งขึ้น ๆ เรื่องธรรมะอ่อนลง ๆ จนจะไม่มีอะไรเหลือ ที่ที่บ้านเรือนเราก็มียันแต่ไฟเผาไหม้ไปหมด คิดดูซิคนแต่ก่อนทำลายกันง่าย ๆ เหรอ ไม่ได้ทำนะแต่ก่อน มีความอดทนมีความให้อภัย ความเจือยเผื่อแผ่ ต่างคนต่างเป็นคนนิสัยกว้างขวาง ให้อภัยกัน เดี่ยวนี้มีที่ไหนเวลานี้ เออะอะฆ่ากันแล้ว ๆ คือไม่มีอรรถมีธรรม ไม่มีน้ำใจต่อกันเลย จะให้สนใจ สมใจกิเลสมันก็สนใจฟันฟันนั้นแล้ว สร้างความทุกข์ให้ทั้งเขา ทั้งเราจะมีเหลืออะไร เออะอะฆ่ากันแล้ว ๆ โห น่าทุเรศจริง ๆ นะ นี่ละความไม่มีธรรมก่อเหตุ ฉิบหายวายปวงได้อย่างง่ายดายอย่างนี้เอง

คับแคบตีบตันกันนับวันเข้าเดี๋ยวนี้ พ่อแม่กับลูกก็ต้องได้ชื้อกัน อะไร ๆ ก็ชื้อกัน เวลา มันดูดนมแม่ไม่เห็นชื้อนมแม่ หือ ใครดูดนมแม่ได้ชื้อนมแม่ไหม ครั้นเวลาโตขึ้นมาแล้วขาย ของให้แม่มีอย่างเหรอ เดี่ยวนี้มันเป็นแล้วนะ แม่กับลูกก็ชื้อขายกันแล้วเดี๋ยวนี้ แคบไหมมนุษย์ เรา มันใจดำขนาดไหน มองดูตัวผู้ชายซิผู้มันเลว เลวมากนะเวลานี้ พ่อแม่กับลูกชื้อกันได้ลงคอ นี่แสดงว่าเลวมาก กิเลสเห็นแก่ได้อย่างเดียว การชื้อการขายก็เป็นธรรมดาของโลกที่อยู่กัน ประสานกัน คนหนึ่งได้หนึ่ง ๆ แลกเปลี่ยนกันเป็นธรรมดา แต่พ่อแม่กับลูกนี่นะเออะอะไรมา แลกเปลี่ยน นมแม่เป็นนมแม่ไม่เห็นเออะอะไรมาเปลี่ยน ทุกวันนี้เขาเอานมวัวนะซี ต่อไปเขาจะ เอานมหมามาให้กินมันก็ยังจะเลวลงไป ๆ เรากลัวเหลือเกินนะเขาจะเอานมหมามาให้กินแล้ว มันจะเป็นหมากันไปหมดบ้านหมดเมืองนั่นแหละ

กินนมแม่แล้วยังขายของให้แม่ได้ลงคอกี้ โอ๊ย สลดสังเวชนะ พ่อแม่กับลูกชื้อขายกันนี้ มันสลดสังเวชจริง ๆ เรียกว่าใจดำมากจนไม่มองเห็นพ่อเห็นแม่ ลูกเต้าเหล้ากอกของคนโบราณเรามีแต่กินนมแม่ทั้งนั้นแหละ ไม่ได้กินนมวัวนมหมาเหมือนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นคนจึงไม่ค่อยเป็นวัวเป็นหมา เดี่ยวนี้คนเป็นหมาได้ง่ายนะเพราะกินนมสัตว์ มันก็ออกมาจากร่างกาย

ของสัตว์ คิดดูซิแม่มีโรคอะไรนี้ลูกไปกินนมนี้ก็ติดไปด้วยเสียไปด้วย นั่นเกี่ยวโยงกันอยู่อย่างนั้น อันนี้แม่เป็นหมาเป็นวัวเป็นควายนี้ คนไปกินนมมันก็เป็นวัวเป็นควายเข้าไปในนิสัยลักษณะในหัวใจจนได้นั้นแหละ แต่กินนมคนแท้ ๆ มันก็ยังแหวกแนวไปเป็นหมาได้ นี่ยังกินนมหมาด้วยแล้วมันจะเป็นอะไรไม่รู้ มันจะกลายเป็นหนอนไปแล้วนะ พิจารณานะพูดให้ฟังนี้ มันหย่อนมันยานมันหลวมเหลวไหลขนาดนั้นเวลานี้

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธแท้ ๆ เอาสมบัติจากพุทธศาสนา มาประดับตนให้เป็นความสงบของบ้านเมืองมันเอามาไม่ได้นี้ทำยังไง แล้วศาสนาอยู่กับผู้ใดเวลานี้ คำสอนนี้เป็นคำสอนที่ละเอียดลออสุดซุ่มคัมภีรภาพมากที่สุด ผู้ใดมาปฏิบัติสวงามไปหมดไม่ว่าหญิงว่าชายนักบวชและฆราวาส ที่นี้มันไม่เอามาปฏิบัติมันชี้อามาประดับบ้านเฉย ๆ ศาสนาประดับบ้าน เวลานี้ศาสนากลายเป็นเครื่องลายครามเป็นของประดับร้านประดับกุฏิไปแล้วนะ เครื่องลายครามแขวนเต็ม นี่ศาสนาเป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้ ไม่สนใจที่จะปฏิบัติตามศาสนา เห็นศาสนาเป็นทาสเป็นทาสีทาสไปแล้ว เห็นกิเลสเป็นเจ้าใหญ่ นายโตไปแล้วเวลานี้ ใครเดินเข้าไปมียศใหญ่ ๆ บ้าง เดินเข้าไปในวัดในวา โห ฟังเสียงอวด ๆ ๆ กิเลสมันแผลงฤทธิ์นะ มองดูแล้วสลดสังเวชนะ

พระก็มีหมู่ตามีใจเหมือนกันทำไมดูโยมไม่ได้ โยมยังดูพระได้ ไปวัดใด ๆ ไปตรวจตราพาที เหมือนเรานี้มีอำนาจวาสนาบรรดาศักดิ์เอาเสียใหญ่โตเหนือธรรมะของพระพุทธเจ้าเหนือพระเหนือเณร ไปดูเหมือนกันว่าไปตรวจวิชาพวกพระพวกเณรเป็นยังไงกัน แต่เวลาพระดูดับเจ้าของไม่เห็นรู้ พระท่านก็คนนี่ ดูดับได้นี้ ดับคนก็มีเหมือนกันกับดับพระนี่

ให้พากันสำนึกตัวนะ หลวงตาตายแล้วไม่มีใครเทศน์อย่างนี้นะ ไม่มีที่จะเทศน์ให้ฟังชอกแซกชกแซกตามกิริยาของกิเลสที่มันออกแสดง นี่ละกิริยาของกิเลสมันออกแสดง เราเทศน์ไปตามเรื่องของมัน ตามรอยมันเพื่อจะแก้กัน นี่เทศน์ชอกแซกชกแซกไปเพราะกิเลสมันเป็นแบบนั้น เราที่เทศน์ชอกแซกชกแซกตามแก้ตามไขกิเลสไป ใครจะว่าเทศน์หยาบนั้นยังเป็นหมาตัวใหญ่ หมา ๑๐ ตัวเรารู้ไม่ได้ประเภทนี้ เพราะเทศน์สอนเพื่อให้รู้เรื่องราวความหยาบของกิเลส มันมีความละเอียดที่ไหน มันมีแต่ความหยาบโลนทั้งนั้น ธรรมะตามเข้าไปแก้กันทำไมธรรมะจึงหยาบโลน กิเลสเป็นของละเอียดลอบเป็นของสวของงามนักหรือ พิจารณาซิถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าไม่ยอมรับความจริงแล้วหมด ศาสนาหมดในหัวใจคนไม่ยอมรับความจริงการแก้ไม่ตรงกับความจริงจะไปแก้ที่ไหน มันจะหายได้ยังไง

อ่อนลง ๆ ทางวัดทางวาทีไปแบบคนละแบบ ๆ ทุเรศนะ ศาสนาเสื่อม-เสื่อมอย่างนี้เอง ๆ แต่ก่อนเราก็ไม่ได้คิด ทุกวันมันอดไม่ได้นะ มันคิด คิดก็บอกว่าคิดซิจะว่าไง ศาสนาเสื่อม-เสื่อมอย่างนี้เอง ว่า ๕,๐๐๐ ปีศาสนาหมด เรานี้กว่าคำสอนของพระพุทธเจ้าหมดไปไม่มีอะไร

เหลือเลย พวกเรานี้อ๋อมืออ๋อแปลา ๆ คำน้ำเหลว ๆ เพราะศาสนาที่จะให้ปฏิบัติไม่มี ทั้ง ๆ ที่ชาวพุทธเราพอใจอยู่อย่างนี้ แต่ก่อนเราคิดไปอย่างนั้น ครั้นแล้วไม่เป็นอย่างนั้น

คำว่าศาสนาหมดนั้นหมดจากหัวใจคน คัมภีร์ไบเบิลไว้งงก็อยู่อย่างนั้นแหละ ไม่เสื่อมไม่เสียไปไหน ไม่สูญไม่หายไปไหน ล็อกกุญแจไว้อย่างนั้น ปล่อยให้กิเลสเฟ้นฟ่าน ๆ ในหัวใจของสัตว์โลก ไม่ยอมรับบุญรับบาปว่ามีว่าเป็น ว่าเป็นความจริงอะไร อยากทำอะไรก็ทำตามอำนาจของกิเลสพาทำ ๆ ไม่มีหิริโอตตปะความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมต่ออนรกอเวจี มีแต่ความอยากเต็มล้นหัวใจ อันนี้เองถึงมารู้ว่าศาสนาหมดอย่างนี้เอง กิเลสเข้าแทนที่หัวใจ ธรรมไม่มีถูกกิเลสเข้าไปแทนที่หมด คัมภีร์ไบเบิลเต็มอยู่นั้น แต่คัมภีร์ในหัวใจคนไม่มีนั้นซิ ศาสนาหมด-หมดด้วยความไม่ยอมรับนับถือไม่ยอมเชื่อ หมดตรงนี้

เวลานี้หมดเข้า ๆ เห็นไหมละวัดวาอารามไปบ้านไหนก็มีทุกบ้านทุกเมือง แล้วเป็นยังงัย คนถึงเลวนักหนา ถ้าจะเอาศาสนาเอาวัดเอาวาเป็นสรณะเป็นที่ยึดของจิตของใจ ของกายวาจา หน้าที่การงานความประพฤติแล้วทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ก็แสดงว่าคนไม่ยึดไม่สนใจนะซิ สร้างหลวงตาไว้องค์หนึ่งประจำวัด ตายแล้วก็นิมนต์ไปกุสลา ธมฺมา เท่านั้นไม่เห็นมีอะไร มั่นนำทุเรศจริง ๆ นะ นี่ละศาสนาหมดให้พากันพิจารณาเอา หมดที่หัวใจคน

ให้ยื่นเข้ามาหาตัวของเรา อย่าไปว่าหมดจากหัวใจคนนั้นคนนั้นนะ ดูหัวใจเรานั้นซิ ธรรมะท่านสอนลงนี้ โอปนยโก น้อมเข้ามานี้มาสอนตัวเอง วันหนึ่ง ๆ จิตใจของเราหนักแน่นในทางธรรมกับทางโลกต่างกันอย่างไรบ้าง หนักไปทางไหนมาก จิตในวาระหนึ่ง ๆ คิดไปทางโลกกับทางธรรมมากน้อยต่างกันอย่างไรบ้าง ต้องคิดอย่างนั้นซิ เเดินจกรมอยู่มันคิดไปหาโลก ก็ครั้งก็หน มันคิดหาธรรมก็ครั้งทั้ง ๆ ที่เดินจกรมอยู่นั้น เเดินจกรมหยือก ๆ ๆ จิตไป ๕ ทวีป กิเลสเอาไปถูกลมพัด นั้นละศาสนาหมด หมดอยู่ในทางจกรมก็หมด หมดอยู่ในที่ภาวนาก็หมด หมดได้ทุกกาลสถานที่อิริยาบถ กิเลสเข้าตีได้หมด ใครจะว่ากิเลสไม่แหลมคมได้หรือ ไม่งั้นครองโลกไม่ได้นะ กิเลสครองไตรโลกธาตุนี้ เพราะมันฉลาด

นี่พวกเราโง่งงเท่าไร ๆ ก็คือกิเลสทำให้โง่ ตัวกิเลสนั้นฉลาดแหลมคมมากจึงทำคนให้โง่ ทำคนให้เช่ ๆ ซ่า ๆ เหมือนสัตว์สาราสิงได้ เปิดหัวใจออกไปให้เห็นซิ พระพุทธเจ้าท่านเห็นอย่างนั้นนะท่านเอามาสอนโลก ท่านเห็นหมดทุกแง่ทุกมุมของกิเลส หมดทั้งโคตรทั้งแซ่ ปุ่ยาตายายของกิเลส และฆ่ามันหมด ที่นี้มันอยู่ในหัวใจใดทำไมจะไม่เห็นไม่รู้ รู้หมดเห็นหมด นั้นละท่านสอนโลกท่านสอนอย่างนั้น ไม่ได้สอนแบบดันเดานี้ละ ท่านสอนด้วยความจริง ท่านรู้จริงเห็นจริง

พวกเราไม่ได้จริง ถ้ากับธรรมแล้วฟังก็ฟังเล่น ๆ ไปยังงั้น ทำก็ทำเล่น ๆ ไม่จริง อะไร

ขึ้นชื่อว่าการทำบุญให้ทานทุกอย่าง ที่เรียกว่าความดี ๆ แล้ว กิเลสจะทำให้เป็นของเล่นไปหมด ไม่เป็นของจริงของจริงอะไรแหละ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วพัวพันกันเลย ๆ ไม่ว่าจะมาแฉ่ไหนมุมใดสนใจทั้งนั้นถ้าเรื่องของกิเลส เวลานี้กิเลสกำลังมีราคาคนจึงสนใจกันมาก ถ้ากิเลสไม่มีราคาสนใจหาอะไรฟังแต่ว่ากิเลส ก็เท่านั้นเอง ธรรมเป็นของเลิศก็เลิศมาแต่กาลไหนกาลไร ทำไมจึงมาเลยในเวลาธรรมถ้าไม่ใช่กิเลสพาให้เลย

เอาเท่านั้นละ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

ขลังภายนอก

หาเรื่อง อยู่เฉย ๆ ไม่อยู่ ไม่จิ้มฟันเอาไปทำอะไร วิเศษวิโสอะไร หาเรื่องไม่เข้าท่า นี่ละที่มาทำให้พระผิดไปเรื่อย ๆ พระอยู่ดี ๆ ก็ลากจมูกไป นี่ก็จะขอไม่จิ้มฟันไป ถ้าเราจับยื่นให้ก็จะมาอีกเต็มศาลานี้ มาแย่งไม่จิ้มฟันกันหมด นี่ละจึงพระให้ผิดให้ขลังในเรื่องไม่ขลัง ความประพฤติตัวเองให้เป็นคนดีที่ขลัง ๆ ไม่เห็นทำกัน หาแต่ขลังนอก ๆ ใช้ไม่ได้นะ เวลานี้ศาสนาหลังไปข้างนอกแล้วนะ ไม่ได้ขลังอยู่กับใจกายวาจาความประพฤติของชาวพุทธเรา

เพราะฉะนั้นโลกถึงเหลวไหลโลเลเวลานี้ ไปที่ไหนมองเห็นแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้ มนุษย์เต็มบ้านเต็มเมือง แล้วขลังแท้ ๆ เอนั้นมาขลังเอนั้นมาขลัง ชอบขลังนัก เขาว่าอะไรแตกฮือ ๆ ตื่นบ้ากัน พระพุทธเจ้าไม่ได้พาขลังอย่างนั้น สอนลงที่กายวาจาใจของชาวพุทธเรานั้นแหละ ปฏิบัติตรงนั้น ธรรมขลังอยู่ตรงนั้น

พระพุทธเจ้าได้ธรรมมาสอนโลกก็ขลังที่หัวใจนะ ไม่ได้มาขลังนอก ๆ นานา มีไม่จิ้มฟันเป็นต้นอย่างนี้ใช้ไม่ได้เลย อันนี้สำหรับจิ้มฟัน พอจิ้มแล้วก็ทิ้งลงกระโถน จะไปเสกสรรให้เป็นของดีของดีมาจากไหน เด็กดูก็รู้นี้แล้วทำไมผู้ใหญ่ดูไม่รู้ ไปไหนมีแต่เรื่องขลัง ๆ อย่างนี้แหละเต็มบ้านเต็มเมือง เมื่อเห็นมีคนเคารพนับถือพระ เห็นไปวัดไปวา กันบ้างอย่างนี้ หือ ขลังทางไหน ท่านดีทางไหน ๆ

นั่นเห็นไหมมันติดนิสัยสันดานชาวพุทธเมืองไทยเรา นี่ มันขลังนอก ๆ แยก ๆ ไปอย่างนั้น ขลังที่กายวาจาใจนี่ซิ พระพุทธเจ้าขลังที่นี้ละ ตรัสรู้ที่นี้ ๆ ไม่ได้ตรัสรู้ที่ไม่จิ้มฟัน ขานหมากอะไรเหล่านี้ ท่านไม่ได้มาขลังกับสิ่งเหล่านี้ละ ท่านขลังอยู่ที่ใจ กิเลสอยู่ที่ใจ ขำศึกอยู่ที่ใจ ตีกันลงไปที่ใจนี้ ดับกันลงที่นี้แล้วขลังขึ้นมาที่นี้แหละ อย่าไปหาเรื่องขลังนอก ๆ นานา ไปที่ไหนเป็นบ้ากันแต่เรื่องขลังข้างนอกนั้นดูไม่ได้นะ ชาวพุทธเราเวลานี้ดูเลอะไปหมด

นั่นหนังสือเอาไปอ่านดูตัวเอง ผิดตรงไหนแก้ตรงนั้นแหละ ขลังตรงนั้นแหละ หนังสือที่วางอยู่ด้านหลังศาลานี้เอาไปอ่าน นั่นละหนังสือแบบธรรมะพระพุทธเจ้าท่านขลังยังใจดูเอาตรงนั้นแหละ ไม่ได้มาขลังนอก ๆ แยก ๆ นี่ละ เวลาที่โลเลมากชาวพุทธเรานี้จนดูไม่ได้ ทั้งพระก็เหมือนกัน ไม่ว่าท่านว่าเรามันพอ ๆ กัน ขลังแบบไม่เป็นทำนั่นแหละ มีอะไรติดยาม โยมมาแล้ว เอ้า โยมนี้ขลังดินะ นี่วัดอุ้มงคลนะโยม หัวใจเจ้าของไม่ดูมันจะเอาอะไรมาขลังมาเป็นมงคล

ดูหัวใจเจ้าของนั้นชิมันผิตอยู่ตรงนั้นนี่นะ ยื่นมือออกมาไม่ผิตที่หัวใจจะผิตตรงไหน จิตคิดว่ายังงี้ถึงได้ยื่นมา เอ้า ๆ โยม ๆ ของคลัง คลังอะไรอย่างนั้นไม่เป็นทำเป็นทาง ทำอะไรไม่มีเหตุมีผลมีอย่างเหรอ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ทรงเหตุทรงผลเต็มทีทีเดียว ไม่ใช่ธรรมสุ่มสุ่มห่าณะ เวลานี้ชาวพุทธเราโลเลไปอย่างนั้นแหละ มีแต่คลังภายนอก ๆ ข้างในไม่สนใจกัน

ประพฤติตัวให้ตีชิ เวลามันเสียมันเสียทั้งคน มันไม่ได้เสียที่ของคลังนั้นนะ มันเสียคน ปฏิบัติต่อคนให้ตี คนก็คือเรานั้นแหละ นี่ไปไหนเห็นแต่อย่างนั้นนี่จะว่าไง ตามีหุมี พระก็มีตาเหมือนกันนี่ ไม่ใช่พระตาบอด ไปไหนทำไมจะไม่เห็น ขวางตาก็รู้ขวางหูก็ทราบจะว่าไง เวลานี้มันมีแต่ขวางหูขวางตานั่นชิ มันไม่เข้าร่องเข้ารอยเพราะคนทำขวาง แล้วทุกซึกก็เดือดร้อนวุ่นวายขึ้นทุกวี่ทุกวัน อู๊ย นำทุเรศสงสารนะ

ต่างคนต่างหาความสุขตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ เอาความสุขมาอวดหลวงตาหน่อยชิ ถ้าหาความสุขมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ได้ความสุขมาหนึ่งกำ สองกำ สามกำ เอามาให้ดูบ้างชิ นี่มีแต่กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง ภูเขาสู้ไม่ได้ มันจะสู้ได้ยังงี้ ภูเขาไม่ได้เป็นทุกข์นี้ คนต่างหากเป็นทุกข์ นี่ชิหาไม่ถูกทางมันก็ได้เรื่อง ศาสนาเลยเป็นเครื่องเล่นของกิเลสไปหมด

เวลานี้กิเลสกำลังตีตลาดแหลกเหลวไปหมดนะ ธรรมนี้ออกไม่ได้ถูกกิเลสตีเอา ๆ ข้างนอกมีแต่เรื่องของกิเลส ว่าธรรมตรงไหนกิเลสเข้าไปแทรกแล้ว ๆ ตีตลาดแล้ว ๆ อันนี้ชิมันนำทุเรศเอามากมายนะ ไม่สนใจประพฤติปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดี แต่จะคลังภายนอกให้ตีภายนอกมันดีได้ยังงี้ อันนี้ละที่นำทุเรศมากนะ ให้พากันไปคิดบ้างชิชาวพุทธเรา

ไปหาพระมีแต่หาของคลัง ๆ ดูถูกขูดขูดดมชะตาราசி ดวงไหนมันก็อยู่ในนี้หมด หลวงตาก็เคยดู ถ้าเราได้อูแล้วไม่มีผิตแล้วเอาจนเข็ดจะว่าไง ใครมาให้เราดู-เราดูให้ถูกเสียงเปรี้ยงอย่างไม่ผิตเลย แล้วก็เข็ดคนนั้นไม่มาดูอีกแหละ มาพอยื่นฝ่ามือมานี้ เราโบกมือไม่ต้องเรื่องฝ่ามือมัน หลังมือเราก็ดูได้ถ้าเราจะดูแล้ว เราว่าอย่างนี้ ที่ไหนดูได้หมด คนทั้งคนเราดูได้หมด ทายจะไม่ให้ผิต แล้วลองทายชิ นี่ตั้งแต่เป็นเด็กแม่หวดเรื้อยไซ้ไหม เอาแล้วนะนั่น ตั้งแต่เป็นเด็กแม่หวดเรื้อยไซ้ไหม ถ้าว่าแม่ไม่หวดแม่ไม่ดุบ้างเหรอ เอาจนถูก พอเสร็จจากนั้นแล้ววันหลังไม่มาดูอีก นั่นถ้าดูต้องดูอย่างนั้นชิมันถึงแม่นยำ

ไปดูสุ่มสุ่มห่าหลอกกันไป ว่าจะขึ้นสวรรค์ชั้นนั้นชั้นนี้แล้วลงไปจมนรก ไปปล้นไปสะดมเขาก็กต้องไปดูถูกขูดขูดดมเสียก่อนว่าเวลาไหนดี ๆ ครั้นไปปล้นถูกเขาฆ่าเอา ไม่ทราบว่ายอันไหนดี เจ้าของชั่วมันก็เป็นอย่างนั้นละชิ มี..ตำรับตำรา โอ๊ย เต็มมือ

เวลาตายแล้วไปดูตำราเต็มกระเป๋ เข้าเวลานั้นดีเข้าเวลานี้ดี ดูยามเข้าไปปล้นเขา ถูก เขาม่าชะชี่ คั่นในกระเป๋ามีตั้งแต่ตำรา นี่เห็นแล้วนะไม่ได้มาอวดพูดเฉย ๆ หลอกโลก นะ เป็นอย่างนั้นละ เห็นไหมตำราเป็นอย่างนั้น มันคืออยู่กับคนช่วยอยู่กับคน ให้ปฏิบัติ ตัวของตนให้ดีขึ้น นี่ไม่ปฏิบัติตัวเอง ไม่สนใจ มีแต่อยากดี ๆ ใช้ไม่ได้ ตลอดวันตายก็ไม่ ดี

เจ้าของศาสนาของพวกเราเป็นผู้ลึกลับเส พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์เลิศโลก ขนาดไหน ท่านไม่ได้มาขลังนอก ๆ นานาอย่างนั้นะ ท่านสอนลงที่กายวาจาใจนี้ ตรง โหนผิดแก้ตรงนั้น ถ้าแก้แล้วมันก็ถูก ถูกแล้วมันก็ดีเท่านั้นละ อันนี้มีแต่โลเล ๆ ดูหมอ ใครอยากให้แม่นยำละก็มา บอกกันมานะ มาหาหลวงตาบ๊วยจะดูให้ชัดหมด มันเป็นอย่าง ไง นี่ดูแบบหนึ่ง แบบที่สองก็ที่ผ่านมาหมากัดใช้ไหม หมากัดใช้ไหม ถ้าหมาไม่ กัดก็มันไม่เห่าบ้างเหอ เอาจนถูกไม่ให้ผิดเลย เช็ด จากนั้นไม่มาดูอีก ถ้าเราดู- ดูไม่ ให้ผิดจนเช็ด ถูกเสียจนเช็ด ถ้าดูต้องดูอย่างนั้นชี่ ดูสุมสี่สุมห้าท่ายสุมสี่สุมห้าเราไม่ ทาย ถ้าทาย-ทายอย่างนี้แหละ ทายแบบว่าตั้งแต่เป็นเด็กแม่หวดเรื่อยใช้ไหม ก็มันต้อ ชี่ ถ้าแม่ไม่หวดแม่ไม่ดุบ้างเหอ เอาจนถูก ถ้าแม่ไม่ดุแม่ไม่ทำตอลึงบ้างเหอ เอาจน ถูก เช็ดเลยเชียว ก็หาที่ถูกจะว่าไ

พวกเรานั้นพวกขวาง เหมือนหมาคาบป้องข้าวหลาม คาบกลางป้องข้าวหลามวัง ขวางทาง มีแต่อยากดี ๆ หาตั้งแต่สิ่งภายนอกมันไม่เป็นท่าละชี่ แก่กายวาจาใจของตัว เอง ไม่ดีตรงไหนแก้ตรงนั้น ตรงนี้ตรงดีตรงขลังอยู่ตรงนี้ พระพุทธเจ้าท่านขลังตรงนี้ พระสาวกอรหัตตอรหันต์ที่เราว่า สรณ คจฺฉามิ ท่านขลังตรงนี้นะ ท่านไม่ไปขลังแบบที่ ว่านั้น แบบนั้นมันแบบกิเลสหลอกคนให้เป็นบ้าเรื่อย ๆ ไป

หนังสือที่ให้ไปให้อ่าน อ่านดูเป็นยังงี้ ผิดตรงไหนแก้เจ้าของตรงนั้น แลละ จะขลังตรงแก้ได้ ถ้าแก้ไม่ได้ไม่ขลัง แก้ให้ได้ ผิดตรงไหน ๆ หนังสือท่านจะบอก ไปตามแนวทางแล้วก็ไปประพฤติปฏิบัติ โลกจะมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้กันเต็มบ้าน เต็มเมืองจะทำยังงี้ มนุษย์มากเท่าไรกองไฟยิ่งมากเผากันแหลกไปหมด แทนที่มนุษย์ ฉลาดจะสร้างความสงบสุขให้แกกันมันกลับตรงกันข้ามไปนะเวลานี้ ก็เพราะพากันขลัง ภายนอก ดีแต่ภายนอกนั้นชี่

เขายกยอสรรเสริญบ้างก็เป็นบ้าไปเสีย เขาตำหนิติเตียนก็เป็นบ้าไปอีกแบบหนึ่ง เขาชมนี่เป็นบ้าไปอีกแบบหนึ่ง มันมีแต่บ้าเต็มบ้านเต็มเมือง หลงลมปากกัน ประสาลม ปาก จะให้ใครมาชม เราชมเราเองยิ่งดี เราตั้งเราเองนี้ดีกว่าคนอื่นมาตั้ง คนอื่นมาตั้ง เขาปลดได้ เขาชมเรานี่เขาตำหนิเราได้ เราชมเราเองเป็นไรไป ถ้าไม่กลัวเขาหาว่าบ้า หลงชมตัวเองนะ

อย่างหลวงตาบ๊วจะชมหลวงตาบ๊วกี่ชมได้ นี่หลวงตาบ๊วดีนะว่าจั้น ใครจะว่าอะไร ก็หลวงตาบ๊วดีจริง ๆ เป็นยังงี้ เมื่อคืนนี้ชี้้แตกจนไม่ได้นอนเลย จะเป็นอะไรไปมันผิดเมื่อไร ก็มันชี้้แตกจริง ๆ ก็ว่าชี้้แตก พุดตามความจริงนี้ ดินะหลวงตาบ๊วชี้้แตกไม่ได้นอนเลย กินอะไรเข้าไปผิดไม่รู้ นี่ชมก็ได้ตำหนิก็ได้ตำหนิเจ้าของ ที่นี้ไม่ดีตรงไหนแก่เจ้าของตรงนั้นชี้ แก่ตรงนั้นมันก็ดินั้นชี้ อันนี้ไม่สนใจแก่เจ้าของไม่สนใจชมเจ้าของ ให้แต่คนอื่นมาชมจนเป็นบ้า คนนั้นดีอย่างนั้นคนนี้ดีอย่างนี้ เขายกยอเท่านั้นก็เป็นบ้าไปแล้ว พวกหูเบาเหมือนนุ่นนี่

รถก็อยากได้สัก ๒๐ คัน ครั้วเรือนเดี่ยว ๒๐ คัน ครั้วเรือนละ ๒๐ คัน ถนนนี้อัดแน่นเลย คนนั้นก็เอามาคนนั้นก็เอามา อันนี้รุ้นั้น อันนั้นรุ้นั้น อันนั้นรุ้นใหม่ อันนี้รุ้นเก่า อันนี้รุ้นทันสมัยต้องรับจองไม่จองไม่ได้ละ ฟังซิเอามากองกันไว้ ประสาเหล็กมันบ้าเหอ ไปดูซิ เหล่านี้ไม่ใช่เหล็กจะเป็นอะไรไป เขาเอาสีทาข้างนอกนิต ๆ เท่านั้นแหละหลอกตา แล้วเปิดหางยท้อขึ้นไปดูซิมันดูได้ไหมรถคันหนึ่งนะ ประสาเหล็กเป็นบ้าอะไรกันนักหนากับรุ้นนั้นรุ้นนี้

นี่ละมนุษย์เราว่าฉลาดมันโง่อย่างนี้ละ ประสาเหล็กก็มาเป็นบ้ากัน รุ้นนั้นรุ้นนี้ตาลูกวาว ๆ พอเขายกยอบ้าง โอ้ย นี่ได้รถมาจากไหนใหม่เอี่ยม ชนิดนี้ไม่ค่อยมีเสียด้วยในเมืองไทย ไปได้มาจากไหน ก็ส่งมาละซิ สิ่งไหน โน่นฟากอังกฤษ ฟากเยอรมัน โน่น ฟากทางไหนก็ไม่รู้แหละฟาก ๕ ทวีปโน่น ไปส่งมาจากไหนรถคันนี้ สิ่งอื่นไม่ได้มันมีเฉพาะนะ นั่นเป็นอย่างนั้น พอเขาว่าอย่างนั้นตาลูกวาว ๆ เป็นบ้าสด ๆ ร้อน ๆ

มนุษย์เรายกยอกันง่าย เป็นบ้ากันง่าย ๆ ตำหนิก็ง่ายนิดเดียว พอพูดอย่างนี้เราจะเล่านิทานหมาตัวหนึ่งให้ฟัง หมาตัวหนึ่งเขาเลี้ยงไว้ มันรู้จักภาษามนุษย์นะหมาตัวนี้มันอ้วนน่ารักเสียด้วยนะ เราก็รักมันด้วยหมาตัวนี้นะ ไปฉนในบ้านเขา เขาว่าหมาตัวนี้มันรู้ภาษามนุษย์นะ เราพูดอะไรมันรู้หมดเลย อย่างเราพูดอยู่นี้เขาก็รู้ เขานั่งหุบ ๆ นะ เขาเฉยถ้าพูดว่าเขารู้หมดเขาเคลิ้มไปเลย เขาดีใจพอพูดไปอันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี เขาก็เคลิ้มไปตามเสียงพูด พอว่าไอ้บ้าเบา ๆ ไม่ต้องว่าแรงหรอก เขาแสบ ๆ ๆ เขาโมโห เขาชมว่ามันรู้ภาษามนุษย์ ว่าไอ้บ้าเท่านั้นแหละไม่ต้องพูดเสียงดังนะ แสบ ๆ ขึ้นทันที เขาโกรธ

เวลาพูดยกยอเขาพูดเสียงดังธรรมดาเนี่ย อู้ย หมาตัวนี้มันรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ให้ไปเอาอะไรมาก็ได้ ให้ลงน้ำไปจับปลาก็ได้ มันคึกคักจะลงไปในน้ำ รีบบอกเขาไม่เอาแล้วละปลา ปูบปั๊บกลับคืนมา เขามีสระเล็ก ๆ อยู่ข้าง ๆ บ้านเขา บอกให้ไปหาปลาได้ คึกคักลูกจะไปหาปลา เห็นต่อหน้ามันอดหัวเราะไม่ได้ เอ๊ะ มันรู้ภาษาจริง ๆ พอมา

นั่งถูกเจ้าของยกยอแล้วก็หลับตาปีเดียวนะหุบ ๆ พอสุดท้ายสรุปความลงว่าไอ้บ้าเท่านั้นแหละ แะ ๆ ๆ มันจะกัดไม้กัดเหล็กไปแหละ ไม่ได้กัดคนกัดไม้ก็เอา นั่นฟังซิ

พวกเรานั้นพวกบ้ายอ อย่าเป็นอย่างนั้นซิ อย่าตื่นกันซิ ตื่นอะไรนักหนาไม่เกิดประโยชน์ ทำคนให้เสียคน การตื่นโลกธรรมเกินไปไม่ดี เจ้าของดูเจ้าของ เขาชมว่าดีเราดีหรือไม่ดีตามเขาว่าหรือไม่ดูเจ้าของ ถ้าเจ้าของไม่ดีแสดงว่าเขาพูดผิด เราจะแก้เราให้ถูก เขาติเราว่าไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้เราเป็นยังงิพิจารณา ถ้าเราดีอยู่แสดงว่าเขาพูดผิดเราถูก เราแก้ของเราให้ถูกเราเป็นคนดี ต้องแก้เจ้าของอย่างนั้นซิ เขาพูดผิดก็ให้รู้ว่าผิด เขาพูดถูกก็ให้รู้ว่าถูก อย่างนั้นมันถึงถูก

ไอ้เนื้ออะไรพอเขาว่าอะไรก็เป็นบ้าไป เขาชมเชยสรรเสริญว่ามหาบาปก็ได้ เป็นบ้า.จะโดดลงสระน้ำ พอว่าไม่เอาละปลา มานอน ไอ้บ้าเท่านั้นละ แะ ๆ ๆ ดูแล้วน่าขบขันนะ มันน่ารักด้วย เราไปเห็นเองไปฉันในบ้านเขา เขายอมมัน พอยอเท่านั้นก็เป็นบ้า.ไอ้ดูบ เจ้าของจะไปไหนรู้ณะ พอเจ้าของจะขึ้นรถ เตรียมของจะไป เขาจะโดดขึ้นไปนอนในรถก่อน มันฉลาดอย่างนั้นละ พวกเราอย่าให้เป็นบ้ายอเหมือนไอ้ดูบนะ ให้อยู่พอเหมาะพอดีดูเจ้าของ

ใครดำหนิมายังงิก็ตามให้ดูเจ้าของ เขาตำหนิว่ายังงั้น ๆ ว่าเราอย่างนั้น ๆ ไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นยังงิเป็นความจริงไหม ถ้าไม่เป็นจริงแล้วแสดงว่าเขาพูดผิด เราถูก เราก็ดำเนินตามที่ถูกของเรา ถ้าเขาว่าเราดี เราดีตรงไหน ถ้าเราไม่ดีก็แสดงว่าเขาผิดอีก เราต้องแก้เราให้ดี อย่างนี้จะธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนลงให้ดูตัวเองตำหนิตัวเอง ตรงไหนไม่ดี ๆ แก่ตรงนั้นมันถึงดี นี่มีแต่ตื่นขำเป็นบ้าไป เขาว่าวัดนั้นดีอย่างนั้น วัดนี้ดีอย่างนี้ เป็นบ้ากันอีกนะนี่ วัดนั้นหลังทางนั้นวัดนี้หลังทางนี้ วัดนั้นดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ เป็นบ้าไป

ดูพระดูกริยามารยาทดูความประพฤติ ดูวัดดูวาดูอากัปกริยาทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกถูกต้องตามหลักธรรมหลักวินัยหรือไม่ นั่นละเป็นเครื่องยืนยันกันว่าพระดีหรือไม่ดี เรื่อยามาดูในยามเต็มไปด้วยเครื่องรางของขลังอย่างนั้นใช้ไม่ได้นะ ไครมาก็เอาโยม ๆ ของขลัง ดินะโยม ได้นี้ไปแล้วร่ำรวยมากนะ ไม่มีอะไรก็ร่ำรวยมันบ้านี้ บ้าสองชั้น โยมก็โยมบ้าอีก ไหน ๆ คว่าแย่งยามเสียด้วยนะ โยมแย่งยามด้วย สุดท้ายยามก็ขาดแหลกหมดเลย มีแต่ของขลังเต็มในยามจนกระทั่งยามขาด ใช้ไม่ได้นะอย่างนี้ให้จำเอานะแบบนี้

ดูพระดูความประพฤติปฏิบัติซิ หลักธรรมหลักวินัยมีเป็นแบบวัดแบบตวงของพระว่าดีหรือไม่ดีดูตรงนั้น พุดมีเหตุมีผลหรือไม่ ถ้าไม่มีเหตุมีผลพูดโกโรโกโสใช้ไม่ได้ ปากนี้สู้ปากโยมไม่ได้ปากพระองค์นี้นะ ปากโยมเขายังพุดมีเหตุมีผลดีกว่าปากพระองค์

นี้ วัดกันตรงนั้นซิ พุดให้มีเหตุมีผล จะหนักเบาเล็กน้อยขนาดไหนก็ตามฟังดูเหตุผลที่จะสอนคนให้ดีหรือทำคนให้ชั่ว เราเอาตรงนั้นซิ ใครว่ายังงี้ก็เห่อเป็นบ้าไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้

ต่อไปนี้เมืองไทยเราจะไปซื้อจรวดดาวเทียมเขามาขึ้นว่อนตามนี้ ผ่านมาวัดป่าบ้านตาดละลูกหนึ่งสะตึกฟาดเอา เอ้า มันมีมากต่อมากมันขับมันขี่มาทุกแห่งนั้นละ มันบ้าเห่อกัน เขามันนั้นก็เอาเขามันนี้ก็เอา เขามีจรวดดาวเทียมก็จะไปเอาจรวดดาวเทียมมาขับมาขี่แล้วมาผ่านวัดป่าบ้านตาด หลวงตาบัวจะเอาหนึ่งสะตึกฟาดมันตกตูมเลย ใครมาผ่านไม่ได้จะถ้าไม่อยากตายโหงนะ

นี่ก็มากันมากมายเป็นยังงี้ได้ผลได้ประโยชน์อะไรบ้างวันนี้มาฟังอรรถพิงธรรม หรือมีแต่ได้ยินเสียงดุนั้นหรือ มันน่าดูต้องดู น่าดี-ดี ไม่ควรดูไม่ดู ควรดีต้องดีควรดูต้องดู การแนะนำสั่งสอนคนสั่งสอนเพื่อให้ดี ดูเพื่อให้ดีไม่ได้ดูเพื่อทำลายเพื่อฉิบหายดูก็ดูเพื่อดี จะพุดดีพุดดูพุดด่าอะไรก็ตาม ก็เหมือนเขาถากไม้ ไม้ต้นไหนในย่านใดที่มันเรียบ ๆ เขาก็ถากเรียบ ๆ ตรงไหนที่มันคดมันงอมีตาปุมตาปามากเขาก็ถากแรง คนไหนมันคดมันงอก็ถากแรง ๆ นะซี

อย่างตะกั่วนี้แล้วอะอะปุบปุบมาขอไม้สีฟัน มันเป็นปุมเป็นปากก็ถากเอาละซี มันตีวิเศษวิโสอะไรประสาไม้สีฟัน หลวงตาบัวจิ้มมาจนฟันจะหักจนจะไม่มีอะไรเหลือแล้ว ถ้าจะเลิศก็เลิศแล้วด้วยไม้จิ้มฟันอันนี้ มันก็ไม่เห็นเลิศ แล้วจะไปหาเลิศวิเศษวิโสอะไร นั่นซิไม่มีเหตุมีผลถึงได้ว่าละซิ อย่าไปหาขลัง ๆ นอก ๆ ให้ขลังในตัวเราเอง

ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวให้ดี อันไหนไม่ดีให้ระวัง การพนันขั้นตอนนี้ตัวฉิบหายตัวกินคน นี่มันไม่ดีตรงนี้แก้ตรงนี้นะ ไม่ได้เล่นการพนันมันจะตายหรือ เอ้า ให้มันตาย เกิดมาพ่อแม่ไม่ได้พาเล่นการพนันในท้องนี้ว่าจั้น เด็กอยู่ในท้องไปเล่นการพนันในท้องมีหรือ ตกออกมาแล้วทำไมจึงชอบแต่การพนันขั้นต่อกันนัก การพนันนี้เป็นสำคัญมากนะ เมืองไทยเรานี่อะอะพนัน ๆ อะไรพนันหมด อันนี้เป็นความเสียหายภัยเสียสมบัติเสียเงินเสียทองเสียใจ เป็นคนหลักลอยใจไม่มีหลัก มีอะไรมาฉิบหายวายปวงหมด

คนเล่นการพนันเป็นคนหมดบุญหมดบาปนะ ไม่กลัวบุญกลัวบาปแหละคนชอบการพนันนี้ มันลืมมันหน้าด้าน ถ้างได้เล่นการพนันแล้วก็หน้าด้าน แล้วยิงพวงยาเสพติดนี้อันนี้ยังแล้วยิ่งหนักเข้าไป ฉิบหายวายปวงไปหมด ไม่มีคำว่าบาปว่าบุญ พอได้แบบไหนเอาหมด ประเภทนี้ นี่ละมันชั่วตรงนี้ให้พากันไปแก้กันนะ ตรงไหนชั่วให้พากันไปแก้ ถ้าไม่แก้ตายจริง ๆ ฉิบหายจริง ๆ หมดราคาทั้ง ๆ ที่มีชีวิตลมหายใจฟอด ๆ อยู่เนี่ย

วันนี้พุดเท่านั้นละไม่พุดมาก ต่อไปนี้จะให้พระนะ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

สิ่งก่อสร้าง-เสื่อหวงซาก

ท่านอาจารย์....ไปที่ไหนหมั่นก่อสร้างนะ เราเคยว่าต่อหน้าท่านนะเพราะเคยอยู่ด้วยกัน ไปที่ไหนหาบสับ หาบพวกถ่านพวกอะไรไปพร้อม ค้อนตีเหล็กไปพร้อม ไปไหนหาบสับ หาบสับไปด้วยและเตาไปด้วย ค้อนตีเหล็กไปด้วย ท่านไปไหนท่านสร้างบุบปั๊บสร้าง เสร็จไม่เสร็จก็ตามเปิดหนีเลย ไปที่ไหนสร้าง นี่วัดไปเมื่อวานนี้ดูวัดเท่ากำป็นี่สิ่งก่อสร้างเท่าภูเขา พิลึกจริง ๆ นะ เคยว่าให้ต่อหน้าหลายหนเคยอยู่ด้วยกันนี้ ท่านอาจารย์ทำไมจึงชอบก่อสร้าง เอานักหนา ท่านไม่ตอบนะท่านยิ้ม ๆ ตอบไม่ได้ตอบก็ใส่เปรี้ยงซิ เพราะนี่แย็บหาหมดเด็ดนี้ นะ ท่านไม่ตอบ

เราไม่ชี้เกียจนะเรื่องการก่อสร้าง แต่มันขัดกับภาวนาชิ เอาเหตุผลเข้าว่านี่นะ เพราะฉะนั้นจึงไม่เคยก่อสร้างอะไรที่ไหนตั้งแต่วันออกปฏิบัติ ไม่เคยยุ่งกับการก่อสร้าง ฟาดกับกิเลส อย่างเดียว ถึงขนาดนั้นเรากียังหยายให้มัน กิเลสมันของเล่นเมื่อไร ยิ่งไปหาก่อหาสร้างไปหา เกานั่นเกานี้เหมือนหมาขี้เรื้อนแล้วเสร็จเลย นี่ไม่เลยไม่ก่อไม่สร้าง

พ่อแม่ครูจารย์มันก็ไม่เลย ไปอยู่ที่ไหนทำกระต๊อบ ๆ เล็ก ๆ อยู่หลังเท่ากำป็นี่ อยู่หนองผือก็เหมือนกันมีแต่ร้านเล็ก ๆ อยู่ในป่า กุฎิก็กระต๊อบกระต๊อบโยมเขาปลูกให้ ตอนเขามานิมนต์ท่านท่านรับว่าจะไปให้แล้วเขาก็รีบไปปลูกกุฎิให้ ๕-๖ หลัง ก็มีเท่านั้นแหละที่เป็นกุฎิ แต่ก่อนก็มีอยู่บ้างแล้ว สร้างเพิ่มอีกดูเหมือน ๕-๖ หลัง ท่านไปก็ไม่ทำอะไร พระเถรหลังไหล ไปตามก็ปลูกเป็นห้างเป็นร้านเล็ก ๆ อยู่ในป่า ท่านไม่เคยสร้างที่ไหนแหละพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปที่ไหนหาอยู่ตามร่มไม้ในป่า

เรากียุดได้เต็มปากเราเองเรากียไม่สร้าง ไม่ชี้เกียจนะเรื่องชี้เกียจไม่ชี้เกียจ แต่มันเป็นข้อขัดต่อการภาวนาเลยไม่ทำ การภาวนาต้องมียอย่างเดียวกันเท่านั้นพัดกันตลอด ทำโน้นทำนี่มันเป็นเรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายนั้นละทางออกของกิเลสออกหากินออกตรงนั้นละ แล้วก็สร้างความวุ่นวายใส่เจ้าของจิตตภาวนาเลยไม่เป็นท่า สุดท้ายไม่เอาไหนเลย เดียวนี้เป็นอย่างนั้นแหละ ไปที่ไหนวัดดูออกหน้า กิเลสออกหน้าเลย ตีตลาดไปก่อนเลย

การก่อสร้างนี้ผู้เป็นนักภาวนาแล้วเป็นเรื่องการสังสมกิเลส ถ้าเป็นนักภาวนา ไม่ใช่การสะสางกิเลส พอก่อพอสร้างลงไปปั๊บจะมีละความวุ่นวาย ความกังวลทุกอย่างจะตามมา ๆ

กันหมด สร้างความยุ่งเหยิงวุ่นวายให้ใจ นั่นเป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ

ศาลาหลังนี้ก็ ๔ หนแล้วนะเขามาขอสร้าง มารื้อใหม่สร้างใหม่ แล้วก็ขอยกศาลาใหม่ ยกขึ้นเราก็ไม่ให้ยก สร้างก็ไม่ให้สร้าง ขยายใหม่เราก็ไม่ขยาย จึงอยู่อย่างนี้ นี่ก็แสนสบายแล้วนี่ อยู่อย่างนี้มันสบาย กุฎิก็เริ่มสร้างขึ้นเรื่อย ๆ นะ มันหากมี จำเป็นนั่นแหละที่จะทำ ในป่าก็มี แต่กระต๊อบนั่นแหละ รานเล็ก ๆ ๆ กุฎิหลาย ๆ ปีขึ้นหลังหนึ่ง ๆ ขึ้นหลายปีต่อหลายปีมันก็ได้หลายหลังเข้าไป หลังนี้ ๔ หนเขามาขอสร้าง รื้อใหม่สร้างใหม่ กุฎิเรา ๘ หนมาขอปลูกใหม่ ให้ ขอรื้อใหม่ปลูกใหม่ ถ้าไม่ให้รื้อก็ปลูกใหม่ ไม่เอาทั้งนั้นเรา ถึง ๘ หน

หนที่แปดก็ขนากันใหญ่ซึ้งได้หยุดมา ว่าครูบาอาจารย์อยู่อย่างนี้นั้นไม่เหมาะสม อะไรเหมาะสมนะ เก่งกว่าศาสดาเธอ ศาสดาสอนพระสาวก รุกขมูลเสนาสน์ ว่าไง ท่านไม่ได้บอกหอปราสาทราชมณเทียรนี้ะ ในแบบในตำรามืออยู่นี้ะ เอาอย่างนั้นแล้ว เราเป็นลูกศิษย์มีครูก็ต้องฟังครูบ้างซิ มาเอาตามใจเจ้าของ ๆ ได้เธอ ต้องตามธรรมมันถึงถูก ครั้งที่ ๘ นี่เอากัน นี่ ๘ หนแล้วนะว่างใจเลย ครั้งสุดท้ายเอาหนักด้วยนะ ทำไมไม่ฟังครูฟังอาจารย์มันยังไถกัน จะจงจุมูกครูอาจารย์ไปยังงั้นเธอ นี่ไม่ให้จุนะ

จุมูกนี้ไม่ได้ไว้สำหรับคนจุนะ ไว้สำหรับธรรมจูงต่างหาก เราว่าอย่างนั้นถึงเจียบมา เจียบมาได้ ๓ ปี ๔ ปีนี้ ก็เจียบแหละเราไม่ให้สร้าง สร้างไปหาประโยชน์อะไร สร้างหัวใจชิ ที่ประเสริฐเลิศโลกอยู่ตรงนี้ ไม่ได้อยู่กับอริกับปุณกับหินกับทราย ไปสร้างมันหายุ่งหาอะไรถ้าไม่ใช้หมาชี้เรือนหาเกาในที่ไม้คั่น ฟาดกิเลสตัวมันดินมันตืดให้เกาเอาตรงนั้นซิ ไปที่ไหนก็เลยเป็นท่าเลเขาเรียกรีสอร์ทรีแสดไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้ วัดต่าง ๆ กลายเป็นรีสอร์ทรีแสดไปละ เป็นอย่างนั้นนะ

อย่างวัตถุทอกลสถานที่นั้นเหมาะสมจริง ๆ นี่เราไปว่าให้ท่านจวนนะ นั้นยอมรับ ท่านจวนมายอมรับที่หลัง คราวแรกก็ยอมรับด้วยความเคารพ คราวหลังยอมรับด้วยความเห็นโทษ มาหาเลยเถียว ว่าครูบาอาจารย์พูดนั้นไม่มีอะไรผิดเลย เดี๋ยวนี้ยุ่งใหญ่ อย่ามาเดี๋ยวสันพร้าว ฟาดหน้าผาก เราว่าจัน ท่านก็เคยอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน ดำรับตำราท่านก็เห็นเหมือนกันนี่นา ท่านไปดินบ้าอืหยัง เพ็นสร้างบันไดสวรรค์มันกลายเป็นบันไดนรกนะซิ ใครมาก็ขึ้น ๆ มันหาเรื่องบ่านี้

ลองคิดประมวลกำลังวังชาสติปัญญามาดูซิ ประมวลกำลังวังชาสติปัญญาทุกด้านทุกทาง ที่เอามาสร้างนี้ เอามาฆ่ากิเลส กิเลสจะตายไปสักกี่ตัว นี่มีแต่กิเลสเสริมตัวขึ้นมามาก ๆ มันเป็นของดีแล้วเธอ สถานที่ที่นี้เป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับการภาวนาล้วน ๆ ไม่ใช่เป็นสถานที่เหมาะสมกับเรื่องตลาดลาดเลอย่างนี้นี่นะ ท่านมาสร้างหาอะไร ทำอะไรคิดบ้างซิลูกศิษย์

กรรมฐานนะ ทำอะไรไม่คิดได้เหอ มายอมทีหลังนี่ ทีหลังมายอมด้วยความเห็นโทษจริง ๆ ที่เราว่าที่แรกก็ยอมด้วยความเคารพ ไม่พูดไม่ปากอะไร....เจียบ คราวหลังนี่มาออกปากเอง ออกปากก้าก ๆ ๆ เลย ก็อย่างนั้นแล้วดูเอา นี่ก็จะสร้างริสอร์ทขึ้นอีกแล้ว ใครไปก็ให้ไปพัก ๆ ฆราวาสกับพระมันไม่เหมือนกันนี่ เหมือนกันที่ไหน ไม่งั้นจะเรียกว่าฆราวาสเรียกว่าพระเหอ จะเรียกว่าบ้านว่าวัดเหอถ้าเหมือนกัน อยู่ด้วยกันก็ไม่เหมือนกัน เราจะไปทำแบบโลกได้ยังงิเราแบบพระนี่นะ

ทำอะไรไม่คำนึงคำนวณนี้ผิดหลักธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นแหละ ทำอะไรให้คิดอ่าน ไตร่ตรองก่อนเรียบร้อยแล้วค่อยทำ แล้วเอาตำราทางไว้เสมอ ๆ ดูตำราเหมือนแปลน แปลน ท่านว่ายังงิท่านสอนว่ายังงิ ให้เดินตามนั้น ๆ นั่นเรียกว่าผู้เดินตามครู ไอ้แข่งหน้าแข่งหลัง นั้นซี ไปที่ไหนเรื่องวัตถุขึ้นก่อนแล้ว ยุ่งก่อนแล้ว มันสมบัติอะไร

ตั้งแต่อยู่ในวัดเรานี้เราก็ออกจะแตกแล้วนะเดี๋ยวนี้จะว่าอะไร ในวัดป่าบ้านตาดนี้ เราอนุโลมจนจะกลายเป็นอกจะแตกไปแล้วเดี๋ยวนี้ สุดอนุโลมนะนี่นะ เป็นอนุหลวมไปแล้วใช้ไม่ได้นะ ข้างในนี่นะสำคัญ ฝ่ายผู้หญิงชอบมีเรื่องมากนะ พระมีเท่าไรเราไม่ได้คิดเป็นปัญหาแหละ แต่ข้างในเราคิดเป็นปัญหาขึ้นอยู่เรื่อย ๆ ผู้หญิงมันคับแคบไม่เหมือนผู้ชาย เห็นแก่ตัว กิดกัน นี่ตัวสำคัญผู้หญิงมีอย่างนี้ เราไม่เรียกผู้หญิงทั่วไปนะเราเรียกผู้หญิงในวัดป่าบ้านตาดที่มากอยู่กับเรานี้ เราคิดไว้เรียบร้อยแล้ว

ชอบกิดชอบกันชอบหึงชอบหวง ถ้าไปอยู่กุฏิใดแล้วหึงหวง เป็นราชสีห์ขึ้นมาแล้ว ไม่รู้ตัวเลยนะว่ามาบำเพ็ญธรรม สมบัติอะไร ใครก็มาหึงหวงมาอยู่ด้วยกันสักเท่าไรจะเป็นอะไรไป การอยู่การกินการใช้การสอยต้องคิดซี ไม่คิดไม่ได้นะเดี๋ยวได้ไล่หนีออกจากวัดหมดนี้ เอ้า จริง ๆ นี่เราไม่ได้เหมือนใครนี่นะ ถ้าขวางเข้าหลายด้านหลายทางสู้ไม่ไหวเดี๋ยวไล่หนีเลย มีแต่พระล้วน ๆ ไม่ได้ยุ่งกันแหละ

นี่ก็อนุเคราะห์ด้านจิตตภาวนาเราก็เลยอนุเคราะห์ สุดท้ายเราเลยจะตาย ใครมาอยู่ที่ไหนเป็นเจ้าก็เจ้าการเจ้าอำนาจบาตรหลวงขึ้นอยู่ที่ตรงนั้น ๆ ตัวนี้สำคัญมากนะ ในวัดนี้ในคราวนี้ระวังให้ตึนะ หวงอะไร ใครมาอยู่อยู่ด้วยกันสักเท่าไรอยู่ อย่างก็ดอย่ากันอย่าหึงอย่าหวง การอยู่การกินการใช้การสอย มีอะไรอยู่ไปกินไปเท่านั้นนักภาวนาไม่ยุ่งกับสิ่งเหล่านี้ จึงเรียกว่านักภาวนา แทนที่พระมากอยู่กับเรานี้มากเท่าไรนี้ แทนที่เราจะหนักอกหนักใจกับพระ กับไม่หนักนะกับพระ...ธรรมด้าธรรมดา เพราะต่างองค์ต่างดำเนินตามหลักธรรมหลักวินัยเรียบไปเลย เท่าที่เป็นมาเป็นอย่างนั้น เราจึงไม่มีข้อกังวลอะไร แต่ทางข้างในมีนะ มีก็คนก็มีเหตุขึ้นละ มันมาขวางจิตอยู่ตลอด เป็นอยู่เรื่อย ๆ

สิ่งเหล่านี้ที่พูดเหล่านี้ไม่ผิดนะ ได้พิจารณาแล้วถึงพูดออกมา ไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้านี้ะ ไม่ได้พูดแบบโป้งป้าง ๆ อวดอำนาจวาสนาอะไรนี้ พูดด้วยเหตุด้วยผลด้วยอรรถด้วยธรรม มันมีจริง ๆ อยู่ข้างในนี้

วัดนี้เป็นสถานที่สร้างไว้สำหรับคนอยู่ชั่วกาลชั่วเวลา ถ้ายทอดกันไปถ้ายเทกันไป ต่อไปมากลายเป็นเจ้าของอยู่เป็นประจำเลยใช้ไม่ได้นะ เดี่ยวจะไล่ออกหมดนะ การอยู่การไปก็รู้แล้วเราก็ประกาศมาอย่างนั้นมานานแล้วนี้ะ สุดท้ายมาอยู่เลยไม่รู้จะคิดอ่านอะไรต่ออะไรอีกแล้วนี้ เอาความเห็นแก่ตัวเข้าไปว่านะ นี่เราสร้างไว้สำหรับผู้ที่มาอยู่ชั่วกาลชั่วคราวแล้วผ่านกันไป ๆ ถ้ายทอดกันไปถ้ายทอดกันมา

เมื่อมาอยู่ประจำแล้วหลังไหนก็อยู่ประจำทั้งนั้นแหละ แล้วคนอื่นเข้าไปอยู่ไม่ได้นะ เหมือนเสือหวงซากนะ มันจะอว ๆ วนะ หากเป็นไม่เป็นได้หรือ เรื่องมันมีมันเป็นอยู่แล้วนี้ พูดตามเรื่องมันเป็นจะผิดไปไหน นี่ละเรื่องธรรมฟังให้ดี เราไม่ได้เอาเรื่องโลกมาพูดนี้ะ เอาเรื่องธรรมมาพูด ใครต้องการธรรมให้พิจารณา ให้รับแก้ไขตนเองนะ ถ้าไม่แก้ไขให้หนี แก้ไขไม่ได้อย่าอยู่ สถานที่นี้เป็นสถานที่ดัดแปลงแก้ไขสิ่งที่ลามกจกเปรตไม่ให้มีในหัวใจ กาย วาจา กิริยามารยาทไม่ให้มี แก้มันออก ชะล้างมันออก

นี่เลวเข้าไป ๆ นะนี้ ให้ฟังทราบนะว่านี่เราสร้างไว้สำหรับคนมาอยู่ถ้ายทอดกันไปถ้ายทอดกันมา ไม่ได้ให้อยู่เป็นประจำจนกระทั่งถึงเป็นเสือหวงซากง่าว ๆ นะ คำพูดไม่น่าพูดมันก็ได้พูดขึ้นมาละนะ เราได้ยินเราทราบมันเป็นทุกด้านทุกทาง เดี่ยวเอาเราเป็นโล่งหน้าเอาเราออกอวด นี่อันหนึ่ง เอาเราเป็นตัวประกัน เหล่านี้แหละมีได้ อยู่ไปนานเท่าไรยิ่งเลวไป ๆ ไม่ได้ดีขึ้น มันเลวลงนี้ ปกติวัดนี้ไม่เคยมีใครมาอยู่นะแต่ไหนแต่ไรมา มีแต่พระล้วน ๆ

มาอยู่ที่นี้ก็เห็นป็นกันมา ๆ เราก็สงสารเราก็อนุโลมไปฟังไป อนุโลมไปคิดไป แล้วก็ป็นขึ้นมาตามที่คิดไว้ ๆ ไม่ผิดนี้ มันทนไม่ไหวอกจะแตกก็พูดเอาบ้างซิ นี่พูดเฉย ๆ ยังค่อยยังชั่วนะไม่ไล่ออกพร้อมกันเลยกับคำพูดนะ ต่อไปถ้ามันเป็นจะเอาจริง ๆ ไม่เป็นอย่างอื่นว่าอย่างนั้นเลย ไม่เป็นอย่างใดทั้งนั้นแหละจะเป็นอย่างที่ว่านี้ ใครมาเห็นแต่หัวใจเจ้าของไม่ได้เห็นธรรมอะไรอย่างนั้น ปฏิบัติธรรมต้องดูธรรมชิ ดูหัวใจเจ้าของมันมีกิเลสเต็มอยู่นั้น คลังกิเลสคือหัวใจของคนแหละ พระอยู่กันมากมายกายกองไม่เห็นมีเรื่องมีราวอะไร ปากเปราะด้วย ชอบมีเรื่องด้วย คับแค้นด้วย เห็นแก่ตัวด้วย นี่จุดสำคัญตัวนี้ะ

เมื่อวานกลับมาถึงวัดก็เที่ยงพอดีใช้เล่นเมื่อไรไปแต่ละครั้งละคราว เราไปแต่ละแห่ง ๆ ขาดประโยชน์มากขนาดไหนเราก็ต้องได้ตัดสินใจไป จะไปที่ไหน ๆ ต้องคิดเต็มหัวอกแล้วค่อยก้าวตามความคิดนั้น ไม่ใช่ว่าสุ่มสี่สุ่มห้าแล้วไป ๆ นะ จะทำอะไรก็ตามจะไปอะไรก็ตามคิดเสีย

ก่อนเรียบร้อยแล้วตัดสินใจไป ไปทางหนึ่งก็ขาดทางหนึ่ง ๆ
จะให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

แดนสวรรค์แดนนรก

นี่เราก็สงเคราะห์โลกเต็มกำลังความสามารถ ถึงขนาดนั้นยังเป็นห่วงโลกอยู่ไม่น้อยนะ ทั้ง ๆ ที่ช่วยเต็มกำลังความสามารถทุกด้าน แม้เช่นนั้นก็ยังไม่พ้นความเป็นห่วงจนได้ มรสุ่ม มนต์ชาวพุทธเรา มรสุ่มกิเลสละชิ พวกมรสุ่มมันเข้ามา ๆ เราสู้เท่าไม่ถึงการณ์เสียไป ๆ ผู้ใหญ่ เสียเด็กเสียจนกระทั่งพระก็เสียไปด้วย นี่ที่เขาออกข่าวนี้พระเจ้าคณะอำเภอมั่ววดีโอนะชิ เขาไปจับได้เจ้าคณะภาคสั่งให้สึก ก็อย่างนั้นแล้วมันมาทุกด้านทุกทางสิ่งที่จะทำให้เสีย แต่ก่อนไม่เคยมีสิ่งเหล่านี้ เดียวนี้มีเต็มไปหมด นี่จึงได้เป็นห่วง

สิ่งใดที่ชอบสิ่งนั้นเป็นพิษ สิ่งใดเป็นพิษสิ่งนั้นโลกชอบ มันชอบแต่สิ่งที่เป็นพิษเป็นไฟ สิ่งที่จะทำให้ชุ่มเย็นไม่ชอบ เก่งไหมกิเลส โวหารของกิเลสเก่งไหม สิ่งใดที่เป็นเรื่องของกิเลสแล้ว ชอบทั้งนั้น ถ้าเป็นเรื่องของธรรมไม่ชอบ เรื่องของธรรมก็เป็นข้าศึกกับกิเลสนี้กิเลสจึงไม่ชอบ ไม่พาให้โลกชอบโลกก็ไม่ชอบ

อัครรรยพระพุทเจ้าอัครรรยไม่มีจิตมีงานนะ อัครรรยอย่างซึ่งตลอดเลย ทรงชุดคันลึง ที่โลกไม่เคย โลกทั้งสามแดนโลกธาตุไม่มีใครรู้อย่างนั้น ไม่มีใครรู้ใครเห็นอย่างพระพุทเจ้า ทรงรู้ทรงเห็น คือเรื่องของกิเลสทั้งหมดโลกไม่เห็น พระพุทเจ้าอุบัติขึ้นมาเห็นกิเลสหมดเลย นั่นสำคัญ

อ้าว ประเคนเข้ามา พระพุทธรูปนี้มาเรื่อยขายเกลื่อน อย่างนี้ละเราสลดสังเวชนะ มันอดคิดไม่ได้ พระพุทเจ้าเป็นสินค้าใหญ่โตเน่าเฟะตามตลาด เหล่านี้ชิโครมองไหม กิเลสตีตลาดดี อย่างนี้ละดูเอา ว่าธรรม ๆ กิเลสแทรกเข้าไม่รู้ มันฝึงยาพิษเข้าอยู่ในนั้นไม่รู้ ละเอียดหรือไม่ ละเอียดกิเลสดูเอา สัตว์โลกนี้เป็นนักโทษของกิเลสทั้งหมด ไม่มีใครโผล่หัวขึ้นมาได้เลย อะไร ๆ ก็มันแทรกทั้งนั้น แทรก ๆ ๆ กระดิกไปทางไหนแทรก ๆ กระดิกไปทางไหนมันลาก ๆ มันแทรก สิ่งที่ควรลาก ๆ ไป สิ่งที่ควรแทรกก็แทรกไป อันไหนละเอียดมันแทรก อันไหนหยาบ มันลาก-มันลากไปเลย พุดแล้วเราสลดสังเวชจริง ๆ นะ

เพราะฉะนั้นถึงว่าเป็นห่วงโลก แทนที่จะมาห่วงตัวเองนี่กลับไม่ห่วงนะ คนเราจะเป็นจะตายแก่ชราคร่ำคร่ามาเท่าไรยังห่วงใยตัวเอง เป็นกังวลุ่นวายกับตัวเองจนจะเป็นบ้า นี่ไม่เป็น กลับไปห่วงโลก เหมือนจะจากไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใยอย่างนั้นนะ เป็นจริง ๆ ในหัวใจ

เพราะฉะนั้นทำทุกสิ่งทุกอย่างจึงทำด้วยความเมตตาล้วน ๆ เห็นภัยของกิเลสเห็นขนาดนั้นละ ตัวเท่าหนูก็เห็นจะว่าไง เวลาเห็นมันเห็นจริง ๆ นี่ มันจะแทรกตรงไหน ๆ

นี่เราหวังประโยชน์แก่หัวใจโลก หัวใจนี้มันเป็นฟินเป็นไฟทุกหย่อมหย่วนะ เราย่าว่า เมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันเจริญไปอย่างนั้นละ ดูหัวใจคนซึ่งความจริงมันอยู่ตรงนั้นนะ ไฟจะอยู่ที่หัวใจไม่อยู่กับต้นไม้ภูเขาไม่อยู่กับดินฟ้าอากาศ ไฟกิเลสอยู่ที่หัวใจสัตว์โลก หัวใจสัตว์โลกอยู่ตรงไหนไฟอยู่ตรงนั้นละ มันร้อนอยู่ตรงนั้นเผาอยู่ตรงนั้น ที่ว่าเจริญ ๆ เมืองนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ ตื่นบ้ากัน มันตื่นอิฐตื่นปูนตื่นหินตื่นทรายต่างหากนะ

เมืองนอกนั้นเขายังร้อนกว่าเราถ้าพูดถึงกิจวัตรทั้งภายในภายนอก วังเต็น พอตื่นขึ้นมาตื่นเลย ๆ ไม่มีเวลาได้พักผ่อนนอนหลับสบาย ๆ ๆ นะ เมืองไหนจะร้อนเป็นฟินเป็นไฟเหมือนเมืองนอกละ เมืองไทยเป็นเมืองร่มเย็นนะ เทียบกันแล้วเมืองไทยเป็นเมืองแดนสวรรค์ พวกนั้นแดนนรก แต่เป็นบ้านะคนพอไปเมืองนอกมาแล้ว อยู่ไหน อยู่...เรามันอยากหัวเราะนะ เอ้า จริง ๆ มันตื่นบ้าอะไร เราพอฟังแล้วมันอยากหัวเราะภายในใจ พวกบ้านี้ ไฟกิเลสมันอยู่ข้างในนี้ พวกนี้ยังไม่มีศาสนาด้วยแล้วยังเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ตลอด พอตื่นเช้าขึ้นมาดีไม่ดีไม่ได้ล้างหน้า เผ่นเลย ๆ จนกระทั่งถึงเวลานอนแล้วค่อยมานอนล้มตัวนอน ดีไม่ดีไม่หลับ พวกนี้พวกที่ร้อนที่สุดเพราะอาศัยวัตถุภายนอกอย่างเดียวไม่มีธรรมภายในใจ

เมืองนอกเราไม่ได้พูดถูกเหยียดหยามนะ เอาความจริงมาพูด เมืองนอกเป็นเมืองที่ร้อนมากยิ่งขึ้นกว่าเมืองไทยเรา เมืองไทยเราเป็นเมืองอยู่ช้ำอยู่น่าไปไหนไม่อดอยาก ไปชิพพอได้อยู่ได้กินทุกแห่งทุกหนนั่นแหละ ถ้าพูดถึงเรื่องความอดอยากขาดแคลนเราก็ไม่อด แต่เรามันเป็นบ้าเฉย ๆ อะไร ๆ ก็ไปคว่ำมาจากเมืองนอก ถ้าได้มาจากเมืองนอกแล้ว โอ้ย เยี่ยม ๆ ชี้หมาเขาก็เยี่ยมถ้าเมืองนอกแล้ว เป็นอย่างนั้นนะมันตื่นบ้ากันอย่างนั้นซิ เมืองไทยเราเป็นเมืองเห่อ ชอบเห่อชอบตื่นช้ำ ใครว่าอะไรดีเป็นบ้าไปหมดนั่นแหละ

อย่างเขาเรียกโป่งข่าม ๆ เมื่อสัก ๙ ปี ๑๐ ปีย้อนหลังเห็นไหม โป่งข่าม ๆ เป็นบ้ากันทั้งประเทศ เดียวนี้เจียบไปเลยโป่งข่าม พวกตื่นบ้า เอาความจริงออกจับชี้ เราย่าเอาความปลอม ๆ ความคาดคะเน ความดันความเดา เอาความจริงเข้าจับจะได้ปั๊บ ๆ เต็มมือมาเลย ถ้าคว่ำก็เต็มมือมาเลย เมืองไทยเรานี้ยกให้ว่าเต็มมือ เป็นเมืองที่ผาสุกร่มเย็น ประชาชนก็ไม่ค่อยเดือดร้อนวุ่นวายอะไรมากนัก

ว่ามีโจรมีผู้ร้ายนี่ก็ธรรมดา ๆ เมืองเขายังเก่งกว่านี้ ถ้าพูดถึงเรื่องโจรเรื่องมารเมืองเขายิ่งเก่งพิสดารกว่าเมืองไทยเรา การปล้นการสะดมการลักเอาได้ทุกแบบทุกฉบับ พวกนี้ฉลาดมากเอาได้ทุกแบบ เมืองไทยเราเอาตามภาษาของเมืองไทยเรา พิจารณาให้เห็นเหตุเห็น

ผลซิ ไปที่ไหนก็ไม่อดอยากมีอยู่ทั่วไป นอนอยากนอนทั้งวันก็ได้ถ้าไม่ยากกินข้าว ถ้าไม่หิวข้าวนอนทั้งวันก็ได้ ยิ่งพวกบ้านนอกนี้ยิ่งสบาย สบายจริง ๆ หาข้าวมาใส่ยุ้งไว้แล้วก็หาสนุกสนานกันสบาย เมืองเขาไม่เป็นอย่างนี้นะ ดิ้นกันจนจะเป็นบ้าทั้งเป็นนี่นะคนเรา แต่เรามองข้ามเฉย ๆ

ใครได้ไปเมืองนอกมาเหมือนจะเหาะจะบิน พวกบ้า ว่าอย่างนี้แล้วเรา ไปตกรรมา แล้วมาอวดตัว เหมือนอย่างหมาจิ้งจอกหางด้วน ไปขโมยของเขากลับมาตัดหางรอดตายมา เป็นยังงี้เพื่อนทำไมหางด้วน โอ้ย หางยาวมันจะรุงจะรังวะเพื่อน ไปตัดหางเสียนะเพื่อนจะได้เหมือนเรา ความจริงมันไปติดกับเขามา หางขาดรอดตายมา นิทานมีนี่ ยังมาตำหนิเพื่อนว่าหางยาวไม่ดินะ ไปตัดหางเสียดี อย่างเราจะไม่รุงจะรัง ความจริงเราที่ไม่รุงจะรังเพราะไปถูกกับเขา กับเขาตัดหางเอาเสียขาดรอดตายมา พอมาเจอเพื่อน ๆ ถาม แล้วทำไมแต่ก่อนหางเป็นอย่างนั้นทำไมจึงหางด้วน มันจะรุงจะรังเพื่อนเราตัดออก ของเพื่อนก็รุงจะรังตัดออกเสียนะหาง มันเป็นอย่างนั้น

นี่ก็ไปเมืองนอกเมืองนาเมืองไหน ๆ มาแล้วก็ถูกกับมาแหละ หางด้วนมา ที่นี้มาเมืองไทยเราว่าพวกนี้พวกหางยาว จะให้เมืองไทยตัดหางให้ด้วน ให้ไปอยู่เมืองนอกกันทั้งหมด ความหมายว่านั้น เมืองนรก เมืองคนฉลาด ไม่ฉลาดยังงี้ความจำเป็นบังคับ คนเรามันต้องติดต้องดินก็ต้องฉลาดจนได้แหละ คนเราเมื่อจนตรอกจนมุมนั้นแหละมันฉลาดตรงนั้นนะ ถ้าอยู่ธรรมดาไม่ค่อยได้ใช้ความคิด เวลาจนตรอกจนมุมมันใช้ความคิดจนได้แหละ ทางโลกก็เหมือนกันทางธรรมก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีอะไรบีบบังคับไม่ได้ใช้ความคิด ถ้ามีสิ่งบีบบังคับแล้วใช้จนได้แหละ ทางธรรมก็เหมือนกันเวลาเข้าจนตรอกจนมุม เห็นความอัศจรรย์ขึ้นมาในตัวเอง ท่านว่า อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน ดีกว่าไปพึ่งผู้อื่น ก็ถูก บทเวลาเอาจริง ๆ แล้ว ต้องสติปัญญาของตัวเองใช้ตัวเองแก้กิเลสของตัวเองออก นั้น อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ

ความห่างเหินธรรมเป็นความเดือดร้อนมากนะ นี่ที่ว่าเราเป็นห่วง จิตใจหันเหออกนอก ลู่นอกทางไปเสียจนเรียกว่าหมด หันเข้าศีลเข้าธรรมมีเพียงเล็กน้อย เพราะกิเลสมีอำนาจมาก ตัวเยอหยิ่งจองหองก็อยู่กับกิเลสนั้นแหละ ที่นี้เวลามันอยู่ในหัวใจใดมันก็พองตัวมันขึ้น ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสละอยากยกอยากยกอป้อนกันขึ้น ถ้าเรื่องของธรรมแล้วกดลง ๆ กิเลสมีอำนาจมากเป็นอย่างนั้น

นี่ก็แจกหนังสือมาได้ ๒๐ กว่าปีแล้วนะ น้อยเมื่อไร ไม่ทราบว่ากี่ล้าน ๆ ๆ เล่มนะ หนังสือที่แจกทั่วประเทศไทย เทปก็เป็นล้าน ๆ ที่แจกแต่ไม่มากเหมือนหนังสือเท่านั้นเอง หนังสือนี้แจกทั่วไป เทปจะแจกจำเพาะที่ควรแจก

จะไม่นำเสนอสารยังไฟฟ้านเผาอยู่ในหัวใจ ๑ อย่าดูที่อื่นดูหัวใจ ดูสิ่งเหล่านี้ไม่มีความหมายอันนี้คนทำขึ้น ๑ เราจะตื่นตายก็ตามอันนี้เขาก็อยู่อย่างนี้ เขาไม่มีอะไรกับเราไม่รับรู้กับเรานะ เราตื่นตายของเราอยู่ที่นี่ สมมุติว่าเราอยู่ศาลาหลังนี้ เราเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างหนักหนาจนจะเป็นบ้าไม่มีสติสติ อันนี้เขาก็อยู่อย่างนั้น นั่นละอิฐปูนหินทรายตึกรามบ้านช่องจะมีที่ชั้นที่ห้องก็หับก็ตาม เขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้นมันเจริญอะไร

ความร้อนอยู่ที่หัวใจคนต่างหาก เพราะฉะนั้นธรรมท่านจึงให้แก่ที่หัวใจ พยายามปรับปรุงจิตใจของเราให้ดี อย่าให้เกินเนื้อเกินตัวทุกอย่าง ดังที่พูดเมื่อวานนี้ความโลภก็อย่าให้มากเกินไปเสียจนทำลายเจ้าของ ความโลภเวลามีมากทำลายเจ้าของ ความอยากได้ธรรมดาไม่จัดว่าโลภเป็นสามัญธรรมดาทั่ว ๆ ไป หามาเพื่อเยียวรักษาสถานะความเป็นอยู่ของเรา นี่ไม่จัดว่าเป็นความโลภ ใจที่อยากออกหน้าออกตาอยากปรากฏชื่อลือนามโด่งดังนั้นซิ พอว่าดีนะเท่านั้นเป็นบ้าเลย อยู่ที่โรงพยาบาลก็ห้องก็ชั้นไปดูซิคนไข้ อยู่ที่ไหนก็ครวญครางอ้ออา ๑ อยู่อย่างนั้นมันมีเจริญที่ไหน ตึกก็เป็นตึก ห้องเป็นห้องอยู่อย่างนั้น ก็ห้องก็หับก็หับก็ไม่มีความหมายสำหรับคนไข้ คนไข้ตื่นตายคนเดียวมันแหละ

อันนี้หัวใจเรากิเลสค้นหาความโลภบีบเข้ามา ความโกรธบีบเข้ามา ราคะค้นหาบีบเข้ามา ความหลงมันเผาไว้แล้ว บีบเข้ามามันบีบที่หัวใจต่างหากนี่นะ มองเข้าไปตรงนั้นจะเห็นเป็นไฟแสดงเปลวแดงโร่ ๑ อยู่ตลอด จิตดวงไหน ๑ ก็มีแต่ไฟไม่มีน้ำมีท่าจะไม่น่าเป็นห่วงได้ยังไง ที่นี้มองไปทางไหนเป็นพื้นเป็นไฟเป็นอย่างนั้นไปหมด แล้วมองดูจิตพระพุทธเจ้าจิตพระอรหันต์ท่านซิ เป็นยังไง สว่างแจ่มกับอันนั้นเทียบกันได้ยังไง

นั่นละพระพุทธเจ้าท่านเป็นห่วงสัตว์โลก มหาการุณิก โนาโถ หิตาย สัพพปาณิน ทรงมหาการุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ต่อโลกสงสาร ทำประโยชน์ให้โลกนี้ไม่มีประมาณเลยก็คือพระพุทธเจ้า เพราะของท่านมีอย่างนี้ ของโลกมีอย่างนั้น ของโลกเป็นไฟของท่านเป็นน้ำ เมื่อเทียบอันนี้กับเทียบอันนั้นแล้วจะเทียบกันได้ยังไง นั่นละสงสารก็ต้องมีเหตุผลให้สงสาร ไม่ใช่สงสารเฉย ๆ สงสารเฉย ๆ จิตจางง่าย สงสารความดีเต็มอยู่ในพระทัย คล้าย ๆ กับว่าเขาเป็นมหันตทุกข์ ท่านเป็นบรมสุขเสีย เขามีแต่ท่านสว่างเสีย โลกวิทู ว่าไง ต่างกันอย่างนี้นะพระพุทธเจ้า

เราจึงอัศจรรย์ว่าพระพุทธเจ้าโผล่ขึ้นมาได้ยังไง ๑ อัศจรรย์ไม่จิตจางนะ อัศจรรย์จริง ๆ ถึงใจเลย เหมือนพระองค์ประทับอยู่ข้างหน้าตลอดเวลา องค์อริยสัจนั้นละเป็นโรงงานอันใหญ่โตผลิตพระพุทธเจ้าทั้งหลายขึ้น พระสาวกอรหันต์ทั้งหลายขึ้นจากองค์อริยสัจ อริยสัจนี้เป็นโรงงานอันใหญ่โตมากสำหรับผลิตผู้บริสุทธิ์ขึ้น แต่ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา เป็นโรงงานอันใหญ่โตมากสำหรับผลิตสัตว์ทั้งหลายให้เกิดให้ตาย ๑ ตลอดไป ส่วนโรงงานนิโรธมรรค เป็นโรงงานที่ผลิตพระพุทธเจ้าขึ้น ผู้บริสุทธิ์อุบัติขึ้นมาจากนั้น บริสุทธิ์ ๑ ขึ้นมาจาก

นิโรธมรรค ๆ ส่วนทุกข์ สมุทัย นี่เป็นเครื่องหนุนให้สัตว์ทั้งหลายเกิดตาย ๆ ดูเข้าไปในจุดนั้น จะสว่างจ้าไปหมดเลย

สัตว์โลกตายแล้วสูญมันสูญไปไหน หาที่สูญไม่มีเลย มีแต่เกิดกับตาย ๆ จากทุกข์ สมุทัยนี้ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารานี้หมุนตัว ๆ มีแต่เกิดตาย ๆ ออกจากนี้ไปเกิดที่นั่น ตายจากที่นั่นมาเกิดที่นี่ ตายจากที่นี่มาเกิดที่นั่น อยู่อย่างนี้ตลอด ๆ ๆ ไม่มีคำว่าสูญ ไม่ปรากฏ ไม่มีเลย ฟังแต่ว่าไม่มีเลย แต่เรื่องเกิดตาย ๆ นี่เคลื่อนโลกธาตุจนไม่มีป่าช้า เกิดที่ไหนตายที่ไหนก็เป็นป่าช้าที่นั่นไปเลย จะไปตั้งเป็นป่าช้าเหมือนมนุษย์เรานี้ไม่ได้สัตว์โลก มันมากต่อมากไม่พรรณนาที่จะไปตั้งป่าช้าให้พวกสัตว์โลก เห็นไหมนรกอเวจีก็ไม่ตายจะว่าไง มันทนทุกข์ทรมานอยู่นั้น นี่ละโรงงานอันนี้ที่ว้าวริยสัจ

เพราะฉะนั้นจึงว่าพุทธศาสนามีอะไรเป็นหลักเกณฑ์ อริยสัจคำเดียวเท่านั้นพอ นี่ละดูพระพุทธเจ้าดูอริยสัจเราอย่าไปดูที่อื่น ดูพระพุทธเจ้าดูพระอรหันต์ทั้งหลายมีหรือไม่มีดูอริยสัจมีหรือไม่มี ทุกข์มีไหมในหัวใจเรา สมุทัย ความโลภ ความโกรธ ความหลง มีไหม นี่ตัวผลิตความเกิดความตาย ๆ อยู่ตรงนี้ นิโรธ มรรคอยู่ตรงไหน อยู่ตรงนี้ ดับอันนี้ลงดับอันนี้ออกแล้วก็บริสุทธิ์ขึ้น ๆ ไม่ว่าสูญไป ๆ นี่นะ ว่าบริสุทธิ์เท่านั้น บริสุทธิ์กับความสูญต่างกัน บริสุทธิ์พุทฺธะ ๆ ขึ้น จึงเหมือนพระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้า ถ้าพูดภาษาของโลกเรานี้ว่า ล้อมหน้าล้อมหลังเต็มไปหมด มีแต่พระพุทธเจ้าทั้งนั้นกับพระสาวกทั้งหลาย ซึ่งอุบัติขึ้นมาจากอริยสัจ ๔ นี้ ออกจากนี้ที่เดียวไม่มีที่อื่น

นี่ละเชื่อพระพุทธเจ้าเชื่ออริยสัจนี้ เมื่อเจออริยสัจเข้าไปแล้วพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นจากที่นี่ที่เดียวคำเดียวเท่านั้นพอ หมดทุก ๆ พระองค์ไม่มีเว้นเลย บรรดาผู้บริสุทธิ์ไม่เว้นจากอริยสัจ แม้พระองค์เดียวไม่มีเว้น ขึ้นจากนี้ทั้งนั้น แต่คำว่าตายแล้วสูญไม่มี มีแต่ตายแล้วเกิด ๆ คำว่าสูญนั้นกิเลสมันอุดริ เห็นไหมมันหลอกก็ยังเชื่อมั่น โลกเราน้อยเมื่อไรน้อมใจไปทางเชื่อว่าตายแล้วสูญ มีมากนะ มันลม ๆ แล้ง ๆ อย่างนั้นละ เชื่อแบบลม ๆ แล้ง ๆ ไปอย่างนั้น ในความจริงไม่มี

เพราะฉะนั้นท่านถึงให้สร้างความดีละชิ ความดีก็เพื่อดับกองทุกข์ ดับความเกิดตาย ๆ จะเกิดตายไปก็ภพก็ชาติความดีของเราที่สร้างมา ๆ จะตัดภพตัดชาติให้เย็นเข้ามา ๆ ไปเกิดก็เป็นความสุข ๆ แล้วตัดเย็นเข้ามา เรื่องภพเรื่องชาติจะมียืดยาวนานใดไหนก็ตาม อำนาจของความดีนี้ตัดเข้ามาเย็นเข้ามา จนกระทั่งถึงอริยสัจก็ถึงตรงนี้แล้ว ชาติ सबันไปหมด ดิตเลยเมื่อความดีพอแล้วเป็นอย่างนั้น อย่างอื่นไม่มีที่สัตว์โลกทั้งหลายจะพ้นจากความทุกข์ นอกจากความดีคือบุญกุศลที่สร้าง ตัวเองสร้างเท่านั้นเป็นเครื่องช่วยตัวเอง นอกนั้นไม่มี เราอย่าไปหาความหลุดพ้นจากทุกข์ หาอะไรมาเป็นเครื่องช่วยเหลือ อย่าไปหาถ้าไม่หาจากความดีนี้เท่านั้น

หาตรงนี้แหละ มีจุดนี้ พระพุทธเจ้าทั้งหลายขึ้นจากนี้แหละ
เอาละที่นี่ให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

หนึ่กรรม

คนไม่กลัวทุกข์ได้แต่ทุกข์นั้นแหละ คนไม่กลัวบาปได้แต่บาป เพราะของเหล่านี้มีอยู่ในโลก มีมาตั้งแต่เดิมมีมาประจำแต่ไหนแต่ไรมา เพราะฉะนั้นศาสนาจึงต้องมีเป็นน้ำดับไฟ ชะล้างสิ่งสกปรกเหล่านี้ ไฟคือพวกบาปพวกกรรม คนไม่มีบาปก็คือคนบุญ ใจสะอาด อยู่ไหนก็สะดวกสบาย ตายไปแล้วก็เป็นสุข คนทำบาปทำกรรมนี้อยู่ในโลกก็เป็นทุกข์ ตายไปแล้วก็เป็นทุกข์

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ฟังแต่ว่าทุกข์ ๆ พระองค์มาตรัสรู้อะไรจะต้องแสดงเรื่องบาปเรื่องกรรม กรรมแปลว่าการกระทำของสัตว์เพื่อจะเป็นบาปเป็นบุญ ขึ้นต้นขึ้นกรรมนี้แหละก่อน เป็นบาปเป็นกรรมเพราะการกระทำไม่ดี แล้วก็ผลขึ้นมาให้ได้รับความทุกข์ ความทรมาน ดูอย่างพระเวทที่ฆ่าลายพระพุทธเจ้า เพียงเท่านั้นก็เป็นบาปเป็นกรรมหนักหนา ท่านแสดงไว้ในตำราว่า โอ้ย สะดุ้ง ๆ นะอ่านในตำรา แหลมหลาวเหล็กบาปกรรมไม่เหมือนเหล็กธรรมดา ทุกข์ด้วยอำนาจแห่งบาปแห่งกรรมในนรกไม่ได้ทุกข์ธรรมดาเหมือนเราทุกข์ ทุกข์ผิดแปลกไปหมด ไฟนรกก็ไม่เหมือนไฟธรรมดา เฉากี้ไม่เผาธรรมดา ฟังแต่ว่าไม่เหมือนเรา ๆ ท่านก็เอาไฟมาเทียบเท่านั้นแหละ อันนั้นลึกซึ้งและละเอียดมากกว่าไฟอันนี้อีก ไฟในเตาเรานี้ไม่เหมือน แต่ไม่มีอะไรจะเทียบก็เทียบไปอย่างนั้นแหละ ไฟนรกแหลมเอามากเทียว

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นับจากพระองค์แรกมาเลย ตรัสรู้อะไรขึ้นมากจะมาแสดงเรื่องบาปเรื่องกรรม กรรมคือการกระทำของสัตว์ สัตว์เคลื่อนไหวตลอดเวลาเป็นการกระทำเคลื่อนไหวทางใจทางกาย ถ้าเป็นคนก็ทางวาจา ที่เรียกว่ากรรม กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม แปลว่าการกระทำ แล้วก็บาปเป็นบุญขึ้นจากนั้น ผลของบาปของบุญก็เป็นสุขเป็นทุกข์ขึ้นในนั้นมากน้อยตามกรรมของตัวที่ตกลงไป

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่มีเว้น สอนแบบเดียวกันหมด สอนเรื่องนรกก็ดี สอนเรื่องสวรรค์ก็ดี พรหมโลกนิพพานก็ดี เรื่องบาปเรื่องกรรมก็ดี สอนแบบเดียวกันไม่มีเคลื่อนคลาดกันเลยทุก ๆ พระองค์ เพราะเห็นอย่างเดียวกันนี้จะเอาอะไรมาสอน ก็ต้องสอนอย่างที่เราเห็นอย่างเดียวกันนำมาสอน เห็นอยู่มีอยู่อย่างนั้น นำอันนี้มาสอนโลก

เพราะโลกจะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ บาปบุญคุณโทษนรกสวรรค์ นี่เป็นโลกคือหมู่สัตว์นั้นแหละเป็นผู้ไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ จึงนำธรรมะมาสอนโลกนี้ให้รู้บาปบุญรู้ชั่วรู้สุขรู้ทุกข์ เพื่อให้ได้ละเว้นในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย เราไม่เห็นท่านเห็นท่านมาบอก เราไม่รู้ท่านรู้ท่านมาบอก มาบอกสอนเรา ถ้าใครต่อต้านหาญทำลงไปก็ไปโดนเอาอย่างนั้นแหละไม่เป็นอย่างอื่น ต้องโดนเอา ๆ ถ้าใครเชื่อคนนั้นก็ค่อยหลบภัยไปได้โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งพ้นภัยไปได้โดยสิ้นเชิงดังพระอรหันต์ท่าน นี่คือผู้เชื่อพระพุทธเจ้า ใครไม่เชื่อก็จมลงไปเรื่อย ๆ

กิเลสมันไม่ให้เชื่อ ฟังเอานะ กิเลสเป็นข้าศึกของธรรม เป็นข้าศึกของความจริง กิเลสเป็นตัวจอมปลอมมันลบล้างความจริง เช่นว่านรกมีมันก็บอกว่าไม่มี มันหลอกสัตว์โลก สัตว์โลกก็ไม่เห็นอยู่แล้วก็ยิ่งเชื่อได้ง่าย ๆ ว่าสวรรค์ว่าบาปว่าบุญไม่เห็น เจ้าของก็ทำอยู่อย่างนั้นละ หากไม่เห็น มันมีดหรือไม่มีดมนุษย์เรา ทำอยู่หลับตาทำไม่เห็น ถ้าลืมตาทำก็รู้ว่าสิ่งนี้ดีนี้ชั่วไม่ทำ แต่มันหลับตาทำจึงไม่เห็น มันมีดหัวใจ ไม่เห็นในหัวใจนั้นแหละจึงทำ ทั้ง ๆ ที่เป็นสิ่งที่เป็นบาปเป็นกรรม อย่างฆ่าแกงกันอย่างนี้เป็นบาปเป็นกรรม มันลืมตาทำ ดานอกมันลืมตาในมันหลับ มันไม่เห็นบาปเห็นกรรมก็ไปจมเอา ๆ อย่างนั้นแหละ

มันหนามันแน่นจริง ๆ เรื่องกิเลส ไม่ใช่หนาธรรมดา หนาจนสัตว์โลกหลับตลอดเวลา ไม่มีเวลาตื่น ตื่นก็ตื่นแต่ร่างเฉย ๆ หัวใจไม่ตื่น ไม่ตื่นบาปตื่นกรรมไม่กลัวบาปกลัวกรรม มันก็ทำแต่บาปชนเอาแต่กองทุกข์มาใส่หัวใจเจ้าของ ตายแล้วก็จมลงไป ๆ นิมนต์พระมาทั่วประเทศไทยมา กุสลา ธมฺมา ๆ ลม ๆ แล้วไปอย่างนั้นละ ผู้นั้นมันจมไปแล้วกุสลา ธมฺมา ก็ไม่มีความหมายอะไรถ้าเจ้าของไม่ กุสลา ธมฺมา เจ้าของเสียตั้งแต่เวลามีชีวิตอยู่

กุสลา แปลว่า ธรรมยังบุคคลให้ฉลาด สร้างแต่ความดี แปลว่าอย่างนั้น อกุสลา ธมฺมา ธรรมที่ยังคนให้โง่ สร้างแต่ความชั่วช้าลามก เขาสร้างความดีเต็มบ้านเต็มเมืองไม่มองไม่ดูชอบใจแต่สิ่งนี้จะทำแต่สิ่งนี้อย่างเดียว ๆ สิ่งนี้คือความชั่ว ตายแล้วก็ชนเอาแต่ความชั่วมาเผาตัวเอง พุดแล้วเราสลดสังเวชนะ เพราะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันหมดในบรรดาธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ ไม่มีอะไรจีจาง ไม่มีอะไรเบาบางลงไป มีน้ำหนักเท่ากันตลอดเวลา

เพราะสิ่งที่กล่าวถึงนั้นมีอยู่ตลอดเวลา ว่าบาปว่าบุญก็มีอยู่กับบุคคล ใครเอื้อมือออกไปทำก็เป็นบาปทันทีเพราะทำบาป ทำบุญก็เป็นบุญ ทำบาปเป็นบาป ใครไม่กลัวก็ตกลงไป ๆ เรื่อย ๆ อย่างที่พระอานนท์ทูลถามคนไปสวรรค์กับคนลงนรกมีมากต่างกันอย่างไรบ้าง พระองค์ทรงแสดงว่า คนไปสวรรค์เท่ากับเขาโค คือโคตัวหนึ่งมันมี ๒ เขาเท่านั้นแหละ คนไปสวรรค์เท่ากับเขาโคแต่คนลงนรกเท่ากับชนโค ฟังซิ ชนมันมากไหมชนโค เขาโคมี ๒ เขา ชนโค

เต็มตัว นี่ละคนหลังไหลลงนรกเป็นอย่างนั้นละ เพราะไม่กลัวบาปกลัวกรรม ดูหัวใจใดก็มีแต่หัวใจล้าหาญต่อบาปต่อกรรม มีแต่หัวใจชนโค ๆ ทั้งนั้น ไม่มีหัวใจเขาโคเลยจะว่าไง พวกเราพวกชนโค พลิกเพลงเปลี่ยนแปลงให้เป็นเขาโคซิ มันแก้ได้เวลานี้ตายแล้วแก้ไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาสอนก็สอนแบบเดียวกันนี้ เพราะสอนตามสิ่งที่มี จะให้เลิศเลอไปยิ่งกว่านี้ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมอยู่แล้วจะเอาอะไรมาแข่ง ท่านสอนว่าอย่างไรก็จริงอย่างนั้น

คิดดูอย่างที่พระเจ้าสุปปพุทธะ เป็นพระราชบิดาของพระนางพิมพายโสธรา เป็นพ่อตาของพระพุทธเจ้าเรา ลูกชายไปก่อกรรมก่อเวรกับพระพุทธเจ้าอยู่ในเพศของพระ พระเจ้าสุปปพุทธะที่เป็นพ่อตาก็ก่อกรรมก่อเวรอยู่ข้างนอก จนกระทั่งสุดท้ายจะไปไม่ไหวจริง ๆ แล้ว พระพุทธเจ้าก็ทรงออกอุทาน โอ้อโฮ กรรมของสัตว์ พระเจ้าตาของเรานี้สร้างกรรมหนักมากตายแล้วจะถูกแผ่นดินสูบ สูบที่ไหน พระเจ้าสุปปพุทธะก็ทราบว่าจะถูกแผ่นดินสูบ จะสูบเราที่ไหนได้ จะสูบภายใน ๗ วัน เอ้า วันคาร์บ ๕ คาร์บ ๖ เราจะขึ้นไปอยู่บนหอปราสาทชั้น ๗ แล้วแผ่นดินจะสูบเราได้ยังไง

เรื่องก็ย้อนมาถึงพระพุทธเจ้าอีก ว่าพระเจ้าสุปปพุทธะพูดทำทนายพระองค์ว่า คำพูดของพระพุทธเจ้าไม่จริง ว่าพระเจ้าสุปปพุทธะจะขึ้นไปอยู่ชั้น ๗ แผ่นดินจะสูบได้ยังไง เพราะฉะนั้น คำพูดของพระพุทธเจ้านี้จึงเป็นคำพูดที่เป็นโมฆะ โกหกเชื่อถือไม่ได้ ทางนี้ก็ออกรับกันเลยอย่าว่าแต่อยู่เพียงชั้น ๗ เลย ให้ไปอยู่ชั้นดาวดึงส์ก็ไปเถอะ ไม่มีใครเหนือกรรมได้ในโลกนี้ พระเจ้าสุปปพุทธะซึ่งเป็นพระเจ้าตาของเรานั้นจะต้องถูกแผ่นดินสูบ ที่เชิงบันไดหอปราสาทนั้นในวันคาร์บ ๗ ตอนเช้าแน่นอนไม่สงสัย นั้นปักลงไปเลยเถียวว่าภายในวันคาร์บ ๗ ที่เชิงบันได บอกเชิงบันไดด้วยตอนเช้า บอกขนาดนั้นแหละ

ทีนี้สะดุ้งละ ทางนี้ก็นำข่าวไปกราบทูลว่าพระพุทธเจ้าทรงแสดงอย่างนั้น เออ คราวนี้จะรู้สึกโทษสักนิดหนึ่ง ตามปกติพระพุทธเจ้านี้รับสั่งอะไรแล้วไม่เคยเคลื่อนคลาด รับสั่งอย่างไรแล้วเป็นอย่างนั้น ๆ นี่เรื่องของเรานี้จะเป็นเรื่องเคลื่อนคลาดไปได้หรือ ทำให้คิดแล้วนะ อ่อนใจแล้วที่นี้ จะยังงี้เราก็จะขึ้นหอปราสาทชั้น ๗ แล้วแผ่นดินจะสูบเราด้วยวิธีใด อยากรู้วิธีแผ่นดินสูบ ขึ้นไปอยู่หอปราสาทชั้น ๗

ทีนี้มีม้ามงคลตัวหนึ่งซี่ ม้าทรงของพระราชาอยู่ที่องค์พระโรงคึกคะนองใหญ่วันนั้น ตั้งแต่เช้ามีดเลยเถียว ถีบคอกปึง ๆ ๆ เสียงลั่น เสียงอะไร เสียงม้าพระองค์นั้นแหละ เสียงม้ามงคล เอ้อ ม้าวันนี้ก็ชอบกลนะ คือธรรมตาม้านี้เวลาคึกคะนองขึ้นมานี้พระองค์ทรงลูบหลังเท่านั้น พระเจ้าสุปปพุทธะเจ้าของนั้นแหละลูบหลังแล้วก็สงบทันทีเลย วันนั้นอยู่หอปราสาทชั้น ๗ ละซิ ม้าก็คึกคะนองอยู่ข้างล่างลูบหลังไม่ได้ซิ เสียงมันดังขึ้นเรื่อย ๆ จวนเวลาเข้ามาเท่าไร

เสียงนั้นก็ยิ่งดัง

เสียงกรรมนั่นแหละไม่ใช่เสียงอะไร ม้าเป็นแต่เพียงตัวเหตุอันหนึ่งเท่านั้นเอง เป็นตัวนิมิตเครื่องหมายต่างหาก เครื่องหมายของกรรม ก็ยิ่งคึกคะนองขึ้นเหมือนท้องพระโรงจะแตกทีเดียว ก็โผล่ออกมาหน้าต่างละซีพระเจ้าสุปปพุทธะ โผล่ออกมาหน้าต่างมองลงไป พอโผล่ออกมาก็หล่นตุ้มเลยตกลงไปเชิงบันไดนั้นแผ่นดินสวบ ในเวลาที่ว่าสถานที่ที่ว่าด้วยไม่ผิดพลาดเลย

นั่นแหละคำพูดของพระพุทธเจ้าจึงได้มีพระนามว่า เอกนามกิ หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ นี่แม่นยำเหมือนกันหมด ไม่มีเคลื่อนคลาดเลย เรียกว่า เอกนามกิ คืออะไรแปลว่าหนึ่งไม่มีสอง แปลแล้วว่าอย่างนั้นนะ อะไรคือหนึ่งไม่มีสอง คือพระพุทธเจ้าที่ทรงอุบัติครั้งละพระองค์เท่านั้นไม่มีสองเป็นคู่แข่งกันเลย เพราะการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าสอนโลกนี้ เป็นของที่ยากมากที่สุด ผู้ไม่สละเอาเสียจริง ๆ แล้วเป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้ ต้องขาดวรรคขาดตอนล้มเหลวไปในกลางคันไปเสียไม่ได้ถึงจุดหมายปลายทาง เป็นของยากขนาดนั้นความมาเป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ส่วนมากมักล้มเหลว ตั้งความปรารถนาพุทธภูมิไว้ก็ล้มเหลว ๆ

ยกตัวอย่างไม่ใช่เป็นการดูถูกพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานะ เรายกเอาเป็นข้อเทียบเคียง ท่านก็ปรารถนาเป็นพุทธภูมิเหมือนกันพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้ ครั้นปรารถนาไป ๆ พอภาวนาเข้าไปจะถึงเข้าด้ายเข้าเข็มจิตมั่นประหวัด ๆ ถึงพุทธภูมิ แล้วถอยออกมาเสีย พอจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็มที่ไรมันจะประหวัดถึงพุทธภูมิแล้วถอยออกมาเสีย ทีนี้ท่านก็เลยทอดธุระ เป็นพระพุทธเจ้าก็ดีเป็นสาวกก็ดี เป็นผู้สิ้นกิเลสด้วยกัน ก็ถึงนิพพานด้วยกัน เอาละเป็นสาวกก็เอาละ ไม่เป็นพระพุทธเจ้า เลยปล่อย เห็นไหม ท่านเลยปล่อยเสียไม่เอา

เรายกเป็นข้อเปรียบเทียบ ความยากความลำบากมันยากลำบากขนาดนั้นละ ทางสาวกง่ายกว่า เลยหมุนมาทางสาวก เอ้า เป็นสาวกก็สิ้นทุกข์เหมือนกันกับพระพุทธเจ้า พอปล่อยจากนั้นแล้วจิตก็หมุนตัวเข้าเลยท่านก็ผ่านไปเลย นี่ละความเป็นพระพุทธเจ้าเป็นของเกิดได้ยาก อุบัติได้ยาก จึงเป็นได้ที่ละพระองค์ ๆ เท่านั้น นี่ก็เรียกว่า เอกนามกิ หนึ่งไม่มีสองคือพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมาเป็นศาสดาสอนโลกนี้ ได้เพียงครั้งละองค์เท่านั้น ไม่มากกว่านั้นเพราะเป็นของที่อุบัติได้ยากมากที่สุด ไม่มีอะไรยากมากกว่าความอุบัติของพระพุทธเจ้า

เอกนามกิ อันที่สองก็คือ พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์จะเหมือนกันหมด ไม่มีความเคลื่อนคลาดเลย ทรงเล็งญาณดูยังงี้ ๆ ว่าเป็นยังงี้ก็เป็นอย่างนั้น นี่ที่สอง แล้วก็พระวาจาอีก ทรงรับสั่งอย่างไรแล้วเป็นอย่างที่รับสั่งไม่เป็นอื่น เรียกว่า เอกนาม

ก็ คือหนึ่งไม่มีสอง คืออะไร ก็คือพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นหนึ่ง พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าหนึ่ง พระวาจาที่รับสั่งอะไรแล้วไม่มีเคลื่อนคลาดหนึ่ง เช่นอย่างสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วนี้ ก็ชอบไม่มีเคลื่อนคลาด สด ๆ ร้อน ๆ เป็นศาสดาแทนพระองค์ได้โดยสมบูรณ์เหมือนกัน เรียกว่า เอกนามก็

นี่พูดถึงเรื่องอำนาจแห่งกรรมมันทำ เป็นอย่างนั้นแหละ เป็นไปอย่างนั้นแหละ พระเจ้าสุปพุทธะก็เป็นไปอย่างนั้นได้ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นได้อีกเหมือนกัน เราไม่เชื่ออย่างพระพุทธเจ้าเราจะเชื่อใคร ก็แสดงว่าเราหนาที่สุดนะ องค์ศาสดาองค์เอก เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเคารพนับถือเชื่อหมดเลย แต่เราเป็นมนุษย์ตัวเท่าหนูนี้เชื่อพระพุทธเจ้าไม่ได้ ยึดพระพุทธเจ้ามาเป็นสรณะของตัวเองด้วยความเชื่อถือและปฏิบัติตามเท่านั้นก็ได้แล้ว แสดงว่าพวกเรานี้หนามากจริง ๆ นะ ให้ไปพิจารณาตัวเอง

มันฝันอยู่ตรงไหนแก้ตรงนั้น ฝันตรงไหนคือกิเลสนั้นแหละ คือมารของเราเองมาทำลายเรา ให้เราแก้ตรงนั้น แก่จนกระทั่งถูกต้อง ๆ เพราะมารไม่มีอยู่ที่ไหน กิเลสมารก็กิเลสของเราเองมาเป็นมารสำหรับตัวเราเอง ให้พยายามแก้ไขกัน ถ้างงเชื่อถือพระพุทธเจ้าไม่ได้แล้วก็แสดงว่าหมดคุณค่าเสียจริง ๆ มนุษย์คนหนึ่ง ๆ ก็คือเรานี้แหละที่หมดคุณค่ามากที่สุด ไม่มีใครเกินถ้าเชื่อคนอย่างพระพุทธเจ้าไม่ได้ โลกทั้งโลกเขาเชื่อพระพุทธเจ้าได้ทั้งนั้น เขายึดพระพุทธเจ้าเป็น สรณ คัจฉามิ แต่เรายึดไม่ได้ ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าไม่ได้ทำอะไร มันเลยทุกอย่างแล้วนะ ให้แก้ไขตัวเอง

คำพูดของพระพุทธเจ้าเป็นเขตเป็นแดนเป็นฝั่งเป็นฝาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ทุกอย่าง ไม่มีเคลื่อนคลาดจากหลักความจริง ๆ จึงเรียกว่าเป็นฝั่งเป็นฝา กิเลสไม่มีฝั่งมีฝา ลูกกลมตลอดเหมือนไฟได้เชื้อ ลูกกลมไปตลอด ไม้ก็ไม่มีลำเป็นลำตายไหม้ได้หมด แม้ที่สุดเหล็กก็ไหม้ได้ กิเลสเป็นอย่างนั้น กินไม่เลือกคือกิเลส กินไม่เลือก กินไม่พอ กินไม่อิ่ม คือกิเลส อะไร ๆ ก็ไม่อิ่ม อะไร ๆ ก็ไม่พอไม่เลือก เอ้า ใส่เข้าไปซิเข้าไปหาไฟ ไม่เลือกเผาแหลกหมด อะไรแหลกหมด

นี่ละไฟกิเลสตัณหา มันอยู่ภายในจิตใจของใครมันก็กินไม่เลือกเหมือนกัน กินได้หมด กินไม่เลือก กินไม่อิ่มกินไม่พอ หิวโหยตลอดเวลา ความหิวโหยมันสร้างกองทุกข์ให้มากขนาดไหนก็ไม่รู้ตัวเอง หิวอยู่เรื่อย ๆ ทุกข์อยู่เรื่อย ๆ ตลอดไป พยายามสร้างธรรมะให้มีความอิ่มพอขึ้นภายในจิตใจ จิตใจจะได้เอิบอิ่ม อยู่ที่ไหนก็สะดวกสบายคนมีบุญ

วาระสุดท้ายมันทั้งด้วยกันนั้นแหละหมดโลกอันนี้ ไม่มีใครจะอยู่คำฟ้าได้นะ ตายด้วยกันทั้งนั้น เวลามีสัตว์อยู่อะไรที่เป็นเครื่องเกี่ยวข้องกับเราที่เราจะนำมาเป็นประโยชน์ ประโยชน์

ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมให้รับทำ ขวนขวายทำเสียในบัดนี้ ตายแล้วสลัดปัดทิ้งหมดทุกอย่างนะไม่มีอะไรเหลือ ไม่ว่าญาติมิตรเพื่อนฝูงศฤงคารบริวาร ทรัพย์สมบัติเงินทองข้าวของ ผลที่สุดร่างกายเจ้าของก็ทิ้ง เอาไปไม่ได้เลย ทั้งหมด นั่นแหละเรียกว่าตัดสิทธิ์ตัดขาดตัดญาติตัดมิตรสาโลहितติดพันขนาดไหนตัดหมด ผลที่สุดร่างกายก็ตัด ไม่มีอะไรเหลือเลยเวลานั้นก็คือเวลาตาย

เวลานี้เรายังไม่ตาย ให้พยายามสร้างคุณงามความดีไว้ ฝึกฝนอบรมตนให้ดี จิตใจไม่มีธรรมเป็นเครื่องยึดหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ คิดเมื่อไรப்பอย่างนี้ให้มันเกิดความอบอุ่นซิ พอคิดถึงเรื่องตายนี้มันติดดิน มันจะเป็นจะตายเวลานั้นแล้วพอคิดถึงเรื่องความตาย ทั้ง ๆ ที่กลัวตายแล้วมันดันจะตายเวลานั้นด้วยซ้ำ มันกลัว นั่นแสดงว่าจิตไม่พอความดี ได้สร้างความชั่วไว้มากตายแล้วจมจริง ๆ ให้พยายามสร้างความดี พอระลึกถึงความตายนี้กระหึ่ม ๆ ที่จะเร่งภาวนาความตายให้มากเข้า ให้ได้สติตั้งมากขึ้น ๆ แล้วก็อบอุ่น

ถ้าธรรมมีภายในจิตใจมากน้อยจะเป็นความอบอุ่นขึ้นมา พอคิดถึงเรื่องความเป็นความตายจิตของเรามีที่เกาะที่ยึดแล้วมันเย็นนะ สบาย....เย็นมีสละนะ ถ้าไม่มีสละนะมีแต่ความชั่วช้ามืดมอดอย่างเดียว พอคิดถึงเรื่องความตายมันจะเดือดร้อนมากที่สุดเลยนะ เงินทองข้าวของมีมากมีน้อยไม่ได้ไปคิดแหละ มันคิดแต่เรื่องเจ้าของจะตาย คือมันเดือดร้อนมาก ไม่มีที่เกาะที่ยึด

มันต่างกันนะคนมีบุญกับคนมีบาป คนมีบาปคิดถึงเรื่องตายไม่ได้ ไม่ให้คิดไม่ให้พูดถึง ทั้ง ๆ ที่เจ้าของก็จะตายอยู่นั้นแหละหากไม่ให้พูดถึง พอพูดถึงมันเป็นไฟขึ้นมาทันทีในหัวใจ อย่างนี้แล้วยังไงก็แน่นอนที่จะจม พลิกตัวใหม่แก้ไขตัวใหม่ สร้างตัวให้เป็นคนดี สร้างคุณงามความดีด้วยการให้ทาน การรักษาศีล การภาวนาละชั่วทำดีไปโดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าแก้ตัวเอง ที่นี้มาระลึกดูอีกความตายของเราเป็นยังไง ถ้ามันยังเดือดร้อนอยู่อีก เอาอีกเอาไม่ถอยความดีสร้างไม่ถอย

แล้วมาคำนวณอีกมาวัดมาดวงดู ถ้ามันยังมีความเดือดร้อนในเรื่องความตายอีก เอาอีกสร้างความดีให้พอ พออ่อนมาคิดที่นี้ เอาละที่นี้พอคิดถึงเรื่องความตาย ที่เกาะมีพร้อมแล้ว ที่ยึดมีพร้อมแล้ว สมมุติว่าอันนี้ขาดจับอันนี้ปั๊บ อันนี้พังจับอันนี้ปั๊บ มีที่ยึดที่จับ ร่างกายพังจับ บุญจับกุศลปั๊บ อบอุ่นที่นี้ เมื่ออบอุ่นแล้วที่นี้ก็สร้างความดีเรื่อยไป ยิ่งอบอุ่น ระลึกถึงความตายทั้งวันยังสร้างความดีขึ้นทั้งวัน สร้างสติตั้งขึ้นทั้งวันภายในจิตใจ ความตายที่เคยเป็นภัยต่อตนเองกลับมาเป็นบุญเป็นคุณไปแล้วที่นี้ เย็นไปหมดเลย

พอพูดอย่างนี้แล้วเราก็นึกถึง ได้เขียนไว้แล้วในหนังสือ เราพูดออกจากเทปนั้นก็มา

เขียนใส่หนังสือแล้วว่ายังไม่อยากตายก็ยังมี หลวงตาบ๊วยยังไม่อยากตาย นุ่น ไปอยู่ภูเขาทง
อำเภอบ้านฝื่อ ลงมาจากภูเขามาพักอยู่ตีนเขา ที่ว่าเขาเป็นโรค ที่นั่นเขาเรียกโรคช่อดอก เป็น
โรคใช้ช่อดอก เป็นสองวันสามวันตาย ๆ ถ้าใครเลย ๔ วันไปแล้วไม่ตาย มันจะตายอยู่ภายใน
สองวันกับสามวัน เป็นวันแรกก็ยังไม่ตาย พอวันที่สองเข้ามาเนี่ยส่วนมากตาย วันที่สองที่สามตาย
ถ้าที่สี่ที่ห้าไปแล้วก็ผ่านไปได้อันเป็นเหมือนโรคระบาดนะ เราไปเห็นด้วยตาของเรามันถึง
ประจักษ์นะ

เขานิมนต์ไป กุสลา ธมฺมา โอ้ย จะตายมันไม่ได้ภาวนา ไปเฝ้าป่าช้าอยู่นั้น ขนกันมาวัน
มาก ๘ ศพ วันน้อย ๓ ศพ ขนมาเผามาฝัง มีแต่โรคใช้เจ็บช่อดอกทั้งนั้น เหมือนกับโรคระบาด
นั่นแหละ สุดท้ายเราเลยไม่ได้มาวัด วัดอยู่ที่พักของเรานั้นแหละ พอตอนบ่ายนิดหนึ่งเขาก็มา
เอาไปแหละ เพราะส่วนมากเขาจะเผาศพตอนบ่ายเขาไม่เผาดอนเช้า เป็นประเพณีของภาค
อีสาน เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ตอนเช้าไม่ค่อยเผา-เผาดอนบ่าย ที่นี้ตอนบ่ายเขาก็มาลากเราไป ไป
ก็ไป กุสลา ธมฺมา คนนี้มันตายมันไปไหนมาทั้งวัน ถามหาแต่คนตายไปกุสลาให้เขา ถามหา
คนตายไอ้คนนี้นั้นตายมันไปไหนมาอยู่อย่างนั้น เลยไม่ได้กลับวัด

เดี่ยวศพนั้นมาเดี่ยวศพนี้มาอยู่อย่างนั้น เลยเฝ้าอยู่ป่าช้านั้นซิ เขาเรียกบ้านกะโหม-
โพนทอง สองบ้านนี้แหละ บ้านใหญ่หลังคาเรือนเป็นร้อย ๆ ตาย โอ้ย ตายเหมือนอุบัติเหตุ
วันมากวันละ ๘ ศพ วันน้อยวันละ ๓ ศพ นี่ก็กุสลาทั้งวัน สุดท้ายก็มาเป็นเจ้าของเอง ไปกุสลา
ให้เขาที่นี้เวลาเจ้าของจะตายไม่มีใครกุสลาให้ เราต้องกุสลาเราเอง พอเป็นขึ้นมันรู้ อ้อ เป็น
โรคอย่างนี้เองที่ว่าช่อดอก เป็นแล้วที่นี้เรา ชัดเข้าข้างในเหมือนหอกเหมือนหลาวแทงประสาน
กันในหัวอก หายใจแรงไม่ได้นะ ยิ่งจามนี้สลบไปเลย พวกจามนี้ไม่ได้ เวลาเราจามมันพุ่งอย่าง
นี้สลบไปเลย พอมันเป็นขึ้น โอ้ย ตายที่นี้ใช่แล้ว อ้อ โรคช่อดอกเป็นอย่างนี้เองมาเป็นเราแล้วที่
นี้

ไปกุสลาให้เขาก็บอกเขาที่ป่าช้าเลย ที่นี้มากุสลาให้ไม่ได้แล้วอย่าไปนิมนต์นะ นี่เป็น
แล้วเวลานี้ เป็นอย่างนี้แหละ เข้าใจแล้วเรื่องใช้เจ็บช่อดอกเป็นอย่างนี้เอง เหมือนหอกเหมือน
หลาวก็เล่าให้เขาฟัง มันทิ่ม หายใจแรงก็ไม่ได้ พอบอกเขาแล้วก็กลับไปวัดมันก็เอาใหญ่เลย
เราไม่อยากตายตอนนั้น ตอนที่ไม่อยากตายก็บอกว่าไม่อยากตาย แต่ให้เดือดร้อนไม่เดือดร้อน
หากยังไม่อยากตาย ความไม่อยากตายนี้มีเป็นอารมณ์ของใจ โห ถ้าเราตายตอนนี้แล้วก็อย่าง
นั่นแหละ มันไม่สมมักสมหมายถ้าตายตอนนี้ ไม่สมความปรารถนาเต็มภูมิ ยังไม่อยากตาย

แต่ที่นี้เรื่องโรคอันนี้มันไม่ฟังชื้ออยากตายไม่อยากตาย มันทิ่มเข้าไปเรื่อย ๆ ๆ สุดท้ายก็
ย้อนกลับมา อยากตายไม่อยากตายเมื่อถึงกาลมันแล้วมันจะต้องเป็นของมัน เราจะมัวไป

พะวัภพะวนกับความอยากตายไม่อยากตายอยู่ทำไม มันเป็นอย่างนี้ก็พิจารณาซิ อริยสัจนี้เราเคยพิจารณามาแล้วตั้งแต่สมัยนั้น ๆ เวลานี้ขึ้นเวทีแล้ว เหมือนเวทีที่เราได้สู้กันมาแล้ว ก็เวทนาอันเก่าไม่ใช่หน้าไหนมาจากไหน เอาขึ้นเวทีเลยเป็นกับตายก็รู้กันที่นี่ อย่าไปหมาย

พอว่านั้นก็หมุนจิตเข้ามาปั๊บใส่กันเปรี้ยง ๆ ปล่อยทั้งหมดเรื่องเป็นเรื่องตายไม่สนใจสนใจแต่ความจริง เอาความจริงออกมาหน้า ๆ จะเป็นก็ตามจะตายก็ตามขอให้รู้ความจริง ให้ตายกับความจริง เป็นก็เป็นกับความจริง ตายก็ตายกับความจริง ไม่ตายกับความกลัวความกลัวอะไร มันก็ใส่กันผิง ๆ ผ่านได้นะ ผ่านได้ในคืนวันนั้นสด ๆ ร้อน ๆ นะ มันจึงทำให้คิดอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ ถ้าไม่ใช่เป็นโรคระบาดทำไมหมกกันออกมาวันหนึ่ง ๗ ศพ ๘ ศพ มันเหมือนโรคระบาดเหมือนโรคอหิวาต์นี้ ถ้าว่าเป็นโรคระบาดเวลาเป็นในเราไม่เห็นเป็นอย่างนั้น

พิจารณาเข้าไป ๆ เวลาทุกขเวทนามันโหมตัวเข้ามาเป็นอย่างนี้นะ มันเหมือนภูเขาทั้ง ๔ ด้านมาทับ เราอยู่ตรงกลาง ทางนี้ก็หมุนเข้ามา ๆ ทับเราอยู่ตรงกลาง ตรงกลางนี้คืออริยสัจมันก็ขัดอยู่ตรงนี้ซิ มันก็เบิกออก ๆ ภูเขา ๔ ทิศนั่นมันเบิกออก ๆ ตามต้อนกันพิจารณากันจนกระทั่งสุดขีด หายไปในปัจจุบันเลย จนกระทั่งแน่ใจว่า เอ้อ ที่นี่ไม่ตาย ขนาดนี้นะ คือเอาปัจจุบันเลยนะถอนกันในปัจจุบันเลย ด้วยอำนาจแห่งการพิจารณาอริยสัจนี้ แล้วมันถอนกันในปัจจุบันในคืนวันนั้น ๖ ทุ่มกว่า ตั้งแต่หัวค่ำถึงหกทุ่ม มันถอนกันได้ แล้วก็แน่ใจเลยว่าที่นี่ไม่ตาย กำหนดดูตรงไหนไม่มีอะไรมาแผ้วมาพานความรู้ของเราที่สนุกพิจารณาอยู่นี้เลย วางไปหมด ร่างกายที่มันเสียดมันแท่งนี้หายเจ็บหมด แล้วหายไปตั้งแต่บัดนั้นเลยจนกระทั่งถึงปานนี้จะว่าไ

ถ้าว่าเป็นโรคระบาดมันจะหายได้ยังไง ถ้าว่าไม่เป็นโรคระบาดทำไมมันชนกันมา หรือว่าโรคแบบลักษณะเดียวกัน เหมือนโรคคนแก่ว่างั้นเถอะนะ โรคคนแก่มันก็แก้ด้วยกันตายด้วยกัน อันนี้ไม่ใช่โรคระบาดมันโรคคนแก่ อันนี้มันก็จะ เป็นโรคแบบเดียวกันกระมัง โรคที่ว่านี้ มันโรคแบบเดียวกันตายในระยะเดียวกัน ดินฟ้าอากาศคงจะผ่านให้เป็นพิษเป็นภัยอันใดอันหนึ่งแล้วขึ้นมาในระยะเดียวกัน ชนกันออกมา ๆ นี่เห็นชัด

นี่พูดถึงเรื่องยังไม่อยากตาย ก็บอกชัดเจนไม่อยากตาย ตอนนั้นยังหวังยังโยอยู่ แต่จะว่าหวังสมบัติเงินทองข้าวของไร่นาตะกร้าเหมือนญาติเหมือนโยมก็ไม่หวัง หวังเพื่อนหวังฝูงอะไรก็ไม่หวัง หวังแต่มันจะค้างอยู่ในทุกข์เท่านั้น มันจะไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการ หวังเท่านั้นยังไม่อยากตาย ขอให้ถึงจุดหมายปลายทางแล้วไปเมื่อไรไปได้ทั้งนั้น นั่นความหวัง หวังเท่าไรเรื่องทุกข์ก็ยังโหมตัวเข้ามา ๆ อ้าว ความหวังเป็นหวังตายมันเกิดประโยชน์อะไรละ เรื่องทุกขเวทนาประเภทนี้เราก็เคยพิจารณามาแล้ว มันเวทนาหน้าไหน ก็เวทนาหน้าเก่าอริยสัจอัน

เก่า เอ้า ถึงกันวันนี้ ถึงไหนถึงกัน เป็นก็ตามตายก็ตามเราจะไม่สนใจ จะสนใจแต่ความจริงล้วน ๆ เท่านั้น มันก็ใส่กันเปรี้ยว หมุนตัว ก็มันเคยขึ้นเวทีมาแล้วมันจะถอยเมื่อไร พอปล่อยปั๊บก็เข้ากันเลยขัดกัน มันถึงได้เบิกออก ๆ พอเบิกออกแล้วมันก็หายในปัจจุบัน

ถ้าว่าเป็นโรคระบาดมันจะหายได้หรือ มันไม่หายนี่มันก็ต้องตาย อันนี้มันหายได้ในปัจจุบันเห็นประจักษ์อยู่อย่างนี้จะว่าไง อันนี้เราเห็นประจักษ์ชัดในเจ้าของ มีที่หมื่นก็แสนก็ล้าน ๆ คนทั้งแผ่นดินมาโกหกแบบไหนเราก็ไม่เชื่อ เราจะเชื่อเราคนเดียวเท่านั้น นี่ละที่ว่อาจุลศรัทธา เมื่อถึงขั้นตายตัวแล้วเอาอะไรมาถอนก็ไม่ขึ้น นี่ความเชื่อในธรรมหลักปัจจุบันคืออริยสัจ เป็นตายอะไรได้รู้จนชัดเจนแล้วเราจะเชื่ออะไรยิ่งกว่าเชื่ออันนี้ละมันก็ลงได้ซิ

นี่พูดถึงเรื่องความตาย ถ้ามันจะตายจริง ๆ คิดถึงเรื่องความตายมันเดือดร้อนอยู่แล้วให้รีบสร้างความดีนะ ไม่งั้นกิเลสตัวนี้แหละจะไปสังหารเราไปทำลายเรา ไปตามรังควานเรา บีบบังคับเรา เอาบุญเข้าไปแก้ เอาคุณงามความดีเข้าไปแก้ สร้างความดีให้หนาแน่นขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วความกลัวตายนี้จะเบาลง ๆ เบาจริง ๆ นะไม่ใช่พูดเล่น เวลาประจักษ์ในหัวใจแล้วจะไม่กลัวตาย ตายเมื่อไรก็ไปเถอะเป็นแต่เพียงว่าเราไม่ได้บุญมากกุศลมากให้สมภูมิของเราที่ต้องการสมความปรารถนาที่ต้องการเท่านั้น ถ้าเสียใจก็เสียใจเพียงเท่านี้ไม่เป็นความเสียหายเสียใจอย่างนี้

แต่เสียใจที่ว่าไม่ได้สร้างอะไรไว้เลยนี้เสียหายมาก ยิ่งเดือดร้อนมาก พอตายแล้วก็บึ้งลงเลย ผู้ที่ไม่เสียใจ เอ้า มาเมื่อไรพร้อมที่จะรับเรื่องความตาย เพราะทราบแล้วว่าเกิดกับตายเป็นคู่กันมาตั้งแต่วันเกิดแล้ว จะสงสัไปไหน จะดิ้นรนไปไหน ตายก็ตายที่นี้ เกิดก็เกิดที่ร่างกายนี้ ตายก็ตายที่นี้ รู้กันที่นี้ มันก็หายห่วง

นี่พูดถึงเรื่องความกลัวตายอย่าว่าแต่โลกเลย เราเองผู้สอนโลกอยู่เวลานี้เราก็ก้าวเหมือนกันกลัวตาย คือยังไม่อยากตาย จะว่ากลัวตายจริง ๆ มันก็ไม่กลัวนะ เป็นแต่เพียงยังไม่อยากตาย ให้มันได้อันนั้นเสียก่อนว่าจันเถอะ แล้วค่อยไปเมื่อไรก็ไปเถอะ แต่นี้มันยังไม่ได้ พอหลังจากนั้นแล้วมันไม่เห็นกลัวนี้ เอ้า พูดจริง ๆ กลัวก็ไม่กลัว กล้าก็ไม่กล้า อยู่ตามหลักธรรมชาติ เพราะฉะนั้นจึงกล้าสอนคนละซิ สอนออกมาจากหัวใจจริง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างถอดออกมาจากหัวใจมาสอน ใครจะเชื่อก็เชื่อไม่เชื่อก็สุดวิสัย พระพุทธเจ้าท่านโปรดสัตว์จะเรียกว่าสัตว์นี้โปรดไม่ได้แล้ว ไอ้เราก็เป็นสัตว์อยู่แล้วไม่ทราบว่าจะโปรดใครต่อใครได้หรือไม่ได้ก็สุดเท่านั้นกรรมของสัตว์เท่านั้นละ กรรมของเขากรรมของเรา

เอ้า หันหน้าไปไหว้พระ วันนี้เทศน์นานนะ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗
 ผ้าเหลือง-ความผ่องใสของสัตว์

ไปที่ไหนก็มีแต่คนให้ช่วยเหลือ หลวงตาเลยจะตาย ทางโน้นมาขอทางนี้มาขอ มันเหมือนสำนักงบประมาณนะวัดนี้นะ เหมือนสำนักงบประมาณดี ๆ นี่ ทางโน้นมาทางนี้มา วันนี้ก็เริ่มแล้วจ่ายไปให้แม่ลูก ๓ เห็นเขาออกทางหนังสือพิมพ์ว่ามีผู้มาช่วยสี่ร้อยห้าร้อยก็มี เขาออกหนังสือพิมพ์เมื่อ ๒ วัน คนหนึ่งว่าจะช่วยค่านมลูก ๖ เดือน หนังสือพิมพ์เขาบอกเราก็ส่งไปให้เลยเพื่อเป็นต้นทุนให้เขา วันนี้ก็จะจ่ายหลายแสนไม่ถึงล้าน เป็นค่าที่ดินบ้าง โรงพยาบาลบ้าง หลายแห่ง สัตว์พิการก็ไปพร้อมกันวันนี้ คนโน้นให้มาคนนี้ให้มารวมกันแล้วก็แยก ๆ รอบด้านเลย

เพราะวัดนี้ไม่เก็บ ไม่ให้เก็บ เก็บไปทำไม บิณฑบาตเมื่อเช้านี้ก็ ๓๐ บาทร กินให้ตายก็ตายนี่นะ จะเก็บไปหาอะไร พระไม่ใช่บวชมาสั่งสมบวชมาสละ พระเพศสละนะ เพศของพระเป็นเพศที่สละไม่ใช่เพศที่กอบโกยกวาดต้อน นี่จึงไม่ให้มี ได้ชูธนาครไฉนนะ คือเงินที่เราเจียดไว้มีนี่ ตรงไหนที่ตกลงยังงี้ ๆ แล้วเราเจียดไว้ ๆ พอทางนั้นมาปั๊บก็จ่ายทางนี้มาปั๊บก็จ่าย เงินจำนวนนี้มีเหลืออยู่บ้าง

เพราะฉะนั้นถึงชูทางธนาครไว้ บทเวลาหลวงตาตายแล้ว ว่าหลวงตานี้ว่าไม่สั่งสมเงินทำไมมีเงินอยู่เป็นล้าน ๆ นี่ละเงินที่วานี้คือจำเพาะนะ ที่ให้พอไม่พอ แต่จำเพาะงวดนะ หมายถึงว่าจำเพาะงวด งวดนั้นเท่านั้น ๆ จำเพาะงวด ๆ ไป หลายแห่งหลายหนเข้าไปมันก็รวมเป็นล้าน..เก็บไว้ เวลาหลวงตาตายแล้วไปโฆษณาว่าหลวงตามีเงินเป็นล้าน แต่เขาไม่รู้ความหมายของหลวงตาซิ เพราะเมื่อรับกันตรงไหนแล้วเราก็จีเอาไว้ ๆ มาเป็นงวด ๆ จ่ายแต่ละแห่ง ๆ ที่จรมานั้นมากนะ ส่วนจรมามีเท่าไรเหลือเท่าไรก็ให้ไป สำหรับที่เจียดไว้ไม่ให้แตะ พอเขามาเมื่อไรก็จ่ายให้ทันที ๆ เช่นอย่างรั้วหรือตึกใดที่สร้างไว้เป็นแห่ง ๆ นั้นละเรียกว่าเป็นงวด ๆ จ่ายไปเรื่อย ๆ

เมื่อวานไปวัด.....ไปดูรอบหมดเลย มี ๔ บริษัท กะว่าจะให้เสร็จในแล้งนี้ คิดว่าจะเสร็จ มันทำยากเหมือนกันนะ แล้วทำดีด้วยแน่นหนามั่นคงด้วย ๔ บริษัททำคนละมุม ๆ ทำไปต่อกัน อันนี้ก็เพิ่งจ่ายไป ๒ - ๓ งวดเท่านั้น คราวนี้จะจ่ายมากเพราะจะจ่ายพร้อมกัน ๔ บริษัทจะมาพร้อม ๆ กัน หมุกก็มี สัตว์ป่ามีเยอะนะอยู่ข้างใน ส่วนลิงค่างมีเยอะอยู่ในนั้น แต่เขาก็มีที่หากิน มันคงใหญ่อยู่ ในบริเวณวัดเป็นดงใหญ่ดงหนา ไปวันนั้นเราดูต้นไม้ผลไม้มีเยอะ เขาหากินตามนั้น ทางวัดก็ปลูกไว้บ้าง พวกกล้วย มะละกอ

บอกอย่าเอามาวัดป่าบ้านตาดนะ ทางโน้นมีพอกินแล้ว คือกระรอก กระแตเราพอกิน กระรอก กระแตก็ให้ทางนี้เลี้ยง ทางโน้นอย่าเอามาจะให้ไว้พวกลิง ค่าง สัตว์ต่าง ๆ มีเยอะ ไม่ให้เอามา ทางนี้มีพอกินไป กลัวจะขาดเขินทางโน้นนะ ไปไหนสงสารสัตว์ ยัวะเยี้ย ๆ อาศัยคนดูชินในวัดเรานี้ไก่ป่าแน่นเต็มไปหมด รอบวัดเต็มไปหมดทุกแห่งไม่มีว่างไก่ป่า ไม่ทราบว่่าก็พันตัวนะ เหมือนกันศาลาที่นี่ เต็มอยู่อย่างนี้ ที่ไหน ๆ ก็เหมือนกันหมดยัวะเยี้ย ๆ กลัวเป็นเครือ ๆ เลยนะเอาไปแขวนไว้ ๆ ทั่ววัด เอามาเป็นรถนี้ก็แจกไป รถหนึ่งดีไม่ดีไม่พอ สงสารสัตว์ ที่มากจริง ๆ ก็กระรอกกับไก่ป่า ไก่ป่าก็โปรยข้าวให้กินทุกเช้าทุกเย็น ตอนเช้าโปรยก่อนออกบิณฑบาต ตอนบ่ายสามโมงก็ไปโปรยให้อีก วันหนึ่งสองหน โปรยทั่ววัดนะ

ใครอยู่มุมไหนก็จัดให้เป็นหน้าที่ของผู้นั้น ๆ มันอาศัยเรา ไม่จั้นออกไปข้างนอกถูกเขาฆ่าตาย เตี้ยวนี่ไม่ออกนะ สัตว์เหล่านี้รู้ ปีก่อน ๆ นั้นมีออกไปบ้าง พอออกไปแล้วก็ตาย ๆ เตี้ยวนี่ไม่ออก มีเท่าไรก็แน่นอยู่ในวัดนี้เต็ม กลายเป็นไก่บ้านไปหมดแล้ว ไม่มีไก่ป่าเตี้ยวนี่มีแต่ไก่บ้านไม่กลัวคน ตัวสีดำ สีเทา สีขาว สีต่างอะไรมีหมด ผสมผสมกัน โธ่ ไก่นี้ก็ผสมกันเป็นเหมือนคนนะ เขาจับไก่บ้านเอามาโยนหน้าวัด ผสมแล้วเตี้ยวนี่แตกกระจายไปอยู่มุมโน้นก็มี มุมนี้ก็กลายเป็นไก่บ้านไปทั่วกันหมด แล้วเรื่องไม่กลัวคนก็เหมือนกันหมด ไปอยู่ไหนก็ไม่กลัว เข้าไปในป่าลึก ๆ ก็ไม่กลัว เห็นเราก็กินไม่สนใจนะ มันมากจริง ๆ ไก่ป่า ต่อไปมันจะมีแต่ในวัดนะข้างนอกไม่มี ป่าหมดสัตว์ก็หมด นี่เราจะเห็นได้ในวัด

แต่สัตว์ตัวใหญ่ ๆ เอามาเลี้ยงไม่ได้นะเป็นอันตราย ทำลายคน พวกหมู่นี้ก็ไม่ได้ อีเก้งตัวผู้ก็ไม่ได้ เวลาศึกคณองนี้ชีวิตคน ต้องระวัง อย่างวัดอาจารย์....เขาเอากวางมาเลี้ยงไว้ เราไปเจอเข้าก็สะดุดเลย โอ้ย ทำไมเอากวางตัวใหญ่ ๆ มาเลี้ยงไว้เตี้ยวนคนนะ มันตีคน ไม่ได้ นะ พอเราพูดจบคำ มันเคยชนคนมาหลายคนแล้ว ก็อย่างนั้นแล้ว สัตว์เหล่านี้ไม่ได้ชนะผูกโกรธด้วย พวกงูผูกโกรธเก่งนะ เตี้ยวนี่ดูไม่เอาไปเลี้ยงนะ ดูไม่มีหรือมีก็ไม่รู้ ไม่เห็นนะตอนไปงานศพอาจารย์....ไม่เห็นกวางสักตัวเดียว

พวกพระกรรมฐานชำนาญกับสัตว์ป่า พระกรรมฐานสมัยก่อนไม่ใช้สมัยทุกวันนี้ ทุกวันนี้ไม่มีสัตว์ป่า แต่ก่อนสัตว์ป่าเต็มอยู่ในดงในป่า เวลาพระไปอยู่ที่ไหนเขาจะมานะ มาล้อมรอบอยู่ตามนี้ คือเขาอาศัยพระ บริเวณที่พระอยู่คนไม่ค่อยเข้ามาทำลาย เขาก็อยู่แอบ ๆ อยู่ตามพระ พอพระไปแล้วแตกฮือหนีหมดเลย รู้...พวกนี้ พวกหมู พวกเก้ง ไก่ป่า ไก่ฟ้า สัตว์ชนิดไหนมันก็รู้

คือพวกนี้มันเคยบวชมาแล้ว มันเคยกับผ้าเหลืองมา เพราะเกิดตาย ๆ มานี้ก็ปักก็กลับแล้วนี่ เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติมา พบชาติถูกศาสนาที่พอได้บวช ที่นี้ผ้าเหลืองมันก็เลยฝังใจ สัตว์ สัตว์จำได้ ไปที่ไหนสัตว์ไม่ค่อยกลัว มีผ้าเหลืองแล้วมาแอบ เพราะศาสนานี้มีมาตั้งแต่มีมาเป็นระยะ ๆ ไม่เหมือนกับกิเลสที่มีอยู่เป็นพื้น โลกนี้มีอยู่เป็นพื้น โลกคือโลกของคนมี

กิเลสนั้นแหละ ธรรมคือธรรมชาติที่จะมาชำระกิเลสมีอยู่เป็นดั้งเดิม แต่อาศัยผู้ที่รู้ฟื้นขึ้นมา มาใช้ประโยชน์ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละครั้งก็นำธรรมมาประกาศสอนโลก ชะล้างเป็นพัก ๆ ๆ ไป สันติศาสนาขององค์นี้แล้วองค์นั้นก็มาต่อ ช่วงนั้นแหละช่วงไม่มีศาสนาช่วงที่โลกร้อนที่สุด ร้อนมากตอนนั้นละ พอมีศาสนาก็มีน้ำดับไฟ ถ้าไม่มีศาสนาก็มีแต่ไฟล้วน ๆ ไม่มีน้ำดับ... ร้อนมาก

พวกเราที่มีศาสนาอยู่แต่ไม่เอาเข้ามาในใจนั้นขี้มันจึงร้อนชิ ศาสนามีอยู่แต่ไม่นำศาสนาเข้ามาขโลมใจ ไม่เอามาเป็นน้ำดับไฟที่ใจ ใจก็ร้อน ผลที่สุดเดินจงกรมอยู่มันก็ร้อนอยู่ทาง จงกรม จิตมันไม่อยู่เฉย ๆ นี่ มันเถลไถล ๆ อยู่อย่างนั้นตลอดนะจิตนี้ ชั้น ๕ ของคนมีกิเลส มันเป็นเครื่องมือของกิเลส ชั้น ๕ ของคนไม่มีกิเลสเป็นเครื่องมือของธรรมไป ธรรมท่านไม่ ยึด ใช้แล้วทิ้งไว้ ๆ เวลาคิดปรุงอะไรก็ไม่มีการมาเป็นเจ้าของมารับช่วงไป ให้เป็นเหตุเป็น ปัจจัยสืบเนื่องกันไปเหมือนกิเลสเป็นเจ้าของ กิเลสเป็นเจ้าของคิดขึ้นในแง่ใดมุมใดมันจะรับ ช่วงไปเลย คิดก็กิเลสหนุนออกมาให้คิด คิดออกไปแล้วก็กิเลสดึงออกไปลากออกไป ไปใช้ทาง ของกิเลสนั้นแหละ

ชั้น ๕ เป็นเครื่องมือของกิเลสโดยตรง พอกิเลสสิ้นไปแล้วมีแต่ชั้น ๕ ล้วน ๆ เรียกว่า ชั้น ๕ ล้วน ๆ ไม่มีกิเลส เพราะชั้นเองไม่ใช่กิเลสสินะ ตัวหนึ่งต่างหากที่มาใช้ชั้นนี้ ตัวนั้น แหละเป็นกิเลส ที่นี้พอกิเลสสิ้นไปแล้วชั้นก็ก็เป็นชั้น ๕ ล้วน ๆ มันคิดก็ตึกตึก ๆ ธรรมดา จะนำ ไปใช้ทางไหนก็ใช้เสีย ไม่ใช่มันก็คิดของมันอยู่อย่างนั้น คิดแต่ไม่มีผู้รับช่วงมันก็เกิดแล้วดับ ๆ ถ้ามีผู้รับช่วง เช่นอย่างกิเลสเป็นเจ้าของมันก็ดึงไปเลย เอาไปใช้งานใช้การไม่มีสิ้นสุด ๕ ทวีป ไม่นับละ ถ้าไม่มีแล้วมันก็เกิดดับ ๆ มีเท่านั้น ถึงวาระมันแล้วก็ดับหมดไม่มีเหลือชั้น ๕

เรียนให้มันรู้ทางใจชิ รู้ทางใจแล้วไม่ต้องไปถามพระพุทธเจ้า เพราะธรรมชาติอันเดียว กัน รู้แบบเดียวกัน เห็นแบบเดียวกัน ถามกันทำไม ไม่ถาม พระพุทธเจ้าประทับอยู่ตรงหน้าก็ ไม่ถาม ไม่ทูลถามท่าน ถามอะไรของอันเดียวกัน พอมองเห็นปั๊บก็รู้แล้ว ๆ เหมือนกัน

มันมีตั้งแต่ต้นบถเฉย ๆ พวกเรา ไม่ได้ปฏิบัติศาสนาพอจะนำมาเป็นประโยชน์แก่ตัว เองบ้างชีโลกถึงได้ร้อน ถ้ามีภาคปฏิบัติอยู่โลกก็มีความชุ่มเย็นพอประมาณ ครอบครวัผัวเมีย อยู่ด้วยกันเป็นสุขไม่ทะเลาะเบาะแว้งซึ่งกันและกัน ไม่ระส่ำระสายเกิดความวุ่นวุ่นวายภายใน ครอบครวั อันนี้มีแต่กิเลสนะเข้าทำลายที่วุ่น เรื่องผัวเมียทะเลาะกันนี้กิเลสเข้าไปยุแหยให้ ทะเลาะกัน ลูกเล็กเด็กแดงก็เป็นไปตาม ๆ กัน มีแต่กิเลสเข้าไปตี เราไม่รู้มันชิ รู้แต่ว่าคนนั้น ผิดคนนี้ผิด มีแต่คนอื่นผิดหมด สามิว่าภรรยาว่าภรรยาผิด ภรรยาว่าให้สามิบ้างว่าสามินี้ผิด ตัวถูกทั้งนั้นแล้วก็ทะเลาะกัน กิเลสเข้าไปยุแหย่อยู่นั้นไม่เห็นไม่รู้ ตัวยุแหย่อยู่ข้างใน นี่ชิ พระพุทธเจ้าท่านรู้ สาเหตุที่จะทำให้เกิดทะเลาะเบาะแว้งกันคืออะไร ท่านรู้ นั่นละท่านรู้ต้นเหตุ ๆ เพราะฉะนั้นท่านถึงดับได้ชิ รู้แต่ผลไม่รู้เหตุดับไม่ได้นะ ต้องรู้เหตุด้วย

อะไรมาก็ไม่มีประมาณถ้ากิเลสเอามาใช้ กิเลสเป็นผู้บงการ กิริยาอาการของเรามีแต่กิเลสเป็นกงจักรหมุนตัวอยู่รอบด้านรอบตัวของเรา มีแต่กิเลสออกทำงาน แสบออกก็ออกแล้ว กิเลสออก ๆ เราไม่เห็นไม่รู้ ธรรมะออกไม่ได้ เมื่อยังไม่มีการออกไม่ได้ มีแต่กิเลสออกทำงาน ๆ เพราะฉะนั้นถึงได้สั่งสมตัวของมันให้เป็นภพเป็นชาติในสัตว์แต่ละราย ๆ เป็นกับเป็นกลับ เพราะมันต่อภพต่อชาติยืดยาวไปเรื่อย ๆ ไม่ได้ย่นภพชาติเข้ามาด้วยการทำความดีด้วยธรรม ย่นภพชาติเข้ามานี้ก็เพราะธรรมเท่านั้น กิเลสไม่ย่น กิเลสยึดธรรมย่น ย่นเข้ามาตัดเข้ามาทอนเข้ามาเรื่อย หดเข้ามา ๆ จนกระทั่งถึงจุดกลางก็ก ๆ ดับตรงนั้น ดับแล้วไม่มีเงื่อนต่อ ถ้าเป็นน้ำก็เป็นเหมือนเกาะอยู่ในกลางมหาสมุทร นอกนั้นก็มหาสมุทรนิมิตหานิยม อันนี้เป็นวิมุตติ อยู่ตรงกลางนั้น เหมือนนี้เป็นเกาะ นี่ละจุดเย็นอยู่จุดนี้นอกนั้นร้อนหมด

ท่านจึงสอนให้สร้างความดี ความดีนั้นแหละจะเป็นเครื่องตัดทอน ตัดภพตัดชาติตัดความทุกข์ความทรมานให้หดเข้ามาให้เบาเข้ามา ย่นเข้ามา ๆ เรื่อยด้วยอำนาจความดี ศาสนามีมาแต่ละครั้ง ๆ นี้โลกได้พ้นไป และได้บรรเทาความทุกข์เพราะศาสนา มาในยุคเดียวนี้ก็มิ ศาสนาพระพุทธเจ้าของเราที่ยังพอมีเกาะมีดอนบ้าง ไม่มีแต่เมืองไทยนะเมืองอื่นเขาก็มีศาสนาพุทธ เขาก็นับถือเหมือนกัน มีอยู่ นิสสัยของคนยังพอมีธรรมอยู่แล้วถึงไม่มีศาสนาก็มีศาสนาในหลักธรรมชาติของตัวเอง ไม่จำเป็นจะต้อง พุทธ ธรรม สงฆ์ ธรรม คจฺฉามิ ถึงจะเป็นศาสนานะอะไรผิดอะไรถูกอะไรดีอะไรชั่ว ระลึกถึงความเป็นความตายความได้ความเสีย เหล่านี้เป็นเรื่องธรรมทั้งนั้น นี่เป็นธรรม ๆ คนเราย่อมสร้างความดีได้ด้วยอย่างนั้น นั่นละเป็นศาสนาอยู่ในหลักธรรมชาติ

คือศาสนาเองเป็นหลักธรรมชาตินะไม่ได้เสกสรร คำว่าศาสนาเรามาตั้งเฉย ๆ เป็นหลักธรรมชาติ เอาออกมาจากหลักธรรมชาติเหมือนกับกิเลสเป็นหลักธรรมชาติ นี่เกิดมาพบพุทธศาสนาแล้วไม่ได้นำศาสนามาทำประโยชน์แก่ตนมันก็เกินไปมนุษย์เรา ตายก็ตายไปเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ เวลาเกิดมาจากท้องแม่ก็มีธรรมชาติดูแลนั้น ไม่มีเครื่องอะไร ๆ ครั้นต่อมาก็มาส่งเสริมกันใส่เสื้อนุ่งผ้า สร้างบ้านสร้างเรือน หารถยนต์รถมอเตอร์ไซด์ พอเกิดมาละนะขี่ปรี๊ด ๆ เป็นบ้าเลย รถมอเตอร์ไซด์นี้เสริมคนให้เป็นบ้าได้มากนะ นี่เวลาเกิดมาแล้วมันมีอย่างนั้น ที่นี้พอตายไปอีกก็ทั้งอีกแหละ เหล่านี้ไม่มีเหลือเลย แม้แต่กระดูกเจ้าของก็ทิ้งไปหาใหม่ นั่นซิหาใหม่เอาอะไรไปหาที่นี้ถ้าความดีไม่มี มันจะจนตรอกตรงนั้นซิ ท่านจึงสอนให้สร้างความดี รถคันนี้มันชำรุดมันเสียแล้วหาคันใหม่ มีเงินก็หาได้นี่ เอาสวียิ่งกว่าคันเก่าก็ได้ ภพชาติของเราภพชาติที่ดีเยี่ยมกว่าที่เป็นอยู่นี้ก็ได้ ถ้ามีความดีแล้วได้หมด ถ้าไม่มีแล้วก็จม

อำนาจของกิเลสนี้หนาจริง ๆ นะ มันไม่ให้รู้ได้เลยนี่ซิที่น่าอ่อนใจระอาใจนะ ดังพระพุทธเจ้าท่านทรงทำความขวนขวายน้อย คือมองดูมันมืดตื้อไปหมดโลก โพล้ขึ้นได้องค์เดียวคือพระพุทธเจ้า แล้วมองดูมันมืดตื้อไปหมดทั่วโลกดินแดน สามโลกธาตุนี้เป็นโลกที่มีมืดมิดปิด

ทวาร ยิบ ๆ แยิบ ๆ แต่ผู้มีอุปนิสัยบ้าง นั้นละมาสอนพวกนั้นแหละพวกผู้มีอุปนิสัย แล้วก็ผ่านไป ๆ นั้นละมีเวลาทำความดีคนเราสัตว์เรา ค่อยสืบค่อยต่อกันไปพอเป็นอุปนิสัยได้ พระพุทธเจ้าองค์นี้มาตรัสรู้ก็มีส่วนมีผลดีมาค้นไปเรื่อย ๆ หลายครั้งหลายหนก็สูงขึ้น ๆ ผ่านไปได้ ถ้าไม่มีธรรมนี้หมดเลยนะ มีธรรมเท่านั้นแก้กิเลส มีน้ำที่สะอาดเท่านั้นแก้สิ่งที่สกปรก ชะล้างสิ่งที่สกปรกได้มีน้ำที่สะอาด ธรรมเป็นเหมือนน้ำที่สะอาด

สำคัญที่ทำอะไรกิเลสไม่ให้เชื่อนั้นชี่ กิเลสเป็นพื้นเพอยู่ดั้งเดิมของมันแล้วนะ อะไร ๆ มันต้องเป็นใหญ่ ต้องตรวจตราพาชู้ดูเสียก่อน จะให้ทำอะไรกิเลสต้องมาตรวจตราพาชู้ดูเสียก่อน ถ้ามันไม่ยอมแล้วก็ทำไม่ได้นะ กิเลสไม่ยอมทำไม่ได้ กิเลสเป็นใหญ่ - ใหญ่อย่างนั้นละ ดูหัวใจเจ้าของอย่าดูที่อื่น แม้แต่ตั้งหน้ามาภาวนายังมาหลบครอก ๆ อยู่ข้าง ๆ หมอน ล้มลงหมอนไม่ได้นั่งภาวนานี้ก็หลบครอก ๆ เห็นไหมกิเลสมันกล่อม คือมันไม่ให้ภาวนามันให้นอน กิเลสบังคับให้นอน ไม่นอนนั่งหลับก็ได้เป็นอย่างนั้นนะ ไม่นอนไม่เป็นไรนั่งหลับก็ได้ ขอให้มันเป็นทางของกิเลสแล้วใช้ได้ ๆ เอา หลับเลยครอก ๆ ๆ พอตื่นขึ้นมาผวาถึงผี ภูจะมาตรงนั้นผีจะมาตรงนี้ มันหลอกไปอีกแบบหนึ่งนะ ภูจะมาตรงนั้นผีจะมาตรงนี้ ตะขาบจะมาตรงนั้นตรงนี้ ผลที่สุดไปไว้เรื่องกับผี นั้นมันหลอก โธ มันหนาจริง ๆ นี่

นี่บรรยายย่อ ๆ เพียงเอกเทศนะ ถ้าจะเอาเรื่องของมันมาพูดนี่ พูดถึงวันตายไม่จบ พูดตั้งแต่บัดนี้ไม่ให้อจบ พูดไม่ให้หยุดปากเลยนะจนกระทั่งถึงตายไม่จบ พรรณนาเรื่องความสลับซับซ้อนความหนาแน่นของกิเลสที่มันผูกมัดหัวใจสัตว์นี้เป็นขนาดนั้น พระพุทธเจ้าสั่งสอนสัตว์โลก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นธ ถ้าจะพูดธรรมดาเราก็อัปะตีวันิดหนึ่ง เรื่องความเป็นของสัตว์โลกนั้นมากขนาดไหน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นธไม่ทันกับสัตว์โลก ไม่ทันกับกิเลส กิเลสขนาดไหนธรรมะต้องขนาดนั้น ทุกกันเลย ๆ นี่เวลาท่านมาสอนนี้ท่านยกมาเป็นเอกเทศพอจะยึดได้ปฏิบัติได้ มากกว่านั้นเหลือเฟือแล้วจะทอดถอนใจทำไม่ได้ จึงออกมาให้พอประมาณ เช่น มรรค ๘ อริยสัจสมบูรณ์แล้ว เอาจุดสำคัญมาให้ ธรรมดालะมากธรรมะ

พระพุทธเจ้าเทศน์ตั้งแต่วันตรัสรู้จนกระทั่งนิพพานยังไม่จบ พรรณนาตามเรื่องความเป็นความมีของกิเลสสลับซับซ้อนที่หับที่ขันไม่จบ แต่ท่านก็เฟ้นเอาพอประมาณ ๆ สัตว์โลกก็เหมือนกัน มันปิดอยู่ที่หัวใจที่ไหนไม่ปิด ดินฟ้าอากาศก็เป็นดินฟ้าอากาศกิเลสไม่ไปอยู่ อยู่ตามแถวนั้น มันอยู่ที่ใจ มันปิดอยู่ที่ใจไม่ให้เห็น เออะอะมันครอบอยู่ที่ใจ ๆ ที่นี้เวลากิเลสค่อยจางไป ๆ ใจก็ค่อยมองเห็นนั่นเห็นนี่ ถ้าเป็นตา-ตามืดก็กลายเป็นตาฝ้าตาฟางพอมองเห็นมัว ๆ ต่อไปก็ค่อยสว่างขึ้นเรื่อย ๆ สว่างจำพอกิเลสหมด เมฆหมอกหมดพระอาทิตย์ก็จ้าฉันใจ เมฆหมอกคือกิเลสนี้หมดจากใจก็จ้าเหมือนกัน ที่นี้เมื่อกิเลสไม่มีมาปิดมาบังแล้วก็เห็นหมดละ ชี่ รู้ละชี่ที่นี้ กิเลสอย่างเดียวเท่านั้นปิดไม่ให้เห็นไม่ให้รู้ ไม่ให้เชื่อความจริงทั้งหลาย ความจอมปลอมละเชื่อเร็ว

เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้นละ

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ธรรมปราบโรคระบาด

วัดเป็นหัวใจของชาวบ้าน ที่ไหนไม่มีวัดเหี่ยวแห้งยุบยอบ.ไม่ดี เราเป็นชาวพุทธมีหลักใจคือ พุทธ ธัมโม สังโฆ ศาสนาเป็นหลักใจ นอกจากนั้นเอาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไม่ได้ มีแต่สิ่งจะพังทั้งนั้นแหละ ทั่วโลกนี้พังหมด เราก็อ้างเขาก็อ้าง ทุกสิ่งทุกอย่างพังทั้งนั้น ที่ไม่พังก็คือจิตใจกับความดี มีหลักมีเกณฑ์มีเหตุมีผลอันนี้ไม่พัง เพราะฉะนั้นคำว่าหลักใจหรือเหตุผลนี้จึงขึ้นอยู่กับศาสนา เฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาเป็นศาสนาเอก ให้ถือเป็นหลักใจตายใจได้ ที่ไหนจึงต้องมีวัดมีวาประเทศไทยเรา

ไปสร้างบ้านที่ไหนไม่มีวัดมีวานี้เหี่ยวแห้ง เหมือนบ้านไม่มีโครงเหล็กนั้นแหละ ไม่มีหลักฐานมั่นคงยืนยันทันทีแล้วบ้านนั้นพังง่าย ๆ บ้านใหญ่บ้านน้อยเมืองไหนอะไรก็ตาม ถ้าไม่มีวัดไม่มีหลักใจเหลวทั้งนั้นแหละ เราอย่าเอาบ้านใหญ่บ้านโตว่าเจริญนะ มันไม่ได้เจริญทางด้านจิตใจ มันเหลวแหลกทางด้านจิตใจ นั่นแหละ ที่ไหนมีความสงบร่มเย็นด้วยศีลด้วยธรรม ที่นั่นมันคง มีน้อยก็เป็นกำลังอันดี เพราะฉะนั้นเมืองไทยเราจึงต้องมีวัดวาอารามอยู่ทุกแห่งทุกหน

ยังมีพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ประชาชนญาติโยมด้วยแล้ว ก็ยังมีความร่มเย็นมาก เป็นที่ฝากเป็นฝากตายของประชาชนได้เป็นอย่างดี ถ้าที่ไหนปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนวแล้วใช้ไม่ได้ พระก็เลยเป็นผีไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้ วัดวาอารามแทนที่จะเป็นโรงอบรมแห่งความสงบ กลายเป็นโรงมั่วสุมไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้ เดียวนี้เมืองไทยเรามากเป็นอย่างนั้น ทั้งเขาทั้งเราพอ ๆ กัน วัดก็มีสักแต่ว่าวัดเท่านั้นแหละ ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยไม่ค่อยมี มีแต่ปฏิบัติตามกิเลส ให้กิเลสลากไป ๆ นั่นแหละ ทางบ้านก็ถูกลากไปแบบหนึ่ง ทางวัดก็ถูกลากไปแบบหนึ่ง กิเลสลากได้ทั้งนั้นมันไม่กลัว กลัวแต่ธรรม ใครไม่มีธรรมแล้วกิเลสลากได้ทั้งนั้น ฉะนั้นขอให้ทุกท่านมีธรรมในใจ

จะทำอะไรจะไปที่ไหน จับบ่ายใช้สอยทุกสิ่งทุกอย่างให้มีหลักมีเกณฑ์มีเหตุมีผลเป็นเครื่องประกันตัวเอง เพราะเรานี้เป็นหลัก สมบัติทุกอย่างอยู่กับเราทั้งหมด ถ้าใจไม่ดีเสียอย่างเดียวเท่านั้น นอกนั้นเหลวแหลกใช้ไม่ได้เลย หลักใจจึงเป็นของสำคัญ หลักใจก็คือหลักธรรม ออกมาจากหลักธรรมมาเป็นหลักใจ แล้วปฏิบัติตามนั้นความร่มเย็นเป็นสุขก็มี บ้านน้อยเมืองใหญ่ถ้าที่ไหนมีศีลมีธรรมที่นั่นสงบร่มเย็นดี

พูดอันนี้ก็ทำให้ระลึกถึงปีศาจ มันเอาจริง ๆ นะปีศาจนี้ เอาจนคนแตกบ้านได้จริง ๆ โรคปีศาจ บ้านใหญ่ ๆ หลังคาเป็นร้อย ๆ นี่แตกบ้านเลย เข้าอยู่ในป่าใน.อู๊ย ทุกแห่งเข้าได้หมด คนหนีตายนี้ไปได้หมดนะ ไม่ว่าพุ่มไม่ว่าที่ไหนหาที่หลบที่ซ่อนยิ่งกว่าสัตว์นะ เวลาคน

กลัวตายนี้กลัวมากกว่าสัตว์ แรกบ้านแตกเมือง ตายวันละ ๑๔-๑๕-๑๖ ศพ บ้านเดียวแหละ แล้วจะเอาอะไรมาเหลือละ วันหนึ่งตายอย่างน้อย ๘ ศพ นอกจากนั้น ๑๔-๑๕ ศพ ๆ หลังไหลไปเราก็ดิ้นผ่านไปตรงนั้นนะ เขาบอกว่าทำไมจะไปที่นั่น นั่นป่าช้าผีตายนี้ป่าช้าคนเป็นจะเป็นอะไรไป

เราผ่านไปตรงนั้นแหละ โห เขาสยดสยองกันทั้งบ้านทั้งเมือง เราไปกับโยมสองคน ไปเราไม่พากลัวไม่ต้องกลัว ไปเลยความตายมันอยู่กับเราไม่ได้อยู่กับที่นั่นที่นี้แหละ อยู่กับเรา ถ้าเรายังมีลมหายใจไม่ตาย ไปเลยผ่านไปนี่ นี่ละมันได้มองเห็นชัดเจน เห็นจริง ๆ ประจักษ์ตา ก่อไฟไว้ให้กันนะ ผู้ตายเผากองไฟก็มี ผู้ครางอื้อ ๆ อา ๆ อยู่ตามกองฟืนกองไฟ พวกนั้นแตกหนีเข้าป่าเข้ารกหมดเลย บ้านไม่มีคนเป็นบ้านร้าง แล้วก็แตกไปหาที่เราอยู่ เราปลุกกระท่อมไว้เล็ก ๆ ไปอยู่กับบ้านน้อย ๙ หลังคาเรือน นี่ก็แปลกอยู่ณะธรรมของพระพุทธเจ้านี้ เห็นประจักษ์ ไม่ใช่owodธรรมไม่ใช่owodตัวเอง เอาความจริงมาพูด นี่เราเห็นด้วยตา ไปก็ผ่านไปได้สบายไม่เป็นอะไรเลย คนก็รุมไปถาม เป็นยังงีท่านสบายดีอยู่หรือ จะเป็นอะไรไป

ตอนเช้าเขาไปหาเราที่ที่พัก เป็นยังงีท่านสบายดีอยู่หรือ คือไปผ่านแดนมรสุมแห่งความตายว้างนั้นเถอะ โรคฝีดาษ ผ่านไปจริง ๆ นี่ เขากลับกันทั้งบ้านพากันแตกหนี เรายังผ่านเข้าไปได้สบาย ไปไม่เป็นไรลมหายใจมีอยู่ ก็บอกสองคนนั้นให้ไปก่อน เราเดินตามหลัง บอกขนาดนั้นนะ เพราะเขาเอาเราเป็นหัวใจนี่สองคนนั้น ไปอำเภอสว่างกลับมา..เดิน มันไม่มีรถแหละแต่ก่อน มาที่ผ่านเข้าไปในบ้านนั้นแหละ โอ้ย อยู่สองฟากทางเต็มไปหมด ก่อไฟให้ คนตายเผากองไฟก็มี คนครางอื้อ ๆ อา ๆ อยู่ข้างกองไฟกองฟืนอยู่ที่ไหนเต็มไปหมด นำทุเรศนะ เราก็ดูสนุกดู แต่เราจะว่าowodอาจหาญหรือว่าowodก็ไม่owod แต่ไม่กลัวก็บอกไม่กลัว เดินดูสนุกดูจริง ๆ นี่นะถ้าว่าสนุกนะ

ดูสองฟากทางที่ไปนี้ โถ มองดูบ้านไม่มีคนเลยแตกหนีหมดแล้ว หลังคาเรือนเป็นร้อย ๆ นะแตกหนีหมด เข้าอยู่ตามป่าตามพุ่มไม้ตามที่ไหน ๆ ก่อไฟก่อผาที่ไหนไปอยู่หมดนั้นแหละ แลวนั้นไม่มีที่อยู่มีแต่ทุ่ง มีแต่กอไผ่ป่าไผ่ ไปพักอยู่นั้น มองไปที่ไหนเห็นแต่ควันไฟ เขาไปอยู่ที่ไหนเขาก็ก่อไฟขึ้นที่นั่น เราก้ไปวัด ตอนเช้าเขารุมไปถาม เป็นยังงีท่านผ่านมานที่นั่น ท่านสบายดีอยู่หรือ เตียวนี้ท่านเป็นอะไรไหม จะเป็นอะไร ไปหาอะไรมาให้เรากินเรากำลังหิวข้าว เรว่าอย่างนี้ กำลังจะฉันทังหันเขาไปจันทันด้วย หาอะไรมาให้เรากำลังหิวข้าว อย่ามาถามเรื่องความเป็นความตาย

จากนั้นมาพวกนั้นรุมเข้ามานะ พวกที่ไม่ตายรุมเข้ามาบ้านน้อยนั้นนะ เต็มอยู่แถวนั้นอีกแหละ นี่ก็เป็นภาระหนักมากอยู่ รุมเข้ามาอยู่บ้านน้อย อยู่ตามร่มไม้ร่มอะไรบ้านน้อยที่เราอยู่นั้นนะ ก็เดชะนะไม่เป็นอะไรสักคนเดียว ผู้ที่เป็นวิงเข้ามาหักหาย มันดลบันดาลอะไรนะธรรมพระพุทธเจ้า ผู้เป็นฝีดาษก็เข้ามาบ้านน้อยนั้น ๒ ราย เขาไม่ให้เข้ามามันยังโดดเข้ามาได้นะ เขา

ดันไว้หมดไม่ให้เข้าพวกผีดาษนะ ใครเป็นแล้วเขาห้ามไม่ให้เข้าเป็นเด็ดขาดเลย นี่มันยังรอดเข้ามาได้ มาอยู่นั้นก็จะทำยังไง ให้อยู่นั้นจะเป็นอะไรไป ทำกระต๊อบให้เขาอยู่เสีย เขาก็ไปทำกระต๊อบเล็ก ๆ ไว้ให้ไปอยู่ในนั้น ไม่ให้ออกเที่ยวคนนี่ พวกคนเหล่านั้นล่อมอยู่แหละ คนนั้นอยู่ที่นั่น ก็เดชะนะไม่เป็นอะไรเลย สองคนนี้หายไม่ตายนะ แล้วพวกนั้นก็ไม่เป็นอะไร

ทีนี้ตอนจะจากเขาละชิ โอ้ย นำทุเรศเอาจริง ๆ นะ ถึงเวลาเราจะเข้าป่าไปทางภูสิงห์ภูวัว ไปเที่ยวป่าทางโน้นแหละ เราไปคนเดียวนี้ ไปนี้ร้องห่มร้องไห้กันเหมือนเด็กนะ จะมีพื้งที่ไหนท่านไปแล้วก็หมดที่พื้งเสียแล้ว ไม่หมด เอาพุทโธไว้ละ ให้จับพุทโธไว้ นื่องค์ศาสดาอยู่ในหัวใจแล้วไม่เป็นไรไม่ต้องกลัว นี่เราไปเราก็ไปกับพุทโธ เราก็บอกอย่างนี้ นี่พวกนี้อยู่กับพุทโธนะ ให้อยู่กับพุทโธ ไม่เป็นอะไรนะ จนหายเจ็บไปถึงเดือนมิถุนายน บทเวลาเราย้อนกลับมาเราถามเป็นยังงัยทางนี้ สบายดีอยู่ไม่เป็นอะไร ตั้งแต่นั้นมาสบายหมด บ้านน้อยไม่เป็นไรสักคนเดียวนะ คนเดียวก็ไม่มีบ้านน้อย แต่มันไกลกับบ้านใหญ่ คนมารุม นี่ละอำนาจธรรมพระพุทเจ้าไม่ใช่เล่น ๆ นะ

แล้วบอกยังงัยได้หมดคนกลัวตาย บอกอย่าให้ส่งเสียงอีกทีกทริกโครม อย่าเอิกเกริกเฮฮา เวลากลางคํากลางคืนให้สวดมนต์ไหว้พระ แล้วพากันอยู่ด้วยความสงบ บอกอย่างนั้นปฏิบัติตามนั้นอย่างเคร่งครัดเลยนะคนกลัวตาย ปฏิบัติตามเราสั่งเพราะเราสั่งด้วยความถูกต้องนี้ ผิดเพี้ยนไปไม่ได้ละ บอกจำให้ต๊ะนะ พอว่าอย่างนั้นก็สอนเลย

นี่พูดถึงเรื่องความกลัวตายของคน เรื่องพังทลาย บ้านใหญ่ขนาดไหนก็ตามถ้าไฟเผาเข้าไปแล้วมันแตกทลายเหมือนกัน นี่ผีดาษ ผีดาษกิเลสตัณหาที่ระวังนะมันอยู่ทุกแห่งทุกหนระบาดสาตกระจายไปทั่วโลกดินแดน ถ้าเราไม่ระมัดระวังเอาธรรมเข้าไปปราบมันเป็นน้ำดับไฟแล้วยังงัยก็ฉิบหาย บ้านใหญ่เมืองโตขนาดไหนไม่มีความหมายแหละ มีความหมายอยู่กับธรรม ที่มีศีลมีธรรม อยู่ด้วยกันเป็นความสงบร่มเย็น ถ้าไม่มีศีลมีธรรมอยู่ด้วยกันแล้วกัดกันฉีกกันยิ่งกว่าสุนัขจะว่าไง นี่ก็ให้มีศีลมีธรรม

ระวังนะโรคระบาดอยู่ภายใน ราคะตัณหาเป็นโรคระบาดอันใหญ่โตมาก เวลาที่กำลังสาตกระจายไปทั่วบ้านทั่วเมือง ไม่ว่าลูกเล็กเด็กแดงฉิบหายไปตาม ๆ กันหมด โรคระบาดอันนี้รุนแรงมากนะให้พากันระมัดระวัง ให้มีขอบมีเขตมีเหตุมีผลบังคับเอาไว้ มันจะเป็นอะไรไป มันจะดินจะตืดไปไหน เอ้า ฟาดมันลงไป ไม่พามันเที่ยวมันเที่ยวได้หรือ ไม่พามันเตร็ดเตร่หรือไม่พาไปที่ไหนมันไม่ไปแหละ อยู่กับเรา กิเลสมีขนาดไหนเราไม่พาไปไม่ไป เอาธรรมยับยั้งเอาไว้ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี อย่าเอิกเกริกเฮฮา อย่ารื่นเริงบันเทิงจนลืมน้อมลิ้มตัวฉิบหายวายปวงไปเพราะสิ่งเหล่านี้มีมากมายนะเวลานี้ ให้พากันระมัดระวัง ไปที่ไหนให้มีพุทโธ ๆ อยู่ภายในใจ มีความตายระลึกไว้ภายในใจ คนเรามีความรู้ตัวอยู่เรื่อย ๆ ไม่ลืมตัวง่าย ๆ มีพุทโธก็ไม่ลืมตัว มีระลึกความตายใส่ตัวเองก็ไม่ลืมตัว ให้มีความรู้สึกตัวรู้จักบุญรู้จักบาป ถ้าไม่

มีอันนี้ไปใหญ่ นะ ก็เลสมันลากไปหมดนั่นแหละ พากันจำเอานะ
วันนี้พูดเท่านั้นละ เหนื่อย

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

วัด...ที่ฟังที่ร่มเย็นทางใจ

ต้องได้เทศน์ทุกเช้า ๆ ไม่มีเว้น เรานะเหนื่อย กลางวิกาลวันยังมีอีกนะ กลางวิกาลวันมาเรื่อย ๆ จนเย็น พอค่ำแล้วปิดฉากไม่รับแขก ใครมาจากไหนก็ไม่รับ ๕ โมงครึ่งไปแล้ว ตั้งแต่ ๕ โมงยังมีรับอยู่บ้าง ทั้งรับทั้งชูละประมาณ ๕ โมงกว่า เพราะทุกวันนี้ ๕ โมงมันค่านี้นะไม่เหมือนแต่ก่อน เดือนมีนา เมษา กลางวันมาก เดือนเหล่านี้กลางวันน้อย พอ ๕ โมงนี้ค่ำแล้วซักจะไม่รับแขกแล้ว ๕ โมง ใครมามากมาน้อยเท่าไรก็ไม่รับ รักษากฎระเบียบของวัดของธรรมวินัยไว้ เอาตามโลกนั้นหาประมาณไม่ได้นะ ฟังแต่ว่าโลก โลกก็คือโลกเล็ก โลเลหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้

ธรรมต้องมีหลักมีเกณฑ์ ให้ความร่มเย็นแก่โลกคือธรรม โลกต้องอาศัยธรรม ดังที่พูดเมื่อวานนี้มีบ้านที่ไหนไม่มีวัด...โคกเศร้าเหงาหงอย ถ้ามีวัดก็พอเป็นที่ฟังที่ร่มเย็นทางใจ อย่างเขาไล่พระออกจากป่า เขามาฟ้องเราเขาจะให้เราไปไล่พระออกจากป่า นายใหญ่ ๆ เสียด้วยนะมานี้ สามนายสี่นาย พันโทพันเอกมา ที่แรกเขาไปหาท่านเจ้าคุณก่อน ท่านเจ้าคุณท่านทั้งหลายเราละซี ให้ไปไล่พระออกจากป่า ทั้งมาหาเราว่าท่านอาจารย์มหาบัวไม่ให้หนี เขาก็ตามเข้ามาละซี ก็ดีเขาตามเข้ามาหาต้นตอที่ดี ไม่งั้นเรื่องมันจะยืดเยื้อไปนานนะ ดีไม่ดีอาจถูกไล่จริง ๆ ก็ได้ มาหาเราเขาก็ไล่เบียดเข้ามา

ได้ทราบที่ท่านไม่ให้พระที่อยู่ที่นี่หนีไปไหน ใครมาบอกอย่างนั้นละ ท่านเจ้าคุณธรรม.. วัดนั้น...ว่าท่านอาจารย์มหาบัวไม่ให้หนี จากนั้นมาต่างคนก็ต่างไล่เบียดกัน แล้วเหตุที่จะไล่พระเป็นยังไง พระไปฉกฉกปล้นขโมยอะไรของใครบ้าง ทำความเสียหายยังงี้ถึงต้องไล่พระออกจากป่า เขาว่าพระทำลายป่า ท่านทำยังไงท่านทำลายป่า ท่านไปเลื่อยไม้ว่างั้น เลื่อยไม้มาทำอะไร เอามาทำวัด โห วัดเป็นหัวใจของแผ่นดินหัวใจของประเทศไทยชาวพุทธเรา ที่ไหนไม่มีวัดที่นั่นโคกเศร้าเหงาหงอย ที่ไหนมีวัดที่นั่นเหมือนบ้านมีขี้มีแปะมีหลักมีเกณฑ์มีความชุ่มเย็น จะไล่ท่านไปหาอะไร การสร้างวัดนั้นสร้างเพื่อประโยชน์ของหัวใจของทุกคน ไม่ใช่เพื่อกอบโกยเอาเฉพาะตัวเอง

หากว่าท่านทำอย่างนั้นจริง ๆ ก็ไม่ผิด ไม่ควรที่จะไปไล่ท่านเพราะเหตุแห่งการหาประโยชน์ให้โลก ถ้าอย่างนั้นใครจะทำประโยชน์ให้โลกได้ละ ก็เมื่อพระหาประโยชน์เพื่อโลกแล้วถูกไล่ถูกขับอย่างนี้ แล้วใครจะทำประโยชน์ให้โลกได้ จะไม่ถูกไล่ถูกขับไปหมดทั้งบ้านทั้งเมืองละเธอ ไล่กันไป นั่นก็ดีมาหาเรา เราก็อ้างถึงเรื่องคุณค่าแห่งการมีวัดมีวามีพระมีเถระมีผู้ปฏิบัติ มีผู้ชักจูงแนะนำสั่งสอนเป็นของดีแล้ว อยู่เหมือนวัวเหมือนควายนี่ก็มีแต่ถูกขึ้นเชือก

เรื่อย ๆ นั่นแหละ สัตว์ไม่มีเจ้าของนี้ พวกประชาชนญาติโยมก็มีพุทธศาสนาเป็นหลักเกณฑ์ มีครูบาอาจารย์พระเถระเป็นผู้นำ เป็นความถูกต้องอยู่แล้ว

เอาละจะไปดูนะเราก็บอกอย่างนั้นแหละ เรื่องที่ว่าจะไล่พระหนีจากป่าว่าพระทำลายป่า นี่แล้วจะไปดูแหละเราก็บอก ว่าวันไหนเราจะไป แต่ก็พูดให้เป็นที่เข้าใจกันเสียก่อนว่าศาสนากับประชาชนนั้นแยกกันไม่ออก เราทุกคนเวลานี้มาอยู่ที่นี่ก็เป็นชาวพุทธเหมือนกัน ชาวพุทธไล่ชาวพุทธ มือขวาตีมือซ้าย มือซ้ายฟันมือขวาของคนคนเดียวกันใช้ไม่ได้เลย เป็นแขนของคนอื่นมือของคนอื่นค่อยยังชั่ว นี่มือซ้ายไปฟันมือขวา มือขวาฟันมือซ้าย มือขวาฟันขาซ้าย มือซ้ายฟันขาขวา ขาของตัวเองฉิบหายหมดแบบนี้ มีคุณค่าที่ตรงไหนที่น่าชมเชย อันนี้ชาวพุทธด้วยกันมาไล่กันออกจากป่าจากเขา ทั้ง ๆ ที่ผู้หนึ่งทำประโยชน์ให้โลกผู้หนึ่งไปไล่ไล่เพื่อประโยชน์อะไรละ ว่าไปทำลายป่า เราก็ไปดูจริง ๆ แต่เวลาเราพูดนั้น คือที่มาหาเรานี่ มองดูก็รู้ไม่มีญาณก็ตามเถอะ ก็รู้ว่าลง-ลงจริง ๆ ไม่ใช่ลงธรรมดา ยิ้มแย้มแจ่มใสทุกสิ่งทุกอย่างเลย เป็นอันว่าถึงเราไม่ไปดูก็ตามไม่ไล่แหละ เราดูก็รู้

แสดงถึงคุณค่าแห่งศาสนาให้ฟัง เวลาในโลกอยู่ได้เพราะธรรมหนา ไม่ได้อยู่ได้เพราะการบีบปี้สไฟซึ่งกันและกันอย่างนั้นะ โลกอยู่ได้เพราะธรรม ธรรมให้ความร่มเย็นทั่วหน้ากัน นี่พระท่านเอาไม้มาทำประโยชน์สร้างวัดสร้างวาเพื่อประชาชนได้อยู่ได้อาศัยได้ฟังการอบรม ได้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ เมื่อเวลาเดือดร้อนร่วนวายวิ่งเข้าวัดเข้าวาหาพระเจ้าพระสงฆ์เป็นที่ร่มเย็น แล้วถูกไล่เสียอย่างนี้ทำอย่างไรละ จะเอาหัวซุกไว้ที่ไหนละ ไต่กันไป ๆ สุดท้ายเราเป็นคนไล่เขา ที่แรกเขาก็มาไล่เบียดเราก่อน ต่อมาเราไล่เบียด มีแต่เราไล่เรื่อย ๆ ๆ ไต่ตรงไหนติดตรงนั้นซิทนี่ ติดเรื่อยยอมรับเรื่อยนะ ยอมภายในใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสมากที่สุดเท่าที่เดียว เอาละเวลาว่างเราจะไปดู แต่เราแน่ใจแล้วว่ายังงี้ก็ไม่ไล่

เราก็ไปดูจริง ๆ เห็นอย่างที่ว่านี่ ไปดูไม้เป็นไม้เขาตัดโค่นทั้งตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้า กัสสปะโนนละมั่งกว่าจะมาถึงพระพุทธเจ้าโคดมเรา พวกตัวด้วงตัวหนอนมันเจาะมันไชตายมาตั้งกี่ปีแล้วนี่ ไปเลื้อยมาขึ้นช่องพวกตัวพวกหนอนมันกัดมันเจาะมันไชแหลกหมดแต่แผ่น ๆ ไม่ใช่ไม้สดเอามาเลื้อย เป็นไม้ที่ตายมานานแล้วนี่ เราก็ไปดูไม้แผ่นขนาด..ไหนที่ว่าทำลายป่าถามพระดู ไหนพระเอาไม้มาทำอะไรบ้าง ก็ไม่เห็นทำอะไร มีศาลาเล็ก ๆ นะ ที่ว่าไม้ที่ทำลายป่านะ แล้วมีที่ไหนอีก ไม่มีที่ไหนมีเท่านี้ ไม้เป็นไม้เก่าแก่มาแต่ไหน เขาเลื้อยออกมาปูพองได้นั่งเท่านั้นแหละ ดูเหมือน ๑๕ แผ่น ประมาณหน้า ๙ นิ้ว แต่รอยพวกตัวพวกหนอนมันเจาะมันไชจนเป็นรูเป็นช่องเต็มไปหมด เป็นไม้เก่าแก่ไม้ตายแล้วเขาเอามาเลื้อย นอกจากนั้นก็มีที่ไหนอีก ไม่มี มีเท่านี้

แต่เรื่องราวที่เขากระซิบกระซาบตามทางมานั้นเราทราบได้ดีแล้ว เราไม่พูดไม่จำเป็นต้องพูด อ้อ เป็นอย่างนี้เอง แล้วพระองค์นั้นก็อยู่จนกระทั่งป่านี้นะมั่งไม่ได้หนีไปไหน เขาก็

ไม่เคยไปเลยว่ำนั้ ไม่ไปไล่่อีก แล้วทุกวันนี้ก็ยั้งส่งเสริมให้พระรักษาป่า ให้พระอยู่ในป่าไม้ไล่เหมือนแต่ก่อน ก็ยั้งชุ่มเย็นละ อย่างนั้นละวัดอยู่ที่ไหน มีวัดที่ไหน ๆ เป็นอย่างนั้นละ

เมื่อวานนี้ก็ยั้งพูดให้ฟังถึงเรื่องโรคฝีดาษ เป็นยังงั้อ่านาจอของศาสนาเห็นอย่างประจักษ์เลย เห็นด้วยตาของเราเนี้ยมันชัดเจน เราได้ยินแต่คำเขาบอกเล่ามาอย่างนั้นอย่างนี้ เอามาเล่าก็เล่าไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่เต็มใจ ถ้าเจ้าของได้เจอด้วยตาเจ้าของแล้วเล่ามันถนัดชัดเจนมากทีเดียว ถึงใจ ๆ อย่างที่พูดถึงเรื่องเดินผ่านป่าช้าผีดิบ ป่าช้าผีเป็นผีตาย จนกระทั่งดูคนแตกบ้านแตกเรือนไปหมด ไปดูด้วยตาเจ้าของมันเห็นชัดอย่างนั้นมันพูดได้เต็มปากซิ คนตายก็ตายเกลื่อน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธเจ้าก็ยังมีอยู่ในโลกนี้ ก็อย่างเมื่อวานที่พูดให้ฟัง อย่างนั้นแหละอ่านาจอของอรรถของธรรม ไปอยู่ที่ไหน การปฏิบัติตัวของพระของเณรดีแล้วมีความชุ่มเย็น มีฤทธาศักดานุภาพ

พูดถึงเรื่องเขาเอาปิ่นมายิงเราก็มึ ภาษาภาคอีสานเขาเรียกจาปิ่นยิง เขาจาเขาพูดเขาร้องตะโกนจะเอาปิ่นยิงเรา อย่างนั้นก็มี เราดี ๆ อย่างนี้จะเป็นอะไรไป เขาขู่เขว่าเฉย ๆ เขาไม่ได้ยิง เราก็กาวนาของเราสบาย ป่านั่นตึ้น คือในป่าคนไม่ค่อยรบกวนนอกจากนายพรานเขาเข้าไป เราก็ก็นั่งสบาย กลางวันเดินจงกรมอยู่เนี้ยก็เก้งมันมากินน้ำอยู่นะ เราเดินจงกรมมันมีหนองอยู่เนี้ย อีเก้งมันมากินน้ำเราดูอีเก้ง อ้อ มากินเวลาเจียบ ๆ กินท่าระวังมากนะ ถ้าทุกวันนี้ประมาณห้าโมงครึ่ง อีเก้งมากินน้ำ รีบกินแล้วรีบเผ่นเลยนะไม่อยู่ เราก็ก็นั่งดูมัน อ้อ นี่เขามาหาหงส์ตัว ๆ เหล่านี้เอง อยู่ที่นี่ส่วนมากเขาไม่ไปไล่เนื่อะเราไปอยู่ที่นั่น แล้วก็มีอันธพาลนั้นละไปไล่เนื่อ จนได้เป็นเรื่องเหมือนเป็นนิทานมาเล่านี้ละ

พระอยู่ที่ไหนเย็นดังบอกแล้วนี้ พระไปอยู่ที่ไหนสัตว์หล้งไหลเข้ามา ๆ มีเท่าไรหล้งไหลเข้ามาหาพระ พวกนี้มันพวกเคยผ้าเหลืองมาแล้ว สัตว์เหล่านี้เคย เพราะเกิดมานี้ตั้งกัปปตั้งกัลป์แล้ว ตายเกิด ๆ ตายเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติมาเป็นคนก็ได้บวชเป็นพระ ไม่ศาสนาพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งก็ต้องเป็นองค์หนึ่งองค์ใดจนได้ แล้วมันก็ชินหัวใจสัตว์

คิดดูตั้งแต่สัตว์ยังหาที่พึ่ง ก็พึ่งศาสนา คนเราไม่เสาะแสวงหาที่พึ่งไม่ได้นะ ที่พึ่งทางใจสำคัญมากนะ เวลานี้โลกข้ามที่พึ่งทางใจจนเหมือนว่าที่พึ่งทางใจไม่มีความหมายเลย ยิ่งกว่าวัตถุสิ่งของเงินทองแร่ธาตุต่าง ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง ต่างคนต่างติดต่างดินต่างไขว่คว้าหา ทั้ง ๆ ที่คว่ำตรงไหนก็พัง ๆ ไม่สมหวังสักอย่าง แล้วก็ต่างคนต่างเซ่หมักหม่นเอาอย่างจริงจังด้วยนะถ้าเป็นเรื่องอย่างนั้น ถ้าเป็นเรื่องศีลเรื่องธรรมเรื่องจะเป็นสารประโยชน์แก่จิตใจนี้ไม่สนใจ เพราะไม่มีผู้บอกผู้สอนผู้แนะให้รู้เนี้ย ไม่ว่าท่านว่าเรานะ จะไปตำหนิเขาที่เดียวก็ได้ คือไม่รู้เนี้ยจะว่าไ้ เกิดมาแต่พ่อแต่แม่ก็พาดีนพาดีดแบบนี้ ลูกมาก็แบบเดียวกันหลานมาก็แบบเดียวกัน ไม่มีใครพาดีนพาดีดทางด้านอรรถด้านธรรมก็ไ้รู้

เนี้ยตึ้นะชาวพุทธเราเวลาว่างพ่อแม่ยังพาลูกพาหลานไปวัดไปวาไล่บาตร บางรายก็อุ้ม

ให้ลูกใส่บาตร แม่อุ้มลูกเอาไว้ให้ลูกใส่บาตร นี่ก็ยังมีตัวอย่างอันดีให้เห็น เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว มันก็ได้ตัวอย่างอันดีไปใช้เด็ก นี่ที่ไหน ๆ ไม่มีนะ ส่วนมากจะมีเฉพาะเมืองไทยเราได้ใส่บาตรอย่างที่ว่านี้ เด็กก็อุ้มใส่บาตร พ่อแม่พาลูกทำลูกก็ได้เห็นคติตัวอย่าง แล้วพาไปวัดไปวาสวดมนต์ไหว้พระ ลูกก็เห็นพ่อแม่เป็นตัวอย่าง ลูกก็ศึกษาเอาจากนั้นโดยหลักธรรมชาติก็ได้ที่เกาะที่ยึดทางใจ ยังมีครูมีอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอนในทางที่ถูกที่ดีในด้านศีลธรรมด้วยแล้ว ก็ยังเป็นความดี

ความดีนี้คนมองไม่เห็นนะ เป็นความดีที่ลึกลับ เมื่อกิเลสยังหนาอยู่เป็นความดีที่ลึกลับธรรมก็แทบว่าไม่ได้ยินเพราะกิเลสมันทับถมไปหมดมองไม่เห็น แต่เวลาเปิดขึ้นมาซิ ธรรมเปิดขึ้นมากิเลสหมอบลง ๆ ธรรมเปิดเผยกิเลสลับเข้าไปแล้วที่นั่นมันเปลี่ยนกันนะภายในใจ ใจดวงเดียวเนี่ยเวลามันลุ่มลูกคลุกคลานจะเป็นจะตายก็เห็นอยู่ชัด ๆ ประจักษ์ตัวเอง เวลาค่อยเปิดออก ๆ ความสงบร่มเย็นค่อยปรากฏภายในจิตใจเพราะการบำเพ็ญเข้าเรื่อย ๆ มันก็เปิดออกเรื่อย กิเลสก็ค่อยยุบยอบลงไป ๆ ที่ฟุ้งเด่นขึ้นเรื่อย ที่ฟุ้งทางใจนะ นี่ละที่ฟุ้งทางใจเด่นขึ้น ๆ

อยู่ที่ไหนสบายหมดเมื่อมีหลักใจ เฉพาะเพียงสมาธิเท่านั้นก็พอละ สมาธิคือใจสงบไม่ติดไม่ค้นหาเรื่องราวอะไร มากำหนดดูเจ้าของเมื่อไรเย็นฉ่ำ เย็นสบาย มีที่ยึดมีที่เกาะ ตายวันตายคืนก็ไม่สงสัยเพราะหลักได้แล้วติดอยู่กับมือ เหมือนกับว่ากำไว้ในมือนี้ แต่นี่ไม่มีอะไรจะมากำนั้นซิ มีแต่ฟันแต่ไฟกำไว้ในมือ ไม่มีศีลมีธรรมกำไว้ในมือในหัวใจมันก็ร้อน

เพราะฉะนั้นจึงสอนให้มีการบำเพ็ญ ที่แรกก็อาศัยครูบาอาจารย์เสียก่อน อาศัยตำรับตำราท่านแนะนำชี้แจงยังงี้เราก็พยายามทำตามท่านที่สอนเรา อันนี้ครูบาอาจารย์ก็สอนอีกด้วย เราถือเอาวิธีการของท่านไปบำเพ็ญต่อตัวของเราเอง หลายครั้งหลายหนก็เจอกันจนได้นั้นแหละเพราะธรรมมีอยู่เนี่ย ค่อยๆ เชี่ยวชูดันเหมือนเขาไปสู่ปลานั้นนะ สุ่มปลาในหนอง จับตรงนี้ไม่ถูก จับตรงนั้นบ้าง จับหลายครั้งหลายหนก็ถูก เพราะปลาในหนองมี สุ่มไปหลายครั้งหลายหนก็ถูกปลาจนได้นั้นแหละ

อันนี้ธรรมมีอยู่เพียงแต่ว่ากิเลสมันหนาแน่น เหมือนกับว่าน้ำมากกว่าปลา เวลาสุ่มลงไปไม่ค่อยเจอปลา สุ่มหลายครั้งหลายหนก็เจอปลาจนได้ อันนี้ก็เลสกี้เหมือนกับน้ำ ปลาเหมือนกับธรรม สุ่มลงไปคราวนั้นคราวนี้หลายครั้งหลายหนก็เจอเอา จิตสงบแน่ให้เห็น

อันนี้เราก็เคยได้เล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังก็เพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจ บวชมาใหม่ ๆ แต่เป็นนิสัยชอบภาวนานะ นิสัยนี้มีมาตั้งแต่เดิม ใครสอนไม่สอนก็ไม่ทราบมันหากเป็นอยู่ในจิตนี้มันแปลก ๆ อยู่อันนี้ ที่นี้เวลาบวชใหม่แล้วก็ฝึกหัดภาวนาแหละ ถ้ามานานพระครูท่านจะให้ทำยังงี้เอยากภาวนา ภาวนาพุทโธนั่นแหละ เราก็ภาวนาพุทโธ เอาพุทโธไปภาวนานะ ท่านพูดเท่านั้นแหละไม่มากนักะ เราก็เอาพุทโธไปภาวนา พอหยุดเรียนหนังสือจะใช้เวลา ๑ ชั่วโมงทุกคืน ๆ นะ สมมุติว่าเราจะนอนตอนตีหนึ่งอย่างนี้ หกทุ่มเราหยุดเรียนแล้ว ๑ ชั่วโมงนั้นทำ

ภาวนา ถ้าเราจะนอนตีสองอย่างนี้ก็ตีหนึ่งหยุดแล้ว ไว้เวลา ๑ ชั่วโมง ๆ แล้วก็ภาวนาละชิ พุทโธ ๆ ไปเรื่อย ตั้งใจ

มันไม่ได้เรื่องเพราะคนไม่เคยนี่ วันไหนไม่ได้เรื่องก็ช่างมันเราได้ภาวนาได้บุญก็เอาหลายครั้งหลายหนนั้นละสุมไปสุมมาสุมปลานะ สุมหลายครั้งหลายหนก็ไปเจอเอาจนได้ จิตสงบเข้ามา ๆ เหมือนเรตาคแหไว้แล้วดึงจอมแห ดิ้นแหมันก็หดเข้าไป ๆ อันนี้กระแสของจิตมันเหมือนกับตีนแห กระจายออกไปข้างนอก พอเรานึกพุทโธ ๆ นี่เหมือนจอมแห นึกพุทโธก็เข้าไป ๆ แล้วกระแสของจิตค่อยสงบเข้ามา ๆ ความสงบของกระแสจิตนั้นก็ เป็นจุดที่ทำให้เกิดความสนใจอีกจุดหนึ่งเหมือนกัน ยิ่งพุทโธถี่ยิบเข้าไปกระแสของจิตรวมเข้า ๆ หยุดก็กลาย

โห อัจฉรยณะ อัจฉรยจริง ๆ นะเพราะเราไม่เคยเห็นตั้งแต่วันเกิดมา มาเจอเอาวันนั้นในเวลานั้นด้วย ตื่นเต้นนะมันไม่เคยเห็นความสุขความอัศจรรย์ความแปลกประหลาดอย่างนั้นมันก็ตื่นเต้น ความตื่นเต้นเลยไปกระเทือนความสงบเสีย เลยถอนออกมา โอ้ย เสียตาย วันหลังเอาใหม่.....ไม่ได้เรื่อง เอาอยู่นั้นเสียจนกระทั่ง นี่พูดย่อ ๆ นะเวลามันรวมนั้นมันอัศจรรย์จริง ๆ นี่ มันเหมือนเกาะอยู่ในมหาสมุทรทะเลหลวงนั้นละ เป็นเกาะ จุดที่เป็นจุดที่สงบเป็นจุดที่อัศจรรย์อยู่ในนั้น เป็นจุดที่มีความสุขอยู่ในนั้น ความแปลกประหลาดอยู่ในจุดนั้นหมด

ข้างนอกโลกเหมือนไม่มีนะ มันขาดจากกันหมดเรื่องโลกสงสารนะ มีอันเดียวเท่านั้น เป็นของอัศจรรย์ จึงเป็นเหมือนว่าเกาะในท่ามกลางมหาสมุทร พอเป็นอย่างนั้นแล้วไม่นานมันถอนเสีย วันหลังخابใหญ่เลยมันก็ไม่ได้เรื่อง มันไปเป็นสัญญาอารมณ์กับของเก่ามันนะมันไม่ได้ภาวนา มันจะไปทวงเอาหนี้เก่าเลยไม่ได้ภาวนา แต่ไม่หยุดนะทำอยู่อย่างนั้นเป็นประจำมันไม่ได้ก็ช่างมันเอาใหม่ทำเรื่อย

สรุปความลงแล้วที่เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีนั้นจิตประเภทนี้เป็นให้ ๓ หน เป็นหลักใจฝั่งลิกนะ อันนี้ละที่ทำให้เกิดความเชื่อความเลื่อมใสในศาสนา เชื่อในมรรคผลนิพพาน อันนี้เป็นเชื่ออันสำคัญมากนะมันฝังอยู่ลึก ๆ เราเคยเห็นอย่างนั้น ๆ ศาสนาไม่มีมรรคมีผลจะเป็นอย่างนั้นได้หรือ นั้นมันน่าคิดนะ มันก็คิดละชิ ศาสนาต้องมีมรรคมีผล ไม่มีมรรคมีผลจิตของเราจะเป็นอย่างนั้นได้หรือ แต่เกิดมาเราไม่เคยเห็นก็มาเป็นเวลาภาวนาซึ่งเกี่ยวกับทางพระศาสนานี้ให้เห็นได้ชัด ๆ อย่างนั้น ศรัทธาก็ฝังลึก ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีเป็น ๓ หน โห เป็นที่ไร่มันเอบอ้มทั้งวันนะ มันเป็นกลางคืน กลางวันวันนั้นมันจะเอบอ้มอยู่ทั้งวัน จิตมันจะประหวัด ๆ อยู่ในจุดนั้นละจุดที่มันเป็นแล้วผ่านไปแล้วนะ มันอัศจรรย์ขนาดนั้นชิ ทั้งวันจิตไม่ไปไหนเลยอยู่แต่นั้นเป็นอารมณ์ของจิต

พอออกปฏิบัติแล้วทีนี้จะเอาใหญ่เอานั่นละเป็นตัวประกันเลยนะ เอารวม ๓ หนนั้นเป็นตัวประกันเลย ทีนี้จะเอาใหญ่จะเอาให้ได้อย่างนั้น ไม่ได้ก็ตายเท่านั้น ไม่ตายต้องได้มีเท่านั้น มีสองอย่าง พอออกมาแล้วก็เอาใหญ่ละที่นี้ ไม่มีงานมีการอะไร เรียนก็หยุดหมดแล้ว คำว่าเรียน

หยุด - หยุดจริง ๆ ไม่พำเพ็ญอะไร เราไม่เรียนอะไรอีก มีแต่ภาวนาฟาดทั้งวันทั้งคืน ๆ เอาไปเอามันก็ได้ใช้ ได้อัน ๓ หนนั้นมารวมเป็นหนเดียว ได้ ๓ หนมารวมเป็นหนเดียวคือไม่เสื่อมที่นี้ไม่เป็นเช่นนั้น แนวลงเรื่อย ๆ อัจฉรย์ลงเรื่อย ๆ โถ จิตเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส ยิ่งอดข้าวเข้าไปแล้วยิ่งดีขึ้น ภาวนาเริ่มอดข้าวมาแต่โน้นจะเริ่มออกที่แรก ยิ่งดี ๆ ก็เอาใหญ่เลย จนมาเสื่อมที่ว่ามาทำกลดหลังหนึ่ง

แหม จิตเสื่อมจากสมาธินี้ไม่มีอะไรร้อนเท่านั้น ร้อนเป็นพื้นเป็นไฟทั้งวันทั้งคืนเผาไหม้อยู่ตลอดเวลา เพราะอยากได้อันนั้น เสียอกเสียใจที่อันนั้นหลุดมือไป ทำอย่างไรมันก็ได้ ๆ มันถึงได้ร้อนเอามากมายกายกอง ทุกข์มากแสนสาหัสที่สุดก็คือทุกข์เวลาจิตเสื่อมจากสมาธิ อันนี้ทุกข์มากทีเดียว เพราะฉะนั้นเวลามันเกิดขึ้นมาอีกแล้วมันจะเสื่อมลงไปอย่างนั้นก็ต้องตายไปด้วยกัน ไม่ตายเสื่อมไม่ได้ ถ้าเสื่อมต้องตาย เพราะมันขีด-ขีดความทุกข์ความทรมานเจ้าของไปอยู่ที่ไหน ๆ ก็มีแต่พื้นแต่ไฟเผาอยู่ในหัวใจ

มันได้พ้นกลับคืนมาพอได้คืนมาแล้วที่นี้ก็เหมือนกับนักโทษถูกจองจำ ๕ ประการ มีคอแขน ขา เป็นต้น ที่นี้จิตก็เป็นเหมือนนักโทษต้องถูกจองจำขนาดนั้น ไปไหนมาไหนต้องบีบบังคับกันตลอดผลไม่ได้ จะเสื่อมไปไม่ได้เสื่อมเราต้องตาย ถ้าเราอยากมีชีวิตอยู่จิตเราจะต้องไม่เสื่อม ถ้าเสื่อมเมื่อไรต้องตายไปด้วยกัน เพราะขีดหลาที่จะอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป จะตายแบบไหนก็ไม่รู้แหละมันหากจะตาย เพราะจิตอันนี้ไม่เหมือนจิตใคร ว่าอะไรมันขาดสะบั้นไปเลย ที่ว่าจิตแบบเพชรมันยังเลยเพชรไปอีกจะว่ายังไง ว่าอะไรมันขาดสะบั้น เช่น ภูเขาทั้งลูกนี้มันขาดสะบั้นเลย ที่นี้จิตจะเสื่อมไปไม่ได้ก็พิดกันใหญ่ นี่ก็ทุกข์มาก

เวลาจิตเสื่อมต้องอาศัยครูบาอาจารย์ นี่เห็นไหมครูบาอาจารย์เป็นหลักสำคัญมากนะ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร จิตเราเสื่อมอยู่กับท่านพออยู่ได้นะ เวลาออกไปภาวนาคนเดียวที่มันเห็นชัดเจนนะ ยังไม่มีหลักมีเกณฑ์ไปอยู่คนเดียวเป็นไฟเผาตัวเองอยู่ในป่าในเขา จนกระทั่งอยู่อย่างนี้อยู่ไม่ได้ ต้องไปอยู่กับครูบาอาจารย์ ครั้นกลับมาหาท่านก็เย็นสบาย ถึงไม่เจริญมันก็ไม่ติดไม่คืนไม่เป็นพื้นเป็นไฟ นี่ละอำนาจของธรรมท่านครอบเอาไว้ นี่เมื่อเรายังอาศัยเราไม่ได้เราพึ่งเรายังไม่ได้เราก็จึงครูบาอาจารย์ นี่หลักใจเป็นอย่างนั้นนะ จากนั้นเราได้ผลขึ้นมาเราก็จึงครูบาอาจารย์ ได้ผลขึ้นมาทั้งพึ่งตัวเองทั้งพึ่งครูบาอาจารย์ หนักเข้า ๆ ที่นี้ก็แน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ เราก็จึงเรามากยิ่งกว่าจะไปพึ่งครูบาอาจารย์

เมื่อทางนี้มีความแน่นหนามั่นคงเป็นที่แน่ใจหนักเข้า ๆ เราก็จึงปล่อยครูบาอาจารย์เข้ามาพึ่งทางนี้มากเข้า ๆ พิดจนกระทั่งเต็มที่แล้วครูบาอาจารย์ยกกราบบูชาไว้ แต่หวังจะพึ่งท่านไม่หวัง เมื่อที่พึ่งของตัวเองเต็มที่แล้วก็ปล่อยครูบาอาจารย์ แต่เหตุทุนที่สุดนะ ปล่อยด้วยความเหตุทุน ปล่อยด้วยความเห็นบุญเห็นคุณเป็นกตัญญูว่าอย่างนั้นเถอะ ซึ่งมากที่สุด แต่ที่จะไปเกาะท่านให้ท่านเป็นตัวประกันเหมือนอย่างแต่ก่อนไม่เกาะ แต่เรื่องเหตุทุนท่านเหตุทุนสุดหัว

ใจ เพราะบุญเพราะคุณท่าน นั้นแหละท่านว่ากตัญญูเป็นอย่างนั้น

นี่แหละหลักใจเป็นของสำคัญนะ จึงให้พี่น้องทั้งหลายได้พากันประพฤติปฏิบัติ หลักใจนี้
 อย่างมองข้ามนะ จุดสำคัญที่โลกเรามองข้ามเรียกว่าทั้งโลกก็ว่าได้ นี่จะผิดไปไหน มันมียับ
 แหยบ ๆ เท่าแสงหึ่งห้อยที่จะพาเสาะแสวงหาคุณงามความดีก็คือชาวพุทธเรา เฉพาะอย่างยิ่ง
 เกี่ยวกับพวกวงปฏิบัติมันเหมือนเดือนเหมือนดาวนะ ดาวดวงใหญ่ก็มี ดวงเล็กก็มี ความสว่าง
 ของจิตใจที่ได้บำเพ็ญธรรม ความสว่างมากสว่างน้อยต่างกันเหมือนกับดาวบนฟ้า มองไปเห็น
 ใหญ่ดวงใหญ่ก็มีดวงเล็กก็มียับแหยบ ๆ อยู่นะ นั่นละจิตที่มีธรรมเข้าแฝง ๆ เป็นอย่างนั้น ถ้าไม่
 มีธรรมเข้าแฝงนี้มีดตื้อไปหมดเลย พากันจำให้ดี

พูดนี้ไม่ได้สงสัยพูดนะ ไม่ได้นำความสงสัยมาพูดให้ท่านทั้งหลายฟังนะ จำให้ดีก็แล้วกัน
 หลวงตาบ๊วยตายแล้วไม่มีใครเทศน์อย่างนั้นนะ นี่แหละหลักความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ จิตที่ได้อบรม
 ศีลธรรมแล้วมันเหมือนกับดาวอยู่บนฟ้ามันยับ ๆ แหยบ ๆ ยิบ ๆ แหยบ ๆ อยู่ จะอยู่เวลาไหนก็
 ตามสับปนกันอยู่เป็นล้าน ๆ คนก็ตาม จะมียับ ๆ อยู่ดวงเดียวดวงคนที่สนใจในอรรถในธรรม
 มันบอกอยู่ในนั้นเสร็จ นั่นละธรรมอยู่ในหัวใจ เจ้าของไม่รู้ก็ตาม แต่หมายถึงพระพุทธเจ้าที่
 ท่านรู้ท่านมาเล่าให้เราฟัง เข้าใจหรือเปล่า พวกเราจะรู้ภาษาอะไร เดินไปก็โดนต้นไม้เนี่ยะ
 นั่นละจิตที่มีธรรมต่างกัน

เพราะฉะนั้นจึงเสาะแสวงหาที่ฟังของเราให้หนักแน่นเข้าไปเรื่อย ๆ แล้วก็อาศัยครูบา
 อาจารย์เรื่อย ฟังเราเรื่อยอาศัยท่านเรื่อย ฟังเราเรื่อย จนกระทั่งได้ฟังเราหนักเข้า ๆ ค่อย
 ปล่อยครูบาอาจารย์ออกมา ค่อยปล่อยออกมา ๆ ฟาดเสียจนเต็มเหนี่ยวแล้วแล้ว พอตัวแล้วที่
 นี้กราบท่านอย่างราบเลย อยู่ไหนก็ตามกราบอย่างราบเพราะความเห็นบุญเห็นคุณท่าน แต่จะ
 ไปเกาะไปยึดไปพันท่านไม่เกาะ ต่างกันอย่างนั้น นี่แหละหลักของใจเป็นอย่างนั้น ให้พากัน
 บำเพ็ญนะ

เราอย่าไปตื่นโลกตื่นสงสาร โลกนี้โลกของกิเลสหลอกสัตว์โลกนะ ไม่ใช่โลกธรรมดาโลก
 มีพิษมีภัยด้วย มันหลอกลวงสัตว์โลกมาสักเท่าไรแล้วกิเลส ที่ว่ามีดตื้อ ๆ มีแต่กิเลสทำให้มิด
 นะ ธรรมท่านยับ ๆ แหยบ ๆ นั่นละมีมากมีน้อยแสดงอยู่ในหัวใจของผู้บำเพ็ญ ยิบ ๆ แหยบ ๆ
 แล้วก็ค่อยสว่างจ้ำจั่น ดวงใหญ่ขึ้น ๆ ก็สว่างจ้ำจั่นที่

ที่ฟังของใจสำคัญมากนะ ตายแล้วจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว พากันติดกันดินเป็นบักกับ
 แร่ธาตุต่าง ๆ ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศกระดาดดินสอไปอย่างนั้น ตายแล้วไม่มีอะไรติดตัว
 ส่วนที่จะได้ติดตัวไม่สนใจนี่ซิ ถึงได้เน้นหนักอยู่ที่นี่ ทั้งดูทั้งดำทั้งว่าทุกสิ่งทุกอย่าง บางทีโลกเขา
 จะถือว่าเป็นความหยาบโลนก็มี แต่เราไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้น เรามุ่งไปเพื่ออรรถเพื่อธรรม
 เป็นแถวธรรมทางเดินของธรรมทั้งนั้นที่พูดไปนี้ไม่ใช่ทางเดินของกิเลส ว่าสกปรกโสมนหรือว่า
 หยาบ ๆ โลน ๆ นั่นเป็นเรื่องของกิเลสมันตื้อตันธรรมะไม่ให้พูดถึงเรื่องของมัน ว่าอย่างนั้น

เถอะนะ แต่ธรรมนี้ดีเข้าไป ๆ ธรรมเดินแถวธรรมแต่กิเลสเป็นกิเลสอยู่อย่างนั้นจะว่าไง ถ้าว่า
 ไม่อยากให้เขาตำหนิ ทำสกปรกทำไมถ้าไม่อยากให้ว่ากันให้ฟันกัน นี่ก็ฟันกันชิมันสกปรกตรง
 ไหนฟันกันตรงนั้นซิจะว่าไง

เอาละที่นี้ให้พร

<<สารบัญ

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

จงกลัวบาป

ห้วงลูกห้วงหลานชาวพุทธเรามากขึ้นทุกวัน ๆ เพราะหลวงตาแก่แล้ว การทำประโยชน์ให้โลกรู้สึกว่าลดน้อยเต็มทีเวลานี้ แทบจะว่าไม่ได้ทำ การแนะนำสั่งสอนในที่ต่าง ๆ ซึ่งเคยเทศน์มาแล้วทั่วประเทศไทยหย่นเข้ามาหมดเวลานี้ ในงานต่าง ๆ ที่เขานิมนต์ไปซึ่งเห็นว่าเป็นกิจจำเป็น งานจำเป็นจริง ๆ แต่ก่อนไปให้ แต่เวลานี้ไปไม่ได้เลย ความไปไม่ได้นี้มากเท่าไรก็เรียกว่าขาดประโยชน์ทางโลกที่จะควรได้รับมากเพียงนั้น เลยเกิดความวิตกกังวลกับพี่น้องลูกหลาน กลัวจะไม่มีศีลมีธรรมติดเนื้อติดตัวติดใจ จะมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้อยู่ภายในจิตใจทั่วโลกดินแดนนี้ดูไม่ได้เลย นี่เป็นสิ่งที่วิตกมาก

สิ่งภายนอกเราเคยรู้เคยเห็นเคยเป็นมาด้วยกัน เกิดมากับปัจจัยสี่ เครื่องนุ่งห่มใช้สอย อาหารการบริโภค ที่อยู่ที่อาศัย ยาแก้โรคแก้ภัยก็มีสมบูรณ์บริบูรณ์ เวลานี้เมืองไทยเรายังมีมาก หมอกก็มีมากขึ้นทุกวัน ๆ ยามี่มากขึ้นทุกวันพอทันกันกับเหตุการณ์ คือโรคภัยไข้เจ็บของมนุษย์และสัตว์พอประมาณ สิ่งเหล่านี้ไม่ค่อยขาดตกบกพร่อง สิ่งที่ขาดตกบกพร่องคือจิตใจที่เหินห่างจากธรรมนี้สำคัญมาก จึงวิตกพิจารณาส่วนนี้

เพราะใจเท่านั้นที่จะพาเราไปได้อยู่ เราเป็นเราตายไปไหนภพน้อยภพใหญ่ จะไม่มีสิ่งอื่นสิ่งใด ร่างกายของเราใช้เวลาแตกแล้วสลายทำลายลงไปเป็นธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ ของเขาตามเดิม ส่วนใจนั้นเป็นใจ ไม่มีปาช้า พอออกจากร่างนี้แล้วก็ไปสู่ร่างนั้น ออกจากร่างนั้นก็ไปสู่ร่างนี้อยูอย่างนั้นตลอดมาตั้งกับตั้งกลับแล้วเวลานี้

เราคนหนึ่งเราอย่าได้คิดว่าเกิดมาในชาตินี้หรือเกิดชาติเดียว ตายแล้วก็สูญหายไปเลยอย่างนี้ เป็นความคิดผิดอย่างร้ายแรงมากและเป็นภัยแก่ตัวเองอีกด้วย จึงขอให้ระมัดระวัง ให้เชื่อเถิด พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก ท่านทรงแสดงไว้อย่างไรแล้วเป็นไปอย่างนั้น เรื่องตายแล้วเกิดนี้ ๆ มีประจำสัตว์สังขารมาตลอดเวลา ส่วนตายแล้วสูญนั้นไม่มี แต่กิเลสมันไปเหมาเอาว่าตายแล้วสูญ ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นี่เป็นสิ่งที่หลอกลวงของกิเลสโดยตรง ให้พึงทราบว่าเป็นข้อขัดข้องของใจมนุษย์เรา

คนเราจะทำความเสียหายก็เพราะเชื่อกิเลส ถ้าเชื่อธรรมแล้วไม่ทำความเสียหายอย่างง่ายตาย มีสติยับยั้งตัวเอง เช่น ท่านว่าบาปมี เราก็ต้องระวังบาป นี่ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าแล้วก็ไม่ทำบาป บุญมีจริงก็อุทิศสำหรับชวนชวาททำบุญให้

ทานมากนัก้อยตามกำลังศรัทธาหรือความสามารถของเรา นี่คือผู้เชื่อพระพุทธเจ้าซึ่งเป็น ศาสดาองค์เอก เคยรื้อชนสัตว์ให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปมากต่อมากแล้ว ส่วนกิเลสนั้นไม่เคย รื้อชนใครให้พ้นจากทุกข์ นอกจากกลางให้จมลงในกองทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น แต่สัตว์ โลกทั้งหลายก็ไม่เช็ดหลาบไม่ขยาดไม่กลัวกิเลส เพราะมันมีคาถาอาคมสำคัญมาก กล่อม สัตว์โลกให้เคลิ้มหลับไปทั้งเป็นนั่นแหละ ท่านเรียกว่าปทปรมะ ก็คือหลับทั้งเป็น ตายทั้งมี ชีวิตอยู่นี้แลกิเลสกล่อมสัตว์โลก

และที่ว่าตายแล้วสูญนั้นไม่มี ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้ ในหลักธรรมของพระ พุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่เคยแสดงไว้เลยว่าสัตว์โลกตายแล้วสูญ มีแต่ตายแล้วเกิด เกิด นั้นเกิดได้ในที่ต่าง ๆ ท่านว่า กัมมํ สตุเต วิภชตี ยทิทํ หีนปฺปณฺธิตํ สัตว์ทั้งหลายย่อมเป็น ไปตามกรรม มีประณีตเลวทรามต่างกันเพราะอำนาจแห่งกรรมตกแต่ง คำว่ากรรมนั้นคือ การกระทำของเราเอง เมื่อทำลงไปแล้ว ผลปรากฏขึ้นมาสะท้อนย้อนกลับมาสู่ตัวของเรา ให้เป็นผลดีผลชั่วตามเหตุที่เราทำเอาไว้

เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงเกิดไม่เหมือนกัน แม้ที่สุดลูกเต้าที่เกิดมาจากพ่อแม่ซึ่งเป็น แบบพิมพ์อันเดียวกัน รูปร่างกลางตัวก็ไม่เหมือนกัน นิสัยใจคอก็ไม่เหมือนกัน เป็นนิสัย คนละอย่าง ๆ ไม่เหมือนกัน นี่เพราะอำนาจแห่งกรรมของสัตว์ที่ตกแต่งมาแล้วเป็นแกนอยู่ ภายในจิตใจ ถึงจะไปเกิดในสถานที่อันเดียวกันคือพ่อแม่คนเดียวกันก็ตาม จริตนิสัยของ เด็กนั้นจะไม่เหมือนกัน นี่เพราะอำนาจแห่งกรรมตกแต่งให้แปลกต่างจากกันอย่างนี้

แต่คำว่าตายแล้วสูญนั้นไม่มี มีแต่ตายแล้วเกิด ถ้าผู้สร้างคุณงามความดีแล้วก็เกิด ในสถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสม ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่ดีเป็นสัมมาทิฐิ ไม่หลงศาสนา ไม่ลืมหินศาสนา ไม่ลืมนิพพานธรรม เป็นคนดีคือสร้างคุณงามความดีเอาไว้ เวลาตายจากมนุษย์นี้ไป สวรรค์ก็ได้ บุญพาไปได้หมด คำว่า"บุญ"ไปสวรรค์ชั้นใดก็ได้ตามอำนาจแห่งบุญกรรมของ เราที่สร้างไว้มากน้อย จนกระทั่งถึงพรหมโลกแล้วเทิดถึงนิพพานพ้นจากทุกข์ไป เพราะ อำนาจแห่งกรรมดีของเรานั้นแล ส่วนกรรมชั่วก็ส่งไปได้ในสถานที่ชั่วเหมือนกัน มีอำนาจ ส่งเช่นเดียวกันกับบุญมีอำนาจส่งคนให้ไปถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้น กรรมชั่วก็เอาให้จมลงดิ่ง ลงจนกระทั่งถึงกึ่งปีก็กลับ ก็ไม่พ้นจากความเป็นสัตว์นรกอยู่ในแดนนรก ให้ไฟนรกเผาอยู่ ด้วยอำนาจแห่งกรรมของตนอยู่นั่นแล ไม่มีเวลาที่จะฟื้นขึ้นมาได้ง่าย ๆ นี่คือการกรรมชั่วส่ง สัตว์โลกผู้ทำความชั่ว

เพราะฉะนั้นเราจึงเป็นผู้กลัวบาป ให้ระมัดระวัง นี้เคยยกตัวอย่างให้พี่น้องทั้งหลาย ทราบ เราอยากจะให้พวกเราทั้งหลายนี้มีญาณหยั่งทราบ เหมือนพระพุทธเจ้าและพระ

อรหันต์ท่านผู้เชี่ยวชาญ แล้วเปิดโลกธาตุให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้นมาในประมาณสัก ๑๐ นาที คือ ๕ นาทีหนึ่ง เปิดโลกธาตุให้เราเห็นมหิทธิฤทธิ์ทิพย์ เหมือนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านมองเห็นสัตว์โลกอย่างนั้นเหมือนกัน ใน ๕ นาทีนั้นให้ดูตั้งแต่พื้นมนุษย์นี้ลงไปจนกระทั่งถึงแดนนรกเป็นมหันตทุกข์ เรียกว่านรกที่ต่ำสุด ได้รับความทุกข์ความทรมานมากที่สุด อายุยืนนานที่สุดขึ้นมาโดยลำดับลำดับ

นรกมีหลายหลุมหลายขุม ท่านบอกไว้ว่ามีถึง ๒๕ หลุม นรกนะ หลุมหนึ่งเป็นมหันตทุกข์ประเภทที่ฆ่าบิดาฆ่ามารดา ทำสังฆเภทยังสงฆ์ให้แตกจากกัน ประเภทที่ทำลายพระพุทธเจ้าหรือประเภทที่ฆ่าพระอรหันต์ ๕ ประเภทนี้เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ลงในนรกหลุมที่หนึ่ง แนะ ท่านบอกไว้หมดอย่างชัดเจน กรรมอันนี้เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด ในโลกนี้ไม่มีกรรมใดหนักเสมอเหมือนกรรม ๕ ประการ คือฆ่าบิดาหนึ่ง ฆ่ามารดาหนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตามหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์หนึ่ง สังฆเภทยุยงให้สงฆ์แตกจากกัน สงฆ์ท่านมีความสามัคคีกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอยู่ ไปยุยงก่อกวนให้ท่านแตกจากกันหนึ่ง

กรรม ๕ ประเภทนี้เป็นกรรมที่หนักมาก ถ้ายังมีสติตั้งอยู่บ้างให้รีบหยุดทันที เหยียบเบรจนตัวโถง จนกระทั่งรถมันจะหกคะเมนไปก็ให้หกคะเมนเถอะ ยังสู้เราตกนรกไม่ได้ ตกนรกนี้ตกหนักมากที่สุด ยิ่งกว่ารถคว่ำรถหกคะเมนเสียอีกเพราะการเหยียบเบรคนั้น ถ้ายังมีสติอยู่อย่าได้ทำเป็นอันขาด นี่เป็นนรกประเภทที่หนึ่ง ประเภทที่สองก็ฆ่าสัตว์ที่มีบุญมีคุณ เช่น ฆ่าวัวฆ่าควาย หรือฆ่าคนก็ตาม ผู้มีบุญมีคุณแก่ตนเป็นรองลำดับลงมา เป็นนรกหลุมที่ ๒ ที่ ๓ มาจนกระทั่งถึง ๒๕ หลุม

นี่เป็นสถานที่เกิดของสัตว์ผู้ตายแล้วไม่สูญเสียทั้งนั้น ไม่มีคำว่าสูญเสีย ถ้าตายแล้วสูญเสียไม่จำเป็นต้องมีนรก ไม่จำเป็นต้องมีสวรรค์พรหมโลกนิพพานไว้สำหรับรับรองจิตวิญญาณของสัตว์ผู้สร้างความดีความชั่วนี้เลย แต่นี่สัตว์ผู้สร้างความดีความชั่วมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกธาตุ เมื่อตายลงไปแล้วมันไม่สูญเสียได้เสียกรรมตามที่กล่าวมาแล้วนี้ ที่ว่าสถานที่ที่จะบรรจุสิ่งที่สูญเสียไม่เคยมีเพราะไม่มีอะไรสูญเสีย ในโลกนี้ไม่สูญเสีย มันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายพันพันคม เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาคือธาตุดินนี้แปรไปเป็นอะไรก็ได้ แต่มันก็อยู่ในธาตุดินนี้แหละไม่เป็นที่อื่น น้ำกลายเป็นน้ำอะไรก็ได้ น้ำหุงต้มแกงน้ำโกโก้กาแฟก็ได้ แต่ก็ยังเป็นน้ำธรรมชาติของมันอยู่นั่นแหละไม่แปรเป็นอื่น

นี่เรื่องจิตของเราก็เหมือนกัน ถึงจะออกจากร่างนี้แล้วไปเกิดที่ใดก็คือจิตดวงนี้ ไม่มีคำว่าฉิบหาย ไปเข้าร่างใดก็คือจิตอันนี้อยู่นั่นแหละ จึงต้องได้ระวัง ให้เราได้เห็นนรกทั้ง ๒๕

หลุม แล้วออกจากรั้วนั้นมาแล้วก็เห็นเปรตเห็นผีสัตว์ประเภทต่าง ๆ ที่เสวยกรรมตามอำนาจแห่งวิบากกรรมของตนที่สร้างเอาไว้ในนรก ๕ นาที เปิดดูให้ชัดเจนตั้งแต่แรกหลุมแรกขึ้นมา สัตว์ตกนรกนั้นเสวยกรรมอย่างไร ประเภทที่หนึ่งเสวยกรรมยังไถ่ นรกที่หนึ่ง ไฟนรกเผา ประเภทที่หนึ่งนั้นเผาแบบไหน มีความร้อนชนิดไหน มีความร้อนประมาณเท่าไร แล้วคำว่าหลุมนรกหลุมที่หนึ่งนั้นเป็นหลุมประเภทใด ให้เห็นอย่างชัดเจนในเวลา ๕ นาที แล้วก็ย้อนดูขึ้นมา ๆ นรกจนกระทั่งถึงมนุษย์เราได้ ๕ นาที

แล้วก็ให้ดูตั้งแต่มนุษย์ขึ้นไปสวรรค์ ๖ ชั้น พรหมโลก ๑๖ ชั้น ตลอดถึงนิพพาน ให้เห็นประจักษ์เช่นเดียวกับฝ่ายชั่ว ๕ นาทีแล้วก็ปิดก็เลย เหมือนกระทะครอบหัวนั้นแหละ พอปิดก็แล้วประหนึ่งว่าสะดุ้งตัวกลับฟื้นขึ้นมา เพราะตอนนั้นญาณหยั่งทราบเปิดโอกาสให้โลกธาตุได้เปิดเผยหมด ให้เราเห็นตามสิ่งที่มันเป็นทั้งหลายที่โลกว่าไม่มี ๆ นั้นนะ ให้ได้เห็นประจักษ์กับตาของเราแต่ละดวง ๆ อย่างละ ๕ นาที ๆ ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว แล้วตัวของเราจะเป็นอย่างไรมาก่อนอย่างน้อยต้องสลบ ดีไม่ดีตาย เพราะไม่เคยเห็นประเภทอย่างนั้น ถ้าว่าสัตว์นรกก็สลบไปเลยแหละ เมื่อไปเห็นแล้ว มันไม่เหมือนกับที่เราคาดเอาไว้

คาดเอาไว้ส่วนมากกว่านรกไม่มี หรือคาดเอาไว้นรกจะเหมือนเรือนจำเข้างักโทษ ในเรือนจำนี้เท่านั้น ไม่ได้เห็นว่าเป็นความทุกข์ความทรมานขนาดไหนพอจะถึงใจ ต่อเมื่อเราไปเจอด้วยตาของเราจริง ๆ แล้ว เป็นอย่างนั้นสัก ๕ นาที แล้วก็ดูตั้งแต่มนุษย์เราถึงพวกรุกขเทวดา อากาศเทวดาจนกระทั่งถึงเทวดา ๖ ชั้น ถึงพรหม ๑๖ ชั้น ตลอดถึงนิพพาน ให้ประจักษ์ใจอีก ๕ นาที

พอกลับมาแล้ว คน ๆ ที่เห็นนั้นแล้วจ้งให้ทำบาปทำกรรมอีกก็ไม่ทำ คอขาดก็ยอมตาย ถึงใคร ๆ เขาจะฆ่าว่าถ้าไม่ทำบาปเสียอย่างเดียวเท่านั้น เขาจะฆ่าก็ยอมตายไปเลย ยังก็ไม่ยอมทำบาป เพราะได้เห็นแล้วโทษแห่งการทำบาปนั้นเป็นอย่างไร ๆ ได้เห็นแล้วในแดนนรกทุกชั้นทุกภูมิมาโดยลำดับลำดับแล้วตัวของเราเองจะไปเป็นตัวประกันในนรกเหล่านั้นเป็นไปไม่ได้ ถึงตายในชีวิตนี้ก็ชั่วระยะคอขาดเท่านั้น ๑ นาทีไม่นาน ความทุกข์ทรมานในเวลาคอขาด เพราะถูกเขาดัดคอ คอขาดเพียง ๑ นาที ก็หมดปัญหาไป ส่วนไปจมอยู่ในนรกนั้นก็กัปก็กลับไม่มีหมดปัญหา ไม่ให้ตายด้วยนะ จะตายก็ไม่ให้ตาย ให้ทรมานอยู่อย่างนั้น เหมือนจะตายแต่ไม่ตายอยู่ตลอดเวลาที่กัปก็กลับจนกว่าจะสิ้นโทษสิ้นกรรมนั้นเมื่อไรแล้วก็เลื่อนขึ้นมานรกอันดับสอง อันดับสาม เลื่อนขึ้นมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่จะผูกโผล่ขึ้นมาทีเดียวเลยนะ ไม่เหมือนคนติดคุกติดตะราง ติดก็ปีก็เดือนก็ตามเมื่อหมดโทษแล้วเขาตัดออกจากเรือนจำทันที ถึงบ้านเลย ไม่ต้องไปติดอยู่ที่ไหนอีก แต่ส่วนสัตว์ทั้ง

หลายที่ตกนรกนี้ ตกในชั้นนี้แล้วภูมินี้แล้ว ก็เลื่อนขึ้นมา ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมของตน จนกระทั่งถึงมาเป็นเปรตเป็นผีอีกเป็นลำดับลำดับดา จนกว่าจะมาเป็นมนุษย์นี้นานแสนนาน ขนาดไหน

นี่แหละเราได้เห็นประจักษ์นัยน์ตาของเราในเวลา ๕ นาทีที่ท่านเปิดโลกธาตุให้เห็นแล้ว กลับไปดูทางสิ่งที่เลิศเลอทั้งหลายตั้งแต่สวรรค์พรหมโลกขึ้นถึงนิพพานแล้วประจักษ์ใจทั้งสองอย่างถึงใจทั้งสองอย่าง การทำดีก็ถึงใจเพราะได้เห็นแล้ว ความดียังสัตว์ให้ได้รับความสุขความเจริญขนาดไหนเห็นประจักษ์กับใจ แล้วความชั่วทำสัตว์ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานขนาดไหน ประจักษ์ใจทั้งสองอย่างนี้ เข้าถึงใจแล้ว ตายก็ยอมเลย การทำความชื่อนี้ทำไมลง ถึงจะคอยชดช้อยชด แต่การทำความดีไม่ถอย ถึงจะตายก็ไม่ยอมเหมือนกัน นี่แหละอำนาจแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงรู้ทรงเห็นแล้วนำมาสอนโลกตั้งที่ว่าเปิด ๑๐ นาทีนี้แล

นี่พระพุทธเจ้าเปิดตลอดเวลาตั้งแต่วันตรัสรู้แล้ว เห็นแดนนรก เห็นตลอดเวลาจนกระทั่งวันนิพพาน แล้วแดนนรกก็มีอยู่อย่างนั้น นิพพานก็เหมือนกัน ตั้งแต่มนุษย์ขึ้นถึงนิพพานพระองค์ก็ทรงไว้หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นำมาสอนโลกด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง ท่านเรียกว่าโลกวิทู เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงในโลกทั้งหลาย นำมาสอนด้วยความสัตย์ความจริง เราทั้งหลายได้รับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าจึงควรจะต้องถึงใจ อย่าถึงใจแต่เรื่องของกิเลส

เรื่องของกิเลสไม่ว่าประเภทใดถึงใจทั้งนั้นมนุษย์เรา ถ้าว่าเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วไม่ค่อยถึงใจ เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง ไปแต่พอเป็นกิริยาไปวัดไปวา ทำคุณงามความดีก็สักแต่ว่ากิริยาก็มี มันไม่ถึงใจ ถ้าเรื่องของกิเลสแล้วถึงใจทุกอย่าง ทำด้วยความเต็มอกเต็มใจ ทำด้วยความพอใจ เพราะฉะนั้นเวลาทุกขมันจึงทุกข์เต็มที่เต็มฐาน เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มขอบเขตจักรวาล มีแต่กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะสัตว์ทั้งหลายทำบาปด้วยความจงใจตามกิเลสตัณหาด้วยความจงใจด้วยความพอใจ การทำบุญมีเจตนาน้อย เมื่อยังไม่ถึงขั้นที่มีเจตนาอย่างรุนแรงเป็นอย่างนั้น

การสร้างความดีนี้มีอยู่สองชั้น สามชั้นด้วยกัน ชั้นเริ่มแรกชั้นลุ่มลูกคลุกคลานนี้ ต้องอาศัยคนอื่น มีครูบาอาจารย์เป็นผู้จุดผู้ลากไปเสียก่อน มันไม่ยอมไป กิเลสดึงเอาไว้ กิเลสเป็นเครื่องดึงดูดเป็นแม่เหล็กอันสำคัญดึงดูดเอาไว้ ถ้าเราจะสร้างคุณงามความดีนี้ กิเลสไม่ยอมให้สร้างแล้วก็กีดขวางเอาไว้ จะทำบุญให้ทานรักษาศีลภาวนารักษากายวาจาของตน กิเลสปิดทางหมดไม่ให้รักษา มันปิดกันไว้ ปิดทางความชั่วช้าลามกไว้หมดเลยให้เราทำตามอำนาจของกิเลสนั้นแหละ ถ้าทำตามเรื่องของกิเลสแล้วเปิดโล่ง ๆ ไม่มีวันมีคืน

ถ้าเป็นประตูก็เปิดโล่งไว้เลยทีเดียวนะ ถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วมันจะสกิดลัดกัน นี่เป็นขั้นเริ่มแรกของการบำเพ็ญธรรม ของการบำเพ็ญคุณงามความดี

ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ว่า ในเบื้องต้นที่เราสร้างคุณงามความดีต้องตะเกียกตะกายต้องฝ่าต้องฝ่าต้องบุกกันกับกิเลสตัวสำคัญ ๆ กิเลสความโลภก็โลภไม่พอ โลภจนวันตาย ก็เอาธรรมเข้าไปให้มีเมืองพอบ้าง นี่ความโกรธ โกรธเขาทำไม โกรธเขา เขาก็โกรธเรา มันก็พอ ๆ กัน ก่อนที่จะไปโกรธเขา มันโกรธเราแล้วทำลายเราแล้ว

แล้วเราจะตัดหากี่เหมือนกัน ความฟุ้งเฟ้อเพื่อเห่อเหิมไม่มีเมืองพอ มีเมียคนหนึ่งแล้วไม่พอ ๒ เมีย ๓ เมีย ๑๐ ผัว ๒๐ ผัวเข้าไป กินไม่อิ่มกินไม่พอ พวกนี้ตายทิ้งเปล่า ๆ ด้วยความหิวโหย พระพุทธเจ้าก็เอาธรรมมาสกิดลัดกันเอาไว้เป็นศีลข้อที่ ๓ ว่ากาเมสุมิจจาจาร ให้กินแต่ความพอดี นี่วันหนึ่ง ๆ เรารับประทานหมดประมาณเท่าไร ให้รับประทานเพียงเท่านั้นไม่ให้มากกว่านั้น เช่น วันหนึ่งเราซื้ออาหารมารับประทานหมดไป ๑๐๐ บาท วันนี้ก็ ๑๐๐ บาท วันที่สองไม่ต้องให้เป็น ๒๐๐ ขึ้นมา ให้มัน ๑๐๐ บาท ให้มีอยู่ขนาดนั้น เพราะท้องไม่ได้ท้องใหญ่ท้องโตขนาดไหน ท้องเท่าเก่า กินก็กินเท่าเก่า ให้ความพอดีเท่าเก่า มีเมียคนเดียวมีผัวคนเดียว เท่าเก่า ๆ ไม่ต้องเอาที่ไหนมาเพิ่ม นี่เรียกว่าธรรม ท่านบิบบังคับเอาไว้ให้อยู่ในกฎแห่งความพอดี แล้วจะมีความสุขความเจริญ ถ้าปล่อยให้เป็นไปตามความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมแล้วจะไม่มีเมืองพอแล้วตายทิ้งเปล่า ๆ มนุษย์เรา

เรื่องของการสร้างความดีนี้มันยาก ต้องฝ่าฝืนเหล่าที่กล่าวมานี้ทั้งนั้น บิบบินเพราะกิเลสมันดึงเราอยู่ตลอดเวลาไม่มีคำว่าอ่อนข้อ กิเลสนี้ไม่มีคำว่าอ่อนข้อ แต่ธรรมอ่อนได้ในเมื่อยังไม่เข้มแข็ง ไม่มีกำลังพอต้องอ่อนได้ ให้กิเลสเหยียบย่ำทำลายได้โดยไม่ต้องสงสัย นี่ผู้ฝึกหัดบำเพ็ญธรรมเบื้องต้นเป็นอย่างนี้ เมื่อฝึกไปนานเข้า ๆ ก็เกิดความเคยชินต่อการทำบุญให้ทาน รักษาศีลภาวนา เข้าวัดเข้าวา สร้างกุศลผลบุญต่าง ๆ ในสาธารณประโยชน์ สร้างได้หมด ๆ ต่อไปหนักเข้าไป ๆ ไม่สร้างอยู่ไม่ได้ นั่นหนักเข้าไป

ที่นี่ย่นเข้ามาถึงผู้ภาวนา ผู้ภาวนาเบื้องต้นก็ล้มลุกคลุกคลานมีแต่กิเลสลากไปให้ถลอกปอกเปิกไปหมด เติบจนกรมนั่งสมาธิภาวนา จิตก็อยู่ ๕ ทวิปโนน มันไปเที่ยวเสีย ๕ ทวิป เจ้าของเดินเถ่ออยู่เฉย ๆ ไม่มีสติสังขอะไรเลย นี่ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ครั้นต่อมาฝึกหัดเข้าไปไม่หยุดไม่ถอย จิตมีความเที่ยงตรงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะได้รับการบำรุงรักษาเยียวยาอยู่ตลอดเวลา จิตก็มีความเข้มแข็งขึ้น ๆ จนกระทั่งจิตมีความแก่กล้าสามารถ ที่

นี่กิเลสเข้ามาแหยมไม่ได้เลย กิเลสตัวไหนมาฟันขาดทะเล่ ๆ ขาดสะบั้นไปหมด ๆ จนกระทั่งทะเล่ถึงพระนิพพานได้เพราะอำนาจแห่งความแก่กล้าสามารถของการบำเพ็ญตน

การบำเพ็ญคุณงามความดีของพวกเขาทั้งหลายก็ให้ทำอย่างนั้น ให้พยายามเข้มแข็งขึ้นไปข้างหน้า อย่าอ่อนแอลงไปใช้ไม่ได้ ถ้าอ่อนแอลงไปแสดงว่ากิเลสได้ทีแล้วนั้น เราจะจมกับมันแน่ ๆ ต้องให้มีความเข้มแข็งขึ้นไปเรื่อย ๆ วันหนึ่งที่เราจะเห็นประจักษ์แห่งบุญกุศลของเราในปัจจุบันขณะที่เรากำลังเรียกร้องหาความช่วยเหลืออยู่นั้น เราจะเห็นประจักษ์ภายในจิตของเราจากบุญทั้งหลายที่มารวมตัวอยู่ในจุดนั้นซึ่งเราสร้างไว้แล้วจะรวมตัว เช่น ขณะที่ตายมองเห็นเงินก็แล้ว มองเห็นทองก็แล้ว มองเห็นญาติมิตรสามิภรรยา ก็แล้ว มองเห็นสมบัติพัสถานอันใดมากน้อยเพียงไรก็แล้ว แล้วไม่มีสิ่งใดที่จะมาช่วยได้เลย ย้อนเข้ามาดูจิตเท่านั้นละแนบปิ้ง ๆ เพราะอำนาจแห่งบุญเข้ามาช่วย นี่แลอันช่วยเหลือโดยแท้ นี่เราเรียกร้องหาความช่วยเหลือปรากฏขึ้นจากการทำบุญให้ทานที่เราสร้างไว้ด้วยความตะเกียกตะกายนั้นแลมารวมตัวอยู่ในจุดเดียวกันนี้ ไปอย่างสบายหายห่วง

ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ อย่าได้อ่อนข้อย่อหย่อนกับมันเรื่องกิเลสตัณหา มันเคยทรมาณสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมานมานานต่อเนืองแสนนานแล้ว เราอย่าไปชินชากับมัน กิเลสไม่ใช่เป็นของชินชาได้ เหมือนไฟเจอเข้าเมื่อไรร้อนเมื่อนั้น จี๋เข้าเมื่อไรร้อนเมื่อนั้น กิเลสจี๋เข้าตรงไหนร้อนเมื่อนั้นละคนเรา จึงอย่าไปชินชากับมัน ให้อุตสาหะพยายามบำเพ็ญตนให้มีความอดความทน มีความสัตย์ความจริงต่อตนเอง อย่าเหลวไหลละ

จิตใจให้ตั้งให้ดี จะไปทำหน้าที่การงานอะไรก็ทำด้วยความจงใจ อย่าทำด้วยความเหลวไหลโลเลใช้ไม่ได้เลย จะทำคุณงามความดีก็ให้ทำด้วยความจริงใจ อย่าเหลวไหลละ ทำหน้าที่การงานอะไรก็ให้จริงใจอย่าเหลวไหล ให้มีสติเป็นของสำคัญมาก สตินี้เป็นธรรมอันเลิศ ต้องแนบอยู่กับใจของตัวเอง จะทำหน้าที่การงานใดให้มีสติ เดินไปเดินมาทำหน้าที่การงานภายนอกภายในให้มีสติ แม้ที่สุดสนทนากันกับเรื่องอะไรก็ให้มีสติ ความมีสติจะมีความพอดี ๆ ตลอด ไม่ผาดโผนโจนทะยานจนเสียเนื้อเสียตัว เพราะสติยังยั้งเอาไว้

สติเป็นเบรค สติเป็นห้ามล้อ สติเป็นคันเร่ง ถ้าตรงไหนที่ควรจะดีนี้สติจะเร่งให้หน้าที่การงานนั้นเป็นไปด้วยความราบรื่นดีงาม นี่ท่านเรียกว่าธรรมเป็นที่พึงของใจ คือ สติ สติธรรม ปัญญาธรรม มีพุทโธด้วย มีสติกำกับใจด้วย ยิ่งเย็นยิ่งสบาย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

วันนี้เลยไม่ได้พูดถึงปีใหม่ปีเก่า วันนี้สิ้นปีเก่านะ สิ้นปีนี้สิ้นวันนี้ละ แล้วผู้ที่จะไปรื้อ
 เริงบันเทิงก็อย่าให้เกินเนื้อเกินตัว ให้อยู่พอประมาณ ตามธรรมดาโลกเรามีหัวใจก็อยาก
 รื้อเริงบันเทิงกับเขาบ้างเป็นธรรมดา แต่อย่าให้เลยเถิดนะ อันรื้อเริงไปสะแตกไปฟัดสุรานี้
 มันดูไม่ได้นะ เข้าใจไหมสะแตกสุรานะ ฟัดสุราเข้าไปกินแล้วเป็นบ้าซี้ทะลักออกไม่รู้ตัวยัง
 ว่าเป็นของดีอยู่เหรออ เอาละนี่เป็นกัณฑ์ที่สองแล้ว
 ต่อไปนี้ให้พร

<<สารบัญ